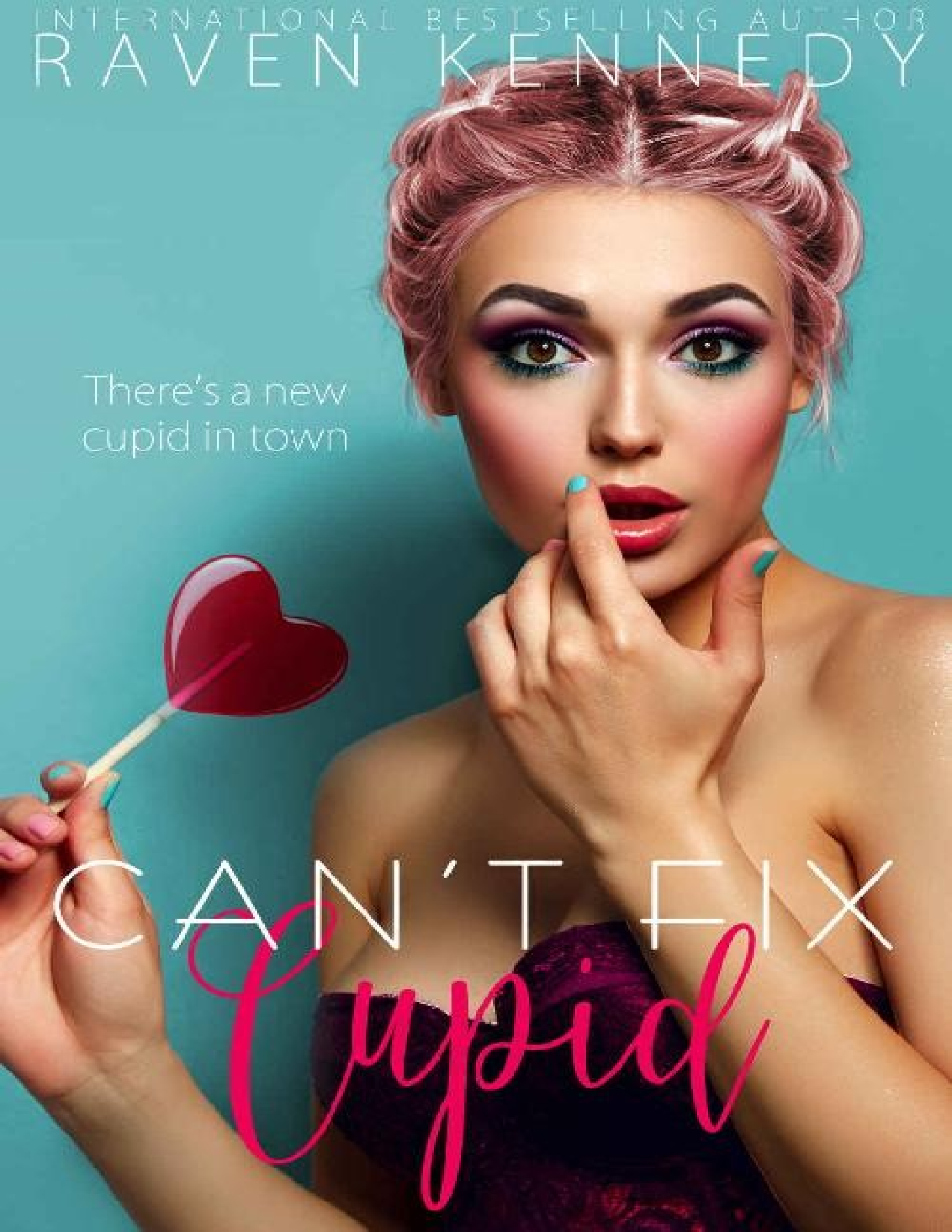
INTERNATIONAL BESTSELLING AUTHOR

RAVEN KENNEDY

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

CUPID'I DÜZELTEMEZSIN

RAVEN KENNEDY

Telif Hakkı © 2019 Raven Kennedy tarafından
Tüm hakları saklıdır. Bu eser veya herhangi bir bölümü, yazarın önceden izni alınmaksızın hiçbir şekilde ve hiçbir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez. Bu eser, bir kitap incelemesinde kısa alıntıların kullanılması dışında, yazarın açık yazılı izni olmaksızın hiçbir şekilde kullanılamaz.
Bu kitap bir kurgu eseridir. Yaşayan ya da ölmüş gerçek kişiler, ticari kuruluşlar, olaylar ya da yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Kapak Tasarımı Rainy Day Artwork'ten Nichole Witholder'a ait

C O M E H A N G O U T

Gelin Raven Kennedy'nin Okuyucu Grubu'nda takılın! Tüm bilgileri ilk olarak orada yayınlıyorum, ayrıca oyunlar, hediyeler ve diğer birçok eğlenceli (yetişkin) şey.

Beni Instagram'da da takip edebilirsiniz, orada tüm tanıtımlarımı ve muhtemelen bazı utanç verici fotoğraflarımı yayınlıyorum.

D E D I K A T I O N

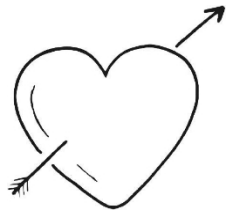
Kendini fiyasko gibi hisseden herkese. Bu sizin için.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29

Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Sonsöz
Okuduğunuz İçin Teşekkürler
Yazar Hakkında
Çapkınlık Belirtileri

CHAPTER 1

Hgelmiş geçmiş en kötü bekar.

Gerçekten. Warren Knight'ı izlediğim iki ay içinde toplam on üç randevuyu mahvetti.

On üç! Belki kulağa çok kötü gelmiyor ama yoğun programı düşünüldüğünde bu sayı çok fazla.

Randevusuna karşı giderek sabırsızlanmasını izlerken başımı sallıyorum. Elbette, masada dördüncü kez dudak parlatıcısını düzeltiyor ve elbette, tüm konuşmalarını soru gibi yapmak gibi bir alışkanlığı var, ama göğüsleri harika görünüyor ve kesinlikle on numara. *Her zaman* onlukturlar.

Şaşırtıcı değil, çünkü Warren Knight'ın kendisi de muhtemelen on iki yaşındadır ve bu, yatak başı ve kötü bir tavrı olduğunda bile böyledir.

Ama işte sorun burada yatıyor. Kendi iyiliği için fazla yakışıklı. Zavallı adam.

"Demek takipçilerimi on bine çıkardığımda yaptığım şey buydu..."

Kız Instagram profilinden bahsedip duruyor ama Warren bu randevu yerine dişçi randevusunda olmayı tercih eder gibi görünüyor. Biliyorum, çünkü geçen hafta onu dişçiye giderken izledim ve gerçekten eğleniyor gibiydi.

"Buradan çıkmak istiyor musun?" diye soruyor güzel kadın usulca.

Kadın eğilmiş, eli hafifçe adamın takım elbise ceketinin koluna dokunuyor. Ona cevap verirken yemek yediği tabaktan başını kaldırıp bakmıyor bile. "Hayır."

Kadın arkasına yaslanıyor, yüz hatlarında öfke ve incinmişlik beliriyor ama bunu hemen soğukkanlı bir gülümsemeyle örtüyor. "Tamam... Slash'a gitmeye ne dersin?"

Heyecanla gülümsüyorum ve onlara yaklaşıyorum çünkü iş için birkaç kez Slash'e gitmiştim. Gece kulübünde her zaman bolca müzik, içki, dans ve flört vardır. Aşk tanrısının oyun alanı gibi. Eğer bir aşk tanrısı işinde gerçekten iyiyse. Ki ben değilim.

İyi olmaya çalışıyorum. *Hatta harika* olmaya çalışıyorum. Ama güçlerim doğru çalışmıyor.

"Hayır," diyor Bay Knight tekrar, nihayet başını kaldırıp ona bakarak.

Bunu yaptığında neredeyse bana bakıyormuş gibi görünüyor, ama bunun nedeni On Dört Numaralı Güzel Randevu'nun tam önünde durmam. Yani beni göremiyor, ama sorun değil, çünkü ben onu görebiliyorum ve o da *çok* iyi görünüyor.

Siyah takım elbise ve kravat, hafif dağınık siyah saçlar ve bana çıtır yaprakları hatırlatan kahverengi gözler. Soluk ten, sağlıklı bir şekilde kaplanmış koyu kirli sakal, keskin çene ve gözlerinin üzerinde biraz tehditkâr bir şekilde duran kaşlar. Pelüş dudaklar. Ellerinizi üzerinde gezdirmek isteyeceğiniz elmacık kemikleri ve yalamak isteyeceğiniz mükemmel beyaz dişler.

Çıplak hali daha da güzel. Güven bana, onu gördüm.

Kadına dönüp bakıyorum ve onun adına hafifçe irkiliyorum. O kadar yakışıklı ki, ama bu noktada, bu onun için sadece bir zarar. Açıkçası, çekicilik seviyeniz kabalık seviyenizi de yükseltiyor.

Kadın parlak kahverengi saçlarını düzeltiyor ve masanın altında bacak bacak üstüne atıyor. Elbisesi kıvrımlarını mükemmel bir şekilde sarıyor. Bahse girerim yatakta pek çok numara biliyordur, ama bunu öğrenemeyeceğim gibi görünüyor, çünkü diğer randevuları gibi Bay Knight da kısa kesiyor. Çok kötü, çünkü ben biraz röntgenci oldum. İyi bir gösteriyi severim.

"Madem takılmak istemiyordun, neden bana çıkma teklif ettin?" diye soruyor.

Oooh. Onun sesindeki çelikle canlandım. Dediğim gibi, biraz röntgenci oldum ve bu sadece cinsel kaçamakları kapsamıyor. Warren Knight'la ilgili her şeyi izlemekten çok hoşlanıyorum ve on dört randevudan sonra ilk kez kadınlardan biri ona karşılık veriyor. Bu iş iyiye gidiyor.

Yemek masalarının üzerine tüneme cüretini gösteriyorum, ama kıçım biraz deliniyor. Hâlâ havada asılı kalma işini mükemmelleştirmeye çalışıyorum. Peçe'de yaşamayı öğrenmek zor. Hayaletler bunu kolaymış gibi gösteriyor.

Bay Knight ona eskisinden biraz daha yakından bakıyor, sanki alkışlaması onu daha ilgili hale getirmiş gibi.

Ama sonra göz taraması yapıyor. Bilirsin işte.

Hani şu seksi adamın seni baştan aşağı süzdüğü. Ama hoş bir şekilde değil. Öyle bir bakar ki, kendinizi tam bir şaka gibi hissedersiniz.

Bu yüzden küçümseyici bir göz hareketi yapar ve kadının yüzü cehennemdeki bir sosisliden daha hızlı ısınır.

"Kes şunu," diye tıslıyorum ona. Dinlemiyor ama bunun için onu suçlayamam çünkü beni gerçekten duyamıyor.

"Seni iyilik olsun diye dışarı çıkardım," diyor elini sallayarak. "Kuzenin benim için çalışıyor. Sadece bir Instagram modeli olmaktan çıkıp moda haftasında yürümeye çalıştığını söyledi. Eğer benimle görünürsen bunun kariyerini geliştireceğini biliyordu. Ben de kabul ettim çünkü artık bana borçlu olmaktan başka çaresi yok. Aslında bu iyiliği çok yakında nakde çevireceğim."

Dişlerini sıktı. "Sen bir orospu çocuğusun, Knight. Bunu biliyor muydun?"

Şarabından bir yudum alıyor ve kolayca omuz silkiyor. "Şimdi burada benimle birlikte fotoğraflandın, kariyerin yükselecek, daha fazla bağlantı kuracaksın. Ayakkabılarımı öpüyor olmalısın."

İrkildim. "İşte şimdi gerçekten yaptın," diyorum, ayağa fırlayıp ona doğru ilerlerken. Ona dokunmaya çalıştığımda elim kolunun içinden geçiyor ama sorun değil. Tek yapmam gereken onun üzerinde biraz aşk büyüsü kullanmak ve belki o zaman bu randevuyu tersine çevirebilirim.

Ne de olsa birbirlerinden etkilendiklerini biliyorum. Aşk tanrısı hislerim bana en azından bunu söylüyor. Ama o her zaman bunu yapıyor - her zaman randevularını kasıtlı olarak yerin dibine batırıyor gibi görünüyor, *ta ki sola kaydırmalıydım* gibi ateşli bir kratere dönüşene kadar.

Sadece anlamıyorum. Kadınları arzuladığını biliyorum, o yüzden bunu neden yaptığını anlayamıyorum.

"İşte bu yüzden bir aşk tanrısına ihtiyacın var," diyorum ona ciddi bir şekilde eğilirken. "Açıkça görülüyor ki, kaba saba şeyler dışında herhangi bir şeyi susturmak için göt deliğini yeterince uzun süre tıkamaktan acizsin."

Kararlı ve derin bir nefes alıyorum. "Tamam. Bunu halledebilirim. Sen on dört numaralı randevuyu mahvetmeden önce tüm bunları hemen düzelteceğim, tamam mı? Tamam," diyorum, kendime çok ihtiyacım olan moral konuşmasını yapıyorum.

Toplayabildiğim kadar konsantrasyonla gözlerinin içine bakıyorum ve sonra aptal yakışıklı yüzüne doğru kocaman bir Şehvet Nefesi üflüyorum. İşleri yoluna koymak için bir doz arzu gibisi yoktur.

Ama ağzımdan çıkması gereken mükemmel pembe buğu yerine, içinde hiçbir şekilde Lust olmayan sulandırılmış bir bezelye çorbası dumanı alıyorum. Hiçbir şey yok. Hiçbir şey. Sıfır. Sadece masanın üzerine düşüyor ve sümüklü bir sümüklü böcek gibi süzülüyor.

"Kahretsin!" Geri çekilerek bağırıyorum. Öfkeyle yere vurmaya çalışıyorum ama bunun yerine ayağım bileğime kadar zeminde kayboluyor. Kabul edilebilir bir tıslama nöbeti bile geçiremiyorum.

Knight'ın sevgilisi ayağa kalkıyor ve peçetesini yere atıyor. Masanın etrafında dolaşıyor, gözleri küçümsemeyle parlıyor ve çantasından telefonunu çıkarırken yüzleri yan yana gelecek şekilde yaklaşıyor. "Madem ünlü bir Warren Knight randevusundan alacağım tek şey bu, o zaman kuzenimin *iyiliğini* kendi avantajıma kullanabilirim, öyle değil mi?" diye soruyor alaycı bir *tavırla*.

Koyu renk gözleri onunkilere kayıyor, öfkeli kadının yüzündeki boşluğa rağmen her nasılsa eskisinden daha sıkılmış görünüyor. "Eğer yapmazsan aptal bir kadın olursun."

İnliyorum. Ve göt deliği sızdırmaya devam ediyor.

Gözleri geriliyor ama sonra kocaman, güzel bir gülümseme yayılıyor. Telefonunu önlerinde tutarak yüzünü çeviriyor. "Kameraya gülümse, Şövalye. Tüm takipçilerimi gerçekten bir ruhun olduğuna inandır."

Homurdanıyorum. "İyiydi, kızım."

Knight elbette gülümsemiyor ama yine de çok seksi görünüyor. Yüksek arkalıklı koltuğunda arkasına yaslanmış, keskin ve kırışıklığın mükemmel karışımı gibi görünüyor. Fotoğrafı çekiyor ve biter bitmez eğilip telefonunu çantasına tıkıştırıyor. "Çok kötü vakit geçirdim," diyor ona.

"Aynı şekilde," diye yanıtlıyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Dostum, sen gerçek anlamda en kötüsüsün. Sevişmek istemiyor musun? Seninle yatmak istiyorum!" Ona söyledim.

Bu doğru. Gerçekten öyle. Çünkü dediğim gibi, bu adamı çıplak gördüm ve çok lezzetli. Ama şu ana kadar bir şey olmadı. Bütün bu güzel kadınları dışarı çıkarıyor, ama sonra öyle bir eşek gibi davranıyor ki, çoğu tatlıyı bitiremiyor. Garip bir şekilde, her seferinde bu konuda rahatlamış görünüyor.

Şu anda olduğu gibi. Randevulaştığı kişi daha restoranın çıkışına bile varmamışken garsona sırıtıyor ve Mont Blanc çikolatalı pavlova siparişi veriyor.

Kadının az önce boşalttığı koltuğa onun karşısında oturuyorum, kıçımın koltuğa batmaması için koltuğun üzerinde durmaya ekstra dikkat ediyorum. Ona sert bakışlarımı yönelttim. "Bakın, Bay Knight. Size karşı dürüst olacağım. Bu hiç iyi değil," diyorum başımı azarlayıcı bir şekilde sallayarak. "Yakışıklısınız, başarılısınız, güzel bir eviniz var, zenginsiniz. Ama aşk konusunda sınıfta kalıyorsun. Kocaman bir F eksi."

Başparmağı kadehe hafifçe vururken, kolunu masanın kenarından sarkıtarak şarabına bakıyor.

Kalabalık ve lüks bir restoranda etrafı insanlarla çevriliyken, inanılmaz derecede yalnız görünüyor. Warren Knight'ta kimsenin göremediği başka bir şey gördüğümü düşündüğüm anlar, onun korunaklı maskesinin bir saniyeliğine kaydığı bu küçük anlardır. Belki de yakışıklı derisinin altında onu bu hale getiren daha derin bir şeyler vardır. Ama sonra, pislik maskesi tekrar yerine oturuyor ve ben daha ona tutunamadan o kırılganlık kayboluyor.

"İşte buradasın!"

Aniden gelen ses beni o kadar korkuttu ki yerimden sıçradım ve neredeyse lanet avizeye doğru uçacaktım. Eğer cismani bir kalbim olsaydı, göğsümden dışarı fırlardı.

Kaşlarımı çatarak ortağımın yanına uçuyorum. "Kahretsin, beni korkuttun!"

Beni korkuttuğu için üzgün görünmüyor. Aslında, oldukça kızgın görünüyor.

Cupid CXVI kollarını kavuşturmuş bir şekilde orada duruyor ve başını bana doğru sallıyor. Güzel koyu teni, bileğine kazınmış aşk tanrısı numarası, kısa dikenli pembe saçları, arkasına doğru uzattığı kırmızı tüylü kanatları ve elindeki ok ve yayıyla, sinirli bir aşk tanrıçası gibi görünüyor.

Oh...doğru. Öyle.

"Her yerde seni arıyordum!" diye azarlıyor.

"Özür dilerim," diyorum, anında kendimi suçlu hissederek. Ondan biraz ayrı düştüm. Ve bundan kastım, ondan bilerek ayrıldım.

Yüz On Altı'yla takılmak sıkıcı olduğundan değil. Aslında oldukça hoş biri ve gerçekten iyi bir aşk tanrısı. Güçleri doğru çalışıyor, ki bu benim kendim için söyleyemeyeceğim bir şey.

Şehvet Nefesi her zaman mükemmel pembe tonundadır ve anında erkekleri sertleştirir ve kadınları ıslatır. Flört Dokunuşları da çok güzeldir. Parmağını bir kez kaydırdığında, insanlar oyun dolu, yaramaz şakalar yapmaya başlıyor ya da şeker ve çiçek almaya gidiyorlar. Love Arrow hitlerindeki başarı oranına hiç girmeyeyim bile. Hiç ıskaladığını görmedim. Oklarımın olması gerektiği gibi sadağımda sihirli bir şekilde yeniden dolmasını bile sağlayamıyorum.

Ne yaparsam yapayım, aşk tanrısı güçlerim doğru çalışmıyor. Sonsuza dek öbür dünyadaki işimin bu olduğunu düşünürsek, bu gerçekten berbat.

Son on beş dakika içinde bir şeylerin değişip değişmediğini görmek için bir çiftin masasına doğru eğilip onlara biraz Şehvet üflemeye çalışıyorum. Benden iğrenç, grimsi yeşil bir nefes kaçıyor ve anında yüzleri birbirleriyle hafifçe ilgilenmekten tam anlamıyla iğrenmeye dönüşüyor. Hayır. Kesinlikle doğru çalışmıyor. Kesinlikle doğru çalışmıyor. Kadın ona bir kez baktı ve öğürmeye başladı. Hoppala.

Partnerim iç çekerek yanıma geliyor ve gerçekten işe yarayan bir Şehvet üfleyerek benim hatamı düzeltiyor. Elbette mükemmel ve kadının öğürmesi, bacaklarını birbirine doğru kaydırırken arzu dolu iç çekişlere dönüşüyor. Adam pantolonunun altından anında sertleşiyor ve dünyalarında her şey yeniden yoluna giriyor.

"Teşekkürler," diye homurdanıyorum ortağıma.

Sıkışmış bir ifadeyle bana döndü. "Bensiz gitmemen gerekiyordu."

"Biliyorum. Gerçekten çok üzgünüm. Ben sadece..." Parmaklarım saçımdaki küçük topuzların üzerinde kıpırdanırken, utanarak sözümü kesiyorum. En azından öldüğümde saçlarım güzel görünüyordu. Sonsuzluk sonrası hayatımın tamamını yatak başıyla geçirmek berbat olurdu.

Parlak deniz mavisi elbisem de güzel ve aşk tanrısı olduktan sonra bana miras kalan kırmızı kanatlarımı ve pembe saçlarımı gerçekten tamamlıyor. Yine de partnerimle kıyaslandığımda ben bir hiçim, çünkü o sadece kadife pantolon ve 80'lerin müzik grubu tişörtü giyse de, yine de aşk tanrısı mükemmelliğinin timsali.

Yaklaşık iki ay önce eşler atadık, bu yüzden ben söylememe gerek kalmadan neler olup bittiğini tam olarak biliyor.

Gözleri yanımızdaki masaya kayıyor ve bakışları Knight'a takılınca iç geçiriyor. "Gerçekten mi, Cupid Thirty?" diye soruyor. "*Yine* mi onu takip ediyorsun?"

Onu çok fazla takip ettiğimi ima etmesine bile kızamıyorum, çünkü bu doğru. Onu çok fazla takip ediyorum.

"Bizim işimiz yaşayanlara musallat olmak değil. Sen lanet bir hayalet değilsin!" "Biliyorum, biliyorum," diyorum bıkkınlıkla.

Bunu biliyorum ama nedense bir türlü duramıyorum. Konu o olduğunda değil. Garson dönüp tatlıyı getirdiğinde gözlerim ona takılıyor. Gömülü hazineyi çıkaran bir korsandan daha hızlı dalıyor.

"Bizim işimiz sevgi ve arzu yaymak," diye devam ediyor. Bana ders verme fırsatını kaçırmayı sevmiyor. Belki de hayatı boyunca bir yöneticiydi. Ya da bir talim çavuşuydu. "Ve bunu *birlikte* yapmamız gerekiyor," diye vurguluyor.

İçimde biriken hayal kırıklığını dışarı atıyorum. "Ama mesele de bu, bunu gerçekten birlikte yapmıyoruz, değil mi?" Meydan okuyorum. "Yaşadığımız her başarılı Aşk ya da Şehvet Eşleşmesi *senin sayende* oldu. Ben tamamen ve hiçbir işe yaramadım."

"Bu doğru değil..."

O kadar inandırıcı değil ki bunu söylerken yüzünü buruşturuyor, sanki yalanın yüzünden sızdığını hissediyor.

"Yine biraz Şehvet üflemem gerekiyor mu?" Az önce arzu bombardımanına tuttuğum masaya elimi sallayarak soruyorum.

"Lütfen yapma."

"Gördün mü? İkimiz de benim bir felaket olduğumu biliyoruz. Ben kotalarımı dolduramıyorum, bu da senin *ve* benim kotalarımı doldurduğun anlamına geliyor."

"İşte bu yüzden bu pisliğin peşinden gitmek için beni sürekli ekmeyi bırakmalısın. Neden onu aşık etmeyi ahiret görevin haline getirdin? Dışarıda daha bir sürü insan var. Bunu yapmaya çalıştığımda bile, bu adamla hiçbir şey yapamadık. O ümitsiz bir vaka."

Gözlerim bir kez daha Knight'a kayıyor. Yemeye devam ederken alt dudağına küçük beze parçaları yapışmış. Onu izlerken kalbim kabarıyor, sadece yakışıklı olduğu için değil, Eros Yüz On Altı'nın az önce söylediği şey yüzünden. *Kayıp dava.* O da öyle biri. Tıpkı benim gibi. O ilişkiler konusunda başarısız; ben de

bir aşk tanrısı olarak başarısızlık. İşte buradayım, ikimizi de düzeltebilmek için ona sevgi vermeye kararlıyım.

"Yapacağım son şey de olsa onu aşık edeceğim," diyorum kararlılıkla.

Yüz On Altı bana hayal kırıklığına uğramış bir bakış atıyor. "Peki. O zaman neden denememe izin vermiyorsun-"

"Hayır," diyorum hemen, sözünü keserek. "*Ben* yapmak istiyorum. Ben yapmak istiyorum. Ben olmak zorundayım."

Bana suçlulukla bakıyor. Yüzünde, tüm çabalarıma rağmen bunu yapamayacağımı bana nasıl söyleyeceğini bulmaya çalıştığını görebiliyorum. Benden istediği aşk tanrısı olamam. Nedeni ne olursa olsun, güçlerim berbat. Hep öyleydi. Onunki o kadar zahmetsizce geliyor ki ağlamak istiyorum.

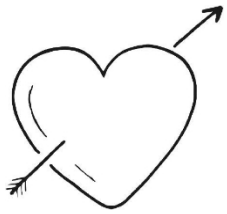
"Bir yolunu bulacağım," diye söz veriyorum.

Çünkü iyi bir aşk tanrısı olmak istiyorum, lanet olsun. Öbür dünyada uyandığımdan ve yeni işim olarak aşk tanrılığını seçtiğimden beri iyi bir aşk tanrısı olmak istiyorum. Bu işe yatkın olmam gerekiyordu, öyleyse neden öbür dünyamı kurtaracak tek bir Aşk Eşleşmesi yapamıyorum? Sanki Peçe benimle alay ediyor.

Bay En Kötü Bekar War- ren Knight'ın hayatının aşkını bulması gerektiğine kesinlikle ikna oldum. Nedense, onun her şeyin anahtarı olduğuna dair bir his var içimde. Sonsuza dek mutlu olmasına yardım edebilirsem, her şey yoluna girecek.

Önce bu pisliği aşık etmem gerek.

CHAPTER 2

Katie Asspants Welsh beni çok rahatsız ediyor.

Orada oturuyor, her zamanki gibi en ön sırada, Yanaklarının her kıvrımını gösteren dar külotunu giyiyor ve bugünkü dersi tamamen görmezden geliyor.

İnsan diyarına ilk atandığımdan beri bu üniversiteye geliyorum ve bu hatun varlığımın baş belası.

Tamam, pek sayılmaz. Ama beni kızdırıyor. Mesela şu anda Profesör Sokolov'un *Karşılaştırmalı Dünya Mitolojisi 340* dersinde en önde ve ortada oturuyor. Ama dikkatini veriyor mu? Hayır. *Hiç* dikkatini veriyor mu? Çifte hayır.

Bu arada çok ilginç olan derse dikkatini vermiş gibi bile yapmıyor. Bunun yerine ya telefonunda tembelce geziniyor, ya güzel insanların fotoğraflarına bakıyor ya da kompakt aynasıyla süslenme seansları yapıyor.

"Katie, dikkatini ver!" Profesör Sokolov Yunan bilgelik tanrıçası Athena hakkında konuşmaya devam ederken ben ona çıkışıyorum. Katie tüm öğrenme fırsatlarına bu şekilde yaklaşırsa *onun* izinden gitme umudu yok.

Tabii ki, ben onun yanındaki koltukta otururken o güzel insan resimlerinin yanından geçmeye devam ediyor. Onun aksine, ben ön sıradayım. Tembellerin arka sırada oturması gerektiği herkesçe bilinir. Görünüşe göre, Katie Asspants Welsh bu notu almamış. Ya da belki de o kadar tembel ki, saygıdeğer bir tembel gibi arkada tembellik yapmaya zahmet edemiyor.

"Yapman gereken şey not almak," diye bilgilendiriyorum onu. Çantasına uzanıyor ve onun yerine bir sakız çıkarıyor. İçimi çektim. "Keşke not alabilseydim. Bu dersten çok iyi geçerdim."

Bu doğru, kibirli bile davranmıyorum. Ortağım ve ben bir gün tesadüfen bu sınıfa girdik. Üniversite öğrencilerinin biraz şehvet yaymak için kolay lokma olacağını düşündük. Yüz On Altı o gün yaklaşık elli eşleşme yaptı. Ama ben? Bu sınıfa uçarak girdim ve profesörün aşk ve arzu tanrısı Eros hakkında konuştuğunu duydum ve bağımlısı oldum.

Belki boşuna, ama temelde tüm bu cinselliğin nasıl başladığını anlatıyor ve bu benim ilgimi çekiyor. Eros artık angarya işleri yapmıyor. Bizi bunun için yarattı. Onun hakkında bir şeyler öğrenmenin en azından yapabileceğim bir şey olduğunu düşündüm, çünkü öbür dünyamın diğer tüm yönlerinde işimi berbat ediyorum. Bunun güçlerimle bir olmama yardımcı olabileceğini bile düşündüm ama öyle bir şansım yok.

"Seçtiğiniz bir Yunan tanrısı ya da tanrısının klasik sanat tasviri hakkındaki ödevinizi Pazartesi günü ilk iş olarak teslim etmeniz gerekiyor. Eğer teslim etmezseniz tanrılar sizi cezalandıracak," diye şaka yapıyor Profesör Sokolov ders sona ererken. Her ödev için aynı şakayı yapıyor. Benden başka kimse gülmüyor. Ona hak ettiği takdiri gösterdiğimi duyamaması çok kötü.

Katie Asspants Welsh ayağa fırlıyor ve daha kıçı kapıdan çıkmadan telefonla konuşmaya başlıyor. Ben kalem tutabilmek için can atarken o muhtemelen başka bir öğrenciye ödevini yazdıracak. Hiç adil değil.

Sınıftan çıkıp kampüsten uzaklaşmadan önce ona "Görüşürüz Profesör," diyorum.

"Hey, bir şey var mı?"

Ortağım uçarak yanıma gelirken ben de avluda arkamı dönüyorum. Kahverengi gözleri, bir grup insanın aklını başından aldığında her zaman olduğu gibi ışıl ışıl parlıyordu.

"Oh...umm..." Suçlulukla etrafıma bakıyorum.

İç çekiyor. "İnsanlara flört dokunuşları yapmaya çalışmak yerine yine o sınıfta mı oturdun?"

"Sayılır."

"Otuz! Denemeye devam etmelisin."

"Biliyorum," diye cevap veriyorum, her zamankinden daha sinirli bir şekilde. Bir grup üniversiteli yanımızdan geçip gidiyor, ama buna o kadar alışmışız ki

artık bizi fazlandırmaz. "Gerçekten, biliyorum. Deniyorum. Ama asla işe yaramıyor! Ben bir başarısızım."

Yüzü yumuşar. "Başarısız değilsin. Sadece denemeye devam etmelisin. Başaracaksın."

Böyle söylediği için çok tatlı ama ikimiz de bunun muhtemelen doğru olmadığını biliyoruz. Yine de, ben pes eden biri değilim.

"Hadi ama. Bu gece şehir merkezinde bir lise dansı olduğunu duydum. Gidip orada deneyelim, olur mu?"

Ona gergin bir gülümseme veriyorum ve kanatlarımı uzatıyorum. "Elbette."

Bana güvenle gülümsüyor. "Azgın gençlerden, uygunsuz danslardan ve garip yetişkin şaperonlardan daha iyi ne olabilir?" diye soruyor, pembe saçlarımın bir kısmını düzeltiyormuş gibi yaparak. "Harika olacaksın!"

~

U Harika *değilim*.

Şehveti bazı gençlerin üzerine salmaya çalışıyorum ama bir saatlik denemeden sonra her duvarı yıktığımdan eminim- çiçek kesinlikle *azgın değil*. Bir ergenin ayarlarının her zaman en az yüzde elli hazır olduğu düşünüldüğünde bu neredeyse etkileyici.

Sonunda kendi cılız gücümle saldırmaya başladığımda pes ediyorum, Şehvet Nefesim boğazımda düğümleniyor. Aradaki uhrevi alana hastalıklı turuncu bir sümük atmak zorunda kalıyorum. Bu bir aşk tanrıçasının asla yapması gereken bir şey değil.

Aşk tanrısı ortağım, bazı öğrencilerin şişe çevirmece oynadığı tribünlerin arkasında gerçekten heyecanlanıyor. Başka bir çifti koridorda gizlice öpüşmeye ikna ettiği her seferinde heyecanla kıkırdıyor.

Tamamen kendi halinde, genç ve beceriksiz bir arzuyla kafayı bulmuş durumda. Ben de onu kendi haline bırakmaya karar verdim, çünkü işleri daha da kötüleştiriyorum. Yüz On Altı'da hem sevdiğim hem de nefret ettiğim şey bu. Onun da en az benim kadar işine düşkün olmasını seviyorum. Ama ondan biraz da nefret ediyorum çünkü benim aksime o bu işi gerçekten yapabiliyor.

Dürüst olmak gerekirse, bu onunla arkadaş olmayı zorlaştırıyor. İçimdeki yeşil gözlü canavar onu d ö n e r k e n, mutlu bir şekilde sızarken görüyor.

Flört etmek V gününde orgazm olmak gibi, ama yapmaya çalıştığımda? Ya hiçbir şey olmuyor ya da tam tersi bir etki yaratıyorum.

Tüm kibirliler için bir utanç kaynağıyım. Ve bundan nefret ediyorum.

Bu yüzden içki kâsesinin yanındaki hormonlu akneli zavallıları sevmeye çalışmak yerine oradan sıvışıyorum.

Cameo Shores'un lüks evlerine kadar uçuyorum, Newport Sahili'nin hemen kıyısında. Warren Knight'ın ön bahçesinin üzerinde süzülüyor, tavandan tabana pencerelere ve beyaz dış duvarlara bakıyorum. Tüm evi hafifçe yuvarlatılmış, hassas kemerli çizgiler ve çatıda titiz açılar var. Modern ve sofistike, soğuk ve yakışıklı. Tıpkı onun gibi.

Kırmızı kanatlarım beni bakımlı çimlerin ve taşlı yürüyüş yolunun üzerinden, özel kapılı araba yolunun ve dört arabalık garajın yanından geçiriyor. Evin önü son derece özel ve kusursuz, peki ya arkası? Arka taraf benim favorim. Güzel bir asimetrik havuz alanın büyük bir bölümünü kaplıyor ve orada burada birkaç bitki dışında, tüm arka bahçe gerçekten sadece okyanusun muhteşem manzarasına bir fon oluşturuyor.

Bazen, o uyurken, dışarı çıkıp şezlongların üzerinde gezinmeyi ve dalgaların gelip gidişini izlemeyi seviyorum. Eğer bedensel olsaydım ve bir şeyler hissedebilseydim, kıyıda durur ve okyanus sisinin yüzümü öpmesine izin verirdim.

Ön kapıdan içeri süzülüyorum, dikdörtgen siyah kanepesi ve mermer şöminesiyle devasa oturma odasının önünden geçiyorum. Büyük mutfağın da yanından geçiyorum, lavabonun üzerindeki loş ışık tezgahı ve paslanmaz çelik aletleri parlatıyor. Sonra merdivenlerden yukarı ç ı k ı y o r u m , dört misafir yatak odasını ve banyoyu geçip evin arka tarafına, özel ana süitinin olduğu yere kadar gidiyorum.

İçeride başka bir şömine, okyanusa bakan muhteşem bir balkon ve içinde yatarken onu kısa gösterecek kadar büyük bir yatak var.

Düz ekran televizyon açık, sesi kısık, spor özetleri çalıyor ve mekâna mavimsi bir ışık yayıyor. Siyah beyaz yatağı mükemmel bir şekilde yapılmış, görünürde ne bir kırışıklık ne de buruşuk bir pike var.

Bağlantılı banyonun kapısı açık ve içeriden akan suyun sesini duyabiliyorum. Hemen içeri girmekte tereddüt etmiyorum. Buhar geçiyor-

duşa doğru süzülürken vücudumdan geçiyor ve hafif buğulu camdan onun çıplak halini görme lüksüne erişiyorum.

"Muhteşem görünüyorsun, bunu biliyor muydun?" Lavaboların arasındaki mermer tezgahın üstüne tünerken ona söylüyorum.

Keşke buradaki ışıkları biraz daha açsa. Benim zevkime göre biraz fazla karanlık. Elimde olsa tüm ışıkları yakardım, böylece onun nefis vücudunu daha iyi görebilirdim.

Warren ellerine biraz sabun döküp siyah saçlarını ovalamaya başlıyor ve ben de köpüklerin sırtından aşağıya süzülüşünü, tonlanmış vücudunun üzerinde şimdiye kadarki en seksi şekilde kayışını izliyorum.

"Sadece topuz yanaklarını ısırmak istiyorum," diye itiraf ediyorum ona.

Ona her türlü utanç verici şeyi itiraf ediyorum. Her şeyi yüksek sesle söyleyebiliyorum çünkü beni duyamadığı için yargılayamayacağını biliyorum. Bu çok tedavi edici.

İçimi çekiyorum ve o yıkamaya devam ederken arkamdaki aynaya yaslanıyormuş gibi yapıyorum. "Dün bir şarap mikserinde elli yaşındaki bir kadına Aşk Oku atmaya çalıştım," diyorum ona asık suratla. "Sadağımda tek bir okun belirmesi bile dokuz denememi aldı ve bu bir seks örtmecesi de değil. *Dokuz deneme*!" Hayal kırıklığı içinde başımı sallıyorum. "Ortağımın okları bir tanesini kullanır kullanmaz beliriyor. Ama benimki? Benimki hiç dolmuyor."

Ne demek istediğimi kanıtlamak için omzumun üzerinden, sadağımın kırmızı kanatlarımın arasında durduğu yeri gösteriyorum. "Gördün mü? Boş. Her zaman boş. Anlamıyorum."

Yanıt olarak inliyor.

"Peki sonunda bir ok bulduğumda ne yapıyorum? *Iskaladım!* Fırlattım ve yanlışlıkla çantasında sakladığı küçük köpeğini vurdum. Randevusundan erken ayrılmak zorunda kaldı çünkü köpek dışarı zıpladı ve insanların bacaklarına vurmaya başladı. Durmadı ve o küçük adam *çok hızlıydı.* Sanırım kadın restorandan kovuldu."

Bir ses daha çıkarıyor.

"Biliyorum, değil mi?" Ona söyledim. "Söylemeye gerek yok, ikinci bir randevu alamadı, ama sanırım köpeği bir elektrik direğiyle çiftleşti, yani sanırım bu da bir şeydir."

Knight bir ses daha çıkarınca nihayet kendi hikâyemden sıyrılıp doğruluyorum. "Bekle, beni duyabiliyor musun?"

Hemen duşa doğru ilerliyorum. Taş döşemenin üzerindeki vücut yıkamadan geçerken, ses çıkarmadığını fark ediyorum.

Hikayem için onaylama. Sesler çıkarıyor çünkü mastürbasyon yapıyor.

Hayal kırıklığına uğrardım, ama... bu çok seksi bir sik.

"Ah!" diyorum, gözlerim aletini yumruklayışına odaklanmış, uzun, yavaş hareketlerle okşuyor.

"Her zaman böyle yavaş yapıyorsun," diye düşünüyorum, onunla birlikte yağmur suyunun altında dururken.

Etkileyici ereksiyonundan başımı kaldırmayı başardığımda yüzüne bakıyorum. Gözleri kapalı ve diğer kolunu önünde uzatmış, elini duvara dayamış. Başı aşağı sarkıyor ve siyah saçlarından ve çenesinden su tanecikleri çiseliyor, düzenli damlalar halinde yere düşüyor. Keşke öne doğru eğilip üzerindeki suyu yalayabilseydim.

Tekrar inliyor ve dişlerim geçmese dudağımı ısıracağım, çünkü ses çok seksi.

Karın kasları suyla parlıyor ve sabunun son kalıntıları erkekliğini yalayıp fayans zemine düşmeden önce *V* kaslarının arasından kayıyor. O lanet sabun köpüklerini kıskanıyorum.

Ben vücuduna bakmaya devam ederken, o sabit vuruşuna devam ediyor. Tabandan uca, yavaşça, yavaşça, yavaşça, sanki kendini bilerek uzak tutuyormuş gibi. Sonra yukarı ve başın üzerinden, başparmağı kabaca ucun üzerinde sürükleniyor, hemen aşağı inmeden önce, yumruğu sıkı, kendini sertçe kavrıyor.

O kadar tahrik oluyorum ki, hisleri olan bir vücudum olmadığı için teknik olarak mümkün olduğunu düşünmüyorum, ama onu böyle izlemek? Bana her şeyden daha gerçekmişim gibi hissettiriyor.

Öne doğru eğilip nefes veriyorum, ona ilave bir Şehvet dozu vermeye çalışıyorum, ama tabii ki güzel pembe bir sis çıkmıyor.

"Kahretsin," diye homurdandım. Hayal kırıklığına uğramış bir şekilde arkama yaslandım. "Üzgünüm, Knight.
Görünüşe göre tek başınasın."

Kelimeler dudaklarımdan çıkar çıkmaz boşalıyor, dölleri fışkırıyor, yere sıçrıyor ve hemen akıp gidiyor. İyi şans getirmesi için kendini iki kez daha okşuyor ve sonunda hafifçe iç çekerek elini bırakıyor.

"Biliyorum dostum. Böyle bir pislik olmasaydın ve o güzel sevgilini eve götürseydin ne kadar iyi olurdu bir düşünsene. Elleri aletinin üzerinde olabilirdi. Ya da daha iyisi, vajinası. Güzel vajinayı kaçırdın, Knight," diyorum ona. "Vajinasını gördüğümden değil, ama gerçekçi olalım, ikimiz de biliyoruz ki

harika olurdu. Muhtemelen ağda yapıyordur. Öyle bir tipe benziyor."

Ellerini yıkıyor ve duruluyor, işi biter bitmez duşu kapatıyor. Beyaz bir havlu alıp kurulanıyor ve yatak odasına doğru yürürken havluyu kalçalarına doluyor. Bir çift boxer giyip yatağa giriyor ama uyumak yerine komodinden dizüstü bilgisayarını çıkarıp yazmaya başlıyor.

Onunla birlikte yatağa giriyorum, iş e-postalarına cevap verirken ve benim çok fazla dikkat edemeyecek kadar sıkıldığım bir sürü başka şey yaparken onu izliyorum. Adam gerçek bir işkolik ve elini birçok işe daldırmış durumda. Sürekli bu konuda konuştuğunu duyuyorum. Emlak, internet girişimleri, erkek moda hattı, restoranlar, hisse senetleri, prodüksiyon şirketleri, aklınıza ne gelirse.

"Dinlenmelisin, Knight. Yeterince uyumuyorsun," diyorum ona.

Yanındaki battaniyenin üzerinde durup yarı saydam elimi kolunun üzerinde gezdiriyorum. Gözlerinin altındaki halkalar ne demek istediğimi kanıtlıyor. Çoğu gece, partnerimden kaçıp onu izlemeye gelebildiğimde, çok geç yatıyor ve çok erken kalkıyor. Tek yaptığı çalışmak ve kendi aşk hayatını sabote etmek. Hiç eğlenceli değil. Dediğim gibi, gelmiş geçmiş en kötü bekar.

Doğru düzgün bir bekâr evi bile yok. Burası tamamen lüks, yerde tek bir çorap ya da lavaboda tek bir tabak bile yok. Arkasını toplayan bir hizmetçisi de yok. Biliyorum, çünkü bir keresinde bir iş arkadaşı, raflarının tozunu bile başkasına aldırmayacak kadar tutucu olduğu için onu azarlıyordu.

Yanına uzanıyorum, varlığının tadını çıkarıyorum, sırf onunla birlikte uyuyabilmek için bir bedenim olmasını diliyorum.

"Seninle ne yapacağım ben, Knight?" İç çekerek sordum. "Omuzların gergin görünüyor. Biliyor musun, eğer hayatının aşkı olsaydı, şu anda senin için onları tatlı tatlı ovuyor olabilirdi. Seni rahatlatırdı. Değişiklik olsun diye gerçekten uyumanı sağlardı."

Tıkla. Tıkla. Klik. Yazmaya devam ediyor.

Kaslı pazusunun üzerinde bir Flört Dokunuşu kaydırmaya çalışıyorum, ama sonuç olarak garip gri kıvılcımlar alıyorum.

"Kahretsin," diyorum sinirli bir şekilde nefesimi üfleyerek. Sessiz bir yalvarışla tavana bakıyorum. "Neyi yanlış yapıyorum ben? Ben aşk tanrısı gibi davranamayan bir aşk tanrısıyım!" Peçe'ye öfkeyle bağırıyorum.

Kırık bir aşk tanrısı olmak istemiyorum. Partnerimin yapabildiği her şeyi yapabilmek istiyorum.

"Sadece tek başıma bir Aşk Maçı yapmak istiyorum. Bunu istemek çok mu fazla? Bana bir kemik atabilir misin?" Etrafımdaki hiçliğe sesleniyorum. "Bana yardım edin!" Bitiriyorum, sesim biraz histerik. "*Bir şeyler* yap*!"*

Peçe'ye bu şekilde meydan okumaktan daha iyisini bilmeliydim.

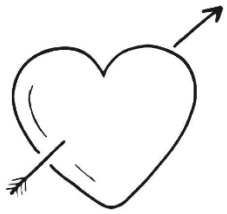
Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz bir çekilme hissettim. Sanki bir yem kancası derimin altına, bileğimin iç tarafındaki aşk tanrısı işaretime saplanıyor.

Korku ve panik içimi dolduruyor. "Anne lanet-"

Lanet cisimsiz dudaklarımdan çıkamadan Peçe'den çekilip çıkarılıyorum.

Sanırım Cupidville'e geri çağrılıyorum.

CHAPTER 3

Öbür dünyanın huzurlu olacağını düşünürsünüz, değil mi? Hayatınız boyunca harcadığınız onca emek ve çabadan sonra biraz olsun rahatlayacağınızı? Yanılıyorsunuz.

Öbür dünya iyi yağlanmış bir makinedir ve herkesin Amaçları. Melekler, iblisler, aşk tanrıları ve daha küçük Peçe varlıkları - hepimizin yapacak bir işi var ve Peçe'nin içindeki karargâhımız, çarkları döndürmek ve dişlileri değiştirmek için hepimizin üzerimize düşeni yapmamızı sağlıyor.

Tabii ki, cupid çarkına doğru tükürüldüm.

Cupidville bekleme salonunun içinde var oluyorum. Uzay ve zamanın içine çekilmenin verdiği korkunç çekilme hissinden sıyrılarak etrafıma bakıyorum ve etrafta birkaç düzine başka aşk tanrısı görüyorum, yarı saydam bedenleri sıraya girmiş, koltukların üzerinde geziniyor ve duvarda asılı olan motive edici aşk posterlerine bakıyorlar. Posterlerden birinin üzerinde kocaman kırmızı bir kalp var ve "Aşk kotanızı doldurun ve fazladan bir tatil günü kazanın!" yazıyor.

Fazladan bir tatil günü kazanmayı *çok* isterdim, ancak güçlerim aniden çalışmaya başlamadığı sürece, bu benim için kartlarda yok. İnanın bana, daha önce karmalardan birine sordum. Bana kıkırdadı. *Kıkırdadı.* Sonra köpek formuna geri döndü ve ben uçup gidene kadar havladı. Tam bir kaltak.

Resepsiyon alanının duvarında yanıp sönen cupid numaraları, cupidleri cam pencerelerin arkasında yarı bedensel formlarında oturan birkaç üst düzey yöneticinin bulunduğu yere çağırıyor. Üst düzeydekiler kağıtları toplamak gibi şeyler yapabilirler, ancak amirler gibi tamamen katı değillerdir. Katılık sadece biz alttakiler için geçerli.

Tatil günlerinde ve tatillerde yardımlar ve bu bile yeni bir iş avantajı.

Sırada beklemek yerine bekleme alanındaki sıcak pembe koltuklardan birinin üzerinde gezinmeye karar veriyorum. Kuyruklar beni huzursuz ediyor. Saatlerce oturabilirim, ama beni beş dakika sırada bekletirseniz, Love Arrow'u birinin gözüne saplamaya hazırım. Yine de önümdeki kişiyi bıçakladığımdan emin olurum. Ben aptal değilim. Arkada bekleyecek bir kişi eksilir.

Aşk tanrısı numaram XXX'in (sol bileğimin iç kısmındaki Romen rakamlarıyla eşleşen numara) gelmesi için çok beklemiyorum.

-Duvarda parlak kırmızı rakamlar yanıp sönüyor. Resepsiyona doğru uçuyorum ve camın arkasında yaklaşık bir metre boyunda, burnu kolu kadar uzun bir erkek aşk tanrısı tarafından karşılanıyorum. İlk hayatında bir gnome olmalı.

Kocaman burun deliğini gömleğinin koluyla siliyor ve uzun pembe saçlarını omzunun üzerinden geriye savururken bana biraz küstahça bakıyor. "Otuz numara mısın?"

"Evet, efendim," dedim.

"Mm-hmm." Masasının üzerindeki kâğıda bakar ve gözlerini kırpar. "Ooh, kızım. *Başın belada*," diyor, sesi sanki helyum emmiş gibi çıkıyor.

Görünmez küçük kalbim düşüyor. "Sorun mu var?"

Bana sırrını açıklamak için can atıyormuş gibi bakıyor, ama aslında bana söyleyemeyeceği kadar ilginç. Kaşlarını sallayarak başıyla onaylıyor. "Mm-hmm. İki numaralı oda. Yerinde olsam kaçardım."

Lanet olsun. Bu kulağa hiç hoş

gelmiyor. "Tamam, teşekkürler."

"Mm-hmm. Çene yukarı, kızım. İçerideyken güç pozu ver. Özgüven duruşun için harikalar yaratabilir."

Gnome dostum tanıdığım en çılgın ya da en bilge insan olabilir. Hangisi olduğundan emin değilim.

Başımı sallayarak penceresinin önünden geçiyorum ve aşk tanrısı ofislerine açılan kapılara yöneliyorum. İki numara hemen şurada, yani uzağa gitmeme gerek yok. Keşke daha uzağa gitseydim de biraz sakinleşmeye çalışsaydım, çünkü biraz panikliyorum.

"Güç pozu, güç pozu, güç pozu," diye tekrarlıyorum kapının dışında, başımı dik tutmaya zorlarken kendimi. Levhanın her yerinde küçük, ışıltılı kalpler var.

ve sinirlerimi yatıştırmak için yüksek sesle sayıyorum.

Endişelerimi topraklamayı bitiremeden kapı açıldı ve amirle yüz yüze geldim.

Muhteşem ve oldukça sağlam. Bronzlaşmış teni, kalın pembe saçları, gür dudakları ve gülünç derecede uzun ve kıvırcık kirpiklerini ortaya çıkaran siyah kaşları. Adam o kadar güzel ki, gülünç.

Döndüğünde, kırmızı kanatlarının sırtına doğru kıvrılmış olduğunu görüyorum, kıçını görüntüden saklıyor, bu talihsiz bir durum, çünkü muhteşem bir kıç olduğundan eminim.

Acelesi varmış gibi kolunu yana sallıyor. "İçeri gelsene, tamam mı?" diyor ağır bir aksanla.

Kapıyı benim için açık tutuyor ve ben de devasa ofis alanında uçarak içeri dalıyorum. Bulunduğum diğer aşk tanrısı ofislerinin aksine, burası... şey, kafa karıştırıcı.

Yaklaşık yüz farklı tarzın ve dünyevi on yılın tek bir alana sıkıştırılmış bir karışımı gibi görünüyor. Duvarda eğri duran bir art deco tablo, Taş Devri'nden kalma gibi görünen bir kaya parçasından yapılmış bir bank, Viktorya döneminden kalma bir salon, kusmuk yeşili tüylü halı, zeminin tam ortasında bir pelikan çeşmesi, eski porno dergilerle dolu kitaplıklar ve ağırlıklar yerine çubuklardan sarkan bir sıra iç çamaşırı olan bir bench press var. Ve bunlar sadece ilk bakışta seçebildiklerim.

Onun masası olduğunu tahmin ettiğim, bir tarafında puf koltuk, diğer tarafında taht bulunan dairesel plastik bir yüzeye yöneliyorum. Dürüst olmak gerekirse, hangisinin üzerinde durmam beklendiğinden emin değilim.

"Tamam, hadi yapalım o zaman." Beyaz masanın etrafında yürür ve oturur... Evet, fasulye torbası sandalyesine.

Elimden geldiğince gösterişli tahtın üzerinde duruyorum, uzuvlarımın altın süslemeden geçmesine izin vermemeye çalışıyorum.

"Neden burada olduğunu biliyor musun?"

Garip bir şekilde havada asılı kaldığım pozisyonda hafifçe kıpırdanıyorum. "Umm..." Tabii ki neden burada olduğumu biliyorum. Bir bok yapamam.

Gizli bir çekmeceden pembe bir dosya aldı ve açtı, bana doğru fırlatmadan önce sayfaları sıkıntıyla çevirdi. "Olay şu, Triple X. Aşk tanrısı olma konusunda gerçekten berbatsın, anladın mı?"

"Vay canına. Gerçekten de ballandıra ballandıra anlatmadın," diye şaşkın bir kahkaha atarak kekeliyorum.

"Şeker memeler ve tatlılar içindir, kelimeler için değil. Sadece olduğu gibi söylüyorum, aşkım."

Güç pozum sönüyor. "Biliyorum. Deniyorum. Gerçekten deniyorum. Ama güçlerim... doğru çalışmıyorlar."

İç geçirir ve kollarını kavuşturur. "Evet. Raporları okudum. Sıkıcı bir gruptu. Okuma materyallerimin resimli olmasını tercih ederim."

Porno zulasına bir göz attım. "Fark ettim."

Ellerini önümüzde çırpmadan önce yüzünü güzel bir gülümseme kaplıyor. "Tamam. Bana biraz şehvet üfle."

"Efendim?"

"Adım Sev," dedi bana. "Ve bu boktan güç şeyini kendim görmem gerekiyor. Neden ikinci komutanı gördüğünü sanıyorsun?"

Yemin ederim, eğer kanım olsaydı, şu anda yanaklarıma hücum ederdi ve çok fazla kızarmaktan ölürdüm. Yapmak istediğim son şey ne kadar berbat olduğumu göstermek, *özellikle* de onun gibi yüksek mevkideki birine.

"Sanmıyorum-"

"Oy, bütün gün bekleyemem, anladın mı? Saat üçte bir grup seks planım var," diyor saatsiz bileğine dokunarak. "Görelim bakalım."

"Seks partinizi bölmek istemem," diyorum ona kuru bir sesle.

"Teşekkür ederim," diyor vurgulayarak.

Boğazımı temizliyorum. "Tamam. Sanırım sadece üfleyeceğim, o zaman?" Gergin bir şekilde soruyorum.

Sırıtıyor ama kötü kelime seçimim hakkında yorum yapmıyor. "İyi bir başlangıç olur, evet."

Öne doğru eğiliyorum, sinirlerime rağmen elimden geldiğince konsantre oluyorum ve güzel bir Şehvet nefesi olması gereken şeyi üflüyorum. Boğazım o kadar kaşınıyor ki, bir kedinin tüylerini yolması gibi ses çıkaran aşağılayıcı bir öksürükle durmak zorunda kalıyorum.

Sev az önce üzerine üflediğim sarı gazla burnunu kırıştırdı ve elini yüzünün önünde salladı. "Bu da neydi *böyle?"*

"Şehvet Nefesim mi?"

O güzel başını sallıyor. "Doğru. Bunu sana yapmaktan nefret ediyorum ama bunu sana açıkça söylemeliyim."

"Ne?" Sinirle sordum.

"Sen bir fiyaskosun."

Sözleri kafamda yer etmeye çalışırken bir saniye ona bakıyorum. "Ben bir... fiyasko muyum?"

"Evet. Bir fiyasko. Bir serseri. Bir limon. Sen tam bir fiyaskosun, aşkım." Kalbim düştü. Transparan ayaklarıma kadar düşüyor.

"Biliyorum, ama... Ben özümde bir aşk tanrısıyım. En azından öyle olmaya *çalışıyorum*, sadece... Bir şey yapamaz mısın?" diye sordum.

Başını öne eğiyor. "Ne gibi?"

"Bilmiyorum... beni düzeltmek mi? Belki de beni bir aşk tanrısına dönüştürdüğünüzde bir şeyler ters gitmiştir."

Özür dileyerek omuz silkiyor. "Dinle, bu bazen olur. Çok sık değil ama olur. Sen kusurlusun."

Fiziksel olarak gözyaşı üretebilseydim ağlardım. "Ama ben aşk tanrısı olmak istiyorum. Çok çabalıyorum," diyorum kısık bir sesle, dünyam başıma yıkılıyormuş gibi hissederek. "Ne yapabilirim ki?"

Biraz yüzünü buruşturuyor. "Kotalarınızın çok gerisindesiniz. Siz ikiniz başladığınızdan beri tüm Aşk ve Şehvet Maçlarını ortağınız yaptı."

Utanç içimi dolduruyor ve kucağıma bakıyorum.

"Utanılacak bir şey değil," diye ekliyor. "Bu tür şeyleri daha önce de gördüm, ama Aşk Oklarını yukarı kaldıramıyorsun. Biz buna aşk tanrısı işlev bozukluğu diyoruz."

"Bu benim hatam değil. Benim kontrolüm dışında gerçekleşiyor."

"Biliyorum, aşkım. Ama tehlike şu ki, Peçe seni ağzına alıp yutabilir. Ve iyi bir şekilde değil."

Ona bakakaldım. "Ne? Ne demek istiyorsun?"

Öne doğru eğiliyor ve parmağını dosyama vuruyor. "Peçe'nin varoluş kanunları var, anlıyor musun? Seninle ne yapacağını bilmiyor. Sen işini yapmayan bir aşk tanrısısın. Aşk tanrılığının büyük patronu seni yok etmeyecek olsa da, eninde sonunda Peçe duruma el koyacaktır."

Lanet olsun.

"Bir keresinde güçleri için ereksiyon olamayan bir iblis duymuştum ve Peçe sonunda onu emmişti." Bir parmağını ağzına sokuyor ve yanağının iç kısmına ve büzülmüş dudaklarına doğru çekerek büyük bir *patlamayla* çıkarıyor*!* "Pat. Gitti," diyor dramatik bir yetenekle.

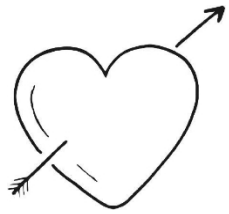
Başımı salladım. "Patlamak istemiyorum."

"Hayır, seni suçlamıyorum. Bu da demek oluyor ki var olmaya devam etmek istiyorsan yeni bir öbür dünya işi seçmelisin. Hepsi bu kadar. Aşk tanrısı olarak resmen kovuldun."

Sanki uçaktan paraşütsüz atlamışım gibi midem bulanıyor.

Tekrar gizli çekmecesine uzanıyor ve birkaç tane öbür dünya iş broşürü çıkarıp bana doğru fırlatıyor. "Seç bakalım."

C H A P T E R 4

I Ayağa kalkıp başımı sallamadan önce broşürlere zar zor bir göz attım. "Lütfen. Bunlardan hiçbiri olmak istemiyorum. Aşk tanrısı olmak *istiyorum*. Sevgiyi yaymak istiyorum. Ben buydum

Bunu biliyorum," diyorum ısrarla. "İnsanları aşık etmek, onları birbirlerine karşı arzuyla doldurmak... Tek yapmak istediğim bu. Bu işte berbat olduğumu biliyorum ama pes eden biri değilim ve o dosyadaki kanıtlara rağmen, ben baştan aşağı bir aşk tanrısıyım."

Bana acıyormuş gibi bakıyor. Kahretsin, ben de kendime acıyorum.

Ağzını açıyor, şüphesiz beni rahat bırakmak için, ama ben onun sözünü kesiyorum ve önünde diz çökebilmek için ileri atılıyorum. Biraz acınası bir durum ama çaresizim. "Lütfen. Sana *yalvarıyorum*. Öbür dünyada farklı bir işe girmek istemiyorum. İnsanlar aleminde kalmak istiyorum. Orada bitmemiş bir işim var."

Warren Knight gözümün önünden geçiyor ve kalbim sıkışıyor. Şimdiye kadar yaptığım tüm aşk görevlerinde başarısız oldum. Ama onu başarısızlığa uğratmayı reddediyorum. Nedeni ne olursa olsun, o benim *şeyim*. İkimizin de iyiliği için başarmak zorunda olduğum şey.

Henüz havlu atmaya hazır değilim. Neden bilmiyorum ama Warren Knight'ı aşık etmek benim için kişisel bir sorun haline geldi ve bunu sonuna kadar götürmeliyim. Sanki... Eğer onu bekâr bir fiyasko olmaktan kurtarabilirsem, belki ben de kendimi bekâr bir fiyasko olmaktan kurtarabilirim. Kulağa saçma geliyor ama bunu varlığımın her z e r r e s i n d e hissediyorum.

Ayrıca, ona bir aşk yemini ettim. Belki aptalca ama nedense içimden bir ses aşık olmasına yardım etmem gerektiğini söylüyor. Bana ihtiyacı var.

"*Lütfen*," diye tekrar yalvarıyorum. "Sadece geri dönmeme izin ver. Denemeye devam edeceğim."

Uzun süre beni izliyor, düşünürken parmağını fasulye torbasının malzemesine vuruyor. Parmağının her sallanışında umudum zonkluyor, endişem daha da artıyor.

Sonunda ayağa kalktı ve ben de onunla birlikte doğruldum. "Pekâlâ, Triple
X. Sanırım bir fikrim var. İşe yarar mı bilmem ama güçlerin boktan olsa da iyi bir aşk tanrısı olduğunu söyleyebilirim, o yüzden denemeye değer."

Kalbim yerinden fırlayacak. "Denemeye değer ne var?"

Cevap vermek yerine ofisinden çıkıp yürümeye başlıyor ve onu takip etmemi işaret ediyor. Ofisinden çıkıp koridorda ilerlerken arkasından uçuyorum.

Koridorun en sonuna kadar gidiyoruz ve sonra bir asansöre biniyoruz. Tabii ki her şey dev bir kalp şeklinde. Korkulukların yerinde oklar bile var ve tüm zemin ışıl ışıl.

Düğmeye basıyor ve asansör yukarı, yukarı, yukarı zum yapıyor.

Sonunda durduğunda, onu dışarı kadar takip ediyorum. "İşte anlaşma," diye açıklamaya başladı. "Bir aşk tanrısı olarak kalmak ve varoluşun dışına atılmamak mı istiyorsun? O zaman bulabileceğim tek çözüm seni tekrar işleme sokmak."

Gözlerim açıldı. Ölü olarak ilk uyandığımda işlemlerden geçtim. Eski hayatıma dair hiçbir anı yoktu. Birdenbire sayısız diğer ölü ahmakla birlikte sonsuz bir kuyruğa girmiş, öbür dünyadaki pozisyonlarımıza yerleştirilmeyi bekliyordum.

"Bunu yapmaya iznimiz var mı?" Bir çift kapıyı açıp sanki buranın sahibiymiş gibi işlem merkezine doğru ilerlerken ona endişeyle soruyorum.

"Pek sayılmaz, hayır. Ama beni kim durdurabilir ki?"

Başım devasa odada gergin bir şekilde dönüyor. Balkondan aşağıya bakıyoruz ve yüzlerce -belki de binlerce- öbür dünya varlığını farklı sıralarda görüyoruz, hepsi hangi pozisyona yerleştirileceklerini görmek için test ediliyorlar. Devasa alanın en ucunda büyülü sisle dolu devasa bir kemer var.

O sisin içine girdiğinizde, yeni güçlerinizle yeni benliğinize dönüşmüş olarak geri çıkarsınız. Ya da en azından ben değilseniz öyle olursunuz. Tören alayının geçişini izliyorum. Bir kişi iblis olarak çıkıyor, bir diğeri kum adam, sonra birkaç melek, bir bayan

Şans, karma ve daha neler neler. Kemerli geçit, ölümden sonraki doğaüstü varlıkların montaj hattı gibi hepsini çalkalıyor.

Sev hiç vakit kaybetmeden merdivenlerden iniyor, tüm görüşme sıralarını ve uyumluluk kontrollerini geçip gidiyor. Bu uzun bir yürüyüş. Ve gittiğimiz her yerde dikkatleri üzerimize çekiyoruz çünkü pembe saçlarım ve kırmızı kanatlarımla benim çoktan işlem gördüğüm ve Sev'in sağlam olduğu çok açık.

Biz geçerken herkesin gözleri bize kilitleniyor, bu hiç de iyi bir duygu değil. Bakışlarımı herkesten kaçırmakla o kadar meşgulüm ki, Sev aniden durduğunda, yanlışlıkla onun içinden geçiyorum. Hemen geri çekiliyorum, çünkü bu *büyük* bir bedensiz gaftı.

"Özür dilerim," diye mırıldanıyorum gergin bir şekilde.

"Bir dahaki sefere bedenime girmek istediğinde, önce biraz hazırlık yapmanı isteyeceğim, Triple X," diyor göz kırparak. "Bir adamı hazırlıksız yakalayıp kuru kuru girmek istemem."

Aman Tanrım. İyi ki çoktan ölmüşüm, çünkü cidden utançtan ölebilirdim.

Tam da öbür dünya kemerinden sorumlu melek gözetmen adım adım yaklaşırken geri döner. Gerçek bir *baş* melek. Hayret bir şey.

Kadın *muhteşem*. Altın iplikler gibi saçları, cam gibi pürüzsüz bir cildi ve parlayan kocaman beyaz kanatları var. O kadar mükemmel ki gerçek gibi bile görünmüyor.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu altın rengi gözlerini Sev'e dikerek.

Sis, parlak yeşile dönmeden hemen önce kızgın bir bulut gibi kemerin içinde çalkalanıyor ve sonra bir şans kadını tükürüyor. Kız oradan çıkar çıkmaz, kırk metrelik kemerin içinde dönen gri bir kütle haline geri dönüyor ve bir sonraki kişi için hazır oluyor.

Sev elini sırtımdan geçirerek beni kemere yaklaştırmaya çalışıyor. Yapıyorum, hafifçe öne doğru tökezliyorum. Sağlam bir vücudum olmadığı *için* tökezlemeyi *nasıl* başardığımı bile bilmiyorum ama işte.

"Kemeri ödünç almam lazım, güvercin," diyor Sev meleğe küstahça. "Bir dakika bile sürmez. Benim için aşk tanrısı kolunu çek, olur mu?"

Melek ona göz kırpıyor. "Pardon?"

Sev ellerini dar kot pantolonunun ceplerine sokar. "Kemerli geçit. Aşk tanrısı ayarlarında oradan tekrar geçmesi gerekiyor," diyor başını bana doğru eğerek.

Melek kaşlarını çatıyor. Her nasılsa bunu kaş çatma çizgileri oluşturmadan yapıyor. Aslında oldukça ürkütücü. "Buna izin verilemez. O zaten bir aşk tanrısına dönüştürüldü."

"Aşk suyuyla başı biraz dertte gibi görünüyor. İlk seferinde tutmamıştı, anladın mı? Bunun onu düzelteceğini umuyorum."

Melek, bana bakıp başını sallamadan önce *aşk suyu* terimine burnunu kırıştırıyor. "Eğer düzgün çalışmıyorsa, o zaman yeniden işlenmesi ve farklı bir öbür dünya konumuna yerleştirilmesi gerekir. Bu da sıranın *sonuna* geri dönmesi gerektiği anlamına gelir," diye ekliyor ve kaba sıra kesiciler olduğumuz için bizi azarlıyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum ama sıra o kadar uzun ki sonunu bile göremiyorum.

Sev başını sallar ve **b i r** adım öne çıkarak meleğin ışıltılı alanına girer. Bir elini kaldırıyor ve nazikçe onun kolunda gezdiriyor. Onun bu cüretkârlığı karşısında ağzım açık kalıyor ve Sev'in onu tokatlayıp tokatlamayacağını merakla bekliyorum ama şaşırıyorum, tokatlamıyor.

"Sadece küçük bir gezinti," diyor sessizce ve o konuşurken dudaklarından bir parça pembe Şehvet kaçtığını görebiliyorum. Adam onu okşamaya devam ederken meleğin altın gözleri temkinliden şaşkınlığa dönüyor. "Etrafına arzu yaymak istiyor, güvercin. Güçlerinin pervane gibi çalışmasını istiyor ki Aşk Eşleşmeleri yapabilsin. Bir melek olarak, sevginin hayattaki en kurtarıcı şeylerden biri olduğunu kabul etmez misin? Ne kadar çok sevgi varsa, o kadar çok iyilik vardır. Yani gerçekten, bu sizin amacınıza da yardımcı olacaktır, öyle değil mi?"

O iyi, hakkını vermeliyim. O kadar küçük Şehvet pufları çıkardı ki, onun fark ettiğini bile sanmıyorum, ama *kesinlikle* etkilerini hissediyor. Cennet gibi meme uçlarının togasının içinden fırladığını görebiliyorum.

"Bana yardım et, güvercin," diye fısıldıyor Sev boğuk bir sesle, uzanıp bir tutam saçı kulağının arkasına sıkıştırırken. "Biz aşk tanrısı ve an- jeller birlikte çok iyi çalışıyoruz, sence de öyle değil mi?"

Arkamda yüzlerce gözün tüm bu eski değişimi izlediğini hissedebiliyorum ve yüzlercesi de muhtemelen ne olduğunu merak ediyor. Ama patronumun lanet bir *meleği* baştan çıkarışını izlemeye kendimi o kadar kaptırmışım ki artık kalabalığa gerçekten dikkat edemiyorum.

Gergin bir şekilde dudağını ısırıyor. "Bilmiyorum. Bu kurallara aykırı..."

"Ama sen ve ben, kuralların asla aşka karşı gelmemesi gerektiğini biliyoruz, öyle değil mi güvercin?"

Adam kızın ensesini avuçladığında kız titriyor ve altın rengi gözleri kapanıyor. "Pekâlâ. Ama sadece bu seferlik," diyor utangaç bir gülümsemeyle, gözleri onun tatlı dudaklarına kilitlenmişken. Yüzündeki ifadeden *hiç* de meleksi şeyler düşünmediği anlaşılıyor.

Sev öyle yıkıcı sırıtıyor ki kadın inliyor. Evet. Bir meleği *inletti.* Hem dehşete düştüm hem de etkilendim.

Dudaklarını kızın çenesinin kenarına değdirmeden önce göz kırparak, "Teşekkürler, güvercin," diyor. "Sana bir iyilik borcum olacak. İstediğin zaman arayabilirsin."

Yüzünün kızarmasından, ikisinin de aklında nasıl *bir iyilik olduğu* anlaşılıyor.

Küçük bir gülümsemeyle bana dönüp bakıyor ve konuşmadan önce boğazını temizliyor. "Pekala, bu daha önce hiç yapılmadı, bu yüzden sonuçların ne olacağından emin değilim" diye beni uyarıyor.

"Eğer bu benim aşk tanrısı güçlerimi düzeltecekse, ben buna varım," diye onu temin ediyorum.

Başını sallıyor ve kemeri kontrol ettiği uzun beyaz podyuma doğru süzülüyor. Bir kolu aşağı çevirdiğini görüyorum ve sis kabarcıklı pembeye dönüşüyor.

Onu duyamayınca Sev'e döndüm. "Melek gibi bir varlığı baştan çıkarmanın gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun?" Gergin bir t ı s l a m a y l a fısıldıyorum.

Bana bir bakış fırlattı. "Sakin ol. O şehveti, bir seks perisinin benimkini emmesinden daha hızlı emiyordu."

"La la la," diye araya giriyorum, parmaklarımı kulaklarıma sokabilmeyi dileyerek. "Görsele ihtiyacım yok."

Omuz silkiyor, hiç de caydırıcı değil. "Pekâlâ, Triple X, bu son şansın," diyor ayık bir sesle ve tam kemerin önünde durana kadar beni ileriye doğru götürüyor. "Bunun gerçekten işe yarayıp yaramayacağına dair en ufak bir fikrim yok ama senin yerinde olsaydım, bu sisin kıçıma saplanıp beni iyice faka bastırmasını dilerdim, çünkü bu işe yaramazsa ve yakında herhangi bir Eşleşme yapmazsan, Veil senin varlığını bir sakız balonu gibi patlatacak."

Sertçe yutkunuyorum, pembe bulutlara bakıyorum. "Kotalarıma ulaşmak için ne kadar zamanım var?"

Omuz silkiyor. "Diğerlerinin başına gelenlere dayanarak, bir dünya ayınız daha olduğunu söyleyebilirim. Belki daha az."

Sikeyim.

Uyuşukça başımı sallıyorum. Eğer bu işe yaramazsa, bu kadar. Oyun biter. Varlığım sona erecek. Bu benim son şansım.

"Beni olduğum yere, insan alemine geri koyacak mısın?" Sessizce sordum.

"Evet."

"Acele ettiğimiz için üzgünüz ama çok kısıtlı bir zamanımız var," diyor an-gel bulunduğu yerden. "Sırayı devam ettirmek zorundayız."

"Sorun değil, güvercinim," diyor Sev, onun tekrar kızarmasına neden olan yıkıcı bir sırıtışla. Bana geri dönüyor. "Pekâlâ, bu daha önce yapılmadığı için sana ne beklemen gerektiğini söyleyemem. Hazır mısın?"

Bir nefes üfledim. "Umm... evet?"

Kaşlarını çattı. "Emin misin?"

Elimi kaldırıp öne arkaya eğiyorum. "Ben... yarı yarıya eminim."

Bir omzunu kaldırır. "Eh. Benim için yeterince iyi. Peki ya sen?"

"Yapacağım ve en iyisini umacağım."

"İşte ruh bu, aşkım. Dört hafta ve devam ediyor. Patlamanı istemeyiz."

"Bu işe yarayacak," diyorum, sanki kendimi hazırlıyormuşum gibi bir yandan diğer yana zıplarken kendimi ikna etmeye çalışarak. "Ben hazırım."

Kendime korkacak zaman tanımadan, gözlerimi çalkalanan pamuk şekeri sisine kilitliyorum ve sonra Cesur Yürek'in tüylerini diken diken edecek bir savaşçı çığlığıyla, ruhani kıçımı tam içine daldırıyorum.

Anında yutuldum ve şehvet özü beni sardı.

tüm varlığım.

Bu kafa karıştırıcı ve sis o kadar yoğun ki, dönen pembe derinliklerinde sıkışıp kaldığım için hayalet formumun dış hatlarını bile göremiyorum.

Ama hiçbir şey hissetmiyorum.

İlham verici hisler yok. Her şeyi bilen bir kucaklama gibi hiçbir şey, taşkınlığımın bu sefer düzeleceğini bilmemi sağlamıyor.

Bir an bulutun tam ortasındayım, bir şeylerin olduğunu bana bildirecek bir işaret için diken üstünde bekliyorum ve bir saniye sonra kemer beni kapıdan kovulan eski bir erkek arkadaş gibi dışarı itiyor ve her şey bitiyor.

Gözlerimi pembe pustan arındırmak için gözlerimi kırpıştırıyorum ve kendimi kemerli geçidin dışında, beni görev yerime geri götürecek bir geçidin tam önünde buluyorum. Efervesan kapı, sarhoş bir adamın

Tavan. Sev hemen yanında oturmuş bekliyor. Beni görünce ayağa fırladı.

"Çiş tepesindeki bok, geri döndün. *Saatlerdir* oradaydın″ dedi ve beni şoke etti. Saniyeler gibi geldi. "Eee? Nasıl hissediyorsun?"

Kendime bakıyorum, kesinlikle alışılmışın dışında bir şey hissetmiyorum. "Ben... aynı hissediyorum."

Yüz hatlarında hayal kırıklığı belirir. "Huh. Bu bir esneme- er. O zaman biraz Şehvet görelim."

Verebileceğim en büyük nefesi veriyorum ve... hiçbir şey yok. Az önceki hardal iğrençliği bile yok.

Ağlamak istiyorum.

Amirimin önünde tamamen dağılmamaya çalışarak parlak zemine bakıyorum. "Belki de etkisini göstermesi biraz zaman alıyordur?"

"Evet, belki," diyor şüpheyle.

Kimi kandırıyorum ki? İşe yaramadı. Hala eskisi gibi başarısızım. Ben aşk tanrısı olamayan bir aşk tanrısıyım. Bu tamamen yıkıcı.

Çenem sallanıyor. "İşe yaramadı," diye fısıldıyorum, kelimelerim kalp kırıklığımı yalanlıyor. "Aşk tanrısı olmak olması gerektiği gibi hissettiriyor ama değil. Neden bende işe yaramıyor?" Sefilce soruyorum.

Gözlerimde parlayan hüznü görmüş olmalı, çünkü yüzü yumuşadı. "Pekala, aşkım. Hadi seni işleme geri götürelim, tamam mı? Güzel bir şans kadını ya da başka bir şey olabilirsin. Eminim bundan hoşlanmayı öğreneceksin."

Adam haklı. Öbür dünyada farklı bir iş seçmekten başka yapacak bir şey yok. Ama bu beni öldürüyor, kalbime saplanan bir ok gibi. O kadar çok acıtıyor ki, göğsümü delen ıstırabı gerçekten *hissedebiliyorum*.

Bekle bir dakika.

Bu gerçekten çok acıtıyor.

Ağzım bir anda açık kalıyor ve elim kalbimin üzerine gidiyor. "Ah!" Sev bana "*Ne oluyor lan?*" der gibi bakarken haykırıyorum.

Acı aniden beni tüketirken tökezleyerek ilerliyorum. Hissetmemem gereken bir acı, çünkü bu formdayken *hiçbir şey* hissetmemem gerekiyor.

Ne. Ne. Gerçek. Aşk Tanrısı. Sikeyim.

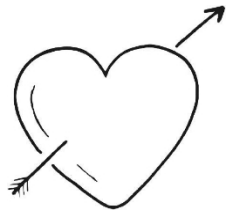
Sırtım aniden kemik kıran bir acıyla çatlarken Sev'in gözleri açılıyor ve kırmızı kanatlarım sırtımdan kopup pembe bir sis bulutu içinde kaybolurken boğazımdan kan donduran bir çığlık kopuyor.

Bir şeyler çok ama çok yanlış gitti.

İçime daha fazla acı saplanıyor ve bu kez tökezlediğimde, dönen portala kafa üstü düşüyorum.

Gördüğüm son şey Sev'in yüzünü benim adıma buruşturması. Sonra ben gittim ve tek bildiğim acı oldu.

CHAPTER 5

I Bir aşk tanrısı olarak bir düzine kez Aşk Tanrısı Köyü'ne girip çıktım. Hoş değil, ama gerçekten acıtmıyor. Sadece rahatsız edici.

Ama ne kesinlikle acıtır biliyor musunuz? Beşinci boyut sürekliliğinin dışına itilmek ve aynı anda kanatlarınızın sırtınızdan tokatlanması. Bu çok fena acıtıyor.

Kanatlarım bedenimden çekilirken ve cisimsiz benliğim aniden katılaşırken şimdiye kadar hiç acı çekmemiştim.

Oh, ve bu güzel fiziksel telaşa ek olarak? Ayrıca düşüyorum. Uzayda falan.

Kemiklerim patlıyor, derim karıncalanıyor, damarlarımda kan dolaşıyor ve kalbim tekmeliyor. Ciğerlerim daha önce hiç solumadığım havayla doluyor ve göz kırpmam gerektiğini fark edene kadar gözlerim yanıyor. Dilim aniden kuruyor, göğüslerim ağırlaşıyor ve varoluşa dalarken kıçım sallanıyor.

O kadar sert düşüyorum ki dişlerim birbirine öyle bir çarpıyor ki neredeyse bir tanesini kıracağımdan eminim. Sert mermer zemine kıç üstü düşüyorum ve *bu* hiç de hoş bir iniş değil.

Kuyruk sokumum çarpmanın etkisiyle acıyla fırlıyor ve yıldızları ve gözyaşlarımı kırpmaya çalışırken inliyorum. En azından acı veren ağrının geri kalanı içimi parçalamayı bıraktı.

"Orospu çocuğu," diye inledim. "Bu çok acıttı!" Az önce beni dışarı tüküren, çoktan gitmiş portala bağırıyorum.

Ellerimle başımı kavrıyorum ve dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum. Bedenim inanılmaz derecede *ağır* hissediyor, ama zihnim? Zihnim

uçurtma gibi süzülüyor, çünkü az önce ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

Sonunda tekrar görebilecek kadar acıyı atlattığımda, vücuduma bakıyorum.

Tamamen çıplak kaldım. Artık benim için sevimli deniz mavisi elbise yok. Sırtıma baktığımda kanatlarımın kesinlikle gittiğini doğruluyorum, ancak pembe saçlarım ve kolumda işaretli aşk tanrısı numaram hala duruyor.

Önümde pembe bir duman patladığında irkiliyorum ve sonra Sev beliriyor.

Hızla çarpan kalbimi yavaşlatmaya çalışarak şaşkınlıkla ona göz kırparken, o da yüzünün önündeki kibir peçesi kirliliğini dağıtmak için bir elini sallıyor.

"Pekâlâ, Triple X?" diye soruyor önümde diz çökerken. Sev de en az benim kadar sağlam ama benim aksime onun hala aşk tanrısı kanatları, Aşk Oklarıyla dolu sadağı ve yayı var.

Hafifçe titriyorum, muhtemelen şoktan, ama başımı sallıyorum. "Sanırım öyle..."

Gözleri üzerimde geziniyor, önce endişeyle sonra da biraz şehvetle takdir ediyor. "Çok güzel göğüslerin var, aşkım."

Dik göğüslerime bakıyorum. Yani... haksız değil.

"Teşekkürler. Ne oldu?"

"Bilmiyorum," diyor omuz silkerek. "Ama fazla kalamam. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim. Görünüşe göre seni tekrar kemere sokmak pek de iyi bir fikir değilmiş. Biraz insana dönmüşsün."

"Biraz mı?" Gıcırdıyorum. "O da ne demek?"

Hafifçe yüzünü buruşturuyor. "Teknik olarak hâlâ bir aşk tanrısısın. Bu da hala kotanı doldurmak için bir zamanlayıcıda olduğun anlamına geliyor. Ama biraz insanlaştın."

Ağzım açık kaldı. Bu gerçekleşiyor olamaz. "Ama... sen buradasın ve sağlamsın," diye belirtiyorum.

"Süpervizör avantajları, aşkım. Tüm fiziksel ihtişamımla herhangi bir diyara seyahat edebilirim," diyor göz kırparak.

Onun şakacı tavrı benim yükselen endişem karşısında sönük kalıyor. "Bu neden benim başıma geliyor?" Yalvarıyorum. "Gitmem lazım... Geri dönmem lazım... Yapmam lazım... Bilmiyorum bile!"

"Şimdi beni aptal yerine koyma," diyor bana. "Biraz nefes al ve bakalım bu işe yaramış mı? Biraz daha şehvet göreyim."

Başımı sallıyorum ama sanki çok hızlı sallıyormuşum gibi geliyor. Boynum tuhaf hissediyor. Başım da öyle. Parmaklarım karıncalanıyor. "Bir şey mi yaşıyorum?

anksiyete atağı?"

Omuz silkiyor. "Biliyorsam ne olayım. Sakin ol, anladın mı? Bana biraz şehvet üfle."

Derin bir nefes alıp zihnimi kapatarak kendimi rahatlamaya zorluyorum. Ayrıca daha dik oturuyorum ve o güç pozu şeyini yapmaya çalışıyorum, çünkü neden olmasın? Kendime, ben çok güçlü bir aşk tanrısıyım, diyorum. Her şey yoluna girecek. Bu muhtemelen güçlerimi tamamen düzeltti.

Gözlerimi tekrar açtığımda, mükemmel bir şekilde uygulanmış bir Şehvet nefesi verdim.

Aaaannnn ve gri. Hatta yere düşerken ölü bir ağırlık gibi biraz gıcırdıyor.

Düzeltiyorum, ben güçlü bir aşk tanrısı *değilim*. Ben güç pozlarında açıkça berbat olan acınası güçsüz bir aşk tanrısıyım.

"Kaos amcığının oğlu," diye küfrediyorum. "Eskisinden bile kötü!" "Bu kötü şans."

İç çekiyorum. "İyi. Sanırım işlemlerden tekrar geçmeliyim? Yeni bir iş mi seçeyim?"

Bu düşünceden nefret ediyorum ama belki de alem bana vazgeçmemi söylemeye çalışıyordur.

Sev bir elini pembe saçlarında gezdiriyor. "Evet, o konuda. Tam burada sıkışıp kaldın, aşkım."

Başka bir panik dalgası uzuvlarımdan aşağı yeni karıncalanmalar gönderirken ona göz kırpıyorum. Bu gerçekleşiyor *olamaz*.

"Beni Peçe'ye geri koy!" Telaşla söylüyorum.

"Denedim," diyor omzuma acımı hafifleten bir şaplak atarak. "Seni hemen Cupidville'e geri çekmeye çalıştım ama işe yaramadı."

"Şunu bir anlayayım," diyorum, aklım başımdan gidiyor. "Burada bir aşk tanrısı-insan olarak sıkışıp kaldım, güçlerim hala çalışmıyor ve kotalarımı doldurmam gerekiyor, yoksa kesinlikle hala patlatılacağım, öyle mi?"

"Özeti bu, evet."

Şey...siktir.

Bileğindeki DCCXX numarası pembe renkte parlamaya başlıyor ve ikimiz de ona bakıyoruz. "Meme ucu yüzüğüne sıçayım. Gitmem gerek."

Gözlerim panikle açılıyor ve koluna yapışıyorum. "Beni burada öylece bırakamazsın!"

Ölümüne tutunduğum elimi hiç de nazikçe bırakmıyor. "Görev çağırıyor falan," diyor bana.

"Ne yapmam gerekiyor?" Fısıltıyla bağırıyorum.

Bir omzunu kaldırır. "Buradayken Matches yapmaya çalış. Boktan şeyler. Biraz şansla, Peçe senin kibrini hissedecek ve önce seni yok etmeden Peçe'ye geri dönmene izin verecektir. Umabileceğimiz en iyi şey bu. Bunu araştıran bir ekibim var ama şimdilik tüm bildiğim bu."

Yüzümü ellerimin arasına gömdüm. "Bir iblis olmalıydım. Demon'lar asla böyle şeylerle uğraşmak zorunda kalmazdı."

Şöyle diyor. "*Bitmemiş* bir *işim var* ve *Ben baştan aşağı aşk tanrısı mıyım*?" diye takılıyor.

Ellerimi bırakmadan önce parmaklarımın arasından ona ters ters bakıyorum. "Güçlerim ya da kanatlarım olmadan fiziksel insan aleminde sıkışıp kaldım ve kotamı doldurmak için bir şekilde Şehvet ve Aşk Eşleşmelerimi bir ay içinde yapmak zorundayım, yoksa Peçe beni beyni donmak için Icee'yi höpürdeten bir çocuktan daha hızlı emecek *ve* ben lanet olası çıplağım!"

Ayıldı. "Bak, Triple X," diyor, beni bir bakışla hizalayarak. "Kendin söyledin, sen lanet olası bir aşk tanrısısın. Bu senin lanet olası özünde var. Güçlerinin olmaması kimin umurunda? Daha önce güçlerin yoktu ve bunun seni durdurmasına izin vermedin," diyor ve yüzündeki kararlı ifade karşısında nefesim kesiliyor, çünkü *lanet* olsun. Bu moral konuşmasını gerçekten de iyi yapıyor. "En azından şimdi eski usul aşk eşleşmeleri yapmak için bir şansın var. Lanet olası bir çöpçatan aşk gurusu ol ve kendi bokunu kendin hallet. Vazgeçmek yok, anladın mı?"

Sertçe yutkunuyorum ve başımı sallıyorum. "Haklısın."

"Çok haklısın, çok haklıyım," diyor. "Şimdi gitmem gerek. Seks partimi kaçırmaya hazırım."

"Özür dilerim."

"Eh, yeniden planlarım. Bu arada ben Peçe'den sana göz kulak olacağım, *sen de* işini yapmaya odaklan, anladın mı?"

"Yapacağım."

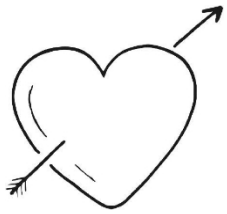
Başını sallıyor ve ardından ardında küçük bir pembe puf bırakarak göz açıp kapayıncaya kadar kayboluyor.

Ve ben burada öylece kalakaldım. Tek başıma. Kısmen insanlaştırılmış. Güçsüz.

Çıplak.

Sadece harika.

CHAPTER 6

I Kendimi toparlamak için bir saniye ayırdım.

Buradayım, Peçe'nin dışında, çoğunlukla insanım. Gerçeküstü ve korkutucu ama bu şekilde düşünemiyorum. I panik içinde eriyip *patlayana* kadar bekleyemem.

Ben bardağın dolu tarafını gören bir kızım, o yüzden bu boku içmemin zamanı geldi.

Saatin tik taklarına rağmen, aslında yeniden hayattayım. Bu yüzden bir köşede titreyip çıldırmak yerine, bundan en iyi şekilde yararlanacağım. Yapmak zorundayım.

Kendimi düzeltiyorum, bu sefer güç pozunu tamamen çiviliyorum.

Paniğimi başarıyla bastırdığım için nihayet bir an durup aşağıya bakıyorum.

Üzerinde oturduğum mermer karo siyah ve üzerinde beyaz damarlar var. Pahalı ve belli belirsiz tanıdık görünüyor. Ama şimdi zeminin parlak yüzeyinde görünen yansımama takılıyorum. Neye benzediğimi çok fazla göremiyorum ama pembe burgu saçlarımın hala yerinde durduğunu söyleyebilirim, bu yüzden bunu bir kazanç olarak kabul edeceğim. Bunların hepsine ihtiyacım var.

Parmaklarımı bronzlaşmış bacaklarımda gezdiriyor, tenimin yumuşak, pürüzsüz dokusunu hissediyorum. Parmak uçlarımda bir his olması ve *aynı zamanda* bacaklarım boyunca kendi dokunuşumu hissetmek çok garip. Bu o kadar hoşuma gidiyor ki kendimi her yerde hissetmeye başlıyorum. Ayak parmakları, ayak kemerleri, göbek, kollar, göğüsler.

Parmaklarımı üzerlerinde gezdirdiğimde meme uçlarımın çakıl taşları gibi kabarmasını özellikle büyüleyici buluyorum. "Gerçekten de hemen ortaya çıkıyorlar, değil mi?" Mırıldanıyorum.

"Umm, neden çıplak bir hatun senin ofisinde kendini tatmin ediyor?"

Şaşkınlıkla çığlık atıyorum ve geri çekiliyorum, adamın sesiyle başım dönüyor.

Beynimin Warren Knight'ın ofisine geldiğimi algılaması iki saniye kadar sürdü. Çırılçıplak. Ve beni *görebiliyordu*. Mermerin tanıdık gelmesine şaşmamalı. Etrafıma bakacak kadar kendimi sevmeyi bıraksaydım, birçok kez üzerine tünediğim maun masasını ve sık sık baktığım tavandan tabana pencereleri fark etmezdim. Duvarındaki siyah-beyaz iskele fotoğrafını ve bir çok kez bakmış olduğum bilgisayarının arkasında çerçevelenmiş.

Dehşet içinde Warren'a ve iş ortağı Bay H. bilmem neye bakıyorum, kapıda durmuş, takım elbiseleri içinde bana bakıyorlar.

Warren siyah saçlarını yana taramış ve çenesindeki seksi kirli sakallarıyla seksi ve ciddi görünüyor. Bay H sarışın, çekici, muhtemelen otuzlu yaşlarının başında ve şu anda neşeyle parlayan çocuksu bir yüze sahip.

"Yani... beni kesinlikle görebiliyor musun?" Sadece iki kez kontrol etmenin gerekli olduğunu düşündüğüm için soruyorum.

Bay H-man giderek artan bir sırıtışla, "Oh, sizi görebiliyoruz, tamam," diyor.

"Lanet olası kemer," diye mırıldanıyorum.

"O da ne?" Bay H-nosy soruyor.

"Hiçbir şey," diye mırıldanıyorum.

İki adamın üzerinde toplamda *en az* on sekiz parça kıyafet var, ki benimkinin sıfır olması pek adil görünmüyor.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum ama katı bir bedende hareket etmeye alışık değilim, bu yüzden hemen bok yiyorum. Sonunda soğuk mermer zeminde çırpınan bir denizyıldızı gibi yayılıyorum, kıç yanaklarım herkesin görebileceği şekilde sallanıyor.

"Tanrı aşkına."

Bir saniye sonra Warren'ın nefesinin altında mırıldandığını duyuyorum ve bir saniye sonra ayağa kaldırılıyorum. Bana kaşlarını çatarak bakarken, gözlerimi kocaman açıp ona bakıyorum.

"Buraya nasıl girdin?"

İrkildim. "Oh, dostum. Kaba sesini kullanıyorsun. Ondan nefret ediyorum."

Kahverengi gözleri kısıldı. "Kimsin sen?"

"Otuz," diye geveledim.

Gözlerini deviriyor. "Kaç yaşında olduğunu sormadım. Adını ve buraya nasıl girdiğini sordum."

"Otuz yaşına göre çok iyi görünüyorsunuz hanımefendi," diyor Bay H-bir şey arkamdan.

"Teşekkürler mi?"

Warren ona, "Yardımcı olmuyorsun,"

diye çıkışır. Bay H omuz silkiyor.

"Sadece söylüyorum."

Warren göğsünün derinliklerinden bir hayal kırıklığı sesi çıkarıyor. Ellerini hâlâ kollarımdan çekmedi. Çok sıkı tutuyor ama açıkçası buna minnettarım çünkü beni dik tutuyor. Bırakırsa tekrar denizyıldızı moduna geçme ihtimalim çok yüksek.

"İsim?" Warren tekrar sorar.

"Uh..." Hızlıca beynimi yokluyorum ama insanlarla dolu şehirde haftalarca uçtuktan sonra bile aklıma tek bir isim gelmiyor. Aklıma gelen tek kelime aşktan ilham alan kelimeler. Aşk, orgazm, çikolata, ereksiyon, aşk, köpek stili gibi şeyler. Bunların işe yarayacağını sanmıyorum.

"Hadi," diyor Bay H-goodcop. "Ona söyleseniz iyi olur, Bayan..."

Warren beni ofisinin penceresinden aşağı atacakmış gibi bakıyor, yani belli ki kötü polis o. Panikledim. "Bayan uh... Valentine?"

"Bayan Valentine," diye alay ediyor Warren.

Bir an *için* dikkatim öfkesinden dağılıyor çünkü nefesi *harika* kokuyor. İlk kez bir şeyleri kokladığım için tam olarak nasıl koktuğundan emin değilim, ama her neyse dilimin etrafında garip bir his yaratıyor ve tükürük içeri akıyor. Küçük bir salyanın akmasına kendimi zor tutuyorum.

Güzelmiş.

Salyamı ağzımda tutmak için utanç verici bir emme sesi çıkarmam gerekiyor.

Warren benden etkilenmiş gibi görünmüyor.

"Bana ilk adınızı söylemek ister misiniz, *Bayan Valentine?"* diye soruyor sıkılmış dişlerinin arasından.

Vay canına. Gerçekten çok kızgın.

Hâlâ bana tutunuyor ve dokunuşunun kendi etkisi var, çünkü ellerinin beni kavradığı yerde tenim ısındı, ama aynı zamanda nefesini yüzümde hissettiğimde nedense ürperiyorum.

Görünüşe göre bir bedene sahip olmak, aynı anda sayısız duyu tarafından saldırıya uğrayabileceğiniz anlamına geliyor. Ve evet, beni sıkıca tutuyor, ama güzel bir sıkılık. Sanki beni tutacak kadar güçlü ama incitmeyecek kadar da nazik.

"Hayır, teşekkürler," diyorum ona. "Almamayı tercih ederim."

Arkamda Bay H-her neyse ondan boğuk bir kahkaha duyuyorum.

"Biraz kıyafet alabilir miyim? Sende bolca var," diyorum Warren'a. Birden *her* şeyimin sergilenmekte olduğunun farkına varıyorum. O da fark etmiş gibi görünüyor çünkü gözleri aşağı kayıyor ve sonra tekrar yukarı kalkıyor.

Kendimi örtmek için gönülsüzce bir girişimde bulunuyorum, ama gerçekten, o çıplak yolculuk yelken açtı. Yine de, ben daha kendime doğru dürüst bakma fırsatı bulamamışken onların bana bakması pek adil görünmüyor. Bir ayna bulur bulmaz, kendimi bir güzel süzeceğim.

Sonunda gitmeme izin veriyor ama dokunuşunu özlediğimi fark ediyorum. Ben de ayaklarımın üzerinde sallanıyorum. Neyse ki tekrar düşmeden önce öne uzanıp kendimi masanın üzerinde yakalamayı başarıyorum. Takım elbise ceketini çekip çıkarıyor ve bana doğru itiyor.

Tavrını görmezden gelerek onu kaptım ve üzerime geçirdim. Benden çok daha iri, bu yüzden kollarımı kollardan geçirir geçirmez beni yukarı kaldırıyor, ancak alt kısmı kıçımın kıvrımını zar zor kapatıyor.

Düğmeleri iliklemeye çalışırken ona "Teşekkürler," diyorum. Yine de yapamıyorum. Küçük piçler kaygan ve düğmelerde ustalaşmak sanıldığından daha zor. "Belki de ben daha çok fermuar kızıyımdır."

Warren iç geçiriyor, ellerimi yolumdan çekiyor ve benim için düğmelerini ilikliyor. İsteksizce yapıyor olsa bile aslında oldukça seksi bir hareket. Beni giydirmeyi bitirdiğinde kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor.

Bu güzel bir hareket, çünkü koyu renk gömleğinin altında kaslarının kabarmasını sağlıyor. "Şimdi bana neden ofisimde olduğunu ve buraya nasıl girdiğini söyle yoksa polisi arayıp suç duyurusunda bulunacağım."

Eyvah. Kesinlikle polisi aramasını istemiyorum. Pek çok hapishane hücresinde kaldım ve size söyleyebilirim ki, orada pek sevgi olmuyor.

Boğazımı temizliyorum ve gergin bir şekilde ceketimin düğmeleriyle oynuyorum. "Kayboldum mu?" Cevap veriyorum.

"Kayboldun," diye tekrarlıyor, bir an bile inanmıyor.

Bir nefes üfledim. Warren saçmalamaktan hoşlanmaz ve ayrıca birinin vaktini boşa harcadığını hissetmekten de hoşlanmaz. Yani onun gözüne girmek istiyorsam, bunu tersine çevirmeliyim.

"Bak, sana karşı dürüst olacağım, tamam mı?"

"Tam zamanında."

Gözlerimi ona dikiyorum ve daha sonra ses tonunu düzeltmesine yardım edeceğime dair içimden bir not alıyorum.

"Buraya seni biriyle eşleştirmek için gönderildim."

Tamam, tamam. Tam olarak yüzde yüz doğru değil ama yeterince doğru. Kotamı doldurmak için yeterince Eşleşme yapmam gerekiyor ve kendi kişisel yeminim onun da bunlardan biri olması konusunda ısrar ediyor. Başlasak iyi olur.

Kahverengi gözlerini kırpmadan bana şaşkınlıkla bakıyor. "Ne?"

"Bilirsin işte. Sizi eşleştirmek. Randevular. Seks. Aşk."

Bay H gülmeye başlar. "Oh, kahretsin, bu harika, Knight!" diye kahkaha atıyor. "Sana lanet bir fahişe göndermişler."

Etrafımda dönüyorum. "Hey! Ben fahişe değilim!"

Warren bileğime bakıyor. "Üzerinde üçlü *X* dövmesi var," diye kuru bir şekilde işaret ediyor, sanki bu gerçek beni kesinlikle bir fahişe yapıyormuş gibi.

"Bu benim aşk tanrısı numaram," diye ısrar ediyorum.

Bay H buna daha çok gülüyor, hatta sanki bu ona karın egzersizi yaptırıyormuş gibi karnını tutacak kadar ileri gidiyor.

Açıkçası, onunla hiçbir yere varamıyorum.

Warren iç çekti. "Bak, paralı amlarla ilgilenmiyorum ve açıkçası sen de benim için yeterince ateşli değilsin."

Warren'a dönüp bakıyorum, ağzım açık kalıyor. "Dostum, sen tam bir pisliksin!" Ona söyledim. Aslında neye benzediğimi bilmiyorum ama kendimi çok ateşli hissediyorum ve önemli olan da bu. "Son kez söylüyorum, ben fahişe *değilim*! Ben sizin aşk tanrınızım, çöpçatanınız, aşk gurunuz, ne derseniz deyin. Mesele şu ki, sizi Aşk Eşleştirmesi'ne sokmak için buradayım."

Gülmek yerine -çünkü Warren Knight gülmez- iç geçiriyor ve burnunun kenarını sıkarak anlamadığım bir şeyler mırıldanıyor.

"Holster'dan Leo olmalı. Ya da belki Ken'dir. İkisinin de bu işi ayarladığını görebiliyorum," diyor Warren omzumun üzerinden Bay H.'ye.

"Beni onlar göndermedi," diye araya giriyorum. "Ben senin-"

"Evet, evet. Benim lanet aşk tanrım. Seni ilk seferinde duydum," War- ren sözümü kesti. "Ama tahmin et ne oldu? Bir randevu servisine ya da telekızlara ihtiyacım yok. Ne zaman istersem am bulabilirim. Şimdi gidebilirsin. Bir daha da gelme."

Dudaklarım büzülüyor. "Sırf bunun için, gerçekten sinir bozucu alışkanlıkları olan birine aşık olmanı umacağım," diye tehdit ediyorum onu. "Tırnak yemek gibi. Ya da herkesin içinde kıçından kamış toplamak gibi. Ya da her boşaldığında kuru kuru ağlamak gibi."

Başını sallamadan önce bana kaşlarını çatıyor. "Eminim," diyor kuru bir sesle. "Şimdi çık dışarı."

"Gördün mü!" Bir adım öne çıkıp yüzüne doğru yaklaşarak söylüyorum. Parmağımla burnunu işaret ediyorum çünkü dikkatini çekmek için iyi bir yol gibi görünüyor. "İşte bu yüzden tüm randevuların başarısız oluyor! Çünkü göt deliğin vücudundan dışarı sızmaya başlıyor! Elinde değil sanki. Kendi iyiliğin için fazla seksisin, ama ne var biliyor musun? Seksi olman sana pislik olma hakkını vermez. Pislik olmak yerine aletini kullanmaya başlamalısın."

"Kahretsin, öyle demedi!" Şimdi Bay H resmen uluyor. Sanırım gözlerinden yaşlar bile geliyor, o kadar çok gülüyor ki.

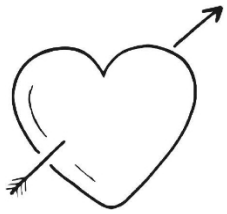
"Yardımcı olmuyorum, Harvey," diyor Warren. Ha! Adının H ile başladığını biliyordum.

Yine de iç zaferim pek dikkat çekmiyor, çünkü Warren'ın yüzü sertleşiyor, o kadar korkutucu görünüyor ki öfkesinden dişlerini gösterip ısırır diye parmağımı hemen bırakıyorum. "Lis- on, seni küçük-"

Ofisinin kapısı aniden açılmaya başlayınca sözünü keser.

Uh oh.

CHAPTER 7

The door opens and my flight instinct kicks in, instantly I spread my wings to take off. Of course, I don't have those damn things anymore, so my Flight instinct is shot.

"Damn it!" Warren mutters under his breath at our dangerous predicament.

Without even batting an eyelash he pushes me under his desk and positions his legs to prevent me from escaping, effectively trapping me under the desk.

"Hey!" I yell but he kicks me with his foot to silence me. The jerk actually *kicked* my arm to keep me from escaping. Okay, it was more with his foot but still. I'm wounded and broken...eth.

"Mr. Knight! There you are," I hear an elderly, male, and southern voice from above me. "I arrived a day early for our meeting. I hope that's not a problem. Your secretary let me in."

"That's quite alright Mr. Abner. How was your flight? I hope it wasn't too bad." Warren's voice is cool, collected and completely calm. His voice doesn't even hint that there's a naked love god under his desk.

Warren moves and then sits down, opening his legs. Trapped in the narrow space I'm forced to hunch over awkwardly, my neck bent forward, but luckily the other side of the desk is sturdy, so the new visitor won't see me.

They both chat for a while, mindless small talk about airports, food and sports teams. My attention wanders.

Ayak parmaklarımı oynatıyorum ve meme uçlarımla tekrar oynuyorum ama sohbet iş konusuna kayınca sıkılıyorum ve burada daha ne kadar kalacağımı merak ediyorum.

Bu can sıkıntısı daha sonra beni daha da sinirlendirmeye başladı. Bu lanet olası bok kafalı bana fahişe dedikten sonra masanın altına itti, eşek gibi davrandı, beni tehdit etti ve sonra yaramaz bir köpek yavrusuymuşum gibi beni ayağıyla dürttü. Beni ayaklarının altına almış olabilir ama bu üzerime yürüyebileceği anlamına gelmez.

Şeytani bir sırıtışla bu durumdan faydalanmaya karar verdim. Warren Knight'la ilgili olan şey, onu *tanıyor* olmam. Belki de herkesten daha iyi, çünkü onu etrafta kimse yokken kapalı kapılar ardında gördüm ve taktığı maskeyi düşürdüğünü gördüm. İki ay boyunca onu takip ettim, her seferinde en az birkaç saat onu izlemeden bir gün bile geçirmedim. Yargılamayın.

İzlediğim onca şey beni büyük bir avantaja sahip yaptı. Ne zaman bir pislik gibi davransa, insanların geri çekilip kazanmasına izin verdiğini biliyorum. Ama bu benim üzerimde işe yaramayacak. Bu adamı sayamayacağım kadar çok mastürbasyon yaparken gördüm. *O* yüzlerini tanıdığınızda, kötü yüzleri o kadar etkileyici olmuyor.

Bence hayatındaki birinin onun kazanmasına izin vermemesinin zamanı geldi.

Aşağı uzanarak ayakkabılarını dikkatlice çözüyorum, dokunuşum onun hissetmeyeceği kadar hafif. Her iki ayakkabının da siyah bağcıklarını çözdükten sonra onları birbirine bağlıyorum. Birkaç deneme yapıyorum ama sonunda sağlam bir düğüm atmayı başarıyorum. Sonra daha yukarı çıkıyorum.

Nazikçe ama ona hissettirecek kadar sert bir şekilde ellerimi inciklerinde gezdirmeye başlıyorum. Tam kumaşın üzerinde, parmaklarımın onu yukarı ve aşağı sıyırmasına izin veriyorum, dokunuşum yavaş ve metodik. Şaşırıp sandalyesinde sarsılıyor ve ben de kendi kendime kıs kıs gülüyorum.

Bay Abner'den satın almak istediği bir gayrimenkul hakkında daha fazla alışveriş konuşmasına dalmadan önce, sadece düzeliyormuş gibi görünerek çabucak toparlanmaya çalışıyor. Duruyorum, saldırımın bittiğini düşünmesini sağlıyorum, ama tam rahatladığını gördüğümde ellerimi tekrar üzerinde gezdirmeye başlıyorum.

Bu kez ayaklarını kullanarak beni itmeye çalışıyor ama sarsıntılı hareketleri kolayca atlatırken sırıtıyorum.

Ne yazık ki, elini masanın altına gömüp beni dizlerinin arasına çekerek hareket etmemi engellemesini beklemediğimden, beni olduğum yere kilitlediğinde şaşkın bir nefesle öne doğru düşüyorum.

Hareketlerimi durdurmak için dizlerini üzerime kapatıyor ve beni dizlerinin arasına hapsediyor. Duruşundan artık kazandığını düşündüğünü anlayabiliyorum. Uyluk kasları özellikle kibirli görünüyor.

Lütfen. Bunun beni durduracağını mı sanıyor?

Kıpırdanıyorum, bir kolumu kurtarmaya çalışıyorum ama kalçaları etrafımda daha sıkı duruyor.

Vay canına. Tamam. Çok erken konuştum. Kalçalarının kibirli görünmeye hakkı var, çünkü gerçekten çok güçlüler. Ne kadar denersem deneyeyim kurtulamıyorum.

Mücadele etmeyi bırakıyorum, bir sonraki hamlemi düşünürken dudaklarımı yana doğru büzüyorum.

Kollarımı yukarı kaldırmaya çalışmak yerine, ellerimi baldırlarının alt tarafına doğru bıraktım ve sonra onu çimdikledim.

Tekrar sarsılıyor, acı çığlıklarını bastırırken kalçaları bir anlığına birbirinden ayrılıyor. Serbest kalması kısa sürdü ama lanet kollarımı serbest bırakmam için gereken tek şey buydu.

Yeterince yerim olsaydı zafer için yumruğumu kaldırırdım ama gerçekten, bu masa alanı sıkışık. Bir milyarderin böyle durumlar için altında daha iyi yer olan bir masa alabileceğini düşünürsünüz.

Bay Bekâr Pislik beni tekrar yerime kilitlemeye çalışıyor, ama ben kollarımı ulaşamayacağım şekilde kaldırmaya hazırım, bu yüzden dizleri gövdemin etrafında kilitlendiğinde, bunu lanet bir sarılma gibi karşılıyorum.

Beni masasının altına saklayıp bacaklarının arasına mı hapsetmek istiyor? O zaman kendimi evimde gibi hissetmeme aldırmaz.

Ellerimi kalçalarına koyup avuçlarımı yavaşça yukarı, yukarı, yukarı kaydırmaya başladığımda heyecan nabzımı hızlandırıyor.

Tenine dokunduğumda titriyor ve pantolonunun ön kısmında ani bir tepki oluştuğunu görüyorum. Ha! Benden hoşlandığını biliyordum.

Sandalyesinde tekrar kayıyor ama artık beni tekmelemeye ya da dizleriyle rehin almaya çalışmıyor. Aslında beni devam etmeye davet ettiğinden oldukça eminim, çünkü bacakları sanki aleti VIP girişi için kapıları açıyormuş gibi genişliyor.

Homurdanıyorum.

"Neydi o?" Bay Abner söylüyor. Warren

öksürür. "Ben bir şey duymadım." "Ah.

Şey. Uhh, dediğim gibi..."

Ellerim uyluklarından yukarı, kemerine kadar ilerlemeye devam ediyor. Ama çözmüyorum ve kemerinin dış hatlarına dokunmamak için ekstra özen gösteriyorum.

artık *çok* sertleşmiş sikini.

Ona göz kırpıyorum. Neden olduğundan pek emin değilim. Sadece onu bu kadar hızlı sertleştirebildiğim için kendimi beğenmiş durumdayım ve aletinin bu ilgiyi takdir ettiğimi bilmesini istiyorum.

Ama aynı zamanda Warren'ı biraz daha kızdırmak istiyorum, bu yüzden parmağımın bir sıyrığı bile büyüyen üyesine temas etmiyor. Bunun yerine karnına bastırıyorum ve dokunuşumun altında kasların zıpladığını hissediyorum.

Warren yine öksürüyor, ama ben hâlâ muzipçe gülümsüyor olsam da, ben de heyecanlanıyorum. Ve bunu vajina odaklı bir şekilde söylüyorum. *Alt tarafım* ısınıyor. Harika bir his.

Gömleğinin düğmelerinin üzerinde geziniyor, pantolonunun içine soktuğu en alttaki düğmenin etrafında dönüyorum. Parmağımı aletinin bir chia pet gibi büyüdüğü yerin *hemen* yanından geçirdiğimde, boğuk bir öksürük sesi çıkardığını duyuyorum.

Gülmek isterdim ama daha ağzımı açamadan Warren aniden masanın altına uzanıp bileğimi *yakaladı* ve elimi sert, kalın sikinin üzerine koydu.

Beklenmedik hareket, dudaklarımdan aynı derecede yüksek bir küfür dökülürken, başımı yanlışlıkla masanın tahtasına çarpmama neden oluyor.

Sesler hemen susar.

Konuşmada uzun, garip bir duraklama oldu. Bir

öksürük daha.

Bir sandalye gıcırtısı.

Bay Harvey'nin tekrar eğlenceye boğulmaya çalıştığını duyuyorum, ama bunda berbat bir iş çıkarıyor. Sonunda sesi şakıyan bir maymun gibi çıkıyor.

Ama Warren bileğimi bırakmıyor ve ben de elimi onun sikinden çekmiyorum.

"Siz... siz... umm... *meşgul müsünüz*?" Bay Abner şok olmuş bir sesle soruyor.

Yine uzun bir duraklama. Tüm yüzüm utançtan yanıyormuş gibi hissediyor, ama bu bacaklarımın arasındaki sıcaklığı artırıyor. Warren'ın siki avucumun altında zıpladığında, tesadüfen onu okşadığımı fark ediyorum. Hay aksi.

Durmalıyım, ama...oh, ne olacak ki. Dokunmaktan zevk aldığım ilk penis, bu yüzden yapmaya devam ediyorum. En azından ereksiyonu tüm dikkatini bana veriyor.

Warren sonunda, "Sizi bu kadar erken beklemiyordum Bay Abner," dedi.

Cevabına yüzümü ekşitirdim ama... Penisle meşguldüm. "Tamam.

Pekala. Özür dilerim. Bir gün erken gelmek benim hatamdı.

"Bay Abner hızlıca konuşuyor, Güneyli ağzı şimdi her zamankinden daha belirgin ve telaşlı. "Umm... Sanırım bu rakamlara otel odamdan bakacağım, Bay Knight. Yarın *planlanmış* toplantı saatimde geri geleceğim."

Warren'ın dikkatinin hâlâ bende olduğundan emin olduktan sonra elimi aşağı indirip sikinin başını okşuyorum. Sıçradı ve dizi masaya çarparak yere düştü.

"Bu harika olurdu," diyor Warren kısık sesle.

Bay Harvey hemen, "Sizi geçireyim," diye teklif etti. "Sizi bir akşam yemeğine ve gösteriye götürmeyi çok isterim. Şirketin ikramı olur," diye ekleyerek hasar kontrolü yapıyor. "Angels taraftarı olduğunuzu duyduk. İlgilenirseniz yarınki maç için loca koltuklarımız var."

"Amerika'nın en sevdiği eğlenceyi izleme fırsatını asla kaçıramazdım," diyor Bay Abner neşeli bir şekilde, sesi yatışmış gibi.

Bay Harvey'nin, "Harika, size tüm bilgileri verelim, ben de sizi otelinize götürmek için bir araba getireyim," dediğini duyuyorum, sesleri ve ayak sesleri uzaklaşıyor. Kapı kapandığında Bay Abner, Harvey'nin söylediği bir şeye gülüyordu.

Sonra Warren ayağa kalktı ve beni masanın altından çekip ayağa kaldırdı.

Tüm o güzel, sert ihtişamıyla onunla yüz yüze geliyorum.

Öfkeli görünüyor.

Çok tahrik olmuş görünüyor.

Ona zaferle gülümsüyorum çünkü bu raundu ben kazandım ve ikimiz de bunu biliyoruz.

Gözlerim onun kahverengi, aç bakışlarına geri dönmeden önce sert aletine kayıyor. "Senin için yeterince ateşli değil, ha?" Bok yiyen bir sırıtışla söylüyorum. "Sikin aksini söylüyor. Ama ne yazık ki kötü haberlerim var. Artık seninle resmi olarak tanıştığıma göre, *benim* için yeterince ateşli olmadığına karar verdim."

Ağzı şaşkınlıkla hafifçe aralanıyor ve beni doğru duymamış gibi gözlerini kırpıştırıyor. *"Ne?"*

Sahte bir hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum. "Biliyorum. Ama kişiliğin gerçekten moral bozucu. Ya yüzün? Eh. Daha iyilerini de gördüm. Senin

Aleti de o kadar büyük görünmüyor. Yine de iyi hissettirdi."

Önce hangi kısma değineceğini bilemiyormuş gibi kekeliyor. O daha ne olduğunu anlayamadan dönüp yanından geçiyorum, Masanın etrafında manevralar yaparak ceketinin hâlâ kıçımı örttüğünden emin oluyorum. "Bu akşam altıda sana bir randevu getireceğim. Hazır ol ve yeniden üye ol, pislik gibi davranmamaya çalış," diye sesleniyorum omzumun üzerinden. "Bu arada takım elbise ceketi de bende kalacak. Çok güzel kokuyor."

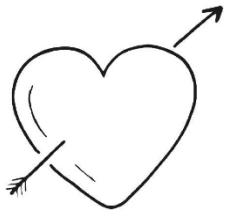
Elim kapı kolundayken nihayet hareket edecek gücü topluyor ama ayakkabı bağcıklarını birbirine düğümlediğimi fark etmesi için çok geç. Mermer fayansın üzerine yüzüstü uçuyor ve sonra Bay Pislik Bekar Dud sallanan denizyıldızı hareketini yapıyor.

Enayi.

Asansöre giderken yol boyunca gülüyorum, kıyafet yönetmeliğini ihlal ettiğim için bana bakanlara ya da beni takip eden şaşkın bakışlara aldırmıyorum.

Birdenbire ettiğim kişisel yemin için çok daha heyecanlı hissetmeye başladım. Warren Knight'ı aşık etmek zor bir iş olacak, ama ben bunu yapacak doğru aşk tanrısı-insanım. Kısa sürede Peçe'ye geri döneceğim.

CHAPTER 8

"T şapka gerçekten güzel kokuyor."

Dışarıda bir yemek kamyonunun yanında duruyorum. *Fettuccine Afraid-O,* ve ağzım sulanıyor Lezzeti dışarıya yayılmaya devam ediyor.

Burada durduğum son on beş dakika içinde "korkutucu" makarna menüsünü ezberledim ve çıkan her yemeğe özlemle baktım.

Yemekleri sadece hayalet şeklindeki köfteler ve "kanlı" vampir sosuyla süslü değil, aynı zamanda bir blok favorisi gibi görünüyor. Görünüşe göre beş mil yarıçapındaki her çalışan kişi burada yemek yemek için ofislerini terk etmiş ve ben onları suçlamıyorum. Zombi beyin ekmeği uğruna ölünecek gibi görünüyor.

Sıradaki insanlar birbiri ardına ilerlemeye devam ediyor, arabanın önünü gevşek erişteler ve dev et toplarıyla dolu bırakıyorlar. Hiç bu kadar kıskanmamıştım.

"Bir şey sipariş etmek ister misin, bebeğim?"

Sese doğru baktığımda spor kıyafetleri giymiş, boynundaki kordondan su şişesi sarkan bir adam görüyorum. Onun arkasında Armani giymiş bir adam ve *onun* arkasında da SoCal'da sıcak bir yaz günü olmasına rağmen *iki tane* delikli bere takmış hipster bir adam var. Bu şehirdeki kıyafet çeşitliliğini sevmek lazım.

"Aww, sorman çok hoş. Cüzdanımı pantolonumda unutmuş gibi göründüğüm için bir şeyler sipariş etmek isterim," diye şaka yapıyorum.

Spor Salonu Faresi bana boş boş bakıyor ve kulaklık taktığını ve aslında benimle konuşmadığını fark ediyorum. "Evet, ben bakarım. Sonra görüşürüz.

on beş." Telefonu kapatıyor ve ben de sanki trafik birden büyüleyici olmuş gibi etrafıma bakmaya başlıyorum. Dostum, ben aptalım.

"Havalı bir görünüm. Beğendim," diyor Beanie Hipster, kıyafetime bakarak.

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, hala kıçımı örttüğünden emin olmak için takım elbise ceketimin alt kısmını arkaya doğru çekiştiriyorum. Örtüyor ama *epey* bir esinti var.

Armani Suit başını sallayarak, "Lanet olası Y kuşağı," diye mırıldanıyor.

"Sıradaki!"

Erkekler sırada ilerliyor ve alfredo dolu bir balkabağı kasesi çırpılarak götürülürken özlem dolu bir bakış daha atıyorum.

"Gerçekten biraz para kazanmam lazım," diye mırıldanıyorum kendi kendime. Sonra gözlerim açılıyor, çünkü yeni fark ettim... Artık tam anlamıyla bir insanım, bu da gerçekten bir iş bulmam gerektiği anlamına geliyor. Çünkü şu an itibariyle sahip olduğum tek şey çalıntı bir ceket ve bunun sayılmayacağından oldukça eminim.

"Ah, lanet olası polipler," diye tıslıyorum içimden kendimi tekmelerken. "Yaşayacak bir yerim yok!"

Farkına vardığım şey çok yüksek sesle dile getiriliyor ve sıradaki herkes bana deliymişim gibi bakıyor, sonra da telefonlarına bakmaya devam ediyorlar. O şeylerden ben de istiyorum. Bunu insanlaştırılmış yapılacaklar listeme ekleyeceğim:

1. *Fettuccine Afraid-O*'dan yiyin
2. Bir iş bul
3. Kıyafet alın
4. Yaşayacak bir yer bulun
5. Bir telefon alın

Muhtemelen bu sırayla değil, ama açım, bu yüzden makarna öncelikli. Ayrıca, yarı çıplakken bir iş bulabileceğimi sanmıyorum.

"Oh, bekle, striptizci olabilirim!" Yüksek sesle düşünerek söylüyorum.

Kucağında bebeği olan sıradaki kadın bana pis bir bakış fırlatıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Striptizci fikri beni heyecanlandırdı."

Benimle aynı heyecanı paylaşmıyor.

Şehirdeki daha iyi striptiz kulüplerini hatırlamaya çalışarak beynimi zorluyorum, o sırada kır saçlı bir kadın aniden yanıma geliyor.

Gülümseme kırışıklıklarıyla kaplı bronzlaşmış bir cildi var ama bunun dışında tamamen pürüzsüz ve berrak. Saçları çılgınca kıvırcık, her yere dağılıyor ve ayak bileklerine kadar uzanan, alt kısmı fırfırlı ve ot yaprakları desenli hippi tarzı uzun bir etek giyiyor. Ve hani şu *gözleri parıldayan* ifadeyi duyarsınız ya? Onda da var. Daha önce gözleri gerçekten böyle parlayan birini görmemiştim ama onun gözleri bana gülümserken gerçekten parlıyor.

"Auranız muhteşem," diyor bana.

Sanki auram ter gibi dışarı sızıyormuş gibi vücuduma bakıyorum ama hiçbir şey göremiyorum. "Ah. Ah, teşekkür ederim."

Yanına iki adam gelir. Biri kel, biraz Bruce Willis'e benziyor, diğerinin saçları beyaz ve gri, sanki tüm hayatını sörf yaparak geçirmiş gibi görünüyor, cildi k ö s e l e gibi ve gülümseme çizgileri tam ekran.

Bruce Willis'e benzeyen adam bana "Üzgünüm, gelip seninle konuşmak için ısrar etti" dedi.

"Özür dilemene gerek yok," diye gülümsüyorum. "Her kız muhteşem aurasına iltifat edilmesini istemez mi?"

Armani takım elbiseli adamın homurdandığını duyuyorum ve ona ters ters bakıyorum.

"Eminim aurası gerçekten boktandır, ha?" Başparmağımı ona doğru uzatarak soruyorum.

Kadın ona bakar ve nefesinin altından bir şeyler mırıldanır. "Ah, canım. Aurası gerçekten de bozulmuş."

"Ha!" diyorum, sırıtarak onu işaret ederek. "Auranın berbat olduğunu söyledi."

Bana ters ters bakıyor ama sonra yemek kamyonundaki adam ona örümcek şeklinde bir kase mantı uzatıyor ve o da boktan bir sırıtışla bana bakıyor. "Auram berbat olabilir ama en azından yemeğim var," diyor uzaklaşmadan önce.

Lanet olası göt.

Lezzetli görünüyor. Mantı, kıç değil.

Gözlerimi onun dolu kâsesinden ayırıp önümdeki üçlüye odaklanmak için kendimi zorluyorum. Kadın sanki aura sisimi okşuyormuş gibi bedenimi aşağı yukarı hareket ettiriyor. "Reenkarne olmuş ruhunuzun geçmiş yaşamı içinizde ışıl ışıl parlıyor," diyor neşeyle.

"Oh, şey, sanırım geçmiş hayatımın *çok* güzel olduğunu söyleyebilirsin.

Son zamanlarda," diyorum ona.

Bilinçli bir şekilde başını sallıyor, sonra omzuna astığı kargo çantasını açıyor ve bir deste tarot kartı çıkarıp önüme serene kadar karıştırmaya başlıyor.

Bu arada, gümüş tilki sörfçü adam sokağın karşısındaki okyanusa özlemle bakıyor ve Bruce Willis sanki ondan rahatsız olacağımdan endişelenmiş gibi bana özür dileyen bir gülümseme veriyor. Ama nasıl rahatsız olabilirim ki? Saçında tüyler ve hareket ettiğinde şıngırdayan bilezikler var. O kadar yumuşak başlı ve özgürlüğüne düşkün ki ondan hoşlanmamak elde değil.

Kartları önümde tutarken bana "Bir kart seç," dedi. "Falına bakacağım."

"Ah, dostum, servetim mi? Kulağa uğursuz geliyor." "Hepimizin bir tane var, canım."

Çok dokunaklı bir dönemden geçtiğimi hissediyorum. Sanki hayat bana seçmem için seçenekler sunuyor. "Ya yanlış seçersem?"

Başını sallayarak kabarık tirbuşon buklelerini sağa sola savuruyor. "Yanlış diye bir şey yok. Neyi seçmen gerekiyorsa onu seçeceksin."

Koltuk altlarım, üzerimi örten kararın ağırlığıyla yapış yapış ve ıslak hissetmeye başlıyor. "Lanet olsun. Sanırım bende FOPWTC var," diyorum ona.

Bana bir bakış attı.

"FOMO gibi bir şey ama bu Yanlış Tarot Kartı Seçme Korkusu."

"Hiçbir şey yok-"

"Evet, evet. Yanlış biri yok," diyerek sözünü kestim. "Ama mesele şu ki, benim yanımda olacak bir şans meleğine ihtiyacım var. Şu anda benimle uğraşması için ne ona, ne Karma'ya, ne de Kader'e ihtiyacım var. Çok önemli bir kişisel görevim var. Eğer işi berbat eder ve kötü bir kart seçersem, bu her şeyi mahvedebilir."

Kadının gülümsemesi kaybolur ve parıldayan gözleri kısılır. O özgürlüğüne düşkün, kaprisli halinin yerine şimdi sert bir büyükanneye benziyor. Bu biraz korkutucu. "Lanet olası bir kart seç."

"Tamam, tamam!" Gözlerimi kapatıyorum ve elimi koğuşa sokup elimin değdiği ilk kartı çekiyorum.

"Aferin," diyor bana, şarkı söyler gibi ses tonuyla.

Kartı ters çevirirken gözlerimi dikkatle açıyorum, diğer tarafta ne olduğunu görmekten korkuyorum.

Hokkabazlık yapan adamın resmine doğru başını sallıyor. "Ah, Budala."

Tabii ki aptal denilen kişi ben oldum. Şaşırmamalıydım bile.

"Lanet olası aptal," diye mırıldandım. "Bu kötü, değil mi?" diye soruyorum. O karma sürtüklerden birinin bana güldüğünü duyar gibi oluyorum. "Kahretsin! Biraz sola gitmem gerektiğini biliyordum."

Başını sallıyor, yüzünde ışıltılı bir gülümseme. "Hiç de değil. Aslında, bu her şeyi çözer. Benimle geleceksin."

Hazırlıksız yakalandığım için şaşkınlıkla ona bakıyorum. "Uh...ne?"

Sanki her şeye karar verilmiş gibi başıyla onaylıyor. "İyi bir auranız var ve bu kart sizin masum olduğunuzu, yeni başlangıçlara yelken açtığınızı kanıtlıyor. Ancak kolayca istismar edilebilir veya kendi saflığınızdan düşebilirsiniz. Dışarıdan yardıma ihtiyacınız var. Evren ve Doğa Ana bizi bir araya getirmek için birlikte çalıştı."

"Uh..."

Beni yanlış anlamayın, yardıma ihtiyacım *var*. Ama Doğa Ana hakkında her şeyi duydum. Bazı aşk tanrılarının anlattığına göre, o gerçek bir PMS'li, ruh hali değişken bir amcıkmış. Onu kötü bir gününde yakalarsanız, aklına esen doğal felaketle sizi yere serer. Yapmak isteyeceğiniz son şey onun kötü tarafına geçmektir.

"Gerçekten gerek yok. İyi olacağıma eminim..."

"Saçmalama," diye sözümü kesti. "Üzerinde pantolonun yok ve son yarım saattir kamyondan gelen makarnaya salyalarını akıtıyorsun. Bizimle eve geleceksin."

"Biz mi?"

Gözlerim kadının iki yanındaki yaşlı adamlara kayıyor. Sörfçü adam başını sallıyor ve bir kolunu kadının üzerine atıyor. "Biz onun hayat arkadaşıyız."

"Oh." Gözlerim tekrar kadına döndü. "İkisi de mi?"

Buruşuk yüzüne alaycı bir gülümseme yayılıyor. "Ne diyebilirim ki? Başa çıkılması gereken çok kadınım ve üç her zaman en sevdiğim sayı olmuştur."

Hah. Şimdi kargo çantasındaki *I Heart Polyamory* düğmesi daha mantıklı geliyor.

"Şimdi, hadi. Bugün komposto günü ve geç kalmak istemiyorum."

"Oh. Doğru. Bunu kaçırmak istemezsin."

Hayatımın nasıl bu kadar ani değiştiğini bile bilmiyorum ama yine de kendimi onun peşinden giderken buluyorum.

Hepimiz onun peşinden giderken Bruce Willis aceleyle, "Kendinizi mecbur hissetmeyin," diyor. "Biraz eksantrik olma eğilimindedir..."

Kadın dönüp adamın kıçına şakacı bir şaplak atıyor ve kıkırdıyor. "Dün gece öyle demiyordun Rob."

Bu Bruce'u, yani Rob'u susturdu. Kel kafasının üstü bile kızarmış gibi görünüyor.

Peşinden koşarken zıplayan popo yanaklarımı gizlemek için ceketimin eteklerini dikkatlice aşağı doğru tutuyorum. Yaşlı bir kadına göre çok *hızlı* yürüyor. Ya da belki de bu gerçek vücut olayına henüz alışamadım, çünkü sadece yirmi adım sonra nefes nefese kaldım ve ağrım başladı.

Daha fazla sokak satıcısının yanından geçip kaldırıma çıkarken, tüm ticari binaları ve vitrinleri geçerken etrafıma bakıyorum. Beni nereye götürdüğü hakkında hiçbir fikrim yok, bu yüzden alışılmadık bir seri katile dönüşmemesini umacağım.

"Adın ne senin?" Ona sordum.

"Ben Hummingbird Sunshower," diye cevap veriyor neşeyle.

"Judy. Onun adı Judy," diye cevap veriyor Rob ve beni kıkırdatıyor. "Sörfçü pislik Hale."

"Hepinizle tanıştığıma memnun oldum."

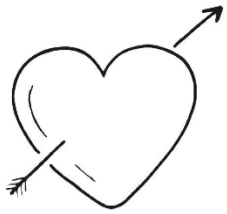
Rob beklentiyle bana bakıyor, sanki daha fazlasını bekliyormuş gibi. Ona adımı söylememi beklediğini anlamam birkaç saniye sürüyor. "Oh, uh, henüz bir isim seçmedim. Hâlâ üzerinde çalışıyorum."

Sinekkuşu Judy, yürürken yolundan çekilmek zorunda kalan insanları görmezden gelerek bana doğru başını sallıyor. "Evet, çocuk!" diyor heyecanlı kol hareketleriyle. "Toplumun ve otoriter yetiştiricilerin sana dayattıklarından *kurtul* ve *artık yeter* de*!* Ruhumuzla şarkı söylemeyen bir kelimeye cevap vermeyeceğiz. Artık yeter! Kendinizi damgalayın! Size uygun bir isim seçin."

Başımı salladım. "Şarkı söyleyen bir ruha sahip marka. Anladım." Cevabımdan çok memnun görünüyor.

Sanırım Hummingbird Judy Sunshower'ın isimlerle gerçekten bir sorunu var. Kim tahmin edebilirdi ki?

CHAPTER 9

A Yaklaşık on dakika yürüdükten sonra üçlüyü bir minibüsün arkasına kadar takip ettim.

Peki, tamam. Muhtemelen yapılacak en akıllıca şey bu değil. I

Yani, herkes yabancıları minibüslere kadar takip etmemesi gerektiğini bilir.

Ama kendimi savunmam gerekirse, bu arabanın yan tarafında elle boyanmış parlak mor çiçekler ve "Hiçbir şey yok ama iyi hisler ve yumuşak sürüşler" sloganıyla kocaman balon harfler var, bu yüzden güvenli bir bahis olduğunu hissediyorum. Yine de dürüst olmak gerekirse, sürüş biraz engebeli.

Bruce Willis Rob arabayı kullanırken ben arkada Sinekkuşu Judy ve Sörfçü Hale ile oturuyorum. Arkadaki koltuklar duvarlar boyunca uzanıyor, yerde mor tüylü halılar ve orta konsola yerleştirilmiş bir müzik kutusu var. Çiçekli perdeler yarı açık pencereye doğru mutlulukla dalgalanıyor ve ön taraftan ne olduğunu bilmediğim farklı bir koku yayılıyor.

Üçü de bu yılki salatalık veriminden bahsederken onları dinleyerek rahatlıyorum. Acaba bu bir tür seks örtmecesi mi yoksa bahçecilik konusunda gerçekten bu kadar heveslilerin mi?

Ancak minibüs durduğunda ve ben dışarı çıktığımda tüm salatalık düşünceleri pencereden dışarı çıkıyor.

Beni bir çıplaklar kampına götürdüler.

Herkesin doğum günü kıyafetleriyle dolaştığı, tamamen çıplak bir komün.

Her yerde memeler ve penisler var.

Geçtiğimiz kapıya dönüp bakıyorum ve "Çıplak olmak varken neden kaba olasın ki?" yazan bir tabela görüyorum.

"Bunun nedeni *erkek takım elbise ceketinin altında çıplak olmam* mı?" Judy'ye soruyorum. "Çünkü bu bir kazaydı," diye onu temin ediyorum, ceketi kıçımın üzerinden aşağı çekerek.

Bana göz kırpıyor. "Çıplaklık utanılacak bir şey değil," diye yanıtlıyor.

Bunu evet olarak kabul ediyorum.

Koloni bir yığın kulübeden oluşuyor. Çoğu beton veya sıvadan yapılmış gibi görünürken, diğerleri daha çok neon boya duvar resimleriyle süslenmiş ve sopalarla ve umutla bir araya getirilmiş sanat projelerine benziyor.

"Yani... burada mı yaşıyorsunuz?"

"Burası bizim vahamız," diyor Sinekkuşu Judy Sunshower yüzünde hülyalı bir ifadeyle. "Senin auranın buraya çok yakışacağını biliyordum."

Geniş açık alana biraz da hayranlıkla bakıyorum. Burada böyle bir yer olduğunu hiç bilmiyordum. İki ay boyunca bu bölgede özgürce uçtuktan sonra, bu küçük gizli topluluğun olduğunu kim bilebilirdi?

Çoğunlukla, herkes emeklilik yaşlarında gibi görünüyor, bu yüzden çok fazla sarkma oluyor. Ancak buruşuk topları ve göbekleriyle evli göğüsleri bir kez geçtiğinizde, buranın eşsiz enerjisini yakalıyorsunuz.

Dışarıdan gelenlerin manzarasını engellemek için her şeyin etrafını saran metal kapının yanı sıra, burası gerçekten açık ve samimi. Burada hissetmeden edemeyeceğiniz sanatsal ve özgürleştirici bir hava var.

Golf arabalarından BMW'lere kadar her şeyin sıra sıra park edilmiş olduğu toprak arazinin yanından geçiyoruz. Boyalı kaldırım taşları boyunca yürürken, Hum- mingbird Judy bizi yolun aşağısına götürüyor, burada bir havuz ve spa alanı, bir dinlenme merkezi ve bir sera görüyorum. Bu çıplaklar iyi durumda.

Çimenli bir avlunun ortasında, insanların toplandığı bir kumbaya çemberi var, şu anda bazı yoga pozları yapıyor ve ilahi söylüyorlar. Hepsi Downward Dog için eğildiğinde kafamı çevirmek zorunda kalıyorum, çünkü bu sadece bir sürü kıç kılı.

Biraz ileride, müzik çalan bir grup çıplak var. Bu doğaçlama konseri kısa boylu, yaşlı bir adam yönetiyor; bir bacağını diğerinin üzerine atmış, Wiener Schnitzel'inin önünde gitarını dengeliyor.

Arkasında bir kadın var, müzikle sallanıyor ve ritme göre dönerken bir zili sallıyor. Bacaklarının arasındaki etkileyici kıl yığını dikkatimi biraz dağıtıyor. Vajina bıyıkları

örmek için yeterince uzun. Aslında örgülü olduğu için bundan eminim.

"Burası bizim müzik alanımız," diyor Hummingbird Judy bana. "Son derece yetenekliler, değil mi?"

Dürüst olmak gerekirse, bunu söylemesem de gerçek bir ritim ayırt edemiyorum. Senkronize olmayan alkışlar da yardımcı olmuyor ve ukulele çalan adam *da hiç* uyum sağlamaya çalışmıyor. Yağmur sopalı kadın ise ortalığı kasıp kavuruyor.

Müzik alanını geçiyoruz ve sonra bir sanatçının ıslak rüyasından çıkmış gibi görünen bir yola geliyoruz. Palmiye ağaçlarının hemen yanında, sanatla kaplı kısa bir duvar var. Duvarın yüksekliği sadece bir metre kadar, ama asılı tuvaller ve duvarın üzerine yapılmış ham resimlerle dolu.

Yol boyunca dağılmış bir sürü sanatçı var; hepsi resim, heykel, takı ya da adını bile bilmediğim başka şeyler yapmakla meşgul.

Dev ahşap ayıyı yontan adamın motorlu testereyle çalışırken koruyucu bir kap takmak isteyeceğini düşünürsünüz ama ne yazık ki pipisini serbest bırakıyor.

Sanatçılar çalışırken konuşuyor, işlerini yaparken malzemeleri birbirlerine verip veriştiriyorlar. Yere oturmuş, kucaklarında defterleriyle yazı yazan birkaç kişi var.

Gülümsüyorum. "Bu inanılmaz bir şey."

"Gördün mü? Tuhaf karşılanmayacağını söylemiştim." Sinekkuşu Judy, Bruce Willis Rob'a bir bakış atarak şöyle der.

Rob ona bir bakış atar. "En son buraya bir yabancı getirdiğinde, ağlamaya başladı ve polis onu almaya gelene kadar gözlerini açmadı."

Sinek kuşu Judy saçına taktığı tüylerle uğraşırken onu duymamış gibi davranıyor. "Her neyse, istersen burada kalabilirsin," diyor bana. "Yeni ve parlak bir ruhu ağırlamaya her zaman açığız. Bence buraya uyum sağlarsın," diyor ve auramı tekrar inceliyormuş gibi bana bakıyor. "Misafir paylaşım sistemimiz var, bu yüzden gitmeye ya da kalmaya karar verene kadar şimdilik biriyle kalman gerekecek."

"Bu harika olurdu ama hiç param yok, hatta bir işim bile yok," diye itiraf ediyorum. Sonra başımı düşünceli bir şekilde eğiyorum. "Aslında teknik olarak yapmam gereken bir iş var ama bunun için para almıyorum. Aşk Eşleşmeleri yapmak için buradayım."

Belki bu çok dürüstçe oldu ama Sinekkuşu Judy bana hiç de deliymişim gibi bakmıyor. Aslında, ışıl ışıl parlıyor. "Biliyor muydun, aşk hakkında konuştuğunda ruhunun yayılımı neredeyse *parlıyor*!"

"Uh. Bu... iyi mi?"

Kesin bir ifadeyle başını sallıyor. "Çok." "Oh. Tamam, harika."

"Her neyse," diye devam ediyor. "Buradaki topluluğumuz kapitalizm ve açgözlülükle yönetilmiyor. Hepimiz toprağı işliyor, birlikte çalışıyor ve birbirimizin ihtiyaçlarını karşılıyoruz. Burası *vermeyi* uygulayan bir topluluk" diyor ve el hareketleriyle bu kelimeyi vurguluyor. "Peki siz ne verebilirsiniz?"

Bunu düşündüm. "Uh..."

Ne verebilirim?

"Gerçekten hiçbir yeteneğim yok..." Gergin bir şekilde devam ediyorum.

Rob ve Hale sanki o kadar da şaşırmamışlar gibi bana sempatik bir şekilde gülümsüyorlar. Beni bir yemek kamyonunun önünde takım elbise ceketimden başka bir şey giymeden salyalarım akarken bulduklarını düşünürsek, belki de o kadar da şaşırtıcı değildir.

"Hadi ama, az önce çöpçatan olduğunu söyledin. Yeteneklerin aşk konusunda uzmanlaşmış!" Sinekkuşu Judy bana söylüyor. "Bundan daha değerli ne olabilir ki?" diye soruyor, iki erkeğini de işaret ederek.

Başımı salladım. "Aşka paha biçilemez."

"Kesinlikle!" diyor, koluma vururken aniden aşırı heyecanlanıyor.

Bana vurduğu yeri ovuyorum ve başımı sallıyorum. "Sanırım benim yeteneğim insanların aşık olmasına yardımcı olabilmem..." Diyorum, ama daha çok bir soru gibi geliyor, çünkü gerçekçi olalım. Aslında hiç kimsenin aşık olmasına yardım etmedim. Henüz.

"Evet. Sen bizim ruhani aşk rehberimizsin," diyor nefes nefese, gözleri yine parlıyor.

Vay canına, Judy gerçekten nasıl satacağını biliyor. Beni harika gösteriyor.

"Burada gayet iyi olacaksın," diyor bana kesin bir ifadeyle. "Her yer biraz daha sevgiye muhtaçtır."

Başımı salladım. "Bu kesinlikle doğru."

Ellerini çırparak bileziklerini şıngırdatıyor. "Güzel, bu iş halloldu. Şimdi seni herkesle tanıştıralım."

Beni sanatçı sırasına götürmeye başlıyor, yol boyunca durup beni insanlarla tanıştırıyor. Bakışlarım sürekli aşağıya inmek istese de gözlerimi boyun hizasında ya da üzerinde tutmaya dikkat ediyorum. Yine de bu kaygan bir yokuş. Sallanan sarkıtlara ve buruşuk parçalara ilk bakışınızı attıktan sonra bunu aşmak zor.

Beni sadece geri dönüştürülmüş malzeme kullanarak Frank Sinatra'nın gerçek boyutlu bir heykelini yapan adamla tanıştırdığında, adam takım elbise ceketime ilgiyle bakıyor. "Bu parça için mükemmel olurdu," diyor bana, at kuyruğunu sıkmak için uzanırken. "Her şeyi gerçekten güzel bir şekilde tamamlardı. Frank iyi görünmeyi severdi," diyor kulağının arkasına sıkıştırdığı İngiliz anahtarıyla kırk yaşlarındaki sanatçı.

Ceketi ona vermemi istediğini fark edene kadar birbirimize garip bir şekilde bakmamız birkaç saniye sürüyor. "Oh...uh. Aslında sahip olduğum tek giysi bu" diyorum. Bana bakmaya devam edince daha da yaklaşıp sesimi fısıltıya düşürüyorum. "Bunun altında *çıplağım*."

"Buranın bir çıplaklar kolonisi olduğunu biliyorsun, değil mi? Çıplak olmak bizim olayımız."

Doğru ya.

"Ee, ne dersin?" diye soruyor, ama yine ceketi mi soruyor yoksa bir tür çıplak yemini etmemi mi istiyor emin değilim.

"Uh... Sanırım daha sonra nüdist olacağım? Eğer sorun olmazsa?" Omzumun üzerinden Sinekkuşu Judy'ye bir bakış atarak endişeyle soruyorum.

Eğer somunlarını ve cıvatalarını alet kutusundan çıkarmak istiyorlarsa ben buna varım, ama nüdist yaşamın bana göre olduğundan emin değilim. Ama ya erkeklere göreyse? Bu gerçekten berbat olur, çünkü burası şimdiden beni etkilemeye başladı. Ayrıca, gidecek başka yerim yok.

Sinekkuşu Judy yüzümdeki paniği görmüş olmalı ki beni kurtarmaya geliyor. "Endişelenmene gerek yok. Burası zorunlu bir çıplaklar topluluğu değil. Toplumun omuzlarınıza yüklediği kısıtlamaların ağırlığından kurtulmayı seçebilirsiniz."

"Ya da-" diye araya giriyor Rob. "Kıyafet giymeyi tercih edebilirsin. Her iki şekilde de sorun yok. Biz sıfır baskı topluluğuyuz."

Rahatlamış bir nefes üflüyorum. Sanatçı dostum tam anlamıyla çökmüş görünüyor. "Merak etme. Eğer çıplak gezmeye karar verirsem, bunu ilk öğrenen sen olacaksın," diye söz veriyorum.

Hayal kırıklığı içinde burnunu çeker ve anahtarı kulağının arkasından çıkarır. "Teşekkür ederim."

Sırf soyunmuş olmak için soyunmamı bile istemiyor. Sadece bu ceketi *gerçekten* istiyor. Kaçmalı mıyım, kaçmamalı mıyım emin değilim.

Judy ve adamlarına dönüp bakıyorum. Rob yıpranmış bir kot pantolon ve düğmeli bir bluz giymiş, Hale ise sörf şortu, yüzme tişörtü ve parmak arası terlik giymiş.

"Çıplak mı geziyorsunuz?" Merakla sordum.

Rob başparmağını onlara doğru uzatarak, "Bu ikisinin var," diyor.

Hale onu sırtından alkışlar. "Evet, Robbie aletinin büyüklüğü konusunda çok mahcup."

Rob kardeşine-kocasına ters ters bakarken bir kahkaha attım. Judy'nin sevgilisine mi? İlişki arkadaşı mı? Aslında onlara ne diyeceğimi bilmiyorum.

Rob, "Benim aletim seninkinden daha büyük, göt herif," diye karşılık verir. Sinekkuşu Judy gözlerini devirir. "İkinizin de harika-ly tatmin edici falluslar. Şimdi gel bakalım."

Müzik alanına geri döndüğümüzde çocuklar birbirleriyle şakalaşmaya devam ederken kahkahalarımı yutuyorum. Çembere yaklaşır yaklaşmaz grup yaptığı işi bırakıyor ve bir tür hoş geldin ilahisi söylemeye başlıyor, ancak hiçbiri aynı sözleri söylemiyor, bu yüzden farklı zamanlarda yavaşça azalıncaya kadar çeşitli perdelerde sere- nade olan seslerin bir karışımı gibi geliyor.

Boğazımı temizliyorum ve etrafımda beni bekleyen yüzlere bakıyorum. "Bu gerçekten... güzel miydi?" Yanlışlıkla bir ifade yerine soru gibi söyledim.

Fark etmemiş gibi görünüyorlar, çünkü tüm grup bana mutlulukla sırıtıyor.

Gitarist, "Işık sizden parlasın," diyor.

Sinekkuşu Judy avuçlarını birbirine bastırıyor. "Işık içinde kalsın."

El sallayarak yolumuza devam ediyoruz ama çıplak ayaklarım ağrıyor ve tek istediğim Warren'ın takım elbise ceketinin içine kıvrılıp biraz kestirmek.

"Size daha sonra havuzu ve dinlenme odasını gösterebilirim," diye öneriyor Sinekkuşu Judy. "Ya da istersen yemek çadırını görmeden önce şuradaki borudan bir fırt çekebiliriz."

Nasıl iyi vakit geçirileceğini bildiği için Judy'nin hakkını vermek lazım. "Aslında biraz dinlenmek isterdim. Çok yoruldum.
uzun bir gün."

"Elbette. Daha sonra daha fazlasını görmek için bolca vaktimiz olacak. Paylaşım panosunu kontrol edelim ve kiminle aynı odada kalacağınızı görelim."

Bizi eğlence merkezine götürüyor, orada ellerinde ıstakaları, disklerini birbirlerine doğru iten emekliler görüyorum. Ve bu kirli bir şey için argo değil.

"Shuffleboard!" Heyecanla söyledim. "Eğlenceli görünüyor."

Hale başını sallıyor. "Son şampiyon benim," diyor bana ciddiyetle. "Bu etkileyici."

Rob gözlerini deviriyor. "Geçen Cumartesi iki kez kazandı ve bunlardan biri, diğer adam kalçasını dışarı attığı için hükmen yenik sayıldığı içindi."

"Yine de meşru bir galibiyetti," diye savunuyor Hale. "Elbette öyleydi."

"Susun," diye azarlıyor Sinekkuşu Judy parmağını bir kâğıdın üzerinde gezdirirken. "Oh, şanslısınız. İkizlerle birlikte kalacaksınız."

Sadece başımı sallıyorum.

Sevgililerine bakmadan önce, "Ben sizi geçiririm," diye teklif ediyor. "Siz iki ahmak eve gidip su ısıtıcısını çalıştırabilirsiniz. Biraz zencefil çayına ihtiyacım var. Sindirim sorunları yaşıyorum."

Bir adım bile atmadılar. Bana el salladıktan sonra, hala shuffleboard stratejileri hakkında birbirleriyle dalga geçerek uzaklaşıyorlar. Sinekkuşu Judy beni patikaya götürüyor. ayrı ayrı kulübeler. Bazıları diğerlerinden daha büyük, ancak hepsinde betona saplanmış cam şişeler ya da duvarları süsleyen sprey boyalar gibi bir çeşit sanatsal ifade var.

Patikadan ayrılıyor ve beni diğerlerinden fark edilir derecede daha güzel olan bir kulübeye götürüyor. Koyu boyalı ahşaptan yapılmış ve palmiye yaprakları gibi görünmesi için kesilmiş metal bir çatı kaplaması var. Sinekkuşu Judy hiç vakit kaybetmeden kapıya vuruyor.

Birkaç saniye içinde bir kadın cevap veriyor ve koyu tenli güzelliğe bakıyorum, uzun saç örgüleri ve kırmızımsı kahverengi gözleri dikkatimi çekiyor. Kalın dudakları ve göz kamaştırıcı beyaz dişleri var ve üzerinde altında başka hiçbir şey olmayan boyalı bir önlük var. Şimdiye kadar burada gördüğüm en genç kişi o. Yirmili yaşlarının sonunda ya da otuzlu yaşlarının başında gibi görünüyor. Havalı havası ve çarpıcı yüz hatlarıyla çok güzel.

"Hey, Hum," diyor kadın selamlayarak.

"Bea, bu yeni bir misafirimiz," diye beni işaret ediyor Hum Judy. "Sana ne isim vereceğiz, tatlım? Şarkı söyleyen bir isme karar verdin mi?

ruhunun ritmine?"

Kahretsin. İsim meselesini halletmeyi unuttum. "Uh..."

Bileğimdeki *XXX*'e bakıyorum. Thirty...Triple...Tri...*X*... "Trix? Trix Valentine?" Ağzımdan kaçırdım.

Hum Judy dudaklarına dokunur. "Evet, bence mükemmel bir isim. Çok organik."

"Teşekkürler."

Bea başını sallayarak beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Pekala, Trix, sanırım burada bizimle kalıyorsun," diyor beni içeri almak için kenara çekilmeden önce. "Şanslısın. Gary Palomi geçen ay için programdaydı, ama kulübesinin kapalı su tesisatı yok ve herkes Palomi'nin oraya her gittiğinde dış tuvalete en kötü bombaları attığını biliyor. Bütün kaldırımı kokutuyor. Böyle bir üne sahip bir ev arkadaşı istemezsiniz."

"Yikes."

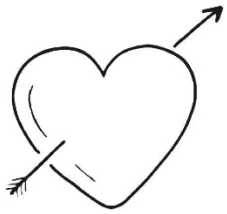
"Burada iyi misin, Bea?" Hum Judy soruyor.

Bea onu başından savar. "Biz iyiyiz. Onunla ben ilgilenirim."

Hum Judy uzaklaşmaya başlarken bana bir öpücük gönderiyor. "Bir şeye ihtiyacın olursa bana gel, kaçırma. Kulübemiz ağzında pipo olan pembe bir armadillo gibi boyanmıştır."

Dürüst olmak gerekirse, şaşırmadım bile.

CHAPTER10

O Bea beni içeri davet edip kapıyı kapattıktan sonra ellerini önlüğüne siliyor ve kulaklarım üstümüzde bir yerlerde çalan rock müziğini duyarken bana iyice bakıyor.

"Peki senin hikayen ne? Adam'dan bıktın ve kendi gerçeğini yaşamaya mı karar verdin?"

Beni bu kadar kolay anlamasından çok etkilenmiş bir şekilde başımı sallıyorum. "Evet, aynen öyle! Adamın adı Warren ve onu aşık edeceğime inanmıyor ama ben aşığım."

Bea'nın kaşları neredeyse saç çizgisine çarpacaktı. "Kastettiğim bu değildi ama olsun," dedi ve evin etrafını işaret etti. "Size kulübemizi gezdireyim."

Sonunda etrafa bakmak için zaman ayırdım ve hemen şaşırdım. Burası metrekare olarak eksikliğini orijinalliğiyle kapatıyor. Bakışlarımı pürüzsüz ahşap duvarlarda gezdiriyorum. Dışarıdakinin aksine, içerideki ahşaplar beyaza boyanmış ve her şey açık, bu da kat planının her bir inçlik alanı kullanmasına izin veriyor.

Hemen arkamda küçük bir oturma alanı, önümde normal boyutun üçte biri kadar olan krom ve siyah aletlerle donatılmış bir mutfak ve yukarıdaki çatı katına çıkan bir merdiven var. Zeminler ve tezgahlar da tamamen siyah, duvarları güzel bir şekilde tamamlıyor, ancak daha sonra göze çarpan renk patlamaları var. Kiraz kırmızısı mini avize, deniz mavisi yastıklar, sarı bir halı, mor gömme loveseat ve duvarlarda asılı pop art. Tavanda bile tavan penceresi için vitraylı bir renk var.

"Vay canına, bu *kulübe* olayı hiç de adil olmayan bir isim gibi görünüyor," diye yorum yapıyorum.

"İnanın bana, bu yerlerin bazıları kulübe," diyor bana. "Ama bunu kendimiz inşa ettik. Bizim işimiz bu. Küçük evler inşa ediyor ve tasarlıyoruz."

"Vay canına, bu çok iyi. Bu işte çok iyisin," diyorum ona dürüstçe. Bea sırıttı. "Çok iyi anlaşacağız, Trix Valentine."

Omzunun üzerinden çatı katına bakıyor, parmağını ve başparmağını ağzına götürüyor ve ardından kulakları yırtan bir ıslık çalıyor.

"Hey, Blue! Kaldır kıçını da buraya gel! Yeni bir oda arkadaşımız var!" diye bağırır.

Rock müziği kesilir ve çatı katının korkuluklarından bir kafa fırlar. "Ne?"

"Kemikli kıçını buraya getir dedim!"

Mırıldanmalar duyuyorum ve sonra kadın merdivenin basamaklarından inmeye ve boynunda asılı bir çift gözlük dışında tamamen çıplak bir şekilde bana doğru yürümeye başlıyor. Merakla bana baktı. "Hey, ben Blue."

"Trix," diyorum ona, elimi sıkması için uzatarak.

Elimi sıkarken bileğime bakarak "Güzel dövme," diyor. "Cinsel güçlerini kutlamak isteyenleri her zaman desteklerim."

"Oh. Teşekkürler."

"O parçayı lehimlemeyi bitirdin mi?" Bea ona sorar.

"Bu kadar sabırsız olma. Ustalık ister," diye yanıtlıyor Mavi, koyu renkli meme ucunu kaşıyarak.

İkisi de yan yana dururken, aynadaki yüz hatlarını inceliyorum. Aynı pürüzsüz koyu ten, dolgun dudaklar ve nazik kahverengi gözler. Vücutları kıvrımlı, ama Bea önlüğünün içinde yarı giyinikken, Blue tam teşhirde. Dreadlock'ları bile aynı. İkiz olma olayını çok iyi başarmışlar.

"Ne lehimliyordun?" Merakla sordum.

"Üzerinde çalıştığımız küçük bir ev için bu metal ve cam parçayı yapıyorum. Bir kapının içine işlenecek. Hayatımı değiştirecek."

Bea gözlerini deviriyor. "Yaptığı her parça için bunu söylüyor."

"Emin olabilirsin ki biliyorum. Ve hepsi de hayatımı değiştirdi," diyor Blue kesin bir ifadeyle.

Bea bana baktı. "Mm-hmm, gördün mü?"

"Lehimleme hakkında bir şey bildiğimden değil, ama çıplakken bunu yapmak tehlikeli değil mi?" diye sordum.

Mavi omuz silkiyor. "On yaşımdan beri iç çamaşırlarımla babamın ütüsünü kullanarak lehim yapıyorum."

Bea, çok belirgin bir yanık izi olan belini dürtüyor. "Evet, sen de o kadar uzun zamandır kıçını yaktırıyorsun."

Mavi burnunu çeker. "Önemsiz ayrıntılarla kızın canını sıkma."

Şakalaşmalarına hafifçe gülüyorum ve sonra tekrar etrafa bakıyorum. "Burası her ne kadar güzel olsa da, üçüncü bir kişi için yeterince yeriniz olduğunu sanmıyorum..."

Mavi homurdanıyor. "İlk kez mi küçük bir evde
yaşıyorsun?" "Evet."

"Bu bir alışma süreci ama kesinlikle yerimiz var. Göreceksiniz."

Çatı katına şüpheyle bakıyorum. "Hepimiz oraya sığacak mıyız?"

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Yataklarımız yukarıda, artı çalışma masamız. Senin yatağın tam burada."

Mor koltuğa doğru yürüdüğünü, arkasındaki duvarda süslü bir düğmeye bastığını ve her şeyin hareket etmeye başladığını izliyorum. Minderler kayıyor ve yatağa dönüşene kadar düzleşiyor. Küçük olmasına rağmen pelüş ve yumuşak görünüyor.

"Vay be. Bu harika."

Mavi gururla başını sallar. "Evet. Bu kötü çocuğu kendim tasarladım. Hatta test etmek için birkaç kez üzerinde uyudum. Güzel bir şey. Şuradaki düğmelere basarak açısını ayarlayabilir ya da minderlerin ısınmasını sağlayabilirsiniz" diyor ve düğmeleri gösteriyor. "Titreşimi bile v a r ," diye ekliyor kaşlarını sallayarak.

"Vay be." Binlerce bayanın *eğlenmesini* izlemiş biri olarak
bazı titreşimler, söylemeliyim ki, ilgimi çekti.

"Pekâlâ, temizlenip biraz kestirmekte özgürsün. Banyoda havlu var ama sadece beş dakikalık bir duş için yeterli sıcak su var, o yüzden elini çabuk tutmalısın. Eğer duştan sonra biraz kestirmek istersen mutfak çekmecesinde kulak tıkacı var. Biz gürültülü çalışanlarız."

Bea başını sallayarak onaylar. "Sadece rock müzik çalarken çalışabiliyoruz. Yaratıcı sürecimiz için bu gerekli."

"Bana aldırmayın," diyorum onlara. "Bölmeyeceğim."

Yorgun olduğum için biraz kestirmek kulağa harika geliyor ama birden Warren Knight'ın ofisinden sert çıkışımı hatırlıyorum ve utanıyorum. Neden tam bir kabadayı gibi davranıp ona bu gece bir randevum varmış gibi davrandım ki? Yarı belalı davranıp akıllı bir insan gibi kapıdan çıkarken onu terslemeliydim.

"Kahretsin," diyorum kendi kendime homurdanarak. "Şimdiden gitmek istiyorsun, ha?" Mavi soruyor.

Hemen başımı sallıyorum. "Hayır, öyle değil..."

Kalçasını yana atıyor. "O zaman yüzün neden yere doğru uzandı?"

Kaşlarımı çattım, kafam karıştı.

Bea araya girer. "Neden suratının asık olduğunu soruyor."

"Oh, umm. Bir çeşit bahis oynuyorum? Kendimle. Ama aynı zamanda bu adamı da içeriyor..."

"Ooooh, bu iş şimdiden güzelleşmeye başladı," diyor Blue heyecanla.

Bea başını sallar. "Hayır, ben yokum. Pembe midyeyi mor yılanlara tercih ederim."

Dönüp uzaklaşıyor, merdivenin basamaklarını tırmanıyor, kalça yanakları sergileniyor. Çatı katında kaybolmadan önce bana "Kendini evinde hisset, Trix," diyor.

"Aç mısın?" Mavi dönüp onu mutfağa kadar takip etmemi işaret ederken soruyor.

Bir elimi karnıma bastırıyorum. "Evet, aslında açlıktan ölüyor olabilirim."

Bu gayet kabul edilebilir bir cevapmış gibi başını sallıyor.

Tezgâhın altına gizlenmiş ince bir bar taburesini benim için çıkardı. Yastıklı koltuğa kayıyorum ve benden önce buraya oturmuş olan tüm çıplak kıçları düşünmemeye çalışıyorum. Mini buzdolabına girip sandviç yapmak için bir şeyler çıkarırken onu izliyorum.

"Pekala, şu hıyarı dinleyelim. Ne o, dolandırıcı mı?" Başımı sallıyorum. "Hayır. En azından benim bildiğim kadarıyla değil."

Domates ve marul doğramaya başlıyor ve onları cevizli ekmeğin üzerine yerleştiriyor. "O zaman neden onu terk ettin?" diye soruyor, ağzına bir peynir dilimi tıkıştırıp ekmeğin üzerine mayonez sürmeden önce.

"Onu terk etmedim. Onunla çıkmıyordum bile. Ben onun çöpçatanıyım. Amacım onu aşık etmek."

Blue ekmeğe biraz mayonez sürüp üzerine peyniri yapıştırırken bana ters ters bakıyor. "Sana iyi şanslar. Aşk çoğu erkeğin aradığı son şeydir."

Kaşlarımı çattım. "Bu pek romantik değil. Aşkla ne alıp veremedikleri var?"

Blue birkaç kalın et dilimi ekleyerek bitiriyor. "Bu mükemmel bir soru. Ve çoğu size aynı aptal cevabı verecektir. Birine *bağlanmak* istemezler. Sanki bir ilişki içinde olmak onları domuz bağıyla bağlamak ve iradeleri dışında tutmak gibi." Sandviçleri gereğinden fazla agresiflikle ikiye böler. "Bağlılık onları korkutuyor. Ama bunun gerçek anlamı, aletlerini istedikleri zaman ve istedikleri kişiye ıslatabilmek istemeleridir."

"Warren öyle görünmüyor ama belki *de* bağlanmaktan korkuyordur."

Mavi işini bitirip bana bir tabak uzatırken başını sallıyor. "Evet, bahse girerim sorunu tam olarak budur. Peki ne yapacaksın?

Ekmeğin içindeki fındıkları ayıklarken bunu düşünüyorum. "Eğer bağlılık sorunları varsa, bununla başa çıkabilirim. Ama önce ona bir randevu ayarlamalıyım. Ona bu akşam saat altıda bir randevu ayarladığımı söyledim bile."

Mavi yemeğe başlarken bana bakıyor. "Ama sen

bilmiyorsun?" "Tam olarak değil, hayır."

"Hmm. Bu bir sorun."

Daha dik oturuyorum ve o ağzına büyük bir sandviç ısırığı tıkıştırırken Blue'ya dikkatle bakıyorum. Kış için fındık depolayan bir sincaba benziyor.

Onu incelediğimi fark edince parmaklarını yalarken duraksıyor. "Neden bana öyle bakıyorsun?"

Yüzüme yavaş bir gülümseme yayılıyor.

Gözleri açılıyor ve kararlı bir şekilde başını sallamaya ve olabildiğince hızlı çiğnemeye başlıyor. "Hayır. *Kesinlikle hayır*. Bunu yapmayacağım."

"Lütfen?" Yalvarıyorum. "Başka kimseyi tanımıyorum."

Bana bir bakış attı. "Kızım, *beni* tanımıyorsun bile."

"Tabii ki tanıyorum; birlikte yaşıyoruz."

Homurdanıyor. "Evet, yaklaşık beş dakika öncesinden beri."

"Bu önemli değil," diyorum hemen. "Önemli olan senin güzel, genç ve hazır olman. Ayrıca, seni düzgün bir şekilde hazırlayabilirim. Ayağımı onun kapısından içeri sokmama ve pratik yapmasına yardımcı olmak için mükemmel bir adaysın. Randevulaşma konusunda tamamen berbat olmamak için ciddi yardıma ihtiyacı var."

"Çıkmıyorum," diyor bana. "Kendi kendime bir ara verdim. Kendimi susamış hissettiğimde, *V* canavarını beslemek için tek gecelik ilişkiler yaşıyorum."

"Sorun değil," diyorum hemen. "Bak, gerçek bir randevu olması gerekmiyor. Sadece güvendiğim birinin onunla dışarı çıkmasına ihtiyacım var, böylece ona koçluk yapabilirim. Ona nasıl davranması gerektiğini öğretebilmem için bir denemeye ihtiyacı var. Ben hep seninle kalacağım."

"Peki bunu kabul etti mi?" diye soruyor kuşkuyla. "Ona öylece söyledim."

Ocağın üstündeki saate bakınca, saatin neredeyse üç olduğunu görebiliyorum. Eğer Blue beni reddederse, yeni bir randevu bulmak için yeterli zamanım olmayacak. Bu işte benimle birlikte olmasına gerçekten ihtiyacım var.

"Lütfen," diye yalvarıyorum. Biraz alt dudak hareketi olabilir. Yalvarmak bana göre değil.

İç çekiyor. "Bilmiyorum..." diyor, sandviçinden aşırı büyük bir ısırık daha alarak. Benim el değmemiş yemeğime bakıyor. "Sen yemeyecek misin?"

"Oh, evet. Tabii ki." Sandviçin yarısını kaldırıyorum ve onu henüz ikna edip etmediğimi ölçmeye çalışırken çok minnettar bir ısırık aldığıma emin oluyorum.

Çiğnemeye başladığım anda burnum kendi isteğiyle kırışıyor ve dilim yemeği geri itmeye çalışıyor. "Bu ne tür bir sandviç?" Ağzımdaki lokmanın etrafında soruyorum.

Ben Peçe'deyken yemekler her zaman harika görünürdü ve yemek yemek insanlar için büyük bir olaydı. Bazen tüm günlerini bunun etrafında planlıyorlardı. Onların tadını çıkarmalarını izlemek beni her zaman biraz kıskandırırdı. Ama bu sandviç... bu iyi değil. Neden bu kadar yaygara koparıldığını anlamıyorum.

"Ah, üzgünüm," diyor. "Sizi uyarmalıydım. Bu vegan. Hiçbir hayvansal ürün yemiyoruz."

"Oh. Tamam." Çiğnemeye devam ederken, tadının bilerek mi böyle olması gerektiğini merak ettiğimi söylüyorum.

Beklentiyle bana bakıyor. "Ne düşünüyorsun?"

Bu hileli bir soru mu? Emin değilim ama panikliyorum. "Ah, yumuşacık ahşabın tadını hayal ettiğim gibi mi?"

Gözlerini bana dikiyor ve duymak istediğinin bu *olmadığını* anlıyorum.

İfademi hemen düzeltiyorum. "Ama gerçekten *lezzetli* yumuşak ahşap."

İşte. Düzelttim.

Bana kaşlarını çattı. Lanet olsun.

Bu randevuya gitmesine *gerçekten* ihtiyacım var, bu yüzden kendimi yutkunmaya zorlarken yüzüme bir gülümseme yerleştiriyorum. "Çok, çok iyi," diyorum ona, ne demek istediğimi daha iyi anlatabilmek için gözlerimi kocaman açarak.

Sonunda rahatladı. "Sebzeli hindi ve tofu peyniri. Mayonez de yumurtasız, marul ve domatesleri de ortak bahçemizden topladık. Harika, değil mi?"

"Mm-hmm, kesinlikle. Çok şaşırtıcı. Neredeyse hayat değiştiriyor." Çok mu ileri gittin? Belki de. Ama Blue her saniye daha mutlu görünüyor.

Çok *küçük bir ısırık* daha almadan önce ekmekten kocaman bir ceviz koparıyorum. "Peki ya ekmek?" Diye soruyorum, kayıtsız görünmeye çalışarak, aslında kendi kendime düşünüyorum, kim ekmeğin içine kuş yemi koyar ki? Hiç doğru gelmiyor.

"Bu Marjorie'den. Yemek yapmayı çok seviyor, biz de bunun için onunla takas yapıyoruz. Ona özel soğutma rafları yapıyoruz."

"Harika," diyorum, dilimin bir isyana öncülük etmeyi düşündüğü gibi yemek ağzımın içinde kayarken.

"Peki bu adamın olayı ne?" Blue yemeye devam ederken bana soruyor.

Onun sorusunu yemeyi bırakmak için bir neden olarak kullanarak sandviçi hızla bırakıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"Bağlanma korkusu bir yana, onun olayı ne? İşsiz mi? Annesiyle mi yaşıyor? Bira göbeği mi var? Tütün mü çiğniyor?"

Başımı salladım. "Hayır, bunların hiçbiri değil. O sadece bir pislik. Kendi iyiliği için fazla seksi."

Nedense bu onu neşelendirmiş gibi görünüyor. "Oh, anlıyorum. Kendine sıkılmış bir tazı bulmuşsun."

Başımı eğiyorum. "Bir ne?"

"Sıkılmış bir tazı. Tüm küçük sikişgenleri ayaklarının dibinde, yakalanmaya hazır. Ama onun gibi bir adam? Kovalamacayı özlüyor. Tavşanı *yakalamak* zorunda kalmak istiyor. Onu diken üstünde tutacak bir tavşan istiyor. Onu şaşırtacak birini."

Bu... aslında çok mantıklı.

"Ne iş yapıyor?" diye soruyor.

Ona cevap verebilmek için Warren'ın bir yarış pistinde tavşanlar peşinde koşarkenki görüntüsünü gözümün önünden uzaklaştırıyorum. "O büyük bir şirketin CEO'su."

Bu cevap aynı anda hem ilgisini çekmiş hem de onu k ı z d ı r m ı ş görünüyor. "Oh. *Onlardan* biri."

"Bunlar mı?"

Başını sallıyor. "Maymun kıyafeti giyen para düşkünü bir açgözlü."

Ödünç aldığım takım elbise ceketimin içinde

kıpırdanıyorum. "Sanırım?" "Adı ne?"

"Warren Knight."

Gözleri yuvalarından fırladı. "Warren Knight mı?" diye kekeliyor.

Yavaşça başımı sallıyorum.

"Aman Tanrım, ben de *varım*."

diyor. İşte şimdi şüphelendim.

"Öyle mi?" Temkinli bir şekilde

sordum.

"Evet. Warren Knight. Kaliforniya'nın gözde CEO'su playboy. Açgözlü holding sahibi ve seri flört düşmanı. Onunla yatmak istiyorum."

Burnumu kırıştırıyorum. "Umm..."

Yüz ifademi görünce elini salladı. "Merak etme. Ona çok sert davranmayacağım ve bu aslında sana yardımcı olacak. Çünkü onun seksiliği karşısında gözümün kamaşması gibi bir ihtimalin olmadığını biliyorsun. Onun böyle bir pislik olmamasına yardım etmen için en uygun aday benim."

"Oh. Tamam o zaman, bu iyi. Yani gerçekten yapacak mısın?" Bastırıyorum. "Bu randevuya gidecek misin?"

Mavi sandviçin geri kalanını ağzına tıkıştırıyor ve bitirir bitirmez biraz su içiyor. Ağzını sildikten sonra "Evet," diyor. "Zaten yapacak başka bir şeyim yok. Bardağımı lehimlemeyi bitirdikten sonra hazırlanacağım."

Bakışlarım onun üzerinde geziniyor. "Tamam, ama kıyafetlerin var mı ya da...?"

Mavi bana bir bakış atıyor ve kaşlarını çatıyor. "Ne yani, bunca zamandır gizliden gizliye sıkıldığın bazı olumsuz beden imajı düşüncelerin mi var?"

Yüzüm kızardı. "Ne? Hayır, ben-"

Blue'nun sert yüzü gülmeye başladığında hemen çatlıyor ve içimdeki korkuyu kesiyor. "Oh, adamım! Yüzünü görmeliydin!"

Surat asıyorum. "Hiç hoş değil."

"Merak etmeyin. Çıplaklık yöntemlerimle onu korkutmayacağım ya da kamusal alanda uygunsuzluktan tutuklanmayacağım. En azından ilk randevuda olmaz," diyor göz kırparak ve her kendinden emin adımda kıç yanakları titreyerek uzaklaşıyor.

"Bu hiç hoş değildi," diyorum ona.

"Yine de dürüst ol. Komikti."

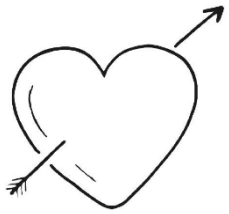
Dürüst mü olmak istiyor? "Şey... bu sandviçin tadı berbat!" Geri çekilen çıplak kıçına sesleniyorum.

Sadece gülüyor. "Biliyorum. Neden bu kadar hızlı yediğimi sanıyorsun?" diyor omzunun üzerinden.

Lanet nüdist veganlar.

CHAPTER11

WARREN

I Karşımda oturan Pierson durmadan konuşurken onu dinlemeye devam ediyor ve yıllarca fazla alkol tüketmekten yanaklarının nasıl kızardığını fark ediyorum. Onun Beyaz bıyığı ağzının yanında sararmış, ancak yıllardır kel olduğu için sakallarını bırakmak istemediği açık.

Bugünkü yönetim kurulu toplantısı için odada oturan on kişi daha var ama şahitlerim olsa da umurumda değil, Pierson bir an önce çenesini kapatmazsa tükenmez kalemimi gözbebeklerime saplamaya hazırım.

Kurul *saatlerdir* bu yatırım fırsatları üzerinde tartışıyor. *Düzeltme-Pierson* tartışıyordu.

Knight Enterprises'ın sahibi ve CEO'su olarak böyle şeylerle uğraşmak zorunda kalmayacağımı düşünürsünüz ama işler her zaman böyle yürümüyor. Eski finans guruları ile şirketimin toplumdaki değişimlere ayak uydurmasını sağlamak için yapmak istediğim değişiklikler arasındaki boşluğu doldurmaya çalıştığım bu gibi toplantılar düzenleyerek danışma kurulumun onayını alıyor ve uzmanlıklarından faydalanıyorum.

Ayrıca Knight Enterprises'da her şeyi tek başıma yönetemeyeceğim kadar çok hareketli parça var, bu yüzden bana yardımcı olacak bir ekibim var. Ne yazık ki bu, işleri yeni bir yöne doğru ilerletmek istediğimde bu lanet olası toplantılara katılmam ve danışmanlarımı yanıma almam gerektiği anlamına geliyor. Şu anda olduğu gibi.

"İşimiz olmayan şeylerle uğraşarak kaynaklarımızı boşa harcamamalıyız," diyor Pierson, güdük parmağıyla sosyal medya pazarlama stratejisini işaret ederken. "Bunların hiçbirine ihtiyacımız yok."

"Katılmıyorum," diyorum. "Benim kişisel araştırmacı grubum size verileri verdi. Knight Enterprises kamuoyunun gözünde başarısız oluyor. En kötü ihtimalle, sağdan soldan emlak satın alan açgözlü, şirket avantacıları olarak görülüyoruz. En iyi ihtimalle, kimse ne bok yediğimizi bilmiyor. Kurduğumuz bu kardeş şirketler bunu hafifletecek. Knight Enterprises'ın tek fikirli olmadığını gösterecek."

Pierson neredeyse gözlerini devirerek, "Evet, sözde *düşünce* kuruluşunuz," diyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, eğer onu tam kıçından tekmelersem kamuoyunun nasıl hissedeceğini hayal ediyorum. İstediği kadar dalga geçsin, oluşturduğum o küçük parlak beyin grubu, bazılarını bugün sunduğum harika fikirler üretti. İçimden bir ses onların şirketimi ileriye taşımada kilit rol oynayacağını söylüyor. Ve bu hedef benim için çok önemli. Knight Enterprises'ın yıllar ve on yıllar boyunca başarılı olmaya devam etmesini istiyorum. Haleflerimin vizyonumun faydalarından yararlanabilmesini istiyorum.

İşin aslı şu ki, Knight Enterprises başarılı olsa da, büyükbabam ve babamın bu işi kurduğu zamanlardan kalma eski fikirlere sahibiz.

Ancak babamın vefatından bu yana üç yıldır görevimin başındayım ve nihayet bazı değişiklikleri güvenle yapmaya başlamak için yeterli deneyime ve işlere hakimiyete sahibim. Ancak eski yönetim kurulu üyeleri bu değişikliklerin yapılmasını engellemeye niyetli. Neyse ki benim için yönetim kurulu tamamen tavsiye niteliğinde. Bir karar vermek için onların oylarını almak zorunda değilim. Ancak ben herkesin fikirlerime katılmasını tercih ediyorum. Bunun daha yumuşak geçişler yarattığını gördüm.

Bugün sunduğum şeyler sadece başlangıç. Yavaş yavaş inşa edebileceğimiz ya da tepkiyi hissetmek için ayaklarımızı sokabileceğimiz şeyler. Yeni bir moda restoran girişimi, temiz yaşam inşaat şirketi, bir flört uygulaması, güvenlik girişimleri, hatta yapay zeka ve robotik alanında bazı şeyler. Bunlar hiçbir şekilde bizim normumuz değil ve bazıları biraz riskli, ancak mükemmel bir potansiyele sahipler ve Knight Enterprises'ı tamamen yeni bir haritaya koyabilirler.

"Knight Enterprises olarak başarılı olduğumuz alanlara odaklanmaya devam etmeliyiz. Eğer kaynaklarımızı bu tür şeylere harcarsak milyonlar kaybedebiliriz."

Sözünü kestim. "Bu saçma tahminleri tahminlere ve yanlış bilgilere dayandırıyorsunuz," diyorum ona, kurulun geri kalanını sinirlendirmeye devam edemeden önce. "Bu girişimlerin bazılarına rağmen

daha risk odaklı, aynı zamanda mali açıdan fırsatçıdırlar. Önünüzdeki raporda yer alan araştırmayı bir dakika ayırıp okusaydınız bunu anlardınız," diyorum arkamdaki projeksiyon ekranını işaret ederken. "Günümüzün teknolojik ikliminde ileriye dönük düşünmemiz gerekiyor. Başlangıçta biraz para kaybetsek bile, bunu telafi edecek pek çok başka kârlı işimiz var."

Pierson başını sallıyor ve kişisel ekibimin o günkü sunum için üzerinde çalıştığı klasörlerdeki bazı formasyonlar hakkında tartışmaya başlıyor. Sıkılmış bir halde başkan yardımcım ve en iyi arkadaşım Jim Harvey'e bakıyorum. Harvey sarışın, cana yakın ve sinir bozucu derecede s e v i m l i biri. Bu piçi *herkes* sever. Aslında benim tam zıttım. Harvey bakışımı yakalıyor ve tepki olarak dudaklarının seğirdiğini görüyorum. Muhtemelen Pierson'ın ağzını kapatıp odadan dışarı.

"Dinliyor musun, Knight?"

Gözlerim Pierson'a kaydı.

Hayır, pislik, çünkü tek yaptığın kendini üçüncü kez tekrarlamak.

Yetti artık.

Yüzümde sıkılmış bir ifadeyle ona bakıyorum. "Duyduğum hangi kısmı sorguluyorsun?" diye soruyorum. "Yeni pazarlama stratejisi fikirlerimiz hakkında gerçek bir bilgiye sahip olmak için sosyal medya konularından yeterince anlamadığınızı ima ettiğiniz kısım mıydı? Yoksa Knight Enterprises'ın bildiği şeylere, yani *sizin* bildiklerinize bağlı kalması gerektiğini söylediğiniz kısım mıydı? Çünkü eğer ikincisiyse, burada ne yaptığınızı düşündüğünüz konusunda kafam karıştı. Lütfen beni aydınlatın."

Hıyarlık ettiğimi biliyorum ama onu dinlemekten bıktım.

Pierson kekeliyor. "Sermaye kazançları ve gayrimenkul," diye yanıtlıyor. "Hangi mülklere odaklanmamız gerektiğini öneriyorum."

"Aynen öyle," dedim ona. "Gayrimenkul girişimlerimizde benim danışmanım olarak *bu* kurulda yer alıyorsun çünkü *bu* senin uzmanlık alanın."

Pierson'ın dudakları hoşnutsuzluğunu gösteren ince bir çizgiye dönüşüyor ama ona tekrar tartışması için zaman vermiyorum.

"Endişelerinizi duydum ama aynı fikirde değilim. Yaptığımız şey bu, bu yüzden desteklemeye başlamanızı ya da en azından geçişe yardımcı olmanızı öneririm. Çünkü bunu yapmazsanız, bence emekliliği düşünmenizin zamanı gelmiş olabilir."

Pierson kızarır, zaten olduğundan üç ton daha koyu kırmızıya döner. Diğer yönetim kurulu üyelerinden bazıları koltuklarında gergin bir şekilde kıpırdanıyor. Yönetim kurulu odasında ağırlığımı ortaya koyduğum pek görülmemiştir. Ne de olsa sağlam bir güven temeli oluşturmaya çalışıyorum ki bana gerçek fikirlerini saygılı bir şekilde söyleyebilsinler ve bana fikirlerini verecek kadar rahat hissedebilsinler. Ancak Pierson son zamanlarda çok olumsuz ve zorba davranmaya başladı ve artık buna bir son vermemin zamanı geldi. Eğer bu yüzden giderse, bu sadece ekstra bir avantaj olur.

"İzin verirseniz..."

Gözlerim önde gelen pazarlama stratejistim Tonya West'e kayıyor. Ona ve bilgisine büyük saygı duyuyorum ve diğer yönetim kurulu üyeleri arasında da büyük bir ağırlığı var. Esmer, topuklu ayakkabılar olmadan bile neredeyse benim kadar uzun, kendi deyimiyle "güçlü takım elbiselerinden" birini giyiyor.

Devam etmesi için başımı salladım.

Sunumlardaki elektronik tablolardan birini elinde tutuyor. "Bu fikirler çok ilgimi çekti, Knight. Aylardır size daha fazla kamuya açık olmamız, adımızı ve imajımızı ortaya koymamız gerektiğini söylediğimi biliyorsunuz, bu yüzden bu tür değişikliklerin arkasındayım."

Başımı sallıyorum, bunu söylediği için çok minnettarım. Eğer onun desteğini alabilirsem, belki Pierson'dan gelen tüm olumsuzlukları dengeleyebilirim.

"Özellikle butik restoran fikrini çok beğendim. Yemek meraklıları bunu yiyip bitirecektir. Kelime oyunu yapıyorum" diyor ve gerginlik dağılırken odada kıkırdamalar oluyor. Tonya otuzlu yaşlarında, laftan anlamıyor ve birine taşaklarını vermekten çekinmiyor. Ama benden farklı olarak daha yumuşak, daha karizmatik bir yanı da var.

"Ama benim asıl ilgilendiğim şey flört uygulaması," diye devam ediyor. "Bunun en az riskle gidilebilecek mükemmel bir yön olduğunu düşünüyorum. Ayrıca son derece başarılı olabileceğini düşünüyorum. Sadece bir sorunum var."

"Neymiş o?" "Şey,

sen."

Omuzlarım gerildi. "Affedersiniz?"

Raporu yere atıyor ve bir tutam saçını düzeltiyor. "Dürüst olalım, Knight. Sen Amerika'nın en iyi yüzlerinden birisin. Genç, başarılı, gözü yormayan," diye ekliyor ve bana doğru bir el sallıyor. "Ve bu yeni girişimler için,

Bu oyunu oynamanın en iyi yolu, Knight Enterprises'ı daha cana yakın hale getirmek için yüzünüzü kullanmak olacaktır. Halk seni sevmek *istiyor*. Ancak son birkaç aydır, bir Hollywood yıldızının kalbini kıran pislik bir playboydan başka bir şey olarak görülmüyorsunuz."

Elim kalemimin etrafında sıkılaşıyor.

"Sert," diyor Harvey nefesinin altından.

"Gerçek bu," diyor özür dilemeden. "Seni Marla May aşamasından geçirmemiz gerekiyor."

Lanet olası Marla May. Varlığımın belası.

Tonya haksız değil, ki bu da her şeyi daha da kötüleştiriyor.
Son zamanlarda medyadan gördüğüm ilgi pek de iç açıcı değildi.

Ülkenin en genç ve en başarılı CEO'larından biri olduğumdan beri basınla uğraşmaktan payıma düşeni aldım. Ama Hollywood'da yıldızı parlayan bir aktrisle kaçamak yapınca her şey patladı.

Aramızda ciddi bir şey yoktu. Dürüst olmak gerekirse beni sinir ediyordu ama çok güzeldi, bu yüzden birkaç kez cinsel olarak birbirimizden zevk aldık. Ama sonra bir gece, bir kulüpten çıktıktan sonra, eski sevgilisinden bir telefon aldı ve onunla çığlık atma yarışına girdi. Ağladı, bağırdı, nefret ettiğim iğrenç bir olay çıkardı. Ama Marla olay çıkarmaya bayılırdı. Bu onun en sevdiği eğlence ve seçtiği kariyerdi.

İnsanlar o gece onun kalbini kıran pisliğin ben olduğumu düşündüler ve Marla bu teorinin magazin basınında yer almasına izin verdi. *"Bu iyi bir bedava reklam Warry,"* demişti bana o sinir bozucu sesiyle. *"Gerçekten, bana teşekkür etmelisin."*

Bu onu son görüşüm ya da konuşmamdı ve o zamandan beri magazinciler onun kalbini kırdığım için benden nefret ediyor. Tam bir şaka.

Ve şimdi Tonya benden ne yapmamı istiyor? Hayatıma *daha fazla* reklam mı davet edeyim? Hayır, teşekkür ederim.

Çenem gerildi. "Lanet bir poster çocuğu gibi şirketin yüzü olmakla ilgilenmiyorum."

Tonya omuz silkiyor, geri adım atmak istemiyor. "Sen zaten istesen de istemesen de poster çocuğusun. Knight Enterprises'ı halkın gözünde güçlendirmek mi istiyoruz? O zaman insanlara senin hakkında sevecekleri bir şey ver."

Yemin ederim, dişlerimi sıkmaktan çenemi kırabilirim.

"Haklı olduğumu biliyorsun," diye devam ediyor Tonya. "Bana kişisel işlerini yoluna koymak için bir planın olduğunu göster, insanların istediği sevgili Kaptan Amerika CEO'su ol, ben de bu konuda seni yüzde yüz destekleyeyim."

Önce Pierson, şimdi de bu. Bu yönetim kurulu toplantısı tam bir şov.

Muhtemelen çileden çıkmak üzere olduğumu hisseden Harvey ayağa kalkarak yavaşça araya giriyor. "Pekâlâ, neden burada mola vermiyoruz?" Kurul hiç vakit kaybetmeden onaylarcasına başını salladı, şüphesiz sinirlerim bozulmadan ve lanet olası odadaki herkesi kovmadan önce kaçmak istiyorlardı. "Sanırım bugünlük bu kadar yeter. Şimdilik incelememiz gereken bir sürü malzeme var. Bu arada, geçici bir deneme çalışması yapmamızı öneriyorum."

Arkadaşıma baktım. "Ne düşünüyorsun?"

"Dört haftaya ne dersiniz?" diye soruyor. "Bakalım bu girişimleri nasıl başlatabiliriz ve ne tür bir lansmanla engelleyebiliriz. Ben kendi adıma sosyal medya tepkilerini görmek istiyorum. Eğer geri bildirimler olumluysa, o zaman bunu gerçekleştirmek için kaynak ayırmalıyız. Olmazsa... yeniden bir araya gelir ve başka bir çözüm buluruz" dedi. "Ama bence Tonya haklı. O yüzden poster çocuğu olmaya hazır ol, Knight," diye ekliyor, sırıtarak. Yüzünü yumruklamak istiyorum.

Tonya başıyla onaylıyor. "Evet. Bana birlikte çalışabileceğim bir kamu imajı stratejisi bulun, ben de buna varım."

Pierson'ın dudakları ince, belli ki hoşnutsuz.

Her ne kadar bu konuda tartışmak istesem de, Tonya haklı. Ve diğer bölümlerden gördüğü saygıyla... Bu konuda onun desteğine ihtiyacım var.

"Pekala, üzerinde çalışabileceğin bir şey bulacağım," diyorum ona, her ne kadar göz önünde olmaktan nefret ettiğim için bu beni biraz rahatsız etse de.

Harvey yanıma gelip sırtımı sıvazlarken, o da bana üstünkörü bir baş selamı veriyor. "Hepimiz Knight'ın teslimat konusunda asla yetersiz kalmadığını biliyoruz. Bizi olmamız gereken yere götürecektir."

Harvey ne kadar çok konuşursa, herkesi o kadar çok içine çeker. Onunla üniversitede tanıştım ve o zamandan beri arkadaşız. Her zaman tatlı dilli biriydi. Eğer o olmasaydı, yıllar önce aklımı yitirmiştim. Ve muhtemelen çalışanlarımın yarısını da.

Yetkili olmak, yapabilirim. İşleri yürütmek, sayıları idare etmek, sorumlulukları dengelemek, bunun için eğitildim. Ama insanlar... Ben

onlarla aram pek iyi değil. Bu yüzden pislik olarak bilinme eğilimindeyim.

İnsanlar beni sinirlendirdiğinde, onlara bunu belli ederim. Yeterince iyi davranmadıklarında, onlara hadlerini bildiririm. İnsanların yaptıkları hatalar konusunda kendilerini daha iyi hissetmelerini sağlamak için lafı dolandırmam ya da kelimeleri yumuşatmam. Bu saçmalıklar için zamanım yok ve kimsenin elini tutmak için burada değilim.

Çok rahatladım, yönetim kurulu toplantısı nihayet sona eriyor ve Harvey ve ben burada kalan son kişiler olana kadar herkes dışarı çıkıyor. Konferans salonundan çıkıyoruz, koridorun cilalı zemininde yürüyoruz, eski ofisime dönene kadar birkaç süitin önünden geçiyoruz.

Harvey beni takip ediyor ve kapıyı arkamızdan kapatıyor, kapanır kapanmaz da ıslık çalıyor. "Çok eğlenceliydi."

Harvey karşıma otururken ben de masamın arkasına geçtim. "Bu tepkiyi bekliyorduk."

Harvey başını sallar. "Evet. Bu yüzden Pierson'ın üzerine gitmene şaşırdım. Ona hemen o anda haddini bildireceğini düşünmüştüm."

"İstedim," diye itiraf ediyorum. "Yaptığı işte iyi, ama lanet olsun, çağdışı ve inatçı bir piç. Sebepsiz yere benimle sağda solda kavga etmeye devam ederse, yönetim kurulundaki pozisyonunu yeniden gözden geçirmek zorunda kalacağım."

Harvey ayağa kalkıp duvara dayalı siyah dolabın yanına gidiyor ve viski dolu sürahiyi çıkarıp ikimize de birer bardak dolduruyor. Benimkini bana uzattığında, anında yanmayı hissederek geri atıyorum.

"Ben şahsen Pierson'ın sadece biriyle yatması gerektiğini düşünüyorum," diyor. "Hey, belki şu yaptığımız flört uygulaması işe yarar. Dört haftalık deneme süresi boyunca huysuz piçi ayarlayalım."

Bunu hayal ettiğimde kıkırdıyorum. "Zavallı bir kadını onun yeme alışkanlıklarına maruz bırakmak istemem."

Yüzünü buruşturdu. "Bu adam bir bifteği höpürdetmeyi nasıl başarıyor, asla bilemeyeceğim," diyor bakışlarını bana çevirmeden önce. "Ve zavallı kadından bahsetmişken..." Harvey, kadehi dizinin üzerinde dengede dururken oturmaya başlıyor. Mavi gözleri, sadece beni pataklamak üzereyken sahip olduğu o heyecanlı parıltıya bürünüyor. "Leo'ya ofisine çıplak hatunu gönderenin o olup olmadığını sordun mu?"

Başımı sallıyorum ve içkimi bitirip boş bardağı masanın üzerine bırakıyorum. "Evet, Leo ve Ken'i aradım. İkisi de değildi. Ama neden bahsettiğimi açıklamak zorunda kaldığımda kıçlarıyla güldüler."

Harvey bir yandan gülmeye başlarken bir yandan da yüzünde düşünceli bir ifade belirir. "Kahretsin, onlar değil miydi? O zaman onu kimin gönderdiğini merak ediyorum."

Ne yapacağımı şaşırmış bir halde başımı sallıyorum. "Hiçbir fikrim yok. Biri onu içeri almış olmalı ama sekreterim bile geldiğini fark etmedi."

Harvey düşünceli bir şekilde dizine vurur. "Hmm. Yine de çok ateşliydi. Göğüslerini gördün mü? Tanrım."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Ofisime izinsiz girdi ve beni bir müşterinin önünde utandırdı."

Harvey homurdanıyor. "Masanın altına çıplak bir hatunu hapsettin.
Nasıl gideceğini sanıyordun?"

"Gerçekten düşünmüyordum. Sadece tepki verdim."

Harvey sırıtıyor. "Çıplak bir kadına karşı ilk tepkinin onu dizlerinin üzerine çöktürmek olması senin hakkında ne söylüyor?"

"Siktir git. Abner'ın ofisimde yarı çıplak bir kız görmesini istemedim. Bunun toplantı için doğru tonu oluşturacağını düşünmedim."

"Ama masanın altına bir tane saklamak öyle mi?"

Ona ters ters baktım.

Sadece gülüyor. "Kabul etmelisin ki, ona aksini söylemeye çalışsan da oldukça seksiydi. Ofisine girdiğinde fena bir karşılama değil."

Çok ateş*liydi* ama bu konumuzun dışında.

"İzinsiz girmiş, uygunsuz davranmış ve bana çok değerli bir müşterime, hatta itibarıma mal olabilirdi. Bay Abner daha yaşlı olduğu ve sosyal medya kullanmadığı için şanslıyım ve sekreterime işimi gizli tutması için yeterince ödeme yapıyorum. Boktan bir gösteri olabilirdi."

Söylediğim her şeyi görmezden geliyor... "Evet, şey, onun *uygunsuz* gerçekten iyi görünüyordu."

Gözlerimi deviriyorum. "Yapacak işin yok mu senin?"

Harvey gülerek ayağa kalkar ve boş bardaklarımızı dolabın üzerine koyar. "Hayır. Saat neredeyse altı oldu. Bu da paydos zamanı demek."

Gözlerim bilgisayarımdaki saate kayıyor. "Kahretsin. Pierson düşündüğümden daha uzun süre şikayet etti. Bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim."

"Bir şeyler içmek ister misin?"

"Evet. Lobide buluşuruz."

Harvey, geceyi sonlandırmadan önce birkaç işi tamamlamam için beni bırakarak dışarı çıkıyor. Beni haftanın beş günü dışarı çıkmaya zorlamasaydı, muhtemelen ofisten hiç çıkmazdım.

İşimi bitirdikten sonra dışarı çıkıyorum ve yanımdan geçerken sekreterime başımı sallıyorum. Ruby benim için çok çalışır ve uzun çalışma saatlerimden asla şikâyet etmez. "Yarın görüşürüz, Bay Knight."

"İyi geceler Ruby," diyorum asansöre doğru giderken.

Lobinin düğmesine basıp bekliyorum, gözlerim telefonuma odaklanmış, gün boyunca bakamadığım e-postaları gözden geçiriyorum.

Asansörün sesini duyduğumda dışarı çıkıyorum, beni selamlayan insanlara başımı sallıyorum, dikkatim hâlâ telefonumda.

Nereye gittiğime dikkat etmek konusunda endişelenmiyorum, çünkü tüm bina benim ve zaten herkes geldiğimi görünce dağılıyor.

Harvey'nin adımı söylediğini duyduğumda muhasebecilerimden birine gönderdiğim e-postayı bitirmek üzereydim. Resepsiyon alanının ve duvarın çoğunu kaplayan devasa krom *Knight Enterprises* tabelasının bulunduğu karşılama masasının önünden geçiyorum.

Gecenin bu saatinde çalışanların çoğu işten ayrıldığı için lobi kalabalık oluyor, bu yüzden insanlar benden kaçmak için yoldan çekildiklerinden Harvey'i hemen fark edemiyorum. E-postayı kapattıktan sonra, tam onu gördüğüm anda telefonumu cebime atıyorum.

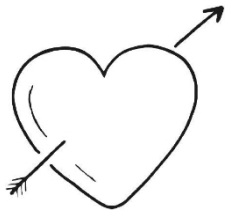
Beni görünce gülümsedi. "Tam da bahsettiğimiz adam."

Her zaman yaptığı gibi yönetim kurulu üyelerine laf atmasını ya da kadın çalışanlardan birine asılmasını bekliyorum ama kalabalık dağılıp yanına gittiğimde yüzünde boktan bir sırıtış olduğunu görüyorum. Pembe saçlarını gördüğümde nedenini anladım.

Hayatta olmaz.

CHAPTER12

WARREN

Bu sefer çıplak değil ama giyinik olmasının daha az dikkat çekici olduğundan emin değilim. Üzerinde iğrenç derecede parlak kırmızı bir batik elbise var, dirseklerden dışarı taşıyor, boyu da ince-

kalçasının ortasına kadar uzanıyor. Kumaş o kadar ince ki göğüs uçlarını görebiliyorum çünkü kesinlikle sütyen giymemiş.

Hay sikeyim.

Saçındaki ilginç küçük topuzlar çıkarılmış ve şimdi başının her iki yanından geriye doğru örülmüş. Saçları kısa, bu yüzden uçları kafatasının dibinde biraz kıvrılmış. Makyaj yapmıyor, muhtemelen makyaj yapmasına gerek olmadığı için. Mükemmel bir cilde ve doğal güzelliğe sahip kadınlardan biri, muhtemelen Harvey'nin ona yalamak istediği bir dondurma külahıymış gibi bakmasının nedeni de bu.

Gözlerim onu başından ayak parmaklarına kadar tarıyor ve ayak bileklerine kadar bağlanmış eski inşaat botlarına benzeyen bir şey giydiğini ve altına kalın mor çoraplar giydiğini görüyorum. Kısacası, takım elbiseler ve siyah iş eteklerinden oluşan bir denizin olduğu yönetim binamın lobisinde tamamen yersiz görünüyor. *Herkesin* dikkatini çekiyor.

"Knight, Bayan Valentine'ı hatırlıyor musun?" Yanında durduğumda Harvey diyor ki.

"Maalesef," diye cevap veriyorum.

Burada ne halt ettiğini ya da Harvey'nin onu binadan attırmak yerine neden onunla konuştuğunu bilmiyorum ama sinirlerim tepeme çıkıyor. Hızlı bir bakışla, koyu tenli bir adam fark ettim.

Yanında duran kadın, neredeyse kıçına kadar inen saç örgülerine sahip, tulum ve babet giyiyor. Açıkçası, onun kıyafet seçimleri de daha iyi değil.

"O neden burada?" Harvey'e sordum.

"Görünüşe göre seni arıyor, Knight," diyor, sırıtışı bana bundan çok fazla zevk aldığını söylüyor.

Sonunda gözlerimi onun yüzüne çeviriyorum ve elinin daha önce sikimin üzerinde nasıl hissettirdiğini düşünmemeye çalışıyorum. Bacaklarımın arasında, Abner'den saklanırkenki halini ya da küçük ellerinin kalçalarımda nasıl kaydığını hatırlamamak için kendimi zor tutuyorum. Bileğini yakalayıp istemeden aletimle temas etmesine neden olmadan önce vücudumu okşarken ellerinin nasıl hissettirdiğini anımsamamak için kendimi sık sık azarlıyorum.

Lanet olsun. Bunu düşünüyorum.

"Burada ne yapıyorsun?" Kollarımı kavuşturarak soruyorum, onunla başa çıkabilmek için öfkenin şehvetimin yerini almasına izin veriyorum.

"Benim adım Trix Valentine," diyor gururla, sormamış olmama rağmen.

"Elbette öyle," diye takılıyorum.

Yanılmışım. Böyle bir isimle, o bir fahişe değil. O bir striptizci.

"Warren, seni tekrar görmek çok güzel," diye ekliyor gülümseyerek. Bu gülümseme beni kuşkulandırıyor. *Güzel* terimi de öyle. Hiç kimse beni görmeyi çok hoş olarak tanımlamaz.

"Eğer bana cinsel taciz davası açmak için buradaysanız, Bayan Valentine, sizi temin ederim ki avukat ekibim sizi paramparça edecektir. Bu yüzden arkanızı dönüp gitmenizi öneririm."

Trix diğer kadına bir bakış atar. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

Kadın bir ıslıkla başını sallar. "Mm-hmm. Haklıymışsın. To- tal asshole."

Yetti artık. "Bayan Valentine, sabrımı taşırıyorsunuz ve daha önce yaptığınız o gösteriden sonra çoktan tutuklanıp binadan atılmanız gerekirdi. Şimdi bana neden burada olduğunuzu söyleyin."

Bana iç geçirme cüretini gösterdi. *İç çekti!* İlkokuldan beri kimsenin bana bunu yapmaya cesaret ettiğini sanmıyorum. Ben korkutucu bir orospu çocuğuyum. Ya da bana öyle söylendi.

"Randevun saat altıda, unuttun mu? Biraz geç kaldın ama boş vereceğim."

Ona inanamayarak bakıyorum. Bu hatun gerçekten deli.

"Hayal mi görüyorsun? Seninle çıkmayacağım." İç çekmesi yetmiyormuş gibi şimdi de gülmeye başladı.

Bu kadar sinirli olmasaydım cüretkârlığından etkilenirdim.

"*Ben* değil," diyor, sesindeki kahkahayı tutamıyor, sanki çıkmamız onun için çok komikmiş gibi. Bunu neden rahatsız edici bulduğumu bilmiyorum.

Arkadaşını işaret ederek, "Blue ile randevuya çıkacaksın," diyor.

Dreadlock'lu kadın kollarını kavuşturup bana ters ters bakıyor.

Şu an hayatım ne sikim böyle?

Gözlerim pembe saçlı büyücüye geri dönüyor. "Çocukken kafanın üstüne mi düştün? Yoksa bir tür eşek şakası videosu yükleyebilmek için Allah'ın belası elbisene takılı bir video kameran mı var?"

Burnunu kırıştırıyor ve elbisesine bakıyor. "Bu vintage."

Başımı sallıyorum, onu eğlendirmeyi reddediyorum. "Sadece ofisime *çıplak* girmenin, ben bir müşteriyle birlikteyken beni ellemenin ve sonra sana gitmeni söyledikten sonra geri gelip beni bir randevuya çıkarmaya çalışmanın neden uygun olduğunu düşündüğünü anlamaya çalışıyorum. Yani... bunu kim yapar ki?"

Blue'nun ağzı açık kalıyor ve gözleri parlıyor. "Kızım, bazı detayları atlamışsın," diye mırıldanıyor.

Trix hayal kırıklığıyla biraz hava üflüyor. "Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, kazara çıplaktım ve elimi sikine bastıran sendin," diye bağırıyor.

"Lanet sesini alçalt," diye tıslayarak ona doğru tehditkâr bir adım attım.

Hiç geri adım atmıyor ve bunun yerine benimle teke tek dövüşmeye hazırmış gibi çenesini yukarı kaldırıyor. Nedense sikimin seğirmesine neden oluyor, bu da bugün beni ikinci kez sertleştirmesi oluyor. Bunun için uğraşmak zorunda kalmadan beni sertleştiren son kadını hatırlayamıyorum bile.

"Sen sesini alçalt," diye karşılık veriyor, kendi sesini *hiç* alçaltmadan.

Yoldan geçen herkes bize bakıyor, muhtemelen neler olup bittiğini merak ediyor. Kendimi tamamen kaybetmeme üç saniye kaldı. Öfkemin ateş gibi yükseldiğini hissedebiliyorum ama yapmak istediğim son şey kendi lanet binamın lobisinde olay çıkarmak.

Üzerine çullandım. "Dinleyin *Bayan Valentine,* lanet olası bir randevuya gitmiyorum. Güvenlik kıçınızı sokağa atmadan önce arkanızı dönün," diye homurdandım, sesim son derece kısıktı.

Yılmıyor, parmağını göğsüme sokuyor ve tişörtümün derime batmasına neden oluyor. Sıcak kahverengi gözleri meydan okurcasına parlıyor. "Ben senin lanet aşk tanrınım ve eğer bu randevuya gideceğini söylersem, gidersin! Başından sonuna kadar sana koçluk yapacağım ve sen de bundan hoşlanacaksın!"

Gözlerinden kıvılcımlar gibi ateşli bir öfke fışkırıyor. Küçük elleri iki yanında yumruk olmuş. Yanakları o kadar pembe ki artık saçlarına uyuyor ve normalde sinirli kadınları çekici bulmazken, nedense gözlerindeki parıltıyla nabzım bir çentik atıyor. Onun farklı düğmelerine bassaydım nasıl görünürdü diye düşünmeden edemiyorum. Öfke ve uyarılma birbirine çok yakın, her şeye rağmen.

"Oh, Knight, bu *mükemmel*."

Ses başımı çevirmeme neden oluyor ve Tonya'nın adım attığını görüyorum. Kulağına dayadığı cep telefonunu düşürüyor ve yanımıza sokulurken veda etmeden aramayı kesiyor. Keskin gözleri hevesli bir ilgiyle Trix'in üzerinde geziniyor ve pembe saçlarına geldiğinde dudaklarının kenarları yukarı kalkıyor.

"Hmm," diye onaylarcasına mırıldanıyor. "O mükemmel,

Şövalye." Ona göz kırpıyorum. "Ne?"

Tonya Trix'i incelemeye devam ediyor ve ben de Harvey'e bir bakış atıyorum çünkü neler olup bittiğine dair hiçbir fikrim yok.

"Fikriniz bu mu? Modern bir aşk tanrısının ilk olarak seninle flört uygulamasını başlatması mı?" diye soruyor. "Bu mükemmellik. Tam bir mükemmellik."

Tek yapabildiğim ona bakmaya devam etmek olunca Harvey devreye giriyor. "Ah, evet. Evet, planladığı şey tam olarak buydu."

Tonya tekrar başını sallar. "Harika. Çok zeki," diye ekliyor ve başını değerlendirici bir şekilde eğerek Trix′e bakıyor. "Hangi ajanstansınız?"

Trix'in gözleri Tonya ve benim aramda gidip geliyor. "Uh..."

"Rubidoux'nun" Harvey hemen cevap verir ve ona

Bazen birlikte çalıştığımız yetenek ajanslarından biri.

Harvey*'e ne sikim* bakışı attım. Omuz silkti.

"Bu, Marla May'le işinizin bittiğini açıkça göstermenin mükemmel bir yolu. Gerçek aşkı aradığını ve değişmiş bir adam olduğunu,

aynı zamanda yepyeni bir randevu uygulaması başlatıyor. Bu ülkedeki kadınların bu boku yiyeceğinin farkında mısın? Tam da ihtiyacımız olan şey. Halka büyük Warren Knight'ın bu uygulamayı eşleşmek için bile kullandığını gösterin. Birkaç fotoğraf çekimi, birkaç basın bülteni, tam da ihtiyacımız olan şey bu," diyor, gözleri heyecanla parlıyor. Trix'e bir el uzatıyor. "Tonya West. Tanıştığımıza memnun oldum..."

"Benim adım Trix Valentine," diye cevap veriyor, belli ki adını söylemekten hâlâ çok çekiniyor. "Ve bu da Blue. Warren'ın sevgilisi."

Tonya neredeyse sersemlemiş görünüyor. "Onun özgür tarzıyla Knight'ın CEO havasının yan yana gelmesine bayılıyorum," diyor ve bakışlarını Trix'e çevirmeden önce Blue ve beni süzüyor. "Ve sen. Modern aşk tanrısı olayını çok iyi beceriyorsun. İnce ama çok da ince değil. Çok hoşuma gitti. İyi iş çıkardın."

"Teşekkürler!" Trix cevap veriyor. "Ona nasıl bekar bir ahmak olunmayacağını öğreteceğim."

Şu anda ne haltlar dönüyor?

Harvey'e bir bakış atıyorum ve o da patlamak üzere olduğumu ve güvenliğin Trix'i lanet olası binamdan çıkarmak üzere olduğunu anlıyor, ama bunu yapamadan beni durduruyor. "İzninizle hanımlar, Knight'la biraz konuşmam gerekiyor."

Kadınlar sözde randevu gecem hakkında heyecanla konuşmaya başlarken bize zar zor bakıyorlar.

Harvey beni birkaç adım öteye götürüyor ve üzerime yürüyor. Tartışmak için ağzımı açıyorum, ama önce o sözümü kesiyor. "Biliyorum. Söylemek istediğin her şeyi zaten biliyorum, o yüzden kendine sakla ve sadece bir saniye *düşün*. Tonya'nın ağzının suyu akıyor ve biliyor musun? O haklı. Bu dahice."

Ona bakakalıyorum. "Bunu yapmamı beklemiyorsun herhalde," diyorum dişlerimi sıkarak.

"Bunun delilik olduğunu biliyorum ama ona bir bak. Sadece bak."

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle omzumun üzerinden Trix'e bakıyorum.

"Siz bile onun yürüyen, konuşan bir pazarlama kampanyası olduğunu kabul etmek zorundasınız. Ve Tonya bunu yutuyor. İkimiz de Tonya'nın içgüdülerinin her zaman doğru olduğunu biliyoruz. Sadece bir gece, Warren. Bir geceyle başa çıkabilirsin."

Sert bir iç geçirdim. "Lanet olsun."

Harvey sırıtıyor. "Önce flörtünü etkilemen gerekecek dostum."

Gözlerimi deviriyorum ve o da sırtımı sıvazlıyor. "Hadi ama, neşelen biraz. Bu sadece bir randevu."

Lanet randevulara gitmekten nefret ediyorum.

Her şeyin monotonluğu. Her seferinde aynı şey, pratikte aynı kadınla. Artık bundan zevk almıyorum, ki bu ironik bir durum, çünkü son altı ayda hayatım boyunca çıkmadığım kadar çok kadınla çıktım. Marla May olayı olur olmaz kadınlar sıraya girdi.

Onların bakış açısından cazibesini anlamıyorum ve beni sıkıyor, ama yine de yapmaya devam ediyorum. Nedenini hiç bilmiyorum. Belki de bir şey arıyorum... ama bağlılık yok kuralımı düşünürsek bu aptalca.

Tam Tonya telefonunda onları planlarken geri dönüyoruz. "Siz hanımlar gelecek hafta gelin, ben de fotoğraf çekimi için tasarım ekibimle görüşeyim."

Tonya dikkatini bize çeviriyor. "Harvey, onunla git," diyor başını bana doğru sallayarak. "İyi oynadığından emin ol. Ve birkaç samimi fotoğraf çek."

Harvey bana bebek bakıcılığı yapma ve fotoğrafımı çekme ihtimalinden dolayı mest olmuş görünüyor, çünkü bunun beni sonsuza kadar kızdıracağını biliyor. "Evet, hanımefendi."

"Hanımlar zaten bir Gizlilik Sözleşmesi imzaladı," diyor ve kaşlarını bana doğru kaldırmadan önce telefonunu görmem için kaldırıyor. "Ve eğer o resimlerde tek bir kaş çatma görürsem, yüzünü reklam panosuna asarım," diye tehdit ediyor.

O da yapacaktır.

Trix, "Eğlenmesini ve bekârlığa veda randevularının tüm güzel şeylerini yapmasını sağlayacağım," diyor.

Tonya ona gülümsüyor. "Sen sadece bir hazinesin. Tamam, gitmeliyim. İyi eğlenceler!"

Başka bir şey söylemeden uzaklaşıyor, telefonu yine kulağında.

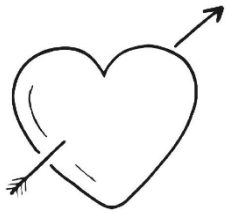
"Bayanlar..." Harvey kolunu uzatarak diyor ki. "Gidelim mi?"

Üçü uzaklaşmaya başladı, beni arkalarında homurdanmaya bıraktılar, başım dönüyor ve tavrım düşüyordu.

Neye zorlandım ben?

CHAPTER13

TRIX

"Randevum için seçtiğin yer burası mı?" Warren takım elbisesinin içinde suratı asık bir şekilde restoranın dışına bakarak soruyor-onu.

"Evet. Ortam harika, değil mi?"

Eğer bakışlar vurabilseydi, eminim bana bir tokat atardı.

"İnsanlar yerde oturuyor. Açıkçası bu hiç de hijyenik değil. Ve ortak yiyecekleri paylaşmak için kaba bir şekilde masaya uzanıyorlar" diye belirtiyor.

"Biliyorum, harika değil mi?"

Dördümüzün içeri girmesi için yolu gösteriyorum ve eşikten adımımı atar atmaz derin bir nefes alıyorum, yüzümde bir gülümseme beliriyor. *Çok güzel* kokuyor. Hayal ettiğimden çok daha iyi. Buraya daha önce birkaç kez gelmiştim, sırf ortam hoşuma gittiği için.

Parlak renkler her yerde, tavandan sarkan şeffaf perdeler, renkli ışıklar, insanların yerdeki yastıklara tüneyerek yemek yediği alçak masalara yerleştirilmiş dumanı tüten Fas yemekleri.

Her zaman, insan olsaydım ilk ziyaret edeceğim yerlerden birinin burası olacağını düşünmüşümdür. Tavan pembe ve yastıklar ipek, aşk tanrısı aşkına. Olması gereken bu.

"Burası harika bir yer," diyor yanımdaki Blue, her şeyi içine çekerek.

Güzel bir ev sahibesi, parlak kırmızı kumaş ve mor ipliklerle süslenmiş uzun cübbesi ve önündeki karmaşık süslemelerle öne çıkıyor. Bizi bir masaya götürürken sıcak bir şekilde gülümsüyor. Hemen oturmak yerine kenarda bekleyip Warren'ı gözlemliyorum.

Harvey mutlu bir şekilde yastıklardan birine uzanır ve menüye bakmaya başlar. Blue yuvarlak masada onun yanına oturur ve Warren ikisinin de başında durarak beş saniye boyunca surat asar.

"Oturmayacak mısın?" Soruyorum.

Bana kaşlarını çatıyor. Pek iyi bir

başlangıç olmadı.

Yakındaki bir masada oturan bir grup insan Warren'ı fark eder ve bakışlarını kaçırıp fısıldaşmaya başlarlar. Warren gerilir ve sonra isteksizce oturur. Parlak pembe ve deniz mavisi yastıkların üzerinde dinlenirken bu 1.80 boyundaki adamın yere uzanmasını ve uzun bacaklarını bir şekilde katlayarak masanın altına sığmasını izlemek komiktir. Bu kesinlikle onun sahnesi değil, tam da bu yüzden bunu seçtim. Onu sarsmak istedim.

Mavi yerine Harvey'nin yanına oturmayı tercih ettiği için, boşluğu başımı sallayarak dolduruyorum. Yanına bağdaş kurup otururken ona "Bu oturma tercihi sana pahalıya patlayacak," diyorum.

"Birden fazla şekilde," diye homurdanıyor.

Ceketsiz bile olsa, pahalı takım elbisesi içinde buraya hiç yakışmıyordu. En azından Harvey gömleğinin kollarını kollarına doğru kıvıracak kadar zekiydi. Warren öyle değil. Göbeği açık ve parlak renklerle dolu bir odada hâlâ CEO modunda.

Bu eğlenceli olacak.

Menüyü aldım ve Warren'la aynı anda incelemeye başladım.

"Bunların hepsi Arapça," diyor lamine sayfaları çevirirken.

Gözlerimi kısarak sayfalara bakıyorum. "Hmm. Belki Arapça konuşabilirim," diyorum gözlerimi kelimelerin üzerinde gezdirerek. Çünkü kesinlikle İngilizce okuyabiliyorum, belki de önceki hayatımda bir dilbilimci ya da öyle bir şeydim. Daha çılgınca şeyler de oldu.

Menüye bakmaya devam ettiğimde Warren, "Ee?

Yapabilir misin?"

Menüyü küçük bir plastik tokatla kapatıp yerine koyuyorum.

"Hayır.

Hiç de değil."

Nefesinin altında yakalayamadığım bir şeyler mırıldanıyor.

"Tamam, ilk ders," diye anons ediyorum, doğrulurken.

"Mingle. Yani

"Kaynaşma konusunda çok

kötüsün." "Ben kaynaşmam."

"Biriyle çıkarken öyle yaparsın. Devam et," diyorum Blue'ya doğru bir el sallayarak.

Blue kaşlarını kaldırarak, "Evet, beni karıştır," der.

Warren soğukkanlılıkla ona bakar. "Hayır."

"Aman Tanrım," diyorum gözlerimi devirerek. "Tamam, işte. Beni izle." Yastıkların üzerine uzanıp dansözleri karşıdan izlerken son derece mutlu görünen Harvey'ye dönüyorum.

"Harvey, kravatını çok beğendim, nereden aldın?"

Mavi gözleri bana dikiliyor, gevşemiş kravatını düzeltirken kenarları mizahla kırışıyor. "Annem, sanırım."

"Annenle yakın mısınız?"

"Annem bir azizdir. Sadece güçlü bir kadının yapabileceği şekilde dört erkek çocuğunu tek başına büyüttü."

Mavi ona yeni bir saygıyla bakar ve tek başına bir yumruk kaldırır. "Dünyayı kadınlar yönetiyor, yo."

Harvey yumruğunu onunkine vurur. "Söz."

O sırada garson kız geliyor ve aynı zamanda dansözlerden biri olduğu için kalçalarını oynatıyor. Güzel kahverengi bir teni var, dans ettiği için terden hafif nemli. Düz siyah saçları sırtından aşağı sarkıyor ve göbek deliğinin etrafında süslü bir kına var.

"Sipariş vermeye hazır mısınız?"

"Ben mercimek yahnisi alacağım,"

diyor Blue. "Kuskus," diye ekliyor

Harvey.

"Ya sen?" diye sorar garson Warren.

"Bana bir şey yok."

Araya giriyorum. "Onu dinleme." Menüyü elinden alıyorum ve gözlerimi kapatıp parmağımı rastgele bir noktaya koyuyorum. Gözlerimi açıyorum ve ona yiyecekleri gösteriyorum. "Bunu alacak."

"Tagine? Çok iyi," diyor başını sallayarak. "Ya sen?"

Yine aynı seçme numarasını yapıyorum. "Ben bunu

alacağım."

"Ve harissa. Mükemmel. Onu sizin için koyayım ve size biraz daha çay getireyim."

Gitmek için dönüyor, kalçaları yol boyunca şıngırdıyor.

Harvey ve Blue feminizmin evrimi hakkında konuşmaya başlarken Warren bana ters ters bakıyor. "Ne?" diye sordum. diye soruyorum.

"Bu randevuya çıkmam için beni zorladığını biliyorsun."

"Evet, Tonya tarafından. Ondan hoşlanıyorum."

"Eskiden öyleydim," diye mırıldanıyor.

"Bebek gibi davranma," diyorum ona, eğilip kravatını karıştırmaya başlıyorum.

Elim boynunu sıyırdığında donup kalıyor. "Ne yapıyorsun?"

"Seni gevşetmeye çalışıyorum tabii ki. İki numaralı ders: Rahatla."

Yüzümü inceliyor. "Kaynaş ve rahatla. Şimdiye kadar çığır açan çöpçatan tavsiyelerin bunlar mı?"

"Evet," diyorum, hâlâ kravatıyla oynarken. "Ve bu harika tavsiyeye uyma konusunda berbat bir iş çıkarıyorsun."

Daha önce ayakkabı bağcıklarını birbirine bağlamayı başardığım için düğümü gevşetebileceğimi düşündüm ama tek yapabildiğim kravatını daha da sıkılaştırmak oldu. Sonunda sinirleniyor ve kendi başına yapması için beni kovuyor.

"İşte," diyor, gevşeterek. "Mutlu musun?"

Tekrar öne eğildim ve o beni durduramadan gömleğinin üst düğmesini açtım. Arkama yaslanıyorum ve yaptığım işten memnun bir şekilde gülümsüyorum. "Bu daha iyi."

"Onayladığınıza çok sevindim," diyor kuru bir sesle.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Yine yapıyorsun," diyorum ve çayımdan bir yudum almak için fincanımı kaldırıyorum. Cayır cayır sıcak, gözlerim yanmaktan anında sulanıyor, ama ferahlatıcı tadı dilime vuruyor, bu yüzden her saniyenin tadını çıkarıyorum.

"Yine ne yapıyorsun?" Warren soruyor ama ben bardağı çekip dudaklarımı yalarken gözlerinin ağzımda olduğunu fark ediyorum.

Bir yudum daha almadan önce ona dürüstçe "Göt deliğinin dışarı sızmasına izin veriyorsun," diyorum. "Kahretsin, bu çok sıcak," diye ekliyorum yüzümü buruşturarak.

Bardağı tekrar kaldırdığımda, elini bardağın üzerine koyup bastırıyor. "Her seferinde seni yakıyorsa içmeyi bırak."

"Ama daha önce hiç yememiştim ve çok lezzetli."

Bardağı benden aldı ve masaya koydu. "Sadece soğuyana kadar bekle."

"Oh, evet. Akıllıca."

Blue ve Harvey konuştukları bir konu hakkında kahkahalara boğulduğunda ikimiz de onlara bakıyoruz. Derin bir sohbete dalmışlar ve bir şekilde kenevire karşı pamuk üretimi konusuna geçmişler. Blue inatla onu Knight En- terprises'ın neden pamuk üretimine geçmesi gerektiğine ikna etmeye çalışıyor.

"Kenevir pamuktan neredeyse yüzde elli daha az su kullanır," diyor ona. "Ve pamuktan yüzde iki yüz daha fazla lif üretiyor. Bu çok mantıklı."

"İtiraf etmeliyim ki ilgimi çektin," diyor Harvey ona, ama gözlerinin sürekli onun göğsüne kaydığını fark etmiyorum.

Birkaç dakika öncesine göre birbirlerine daha mı yakın oturuyorlar, yoksa bu benim hayal gücüm mü?

"Bu tişört kenevirden," diyor Blue, tulumunun altına giydiği küçük tişörtü çekerek.

"Gördün mü?" Araya giriyorum. "Bu gece gömlek giyme konusunda benimle tartıştın ve bak nasıl da işe yarıyor. Yanlış adamla yapıyor olsanız bile, şu min- gling olayını çok iyi beceriyorsunuz," diye ekliyorum.

Mavi sadece omuz silkiyor.

Harvey sarışın kaşlarını ona doğru kaldırır. "Gömlek giymeyecek miydin?"

Mavi başını sallar. "Ben çıplak gezmeyi tercih ederim. Çıplaklar kolonisinde yaşıyoruz," diye açıklıyor.

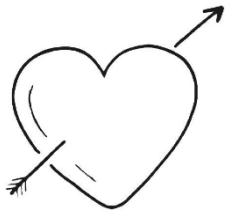
Warren çayını yudumlarken boğulmaya başladı, ben de uzanıp sırtını sıvazladım. "İyi misin koca adam?"

Yumruğunu göğsüne vuruyor. Sonunda boğulma hissini kontrol altına aldığında, yanakları kızarmış bir şekilde bana bakıyor.

Sanırım *çıplaklar* konusu daha gelişmiş kaynaşma becerileri gerektiriyor. Kim bilebilirdi ki?

CHAPTER14

TRIX

"Y Nüdist misin?" Warren kuşkuyla sorar.

"Bu onun ofis kıyafetini açıklıyor," diyor Harvey sırıtarak.

"Teknik olarak bir çıplaklar kampında *yaşıyorum*. Ben de nüdist olup olmayacağımdan emin değilim. Yine de, kıyafetle sevişmek yasal, bu yüzden cazibesini anlıyorum."

Koyu renk gözleri göğsüme kayıyor, ben de bakışlarını takip ediyorum ve elbisemin kumaşında sertleşen meme uçlarımı görüyorum. "Ne demek istediğimi anladın mı?"

Gözbebekleri yanıyormuş gibi bakışlarını başka yöne çeviriyor ve çay fincanını alıp hepsini yudumluyor. Yüzünü buruşturarak fincanı yere bırakıyor. "Lanet olsun. Bu çok sıcak."

"Soğumasını beklemeye ne oldu?" Ben uyarıyorum. "Warren'ın dilini ıslatacak bir şeye ihtiyacı vardı. Sen ıslatmadın mı?

Savaş mı?" Harvey şaka yapıyor.

Warren gözlerini arkadaşına diker. "Seni kovacağım."

Harvey kıkırdar. "Hayır, yapmayacaksın. Sen insanlardan nefret edersin. Onlarla uğraşmak zorunda kalmamak için beni insanlarla ilgilenmem için tuttun."

Warren'a bakıyorum. "Bu doğru mu?"

"Evet," diye mırıldanıyor rahatsız bir şekilde kollarındaki düğmeleri karıştırırken.

Burada, ipek yastıkların üzerinde otururken çok garip görünüyor, kravatı bir ilmiğe dönüşmek üzereymiş gibi duruyor. Yanakları kızarmış, dizleri sürekli masanın kenarına çarpıyor ve biri ona her baktığında omuzları geriliyor. Warren Knight hayatında ilk kez kendi ortamının tamamen dışında görünüyor ve bu çok seksi.

"Harvey'nin kendi işi var, senin de kendi işin. Siz iyi bir takımsınız," diyorum, onu cesaretlendirmeye çalışarak. "İşinin en sevdiğin kısmı ne?"

Sorum karşısında yüzünde yarım saniyelik bir şaşkınlık ifadesi beliriyor. "Girişimcilik. Yeni işler yaratmayı seviyorum," diye yanıtlıyor bir süre sonra.

Onu düşünceli bir şekilde inceliyorum. "Evet, bunu görebiliyorum. Sana yakışıyor. Tüm bu flört uygulaması olayı bununla mı ilgiliydi?"

Yavaşça başını sallıyor. "Evet."

"Warren, Knight Enterprises'ı ileriye taşıyor." Warren sadece biraz yumuşamış görünüyor. "Deniyorum."

"Bak, kaynaşıyorsun! Harika gidiyorsun," diye onu sessizce övüyorum. Bunun farkına varınca acı çekmiş gibi görünüyor.

"İşe karışabilir çünkü bu onun uzmanlık alanı. İş konusunda beceriklidir," diye ekliyor Harvey.

"Pekala," diye araya giriyor Blue, "Bay Hotshot Knight otel holdingleri inşa etmek yerine vahşi yaşamı korumayı *becermeli*. Ayrıca şirketinin işyerinde kadınlara eşit fırsat verdiğinden emin olmalı ve-"

Harvey ona, "Pamuk fabrikalarımızı kenevire çevirmek, evet, tüm bunları araştırdığımızdan emin olacağım," diyor. "Ama kayıtlara geçsin diye söylüyorum, Knight Enterpris- es'in kadın yönetici istihdam oranı rakip şirketlerden yüzde on dört daha yüksek."

Belli etmemeye çalışsa da bu Mavi'yi hemen yatıştırmış gibi görünüyor. "Oh. Pekala. İyi. Ama her zaman gelişime açık bir alan vardır," diyor burnunu çekerek.

Harvey ona sırıtıyor. "Aynen öyle. Konsültasyon için gelmek istersen bana haber ver. Seninle bazı... *rakamların* üzerinden geçmekten mutluluk duyarım," diyor, bakışları dostça olmaktan çıkıp çapkınlığa dönüşüyor.

Blue'nun dudakları kıvrılır. "Öyle mi? Bakalım seni sığdırabilecek miyim?" "Oh, sığarım," diyor göz kırparak.

Aşk tanrısı izim hafifçe karıncalanırken ağzım şaşkınlıkla açık kalıyor. *Kahretsin, kesinlikle flört ediyorlar. Ve benim aşk tanrısı güçlerim de buna karşılık veriyor.*

Warren sıkılmış bir ses tonuyla, "*Sevgilimle* cinsel imalarda bulunuyorsun," diyor.

Harvey tamamen ilgisiz bir şekilde omuz silkiyor. "Sanırım bakmakta senden daha iyiyim," der eğlenerek.

Warren'a "Seni orada tutuyor," dedim.

Harvey sırf eşeklik olsun diye telefonunu çıkarır ve Warren onu şahdamarına yumruk atmakla tehdit edene kadar Tonya'nın istediği samimi fotoğraflardan birkaçını çeker. Harvey'nin savunmasına göre, biz inanılmaz fotojenik bir grubuz.

Garson kız elinde yemek dolu bir tepsiyle geri geliyor ve tabakları alçak masamıza yığmaya başlıyor. Warren ve ben tabağımızdaki... her neyse ona bakarken, Harvey ve Blue hemen yemeğe yumuluyor. Benimki bir çeşit yahniye benziyor ve harika kokuyor. Warren'ın dumanı tüten sebzelerle dolu toprak tabağına bakıyorum. bles ve tavuk. "İyi görünüyor."

Yiyecekleri ayıklamaya başladığında, sebzeleri yığınlara ayıracak kadar ileri gittiğinde kayıtsız bir ses çıkarıyor.

Ona başımı sallayarak kendi kâseme dalıyorum ve bir ısırık alıyorum, sıcaklığın dilimi yakmadığını görmekten memnunum. Tatlar ağzımda patlıyor. "Oh kahretsin," diyorum. "Bu kadar çok tat olduğunu bilmiyordum!" Heyecanla, yahniyi yanında gelen yassı ekmeğe batırırken söylüyorum.

Açlıktan ölüyorum, çünkü daha önce yediğim vegan sandviç beni kesmedi, bu yüzden daha yutkunamadan ağzıma biraz daha atmaya devam ediyorum.

Yedinci ısırık civarında damak tadım beni yakaladı.

Kaşığım, yere bırakılan bir atom bombası gibi çınlayarak kaseye düşüyor. Kırmızı güveçten bir mantar bulutu, neredeyse ağır çekimde yukarı fırlıyor ve tam da ağzımın açık kaldığı ve boğazımdan çılgınca bir çığlık koptuğu anda yüzüme çarpıyor. "Oh lanet olası viski, bu çok sıcak! Ağzım!"

Panikle ayağa fırlıyorum ve sanki çırpınan dilimin rüzgârı şu anda ağzımı yakan görünmez ateşi bir şekilde söndürecekmiş gibi etrafta koşmaya başlıyorum.

Gözyaşlarım yüzümden aşağı akıyor ve bulanık acelemle bir dansöze çarpıyorum, o da bir garsona çarpıyor, o da bir ta- ble'ye çarpıyor ve yiyecekleri ve yastıkları odanın her tarafına uçuruyor.

İnsanlar çığlık atar. Tabaklar kırılır. Yemekler sıçrar. Ses efektleri çok dramatik.

Bu kez ters denizyıldızı modunda iniyorum, yere çarptığımda nefesim göğsümden çalınıyor. İçimden sümükler, gözyaşları ve ateşli tükürükler damlıyor ve elbisemin yukarı doğru döndüğü yerden aşağıya doğru kesin bir hava akımı hissediyorum.

Oh. Aman Tanrım. Tanrım.

Kalkmaya çalışıyorum, ama gerçekten, ne anlamı var ki?

Bu ikinci hayatımın en utanç verici anı ve ben sadece dokuz saattir hayattayım. Bu iyi bir başlangıç değil.

Biri beni kollarımdan tutup kaldırıyor ve elbisemi tekrar aşağı çekmeme yardım ediyor ve sonra birkaç yastığın üzerine oturtuluyorum. Bir kâğıt peçete yüzüme sürülerek üzerimdeki yiyecekler temizleniyor ve ardından bir kaşığın metalinin dudaklarıma dokunduğunu hissediyorum. Ağzım zaten açık, zavallı dilim teslim olmaya çalışan beyaz bir bayrak gibi sallanıyor. Birkaç saniye boyunca ağzıma sokulan şeyi hissetmiyorum bile. soğuk ve tatlı bir şey dilimi kaplayana kadar. En azından tatlı olduğunu düşünüyorum, ama tat alma tomurcuklarım az önce yandı, bu yüzden gerçekten kim bilir?

Dördüncü lokmayı ağzıma attıktan sonra gözyaşlarım nihayet kuruyor ve karşımda oturanın Warren olduğunu, elinde bir kase dondurmayla beni kaşıkla beslediğini görebiliyorum.

Baharat komasından çıktığımı görünce duraklıyor. "Daha iyi misin?"

Uyuşukça başımı sallıyorum. "Behhaar," diye mırıldanıyorum, dilimi kullanmadan.

Hâlâ nefes nefese kalmış bir köpek gibi ağzımdan sarkıyor.

"İyi misin kızım?" Blue yanımda diz çökerek soruyor.

"Cannn heell eyyy hunnnngue," diyorum ona.

"Eminim şu anda o vegan sandviçi özlüyorsundur, değil mi?" diye soruyor ukala bir sırıtışla.

Ona küfretmek istiyorum, ama dilim hala sayım için aşağıdaydı ve zaten sahip olduğumdan daha büyük bir olay yaratmak istemiyorum, bu yüzden yerine, bir hanımefendi gibi onu tersledim.

"Vegan mısın?" Harvey hafifçe hayal kırıklığına uğramış gibi sorar.

Tavırlı bir şekilde doğrulur ve ellerini kalçalarının üzerine koyar.

"Duyguları olan şeyleri yemem," der meydan okurcasına, Sanki ona karşı koymaya cesaret ediyormuş gibi.

"Hayır mı?" diye soruyor, gözlerinde sıcaklıkla ona doğru eğilerek. "Şey, kırmızı kanlı kadınları yemekten ve *duygularının* üzerime damlamasına izin vermekten daha çok sevdiğim bir şey yok."

Vay be. Bu gerçekten çok edepsizceydi. Ve dürüst olmak gerekirse, oldukça zekiceydi.

Gözlerinin büyümesine ve ayaklarının üzerinde kaymasına bakılırsa, Blue din değiştirmeye hazır gibi görünüyor.

Ama dansöz kılıklı garsonumuz tam o sırada gelip Harvey'nin anını böldü. Garsonun arkasından iki adam daha geliyor, sanki restoranlarını karıştırdığım için kıçıma tekmeyi basmaya hazırlarmış gibi.

Neredeyse kucağına oturana kadar Warren'a yaklaşıyorum, çünkü bu adamlar korkutucu görünüyor. Warren elini kalçama koyarak beni sabitleyene kadar neredeyse dondurma kasesini elinden düşürüyordum.

"Horrry. Ihht waaa an ahhidenn," diyorum onlara. Her şekilde anlatmaya çalışıyorum. Kimsenin beni anlayabileceğinden emin değilim. Dilim hala isyan halinde.

Kollarını kavuşturmuş, dudaklarını büzüştürmüş bir halde bana onaylamaz bir ifadeyle bakmaya devam ediyorlar. Dansöz dudakları ince ve kızgın bir şekilde, "Partinizin gitmesini istemek zorundayım," diyor.

Warren ayağa kalkıp beni de yanına çekmeden önce, "Dağınıklık için özür dilerim," diyor yumuşak bir sesle.

Cüzdanını çıkarıp birkaç büyük banknot alıyor ve kadına uzatıyor. "Zahmetiniz için."

Paraları sayarken yüz ifadesi bir anda kızgınlıktan yatışmaya dönüşüyor. "Teşekkür ederim, efendim."

Başını sallıyor ve beni dışarı çıkarıyor, titrek bacaklarımla yürürken dirseğimden tutuyor. Çok büyük erkek inşaat botları yürüme yeteneğime hiç yardımcı olmuyor.

Dışarı çıktığımızda dördümüz küçük bir daire oluşturuyoruz ve sonunda zavallı dilimi ağzımın içine sokmayı başarıyorum. Yere baktığımda yemeğimin üzerime bulaştığını görüyorum, Warren'ın gömleği de daha iyi durumda değil. Elbisem yamuk, ayakkabılarımın bağcıkları çözülmüş ve yüzümün ya da saçımın halini bilmek bile istemiyorum.

"Peki, bu... eğlenceli miydi?" Umutla

söylüyorum. Warren alay ediyor.

Blue ve Harvey dinlemiyor, çünkü bu sefer çamur güreşi hakkında başka bir hararetli tartışmaya kilitlenmiş durumdalar.

"Oh, lütfen. Ben üniversitede şampiyon oldum. Senin sıska beyaz kıçını tekmeleyebilirim," diyor Blue ona.

"Kanıtlamak ister misin?" Harvey sırıtarak meydan okur.

Omuz silkiyor, tulumunun kayışlarından biri kolundan aşağıya sarkıyor. "Hadi gidelim."

"Ne, şimdi mi?" diye soruyor, giderek daha sersemlemiş görünüyor.

"Evet. Bir yer biliyorum," diyor dönüp uzaklaşmaya başlarken. "Tabii korkup kaçmıyorsan?" diye omzunun üzerinden atıyor.

Harvey, bize mahcup bir bakış atıp onun peşinden gitmeden önce gözlerinde biraz huşu ile onu izliyor.

Kaldırımda ilerlerken arkasından göz kırpıyorum. İkisi arasındaki olası bir aşk maçını bölmeye niyetim yoktu.

ama eminim ki az önce sikim atıldı. Yanlış adamla gittiğinden bahsetmiyorum bile. Oh, neyse. En azından birileri bu geceki randevudan bir şey çıkardı.

Warren'a baktım. "Sonuç olarak, bu gece sağlam bir C kazandığını söyleyebilirim."

Ellerini ceplerine soktu ve bana baktı. "Şimdi de not mu alıyorum?"

"Pekala, Evet. Nasıl başka am I sözde için göster gelişiminiz?"

Başını sallıyor. "Sen bir muammasın."

Bunu bir iltifat olarak söylemediğinden oldukça eminim, ama yine de öyle kabul edeceğim.

"Ve *sen* de herkesin düşünmesini istediğin kadar aşağılık biri değilsin," diye cevap veriyorum.

Warren açıklamam karşısında kaşlarını çattı. "Evet, öyleyim."

Başımı salladım. "Hayır. Bana yardım ettin, yanan dilime biraz dondurma yedirdin ve başım belaya girmesin diye restoranın parasını ödedin. İçeride olduğunu bildiğim Warren Knight işte bu," diyorum gururla.

İltifatlarım onu utandırıyormuş gibi ensesini ovuşturuyor. "Doğru ya. Bu gecenin tekrarlanmamasını tercih ederim."

Kesinlikle başımı sallıyorum. "Aynen. Bir dahaki sefere buraya geldiğimde kesinlikle sipariş vermeyeceğim. Açıkçası baharatlı yiyecekler bana göre değil."

Dudaklarının köşesinde en küçük bir seğirme oluyor. Daha iyisini bilmesem, Warren Knight'ın gülümsemek istediğini söylerdim.

"Peki senin olayın tam olarak *nedir*?" diye soruyor.

Başımı öne eğiyorum. "Biliyor musun, bu harika bir soru. Bir liste yapmam lazım."

Zamanım azalıyor olabilir ama elimde ne kadar büyük bir fırsat olduğunu yeni fark ettim. Yeniden hayatta olacağım, o halde önümüzdeki birkaç hafta boyunca bunu kutlamak için elimden geldiğince çok şey yapmaktan daha iyi bir yol var mı?

"Liste mi?"

Kesinlikle başımı sallıyorum ve Peçe'ye geri dönmeden önce yapabileceğim her şeyi düşünmeye başlıyorum. Yapmak istediklerimi hızlıca sıralamaya başlıyorum. "Okyanusa girmek, bir köpeği sevmek, kalabalıkta sörf yapmak istiyorum..."

"Kalabalık sörfü mü?"

"Kesinlikle," diyorum. "Başka... Oh! Bir vibratör denemek istiyorum. Harika olduklarını duymuştum."

Warren bir şey söylemek ister gibi ağzını açar ama sonra kapatır ve yakasını çekiştirir.

"Masaj yaptırın... çömlekçilik kursuna gidin," diye devam ediyorum. "Sinemaya git, oh, vücut vuruşu yap! Ve çıplak yüzmeye gidin, zıplama evine atlayın, poker oynayın, paten derbisine gidin, video oyunu oynayın ve... umm..." Beynimi zorluyorum. "Bir yılanı tut. Eğlenceli görünüyor."

Devam edip etmeyeceğimi görmek istercesine birkaç saniye bana göz kırpıyor. "Bu kadar mı?"

"Şu anda tek düşünebildiğim bu."

Rahatlamış görünüyor. "Oldukça kabarık

bir liste."

"Biliyorum! Harika olacak. Bir listen var mı?" Bir süre

bana baktı. "Ölmeden önce yapılacaklar listesi gibi mi?

Hayır."

"Yapmalısın, çok eğlenceliler," diyorum ona coşkuyla.

Kendime ait *ikinci hayatımı dolu dolu yaşamak* için yapılacaklar listem. Çok fazla şey yapabileceğim. Düşüncesi bile beni heyecanlandırıyor.

Oh, bekle.

Bu heyecan değil.

Bunu hissettiğimde dehşet içinde Warren'a bakıyorum.

Midem sıkışıyor. Boğazım spazm geçiriyor. Felaket

çok yakın.

Bağırsaklarımdan asidik, yakıcı, iğrenç bir sıvı fışkırıyor ve kusmuk aniden kontrol edilemeyen bir patlamayla ağzımdan fışkırmaya başlıyor.

Rengârenk vegan sandviç parçaları ve *fazlasıyla* baharatlı Fas usulü güveç yemeği, kutudan fırlayan lanet bir kriko gibi boğazımdan fırlıyor. Bunu öngörmek ya da olmasını engellemek için bir umut yok.

Tam burada, Kaliforniya kaldırımının ortasında, gelmiş geçmiş en zengin, en tanınmış, en başarılı CEO'lardan birinin yanında duruyorum Berluti marka ayakkabılarının üzerine kustum.

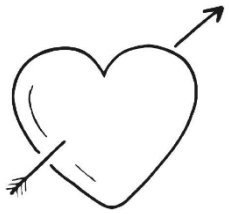
Gürültülü. Renkli. İğrenç. Yanından geçen insanlar toplu bir "iğrençlik" çıkarıyor.

Evet, çok erken konuştum.

Bu. Bu, dokuz saatlik hayatımın en utanç verici deneyimi.

CHAPTER15

WARREN

"I Ölüyorum."

Şu anda banyo paspasımın üzerinde oturan pembe saçlı kadına bakıyorum.

Başını tuvalete gömdüğü için her konuştuğunda sesi porselenden yankılanıyor.

Yere bir bardak su ve mide bulantısı ilacı koyarken ona "Ölmüyorsun," diyorum.

Restoranın dışında ayakkabılarımın üzerine kusar kusmaz dizleri hemen çözüldü. Neyse ki hızlı reflekslerim var ve düşmeden önce onu belinden yakalayabildim.

Bana nerede yaşadığını söyleyemedi ama GPS'im doğru çıplaklar *kolonisini* bulabilse bile *-ki* bu *kadar* çok *olduğunu bilmiyordum-* onu gördüğüm ilk taksiye itmenin kibarlık olacağını düşünmedim, durumu göz önüne alındığında. Pisliğin teki olabilirim ama *o kadar* da kötü değilim.

Bu yüzden, *o kadar da kötü olmayan* bir pislik olarak, onunla yapmak için düşünebildiğim tek şey onu almak ve şoförümün bizi evime götürmesini sağlamaktı.

Terleyen, inleyen, hafif hayal gören bir kadını gece vakti kollarınızda sallanırken ve ağlarken sokakta taşırsanız ne olur biliyor musunuz? Bir sürü pis bakışla karşılaşırsınız ve tam olarak dört kişi polisi arar. Eğer magazinciler bunu ele geçirirse, bayram edecekler.

Trix bana ters ters bakabilmek için başını klozetin içinde yeterince çeviriyor. "Benimle tartışma. Kusmadan duramıyorum, vücudumda depremler oluyor, sauna gibi terliyorum ve

Midem sağlıklı *olmayan* sesler çıkarıyor. *Belli* ki ölüyorum, göt herif."

Dolaptan bir bez aldım ve üzerine soğuk su döktüm. Bezi ona doğru uzattığımda, kolu zayıf bir şekilde bezi tutuyor ve başarısız bir şekilde tekrar fayansa çarpıyor.

Yanına diz çöktüm ve yavaşça yüzünü silmeye başladım. "Ölmüyorsunuz Bayan Valentine. Sadece mideniz yediğiniz yemeği reddetti."

"İlk yemekler, lanet veganlar ve ateş yahnisi" hakkında bir şeyler mırıldanıyor.

Dudaklarım kalkmakla tehdit ediyor. Sefil durumuna rağmen hala alıngan olmayı başarıyor.

"Biraz ilaç ve su içmeyi denemeye hazır mısın?" Bezi ensesinde gezdirirken soruyorum.

Yüzünü buruşturuyor. "Tekrar kusmak istemiyorum."

"İnanın bana, kusacak başka *bir şeyiniz* yok. Sanırım son seferinde mideni bozdun."

İnliyor ve elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor. "Kapa çeneni. Sakın söyleme
kafam tuvaletinde asılı dururken."

El bezini lavaboya atıyorum ve küçük plastik kapta önceden ölçtüğüm ilacı alıyorum. Hepsini içene kadar dudaklarına götürüyorum, yüzünde korkunç bir ifadeyle yutkunuyor. "Bu iğrenç bir şey."

"Evet," diyorum basitçe. "Al bakalım." Ona suyu uzatıyorum ve o da tıkanmamış bir gider gibi suyu höpürdeterek içiyor.

"Sakin ol," dedim. "O kadar hızlı gitme."

"Patronluk taslama," diyor ve dudaklarını fincandan, fincanı ondan zorla almam için yeterince uzun süre ayırıyor.

"O elbiseyi çıkarabilmen için sana bir gömlek getirdim."

Yere bakıyor ve elbisesine yapışmış olan kuru yemeğe biraz kusmuk eklendiğini görünce yüzünü buruşturuyor. "İğrenç."

Hiç tereddüt etmeden kollarını kaldırıyor ve beklentiyle bana bakıyor.

Bir an için kafam karışıyor ve sonra onu soymam için bana güvendiğini fark ettiğimde şok oluyorum. Boğazımı temizliyorum ve uzanıp kumaşı ellerimde topluyorum.

Ama sonra tereddüt ediyorum. Parmak eklemlerim çıplak kalçasına sürtünüyor ve ellerimin farkındalıkla ısınmasına neden oluyor. Çevremde, göğsünün hızlı nefes alıp verişlerle inip kalktığını ve vücudundaki nemi görebiliyorum.

Elbisesinin ince kumaşı göğüslerine doğru çekiliyor. Şu anda bu anın cinsel bir yanı yok ve kesinlikle beni baştan çıkarmaya çalışmıyor, ama bu anın samimiyeti beni hazırlıksız yakalıyor ve nefesimi kesiyor.

Ellerim elbisesinin üzerinde ona bakarken hala orada bir aptal gibi sıkışıp kaldığımda, cesaret verici bir şekilde başını sallıyor. "Devam et," diyor sessizce.

Sertçe yutkunarak, aşağıya bakmamak *için kendimi çok zorlayarak* elbiseyi vücudundan kaldırdım. Onu daha önce çıplak gördüğümü biliyordum ama ona gerçekten bakamayacak kadar kızgın ve şaşkındım.

Bu... bu farklı. Bu kızı tanımıyorum bile ama yine de buradayım, ona bakıyorum ve kıyafetlerimi giydiriyorum. Bu gerçeküstü ve bana hiç benzemiyor. Henüz nasıl analiz edeceğimi bilmiyorum.

Kendimi her zaman uzak tutmaya dikkat ederim. Ayrı. Bağlılık yok, bu benim kuralım. Bu konuda daha önce hiç sorun yaşamadım. Peki bu kadın beni neden etkiliyor?

Üzerindeki iğrenç elbiseyi çıkarır çıkarmaz, tişörtün kollarını uzatıp başından geçiriyorum, ama sırtının tüm genişliği boyunca uzanan kırmızı tüylü kanatlardan oluşan devasa dövmeyi fark edince duraksıyorum.

"Vay anasını," diyorum, uzanıp parmaklarımla enfes kırmızı çizgileri sıyırırken düşünmeden.

Anında ürperiyor ve lanet olsun, sırtındaki sanat eserinin hemen altında cildinin ürpertiyle çakıl taşı gibi olduğunu görmek, daha önce fark etmek için hiç zaman ayırmadığım türden bir ham güzellik.

Omzunun üzerinden bakabilmek için başını yana çeviriyor. "Ne?" diye soruyor, sesi biraz nefes nefese.

Şaşkınlığımı üzerimden atıp elimi bırakmaya zorluyorum kendimi. "Kanat dövmen. Olağanüstü. Saatler sürmüş olmalı."

Kaşları havaya kalkıyor ve cevap vermeden önce yüzünde anlaşılmaz bir ifade beliriyor. "Düşündüğün kadar uzun değil," diye mırıldanıyor.

Kırmızı tüylerin inanılmaz derecede gerçekçi detaylarına son bir kez bakarak, giyinmesine yardım etmeyi bitiriyorum. Kollarını gömleğin kısa kollarının içine sokuyorum, ama yanlışlıkla çok cömert göğsünün kıvrımına dokunduğumda, horozum dışarı çıkmak isteyen bir köpek gibi sıçrıyor.

Bu kötü bir fikirdi.

Onu olabildiğince hızlı bir şekilde yerleştirmeyi bitiriyorum, etek ucunu kalçalarını sıyırmak için tamamen aşağı çekiyorum. Gözlerim onun üzerinde geziniyor,

ve evet, bu kesinlikle kötü bir fikirdi, çünkü şimdi o benim lanet gömleğimin içinde ve bu görüntü bana bir şeyler yapıyor.

Biraz iç geçiriyor. "Şimdi Sinekkuşu Judy'ye ortak giysi kutusundan aldığım elbiseyi mahvettiğimi söylemem gerekecek."

Beynimde yüzen yabancı düşünceleri temizlemek için başımı salladığımda, sözlerini çözmem bir anımı alıyor. "Ne?"

Kenara attığım kıyafetlere bakarak başını sallıyor. "Ödünç aldığım elbise."

"Çıplaklar koloninizde ortak bir giysi kutusu mu var?" "Mm-hmm. Çok kullanışlı."

Gerçekten de uygun. Sanırım ortak giysi kutusunda ödünç alabileceği bir sutyen yoktu, çünkü az önce *kesinlikle* bir sutyen giymediğini doğruladım.

Lanet olsun, Warren. Kendini topla ve onu böyle düşünmeyi bırak.

"Doğru. Eminim anlayacaklardır," diyorum ona. "Hazır mısın?"

Bana temkinli bir şekilde bakıyor. "Neye hazırsın?" "Yatağa girmene yardım edeceğim."

Kahverengi gözleri panik içinde açılıyor. "Hayır. Beni zorlama," diye sızlanıyor. "Hareket edemiyorum! Karnım zıvanadan çıkacak ve mermer tezgâhınızın her yerine fayans döşeyeceğim. *Mermer*, Warren. Mermere kusmaman gerekiyor. Bunu ben bile biliyorum."

Yanağımın içini ısırıyorum. Kahretsin, eğlendirmeye bile çalışmıyor ve bir gün içinde onun tarafından aylardır başka bir kadın tarafından eğlendirildiğimden daha fazla eğlendirildim.

"Dinlenmeye ihtiyacın var ve bunu banyo odasında yerde uyuyarak elde edemezsin."

"Beni hafife alma," diye karşılık veriyor.

Gözlerimi devirerek eğildim ve ellerimi kollarının altına yerleştirdim, yüzlerimiz sadece birkaç santim uzakta. "Kollarını boynuma dola."

Sessizce iç geçirir. "Peki. Bu senin mermerinin cenazesi," diye homurdandıktan sonra ellerini etrafımda dolaştırıyor, parmak uçları tüy gibi hafif dokunuşlarla tenimi okşuyor. "Beni düşürme."

"Yanındayım," diye söz veriyorum ona sessizce.

Onu elimden geldiğince nazikçe kucağıma alıyorum, vücudunun benimkine zahmetsizce oturmasına şaşırıyorum. Onu banyodan çıkarıp yatağa taşırken küçük bir inilti çıkarıyor ama ben

Güzel ve yumuşak adımlar atıyor ve neredeyse içimde erirken onu göğsümde sıkıca tutuyorum.

Birini bu şekilde tutmak garip bir duygu. Şimdiye kadar bir kadınla yaptığım tek şey onu becermekti ve dürüst olmak gerekirse, son zamanlarda bunu yapmakla bile ilgilenmedim.

Yatağın üzerindeki battaniyeleri çoktan indirmiştim, bu yüzden onu itip kakmamak için elimden geldiğince dikkatli bir şekilde yatırdım.

Trix hemen cenin pozisyonunda yan tarafına kıvrılıyor, yavaşça nefes alırken karnını tutuyor. Banyo odasına gidip t e m i z l i y o r u m, sonra da tekrar hastalanırsa d i y e ona biraz daha su ve bir çöp kutusu getiriyorum. Suyu yanındaki komodinin üzerine koyarken, kolu bileğimi kavramak için dışarı çıkıyor ve dokunuşu altında donup kalıyorum.

Oda karanlık ama pencerelerden giren ay ışığı parlak gözlerinin bana kilitlendiğini göstermeye yetiyor. "Teşekkür ederim," diyor sessizce. "Benimle ilgilendiğin için."

Ona bakıyorum ve şu anda onu hiçbir şekilde çekici bulmamam gerekiyor. Bir zamanlar örgülü olan saçları karmakarışık ve kıvırcık, yüzü solgun, alnında ter çizgileri var ve son üç saatini benim tuvaletimde kusarak geçirmiş.

Modellerle çıkıyorum. Kesinlikle onlarca. Her zaman tasarım kıyafetler giyen ve yüzleri makyajla dolu olan kadınlar. Sürekli telefonlarının başında olan, ağda yaptıran, cilalanan, süslenen ve dolgunlaşan türden. Yattığım ve sonra aramadığım kadınlar, ya da tam tersi. Beni kolumda görülmekten ya da hızlı ve kirli bir sikişten başka bir şey için istemeyen kadınlar.

Ama Trix Valentine o kızlardan biri değil.

"Rica ederim," diye cevap verdim.

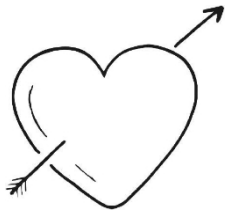
Küçük bir gülümsemeyle bileğimdeki tutuşunu bırakıyor ve gözlerini kapatarak yüzünü yastığa gömüyor.

Kendimi uzaklaşmaya zorlamak zorundayım, böylece lanet bir sürüngen gibi onun üzerinde durmaya devam etmeyeceğim. Dolabımda, genellikle sadece bir çift boxer ile uyuyacak olmama rağmen bir tişört ve eşofman değiştiriyorum. Balkonun yanındaki sandalyeye oturuyorum, dizüstü bilgisayarımı kucağıma çekiyorum, kendime burada sadece tekrar hastalanırsa ve yardıma ihtiyacı olursa diye kaldığımı söylüyorum.

Kesinlikle tek sebep bu.

CHAPTER16

TRIX

I Çöl kadar kuru ağzımdan bir inilti kaçarken kabuklu bir göz kapağını açıyorum.

Etrafıma göz kırpmam birkaç saniyemi alıyor. nerede olduğumu hatırlamak için. *"Kahretsin.* Warren Knight'ın tabure havuzuna kustum," diye inliyorum kendi kendime.

Oturur pozisyona geçiyorum ve neredeyse koma halindeyken çenemden akan azıcık salyayı siliyorum.

Parmaklarım, sanki dün gece onlarla tekme yarışına girmişim ve kaybetmişim gibi şu anda vücudumu saran siyah çarşafların üzerinde gezinirken, gözlerim odanın her ayrıntısına odaklanıyor.

Şömine: tamam. Balkon: tamam. Aşk tanrısı şu anda sandalyede oturmuş, psikopat gibi uyanışımı izliyor: che-bekle*, ne?*

"Sev!" Fısıldayarak çığlık atıyorum, neredeyse şaşkınlıktan yataktan düşüyordum. Sırıttı. "Zor bir gece miydi, aşkım?"

Ellerime doğru inliyorum.

Bu uyanmak için iyi bir yol değil. Çünkü sadece War- ren Knight'ın evinde değilim. *Oh,* hayır. Warren Knight'ın lanet yatak odasında uyuyorum. Bunlar vücuduma kementle sarılmış onun kişisel çarşafları ve salyalarımı akıttığım yastık da onun yastığıydı. Ayrıca, burada oturmuş beni Edward Cullen'mış gibi izlediği belli olan lanet olası kendine özgü bir züppelik süpervizörüm var.

"Burada ne yapıyorsun?" Hâlâ yönümü bulmaya çalışırken ona doğru tıslıyorum.

Dün geceden süzülmeye başlayan utanç verici anılara odaklanmamak için *gerçekten* çok uğraşıyorum, ama bu imkansız. Gitmeyi reddeden bir tahsildar gibi kafatasıma vuruyorlar.

Beni arabaya taşırken kusmuğa doymuş dudaklarımı Warren'ın yakasına sildiğim o küçük beyin hatırası mı? Onu istemiyorum. Arabasının buzluğuna daha fazla sıvı kusarken, çok şiddetli olduğu için biraz işediğimden emin olduğum beyin videosu mu? Evet, ona da ihtiyacım yok ama işte.

Sev omuz silkiyor, çenesi avucunun içinde, dirseğini sandalyenin kolçağına dayayarak dengede duruyor. Kırmızı kanatları deri mindere çarpıyor ve bacakları dar deri pantolonunun içinde tahmin edebileceğimden *daha* geniş açılmış.

"Sen tam bir uykucusun, Triple X."

"Hastaydım," diyorum biraz savunmaya geçerek.

Burnunu kırıştırıyor. "İğrenç, aşkım."

"Teşekkürler," diyorum kuru kuru. *Gerçekten* kuru bir şekilde. Ağzım pamuk emiyormuşum gibi hissediyorum.

"Her neyse, sana haberleri vermeye geldim." "Haberler mi?"

Pembe saçlarını karıştırıyor. "Evet. Görünüşe göre dün gece bir Şehvet Eşleşmesi yapmışsınız. Raporu bu sabah aldım."

Gözlerim büyüdü. "Ben mi yaptım?"

Biliyordum. Blue, Harvey'nin muzunu tamamen soydu. Ha! Çamur güreşi gerçekten.

Sev başını sallar. "Bu aşk değil ama doğru bir başlangıç, değil mi? Bu olur olmaz, taşkınlığın alevlendi. Peçe'ye kadar bunu hissettim. Görünüşe göre böyle devam ettiğin sürece, taşkınlığın yeniden hizalanacak. Seni kısa sürede Peçe'ye geri çekebilirim."

Üzerimden bir rahatlama dalgası geçti. Peçe'nin Harvey ve Blue'nun maçı için bana kredi verdiğine inanamıyorum. Tek yaptığım onları bir araya getirmekti, ama sanırım gereken tek itici güç buydu. Belki de gerçek bir aşk tanrısı olma şansım vardır.

Yüzüme bir gülümseme yayılıyor. "Gerçekten bir Eşleşme yaptım. *Ben*," diyorum heyecanlı bir gururla. Kabul ediyorum, bu aşk değil ama doğru yönde atılmış bir adım ve kendi başıma başardığım ilk aşk olayı.

"İçinde olduğunu biliyordum," diyor Sev parmaklarını kolçağa vururken.

İçim sıcacık oldu. "Aww, gerçekten mi?"

"Eh, pek sayılmaz, ama iyi gidiyor gibi görünüyor, değil mi?"

Belki de alınmalıydım ama... Ben de içimde olup olmadığını gerçekten bilmiyordum.

"Evet."

Sev ayağa kalkıyor ve geriniyor, kanatları iki yanında açılıyor. "Tamam, gitmeliyim aşkım. Z'lerini izlerken çok uzun süre kaldım."

"Evet, bunu bir daha yapmasan olur mu?"

"Sanırım," diyor omuz silkerek. "İşe koyul, tamam mı?

" Başımı sallıyorum. "Çalışacağım."

Tişörtlü halime bir el sallıyor. "Bu sana çok yakışmış Triple X, ama saçlarını tarasan iyi olur, anladın mı? Tam bir fare yuvasına benziyor."

"*Güle güle*, Sev."

Göz kırparak ve pembe bir duman püskürterek gözden kaybolur. "Kiminle konuşuyordun?"

Warren'ın yatak odasına doğru adım atarken aniden ortaya çıkmasıyla boğazımdan bir yelpaze çıkıyor. Pantolonunu ve gömleğini çoktan giymiş, kravatını da boynuna takmak üzereydi.

Her zamanki gibi iyi görünüyor. Taranmış ama yine de dağınık siyah saçları, çenesinde genellikle tıraş ettiği küçük siyah bir kıl ve soluk tenini ortaya çıkaran koyu renk gözleri. Kıyafetine rağmen vücudunun gücünü gizleyemiyor. Tatlı dişli kunduz, gömleğinin altındaki kaslı formu herhangi bir barajı patlatabilir.

"Beni korkuttun," diyorum elimi kalbimin üzerine koyarak ve parmaklarımı hızla saçlarımda gezdirmeye çalışıyorum. Saçlarımın bir kısmı hâlâ Blue'nun yaptığı Fransız örgüsünün içinde ve saçlarımın takılma şekline bakılırsa işleri daha da kötüleştirdiğimi biliyorum.

"Cep telefonun olduğunu sanmıyordum," diyor içeri girerken ve sonra dolabında kayboluyor.

Parmaklarımı saçlarımdan çekerken "Yok," diye cevap veriyorum, birkaç pembe teli de beraberimde götürürken yüzüm buruşuyor. "Ben sadece kendi kendime konuşuyordum."

"Ah? Ne hakkında?" diye sorar, sesi hafifçe boğuklaşmıştır.

"Aslında daha çok bir ders gibiydi. *'Baharatlı yemek yemeyin ve sonra da yürüyüşün ortasında Amerika'nın en seksi CEO'sunun üzerine kusmayın'* konuşması."

"Ah. Şu. Kendine ulaşabildin mi?"

Bir gülümseme dudaklarımı o kadar sert çekiyor ki yanaklarım acıyor. Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Warren Knight gerçekten de şakalaşmaya katılıyor. Ve bu *eğlenceli*.

"Sanırım üzerimde gerçekten bir etki yarattım."

"*En ateşli CEO'ya da* geri dönmeliyiz*."*

Homurdanıyorum. "Sanki egonun okşanmaya ihtiyacı varmış gibi."

Yakalayamadığım bir şeyler mırıldanıyor ama bir şeyi okşamakla ilgili olduğundan oldukça eminim.

Takım elbise ceketini geniş omuzlarına çekmiş bir halde dolaptan geri çıkıyor. Ağız sulandırıcı görünüyor. Bir kedinin kustuğu bir şey gibi göründüğümden eminim. Ya da *benim kustuğum* bir şeye. Her iki durumda da, o kazandı.

Kusmuk demişken, ağızda bıraktığı tat hiç de hoş *değil.*

"Nasıl hissediyorsun?" diye sorarak sessizliği bozuyor.

"Çok daha iyiyim."

"Güzel."

Gözleri çarşaflara dolanmamış, açıkta duran kalçama kaydığında, bakışları uzaklaşmadan önce boğazının titrediğini görüyorum.

Merakla onu izliyorum, neden beni misafir odalarından birine tıkmak yerine kendi yatak odasında uyumama izin verdiğini merak ediyorum. Beni buraya getirmek zorunda bile değildi ama getirdi. Bu konuda ne düşünmem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yok. İki aydan fazla bir süredir onu izliyorum çünkü onu her zaman büyüleyici buldum. Tamam, bir de seksi. Seksilik faktörü de büyük bir nedendi.

Ama yardım edemem ama biraz haklı hissediyorum. Yani, onun pislik maskesindeki o küçük kaymaları gördüm. Tüm o sert yaklaşılmazlığın altında iyi bir adam olduğunu *biliyordum*. Ama *bana* bu yönünü göstermesini hiç beklemiyordum.

Benim bir muamma olduğumu düşünüyor ama Warren Knight başlı başına bir bulmaca.

Parmaklarının kol düğmelerini karıştırdığını gördüğümde, dikkatlice yatağından çıkıyorum ve tam önünde durana kadar ilerliyorum. "Dur, yardım edeyim."

Koyu renk gözleri yüzüme kayıyor. "Nasıl giyineceğimi biliyorum."

Sırıtıyorum. "Kıçınızın kaymasına izin vermeyin Bay Knight. Çok iyi gidiyordunuz."

Burnundan kahkaha atar gibi bir ses çıkarıyor ama bileğini bana uzatarak yumuşuyor. Kol düğmesini alıp kelepçelerin deliklerini hizalıyorum ve sonra piçi bağlamak için uğraşıyorum ama beklediğimden çok daha zor oluyor.

"Bu işte çok kötüsün," diyor sesinde mizahla.

Yüzüne baktığımda, koyu renk gözlerinde daha önce hiç görmediğim bir yumuşaklık var. Onu böyle seviyorum. Rahat, çekici, *gerçek.*

Her nasılsa, bu onu inanılmaz derecede daha yakışıklı yapıyor. Aşık olmasını ve sahip olduğu romantik yoğunluğu birine bahşetmesini sabırsızlıkla bekliyorum. Çok şanslı bir kız olacak.

Ellerimi bırakarak bir nefes veriyorum ve pes e d i y o r u m, çünkü kelepçelerini başarıyla bağlayamayacağım çok açık. "Evet. Ama dürüst olmak gerekirse, sana muhtemelen bir fermuar kızı olduğumu söylemiştim. Bana fermuarını ver, ben de bütün gün o şeyi halledeyim."

Göğsünün derinliklerinden boğuk bir ses çıkarıyor ve merakla ona bakmama neden oluyor. Kendi kol düğmelerini bir profesyonel gibi tamamlayarak uzaklaşırken gözleri yüzümden kayıyor.

"Ee, ikinci raunt," diye başlıyorum adımlarımda küçük bir sıçramayla. "Blue bana daha fazla randevu için başka kadınlar ayarlayabileceğini söyledi. Eminim bu gece için bir tane bulabilirim. Saat altıya ne dersin?" diye soruyorum.

Warren'ın ilgi duyduğu biriyle tanışmasını sağlayabilirsem, bu bana Peçe çetelesinde bir puan daha kazandırır ve ayrıca onu aşık etme yeminimi tamamlamaya bir adım daha yaklaşmış olurum. Blue ve Harvey gibi başka insanları da ayarlayabilir ve onlar için de Eşleşmeler yapabilirim. Bunu yaparsam Peçe'ye geri dönebilirim ve kim bilir? Belki geri döndüğümde, nihayet düzgün çalışan güçlere sahip gerçek bir aşk tanrısı olurum. Kanatlar çapraz.

Donup kalıyor, kara kaşları birbirine çarpıyor. "Rastgele bir kadınla bir randevuya daha çıkmayacağım."

"Ne?" Kaşlarımı çatıyorum ve tüm o umut dolu düşüncelerin içimden uçup gittiğini hissediyorum. "Ama seni bir Aşk Eşleşmesi yapmalıyım."

"Aşık olmam seni neden ilgilendiriyor?" diye soruyor kuşkuyla. "Bu söylediğin çok garip bir şey."

Utanarak çıplak ayaklarıma bakıyorum ve bir omzumu kaldırıyorum. "Sadece benim için önemli."

Yüzü önceki tüm sıcaklığını kaybediyor ve her zamanki sert maskesi yüz hatlarının üzerine yerleşiyor. "Şey, hayallerini yıkmaktan nefret ediyorum ama ben kendi eğlencen için pezevenklik yapabileceğin biri değilim ve kesinlikle aşık olmakla ilgilenmiyorum. Aslında, bu istediğim *son* şey."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. Sadece seçici olduğunu ya da sıkıldığını sanıyordum, ama bu? Hayattaki en iyi duyguya karşı açık bir küçümseme mi? Bu benim aşk tanrısı kalbimi parçalıyor.

Neden bilmiyorum ama gözlerimin dolmaya başladığını hissediyorum. "Bunu kastetmiyorsun. Herkes aşık olmak ister."

Başını sallıyor ve bir adım öne çıkarak alanımı dolduruyor, anlamadığım ciddi bir öfke yayıyor.

Az önce ne oldu? Neden değişti?

Üzerime doğru gelirken ona bakmaya devam etmek için çenemi yukarı kaldırmam gerekiyor ama beni pencereden atmak ister gibi görünmesine rağmen olduğum yerde kalıyorum.

"Ben değil. İlgilendiğim tek şey kadınları becermek ve sonra onları bir daha görmemek," diyor tam bir göt deliği modunda, eski baskısı sert, soğuk graniti taklit ederken.

Ama son zamanlarda onları becermekle de ilgilenmiyorsun, diye düşünüyorum kendi kendime. Bunu yüksek sesle söylememek için yanağımın içini ısırmak zorunda kalıyorum, çünkü tam bir psikopat sapık gibi görünmek istemiyorum.

"Ama dün gece-"

"Dün gece bir hataydı," diyerek sözümü kesti. "Sadece pazarlama stratejistim ısrar ettiği ve en iyi arkadaşım kışkırtıcı bir hıyar olduğu için buna uydum. Hepsi bu kadar. Ama bu," diyor ikimizin arasını işaret ederek. "Benim gerçek çöpçatanım olduğunuz fikri, bu böyle devam etmeyecek Bayan Valentine."

Bana tokat atmış gibi hissediyorum.

"Bakın, eğer bunun nedeni hasta olmam

ve-" "Mesele o değil."

İçimden yenik bir nefes dökülüyor. Onu bu kadar kızdıracak ne yaptım bilmiyorum. Aramızda iyi bir şeyler olduğunu sanıyordum. Yani, sadece şakalaşıyorduk! Ama sonra maskesini geri çekerek bir seksenlik yaptı ve şimdi lanet bir hapishaneden daha fazla duvarı var.

Üzerimdeki gömleğinin eteklerini çekiştiriyorum, aniden ürktüğümü hissediyorum. Bunu nasıl tersine çevireceğimi bilmiyorum.

Boğazımı temizliyorum. "Tamam... Neyse, dün gece için özür dilemek istiyorum."

"Bunun için endişelenme," diyor sertçe.

Ruh halimi onun seviyesine indirmeyi reddederek devam ediyorum. "Benimle bu şekilde ilgilenmen çok nazik bir davranıştı Warren."

Adını dudaklarımda duyunca gerildi ve sonra ceketini düzeltip önünü ilikledi. "Hakkımdaki önceki görüşlerinize rağmen Bayan Valentine, ben tam bir piç değilim. Siz hastayken sizi kaldırımda terk edecek değildim."

"Biliyorum, sadece söylüyorum-"

"Gerek yok, Bayan Valentine," diyor, sesi mesafeli.

Gözlerimi kısıyorum. "Trix," diye düzeltiyorum. "Sanırım geçmişe gittik

Bana kaşıkla dondurma yedirir yedirmez *Bayan Valentine*." Çenesi titriyor ve başka tarafa bakıyor.

"Neden bu kadar kızgınsın?" Ne yapacağımı şaşırmış bir halde soruyorum.

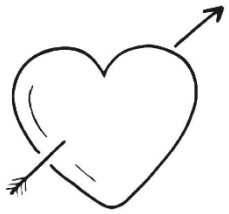
Bana cevap vermek yerine uzaklaşmaya başladı. "Şimdi işe gitmem gerekiyor. Ofisimde bir telefon var. Nüdist arkadaşlarını aramak için onu kullanabilirsin. Çıkarken kapıyı kilitlemeyi unutma."

Warren başka bir şey söylemeden, adımları merdivenlerde ağırlaşarak dışarı çıkıyor ve sonra ön kapının camları tıkırdatacak kadar sert bir şekilde çarptığını duyuyorum.

Arkasından bakakalmıştım, aklım başımdan gitmişti. *Az önce ne oldu öyle?*

CHAPTER 17

WARREN

"Kay, sorun nedir?"

Bilgisayarımdan başımı kaldırıyorum ve Harvey'nin ofisime girip kapının arkasından kapanmasına izin verdiğini görüyorum.

Üstünkörü bir bakıştan sonra, o yokmuş gibi davranmayı seçerek işime dönüyorum.

Harvey yılmadan masamın diğer tarafına oturuyor ve ayak bileğini dizinin üzerine geçiriyor. Gözlerini üzerimde hissediyorum, ama iş insanları terletmeye gelince ben lanet olası bir şampiyonum. Bu yüzden onun bakışlarına teslim olmak yerine, metanetli bir sessizlik içinde çalışmaya devam ediyorum.

Ama Harvey'nin üniversiteden beri arkadaşım olmasının bir sebebi var. Dünyada bana saçmalıklarımı söyleyebilecek tek kişi o. Şimdi de öyle yapıyor.

"Sessiz işkolik kişiliğini bırakabilirsin. Bunu yutmuyorum. Bana son dört gündür sorununun ne olduğunu söyle."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum," diyorum.

Harvey homurdanır. "Lütfen. O randevu gecesinden beri donun düğümlendi. Blue ile ayrıldığım için kızgın mısın?" diye sorar.

Sonunda gözlerimi kaldırıp ona sıkılmış bir bakış attım. "Çamurda becermek için bir hatunla gitmiş olman neden umurumda olsun ki?"

"Ben de bunu anlamaya çalışıyorum, göt herif," diyor arkasına yaslanıp iç geçirmeden önce. "Bak, teknik olarak *seninle* çıktığını biliyorum ama ilgilenmediğini biliyordum. Ama eğer olayları bir şekilde yanlış okuduysam ve-"

"Hayır," dedim ona. "İlgilenmiyordum. Onunla gitmiş olman umurumda değil."

Yüzünde bir rahatlama ifadesi belirir. "Oh, tamam. Güzel. O zaman sorun ne? Trix yapışkan bir şeye mi dönüştü?"

Bir yapışkan mı? Evet, haklısın. Gerçeklerden çok uzak. "Hayır, Trix yapışkan değil."

"O zaman sana neler oluyor? Normalde olduğundan daha da büyük bir pislik gibi davranıyorsun."

İç çekiyorum ve elimi yüzümde gezdiriyorum. O haklı. Her zamankinden daha büyük bir pislik oldum ve bu da bir şey söylüyor. Ruh halime alışkın olan sekreterim bile benden vebadan kaçar gibi kaçıyor.

Sonraki kelimeler ağzımdan dökülürken yüzümü buruşturuyorum. "O gece Trix'i eve getirdim."

Harvey'nin mavi gözleri neredeyse komik bir şekilde genişler. "Bok yok mu?"

Başımı salladım. "Onu becermedim, o yüzden sorma bile. Siz gider gitmez kusmaya başladı. Onu nereye bırakacağımı bilmiyordum ve o da bana söyleyecek durumda değildi, bu yüzden başka seçeneğim yoktu."

"Başka seçeneğim yok," diye tekrarlıyor. Harvey bana iki kafam varmış gibi bakıyor. "Yani bana Trix'i hasta olduğu için *evine* götürdüğünü mü söylüyorsun? Ve sen... ne? Onunla ilgilendin mi?"

Kıllandım. "Benim umursamaz bir piç olduğumu düşünüyormuş gibi davranıyorsun. Ne yapmam gerekiyordu? Onu sidik dolu ilk taksiye atıp kendi başının çaresine bakmasını mı sağlayacaktım? Sert biri olabilirim ama o kadar da bok kafalı değilim."

Harvey teslim olmak için ellerini kaldırır. "Vay be, ahbap. Bunu bir bok parçasıymışsın gibi söylemedim. Sadece şaşırdım. Hiç evine bir kız almadın. Hiç."

O haklı. Marla May bile. Kadınlarla tanıştığımda, onları her zaman sahibi olduğum otellerden birine götürürüm ve gece için bir süit tutarım. İnsanların kişisel alanıma girmesinden hoşlanmam. Hiç sevmedim.

Bu yüzden o gece onu otele götürmediğimde kafam karıştı. Götürebilirdim. Daha yakın ve kesinlikle daha uygun olurdu. Trix'i tanımıyorum bile, bu yüzden bir otel daha akıllıca olurdu. Ama nedense içgüdülerim onu eve götürmemi istedi ve bu konuda ne hissettiğimden emin değildim.

"Tamam... Bu hala bütün hafta neden bu kadar sinirli olduğunu açıklamıyor. Bir şey mi oldu?" Harvey beni dikkatle izleyerek soruyor.

"Hiçbir bok değil," diye mırıldandım.

Harvey şaşkınlıkla arkasına yaslanır. "Vay anasını. Ondan hoşlanıyorsun," der ses tonuna yayılan şokla.

Gücenmiş gibi ona ters ters bakıyorum. "Ne dedin? Hayır. Ondan hoşlanmıyorum. İğrenç biri. Uçarı. Kesinlikle benim tipim değil."

Harvey homurdanır. "Güzel. Senin her zamanki tipin bir avuç şirret kaka. Onlar senin için yanlış, War. Seni o lanet kıçından çekip çıkaracak hafif ve eğlenceli birine ihtiyacın var."

"Bu da ne böyle? Terapi seansı mı?" Harvey bir
omzunu kaldırır. "Sadece söylüyorum."

"Seviştiğim kadınlar hakkında senin fikrine ihtiyacım yok."

Benden etkilenmeyen Harvey kollarını kavuşturur. "Peki. O zaman *senin tipin değilse*, ne oldu?"

Çenemi gıcırdatıyorum. "Dediğim gibi, hiçbir şey. Bütün geceyi o kızla ilgilenerek geçirdim ve sabah bana başka bir şaka gibi randevu ayarlamayı teklif ederek teşekkür etti. İlgilenmedim."

Harvey beni dikkatle izliyor ve sonra yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor. "Bu günü görecek kadar yaşayacağımı hiç düşünmezdim."

Gözlerimi kısıyorum, çünkü ne dediğini çok iyi biliyorum. "İşaretin dışındasın, Harvey."

Ama arkadaşım inkâr edercesine başını sallıyor. "Hayır, öyle olduğunu sanmıyorum. Bu kızla aranda bir bağ olduğunu hissettin, ama çoğu kızın sana yaptığı gibi seni tavlamaya çalışmak yerine, sana başka birini ayarlamak istedi. Sen ona diğer tarafını gösterip onunla ilgilendikten sonra bile hiç ilgi göstermedi. Sen kendini açtın ama o umduğun gibi tepki vermedi. Bu da seni kızdırdı."

Çenem sıkıştı. Parmağım masama vuruyor. O herif beni yakaladı ve bunu biliyor.

"Sen hiç reddedilmedin," diye devam ediyor. "Sadece egon darbe almakla kalmadı, ondan gerçekten *hoşlanıyor* olman durumu on kat daha kötüleştirdi."

Her geçen saniye daha da sinirleniyorum. Çünkü o *haklı.* Az önce söylediği her zavallı şey tamamen doğru ve bu beni nasıl anlayacağımı bilemediğim kadar çileden çıkarıyor.

"Fark etmez. O benim için kesinlikle yanlış biri ve ben bir ilişki aramıyorum."

Harvey boktan sırıtışını kaybeder ve hemen ayılır. "Savaş, sen
bir ilişkimiz *olabilir*. Bir kez olsun anlamlı bir ilişki."

Başımı salladım. "Hayır."

"Ama-"

Sözünü kestim. "Hayır, Harvey."

Yüzümdeki ifade onun iç çekmesine ve sandalyeden kalkmasına neden oluyor. Ellerini ceplerine soktu. "Bağlılığın seni çok korkuttuğunu biliyorum ama bence hata yapıyorsun."

"O bir deli. Ofisime *çırılçıplak* girdi ve sanki bana tuzak kurmak hayatının göreviymiş gibi davranıyor. Bunu kim yapar?"

"Evet, çok garip, bunu kabul ediyorum. Ama bilemiyorum. Bence zararsız biri. Farklı biri. Eğlenceli. Seni sert kabuğundan çıkarıyor. İkinizin etkileşimini izlemek ilginçti. Böyle bir ilişki... *gerçek* bir ilişki... Senin için iyi olur. Ve bence *o da* senin için iyi olabilir."

Gözlerimi ona diktim çünkü bu konu hakkında konuşmayı sevmediğimi biliyordu. Asla.

"Ama bu *onun* için iyi olur mu?" Meydan okuyorum. "Sen daha iyi bilirsin, bu yüzden artık bu saçmalığı duymak istemiyorum. Bırak artık."

Bunun üzerine Harvey bakışlarını kaçırıyor, bakışlarımı tutamıyor.

Gergin bir

O boğazını temizleyene kadar aramızda bir duraksama oluyor. "O zaman seni yalnız bırakayım."

Pislik gibi davranıyorum. Bu benim ilk öfkelenme şeklim. Harvey o kadar çok kez öfkeme maruz kaldı ki başka bir şey beklediğini sanmıyorum. Ama bunu hak etmiyor. O yanlış bir şey yapmadı. Hayatım boktan koşullardan oluşan karmaşık bir karmaşa.

Kapıdan çıkmadan önce onu durdurdum. "H."

Omzunun üzerinden bana bakıyor.

İç çekiyorum. "İşten sonra bir şeyler içmek ister misin?"

Harvey cılız barış teklifimi gülümseyerek kabul ediyor. "Evet, aslında bu gece Blue ile buluşacağım, yani bizimle orada buluşabilirsin."

Yüz hatlarımda bir şaşkınlık beliriyor. "Mavi gerçekten mi?" "Evet, eğlenceli bir hatun," diyor omuz silkerek. "Aferin sana," diyorum ve bunda ciddiyim.

Başını sallıyor. "Sonra görüşürüz o zaman?" "Evet."

Harvey beni yine yalnız bırakarak çıkıp gider gitmez sandalyeme yığılıp iç geçiriyorum.

Bir gün.

Lanet olası bir gün ve Trix Valentine kafamı o kadar karıştırdı ki, acısını en iyi arkadaşımdan bile çıkarıyorum.

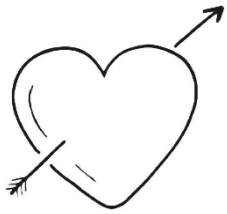
Onu sistemimden ve aklımdan çıkarmalıyım.

Ve bir kadın seni kızdırdığında yapılacak tek bir şey vardır. Başka bir kadının üstüne çıkarsın.

Kendi kendime dayattığım kuraklık döneminin sona ermesinin zamanı geldi. Bu gece.

CHAPTER 18

TRIX

I Lanet olası bir yuvarlanıştayım.

Beşinci gün ve ben bu işi hallettim. Eros'un kendisi neredeyse göklerden bana çakıyor.

Tamam, pek sayılmaz. Ama ben maç yapıyorum. Aşk Tanrısı olacağım 2.0'a çok az kaldı. Peçe beni sağlam bir kardeş kucaklaşması için çekecek. Beni özlüyor. Bunu hissedebiliyorum.

Ya da belki de hissettiğim alkoldür. "Bir tane daha!"

Blue ve Bea'nin içebildiğini sanıyordum. Hummingbird Judy Sunshower'dan aşağı kalır yanları yok. Sanırım sekizinci içkisini içiyor ve hala çok iyi gidiyor.

Hum Judy bu gece de göz kamaştırıcı. Omzu açık şal desenli bir gömlek, gri saçları yeniden tüylenmiş ve mükemmel bir şekilde boncuklanmış ve İspanyol paça pantolonu bileğinden o kadar geniş ki bütün gece ayaklarını görmedim ve tüm görünümünü sallıyor.

Hale ve Rob bilardo masasında eğlenirken, Hum Judy ve ben bir shot daha atıyoruz. Yutuyorum ve çılgın tatlı tadı bana çarparken elimin tersiyle ağzımı siliyorum. "Bu neydi?"

"Bazuka Joe," diyor bana, kendi shot bardağını şu anda oturduğumuz uzun masaya çarparak. "Beğendin mi?"

Omuz silktim. "Oral seks olanı daha çok sevdim."

"Bu bir klasik," diyor başını sallayarak, parıldayan gözleri şu anda siyah ışıklar altında bilardo oynayan adamlarına kilitlenmiş. "İşte böyle, Robbie! İyice batır!" diye sesleniyor.

Rob omzunun üzerinden ona bir bakış atıyor ve parlayan ışıklara rağmen kızardığından oldukça eminim. Ama yine de ona göz kırpıyor ve kız da ona bir öpücük gönderiyor.

Hale, Rob'un dikkatinin dağılmasını kullanarak bilardo sopasıyla kıçına vurur ve Rob'un zıplamasına neden olur.

Hum Judy kıkırdar. "Bu ikisi beni gülmekten kırıyor."

Gösterilerine gülümsüyorum. "Pekâlâ," diyorum kendimi ayağa kalkmaya zorlayarak. "Ben gidip biraz daha aşk tanrısı çöpçatanlığı yapacağım."

Hum Judy bana el salladı. "İşini yap, kızım."

Doğrulup kulübe şöyle bir göz gezdiriyorum. Bea ve Blue bu gece arkadaşlarıyla dışarı çıkmam için beni davet ettiklerinde, dans pistini aydınlatmaya hazır küçük bir az giyimli kadın sürüsüyle birlikte olacağımı düşünmemiştim, ama lanet olsun, bu kızlar nasıl iyi vakit geçireceklerini biliyorlar.

Şimdiden kadınlardan üçünü olası eşlerle eşleştirmeyi başardım. Çiftlerden biri şu anda dans pistinde birbirlerine sürtünüyor, diğer çift ise yaklaşık on beş dakika önce karanlık koridorda kayboldu. Son çift çoktan ayrıldı.

Aşk tanrısı izim karıncalanıyor ve içtiğim sıvı cesaretin de yardımıyla nihayet kendime güvenim geldi, bu yüzden bunu yapacağım. Güçlerimi kullanmaya çalışacağım.

İşe yaramasını o kadar çok istiyorum ki, izimin diken diken olması bana umut veriyor.

Kalabalığın arasında ilerlemeye başlarken ödünç aldığım elbisemin eteklerini çekiştiriyorum. Elbise tamamen yamalı kottan yapılmış, Britney Spears'ın Justin Timberlake döneminde giydiği bir şey gibi. Yine de etek ucu kısa ve göğüs kısmı göğüslerimi olağanüstü bir şekilde yukarı kaldırıyor, bu yüzden ortak kullanım kutusundaki en iyi seçenek buydu. Ya bu olacaktı ya da mendilli bir bluz. Parlak beyaz Spice Girls platform ayakkabıları da tüm görünümü bir araya getiriyor. Dürüst olmak gerekirse, sallıyorum.

Tanıdık siyah saçlı bir kadını fark edince, Blue'nun arkadaşı Meggy'ye doğru yöneliyorum, o da şu anda barda oturmuş ran- dom bir adamla sohbet ediyor.

"Hey, Meggy," diye selamlıyorum yanına
kayarken. "Trix!" diye sevinçle çığlık atıyor.

Selamlamasına bakılırsa, bir saat önce tanışmak yerine sonsuza dek arkadaş olduğumuzu düşünebilirsiniz. Anlık aşkı unut; ben anlık kanka gibiyim.

Meggy yanağıma bir öpücük kondururken ben de onun ve erkek arkadaşının arkasında duruyorum. Adam sarı saçlarıyla çok sevimli ve gözlerini birbirlerinden ayıramadıklarına bakılırsa, aralarındaki çekimin çok yüksek olduğu açık.

"Siz burada nasılsınız?" Ben soruyorum.

"Harika!" Meggy cevap verir. "Joshua az önce bana Teksas'ta nasıl büyüdüğünü anlatıyordu. Harika değil mi?"

"Aslında oldukça sıcaktı," diye şaka yapıyor Joshua.

Meggy kıkırdamaya başlar. "Aman Tanrım! Çok komiksin!"

Ona bakışları çılgınca bir sıcaklıkla dolu. Onun kazı yemesini istediği apaçık ortada.

Onlar anlaşmayı tamamlamak için mükemmel bir çift. Aralarındaki çekim ve arzu zaten mevcut, bu yüzden biraz daha şehvet onları uçurumun kenarına itecektir. Ama güçlerim hala arızalıysa, sahip oldukları doğal kimyayı bozabilirim ki bunu istemiyorum.

Ama denemek zorundayım.

Her gün biraz daha farklı hissediyorum. Sanki güçlerim sonunda derimin altına yerleşiyor. Belki hüsnükuruntu ama belki de değil. Belki de eski usul çöpçatanlık yöntemiyle eşleşmeler yaparak kendi çapkınlığımı başlatmışımdır.

Kollarımı her ikisinin de omuzlarına doluyorum ve önce basit flört dokunuşları yapmaya karar veriyorum. Şüphelerimi bir kenara itiyorum ve parmak uçlarımı onlara doğru bastırıyorum, kesinlikle çapkınca şeyler düşünüyorum.

Bunu yapabilirim.

İtiyorum, itiyorum ve güçlerimi olabildiğince zorluyorum. Ama hiçbir şey olmuyor.

Omuzlarım kederle çöküyor. Orakta bok var.

Hayal kırıklığına uğramamalıyım. Bunu şimdiye kadar beklemeliydim. Belki de aşk tanrısı izimdeki karıncalanmalar bir şey ifade etmiyordur. Belki de umutlu olmakta hatalıydım, belki-

Muhteşem, *mükemmel* pembe ve mor güç kıvılcımları aniden parmak uçlarımdan fışkırıyor ve vücutlarına işliyor.

Gözlerimi parmak uçlarıma dikerken çenem şaşkınlıkla açılıyor.

Onlara biraz fazla Çapkınlık yaptığım için ikisi de koltuklarında sarsıldılar, ama kahretsin, *işe* yaradı*!*

Hemen istenen etkiyi yarattı. Ben daha ellerimi omuzlarından tamamen çekemeden, onlar bana doğru eğiliyorlar.

Birbirleriyle daha önce olduğundan çok daha fazla flört ediyorlardı.

Vay be.

Başardım!

Ben. Cupid Thirty. Triple X. Trix Valentine.

Ben sadece lanet olası bir profesyonel gibi onlarla flört ettim! Keşke aşk tanrısı ortağım burada olsaydı da beni görseydi.

Tamamen heyecanlandım, öldürmek için içeri girmeye ve azgın metale sıcakken vurmaya karar verdim. Adrenalinden hafifçe titreyerek aralarına bir Şehvet püskürtüp nefesimi tutuyorum.

Ağzımdan pembenin çıktığını gördüğümde, gözlerimden gerçek yaşlar akıyor.

Olması gerektiği gibi mükemmel bir sakız pembesi değil ama pembe ve bunu ilk kez yapabiliyorum.

Meggy ve Joshua'nın gözleri arzuyu içlerine çekerken kapüşonlu hale geliyor. Aşk tanrısı izim çıldırmaya başlıyor ve zıplamasını durdurmak için deriyi kaşımak için uzanmam gerekiyor.

"Buradan çıkmak istiyor musun?" diye sorar.

Meggy başını sallar. "Kesinlikle."

İkisi de yerlerinden sıçrıyor ve adam onu götürürken bir elini kızın kıçına koyuyor. Onu takip ederken bana bir göz kırpıyor ve bir hava öpücüğü veriyor.

"İyi eğlenceler!" Onlar ayrılırken arkalarından sesleniyorum.

Yüzümdeki gülümseme o kadar geniş ki yanaklarım ağrımaya başladı. Başardım.

Gerçekten yaptım.

Kibir güçlerimi iki kez kullandım ve *işe* yaradı!

Kendi neşemle dikkatim tamamen dağılmış olduğundan, kulübün karşısındaki birinin bana baktığını fark etmem bir ayımı alıyor. Ve sonra kim olduğunu anlamam bir an daha alıyor.

Yüzümdeki gülümseme bir mumdan kaçan balmumu gibi yavaşça eriyor.

Warren Knight masada oturuyor, elinde içkisi, bana doğru bakıyor.

Takım elbise ceketi gözle görülür bir şekilde yok ve gömleğinin kolları kollarının üzerinde seksi bir şekilde kıvrılmış, kravatı ise hala düzgün bir şekilde yerinde duruyor.

Sandalyesine yaslanmış, bir yandan beni izlerken bir yandan da bardağındaki alkolü yudumluyor. Kulübün iki ayrı ucunda olmamıza rağmen, o karanlık gözlerinin tenimi delip geçtiğini hissedebildiğime yemin edebilirim.

Ama içimin çalkalanmasının ya da gülümsememin yüzümü terk etmesinin nedeni bu değil. Çünkü masanın karşısında güzel bir kadın oturuyor.

Öfkede karar kılmadan önce kafamda karmaşık duygular dönüyor. Çılgın, yoğun, dumanlı bir öfke.

Tam olarak düşünemeden, kendimi kot pantolonlu kıçımı doğruca masasına doğru yürürken buldum.

Ona doğru gittiğimi görür görmez vücudu geriliyor ve dik oturuyor. Yanındaki kadının uzun platin sarısı saçları var ve üzerinde dar kırmızı bir elbise ile en az on santim yüksekliğinde sivri topuklu ayakkabılar var. Tam on numara, her zamanki gibi parlak bir model. Ve görünüşe bakılırsa, bir yandan telefonunda gezinirken bir yandan da adamın kulağını çınlatıyor, adam da her zamanki gibi canı sıkılmış gibi görünüyor.

İnsan kalabalığının arasından sıyrıldıktan sonra masasına varıyorum ve ellerimi kalçalarıma koyuyorum. "Biriyle mi çıkıyorsun?" Suçlayıcı bir şekilde söylüyorum.

Bir piç gibi, cevap vermeden önce uzun bir içki içerek beni bekletiyor. "Evet."

Çok kızgınım. Gözlerimden lazer fırlatıp onu cayır cayır yakabilirmişim gibi hissediyorum. Belki Peçe güçlerim bana bir kemik atmak ister diye deniyorum, ama öyle bir şansım yok.

"Ben senin çöpçatanınım," diyorum dişlerimi sıkarak. "Artık kimseyle çıkmak istemediğini söylemiştin."

Hafifçe öne eğiliyor, beni soğukkanlılıkla süzerken ön kolunu masanın kenarına dayıyor. "Hayır, sadece *senin* tarafından daha fazla kadınla tuzağa düşürülmek istemediğimi söyledim."

Kıllarımı kıpırdatıyorum ve parmağımla onun aptal, ateşli pislik suratını işaret ediyorum. "Bilgin olsun, ben *mükemmel* bir *çöpçatanım*. Bu gece şimdiden dört çift ayarladım. Ve ikinci kayıt için, en azından benim randevum seni sıkmadı."

Kadının sarışın kafası bana doğru dönüyor ve sonunda gözlerini telefonundan ayırıyor. "Hey, kaltak!" diye bağırdı.

"Sorun sende değil, onda," diye onu temin ediyorum.

Başını sallayıp dikkatini tekrar telefonuna verdiğinde hemen yatışmış görünüyor. "Hashtag doğru," diyor.

Warren'ın yüzü sertleşir. "Yerinizde olsam içkileri biraz yavaşlatırdım, Bayan Valentine," diyor sahte bir nezaketle. "Bir geceyi daha kaldırımda kusarak geçirmek istemeyiz, değil mi?"

Utancımdan yanaklarım kızarıyor ve yüzüm kızardığı için bana sırıtma cüretini gösteriyor.

O gece benimle çok tatlı bir şekilde ilgilenen bu adam, şimdi bunu nasıl yüzüme vurabilir?

"Sen gerçek bir pisliksin, bunu biliyor musun?"

"Bana öyle söylendi," diyor kayıtsız bir ifadeyle.

Kadın, belli ki tüm bu alışverişten sıkılmış, dudaklarını parlatarak adama dönüyor. "Bir içkiye daha ihtiyacım var, Knight."

"Sonunda ortak bir noktamız var gibi görünüyor," diye mırıldanıyor.

Garsona işaret etmek için elini kaldırıyor ama ben bir saniye daha durmak istemiyorum. Tüm bu alışveriş beni kızdırdı, incitti ve kafamı karıştırdı. Ne hissettiğimi tam olarak analiz edemiyorum, özellikle de damarlarımda dolaşan alkolle.

Platformlarımın üzerinde dönüyorum ve bileklerimin izin verdiği kadar hızlı bir şekilde uzaklaşıyorum.

Tam dans pistini geçmek üzereyken Mavi önümü kesiyor. "Hey, kızım! Eğleniyor musun?"

Ona titrek bir gülümseme veriyorum ve başımı sallıyorum. "Oh, evet. Tonlarca. Sen?"

"Evet. Harvey daha yeni geldi ama onu biraz terletiyorum," diyor sırıtarak ve DJ'in yanındaki yerinden onu izlemekte olan Harvey'e başıyla selam veriyor. "Bizimle dans etmek ister misin?"

Başımı salladım. "Hayır, siz işinize bakın. Ben gidip diğerlerini kontrol edeceğim ve nasıl olduklarına bakacağım, sonra da bir taksiye atlayıp eve döneceğim."

Başını salladı ve ses sisteminden yeni bir şarkı yükselirken gitmeme izin verdi ve o ve diğerleri etrafta zıplamaya ve şarkı sözlerine eşlik etmeye başladılar.

Ruh halim bozuldu ve yalnız kalmak istediğimi fark ettim ama bunun için mümkün olan en kötü yerdeyim. Ve ayrıca, canı cehenneme. Daha önce harika vakit geçiriyordum. Warren Knight'ın ilk kulüp deneyimimi mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Warren'ın ağzımda bıraktığı kötü tadı temizleyeceğinden emin olarak bir kadeh daha içmek için bara gidiyorum.

Oraya varır varmaz barmen yanıma geldi. "Bir oral seks daha istiyorum," diyorum ona, sesim müziğin sesini bastırarak.

Yanımda bir kıkırdama duyuyorum. "Bu ikimizi yapar."

Yanımdaki adama bakmak için dönüyorum. Yırtık kot pantolon ve yün boğazlı kazak giyiyor, bu da onu terletiyor olmalı. Omuzlarına kadar inen kahverengi saçları ve sakalı var,

ve burnunun üzerinde kalın çerçeveli gözlükler. Tam bir hipster, şık ve salaş bir havası var ve bana gülümseme şekli dudaklarımda da bir gülümsemeye neden oluyor.

"Bahsettiğin türden sipariş verebileceğini sanmıyorum," diye takılıyorum.

Yanıma yerleşirken sırıtışı genişliyor. "Sanırım haklısın. Çok yazık."

Barmen içkimi uzatmadan önce adama gözlerini deviriyor. Bay Chic-and-Shabby parasını ödüyor, ben de Blue'nun bana ödünç verdiği birkaç doları göğüs dekoltemde saklıyorum.

"Peki senin adın ne güzelim?" "Trix," diye cevap veriyorum. "Peki ya senin?"

"Sparrow," diyor bana, elini uzatarak. Hafifçe tokalaştık. "İçki için teşekkürler."

"Sana oral seks yapmazsam aptallık etmiş olurum."

Aman Tanrım. Benimle flört ediyor. Adam gerçekten *benimle* flört ediyor.

İkinci hayatımdaki yapılacaklar listeme en az üç madde daha eklendi ve bu listeye gözlüklü, balıkçı yakalı hipster Sparrow ile ateşli, salaş ve şık bir seks de eklendi.

Benden utanç verici bir kıkırdama kaçıyor. "Çok pürüzsüz."

Bana yavaşça bir göz atıyor, mavi gözleri saçlarıma takılıyor. "Pembeye bayıldım," diyor. "Sana yakışıyor, Trix."

"Gözlüklerini beğendim," diye cevap veriyorum.

"Teşekkürler," diyor vücudu bana doğru eğilirken. Mavi gözleri önümdeki shot bardağına kayıyor. "Bunu içecek misin?"

"Sen hiçbir şey yapmazken benim burada oturup sakso çekmem pek adil görünmüyor," diye sırıtıyorum.

Yüzünü müstehcen bir sırıtma kaplıyor. Dönüyor ve barmene çenesini kaldırıyor. Adam yanına geldiğinde Sparrow bir meme ucu sipariş eder ve barmen hemen hazırlayıp uzatır.

Sparrow kadehini benimkine tokuşturuyor. "Gidelim mi?"

Bardaklarımızı aynı anda kaldırıp içindekileri ağzımıza boşaltıyoruz. Ben sırıtarak bardağımı barın üstüne bırakıyorum. "Mmm. Çok lezzetli."

Üzerlerindeki sıvının geri kalanını yalarken Sparrow'un gözleri dudaklarımda.

"Lezzetli," diye mırıldanıyor.

Uzanıyor ve elini kolumda aşağı yukarı gezdirmeye başlıyor, bu da titrememe neden oluyor. Sevimli ve hoş biri ve aramızdaki cinsel şakalaşma son derece eğlenceli. Daha önce hiç flört etmemiştim ama çok eğleniyorum. Yine de bir şeyler eksik.

İnsanlarda gördüğüm o ateş kıvılcımı onda yok. Çekici biri ve onda yanlış bir şey yok, ama aramızda şehvet dolu bir çekim gücü yok.

Ama dürüst olmak gerekirse, ne bilebilirim ki? Yeterince iyi vakit geçiriyorum ve belki de burada bir şeyler vardır. Nedense War- ren'ın yüzü gözlerimin önünden geçiyor. Başımı çevirip baktığımda o ve kadın gitmiş, masada yeni bir grup insan oturmaya başlamıştı bile.

Kalbim göğsümde tam olarak anlayamadığım garip bir takla atıyor.

Ona tuzak kurmama izin vermediği için üzgün olmamam mümkün mü?

Bu düşünce beni sersemletti. Beni öylesine sersemletiyor ki, Sparrow'un ağzından çıkan kelimeleri kaçırıyorum.

Kafamı silkeleyerek dikkatimi toplamaya zorluyorum kendimi. "Özür dilerim, ne dedin?"

Sparrow'un eli kolumu okşamaktan belimi sarmak için hareket ediyor. Başparmağı elbisemin üzerinde küçük daireler çizmeye başlıyor. "Ben de tam birkaç arkadaşımın dışarıda, verandada takıldığını söylüyordum. Oraya gitmek ister misin?"

Warren'ı aramak için gözlerimi tekrar kulübün üzerinde gezdiriyorum ama onu hiçbir yerde göremiyorum. Yani o kadınla mı gitti? İyi o zaman. Mutlu olmalıyım, değil mi? Onun için hep istediğim şey buydu. Bağlantılar kurmak. Kendini serbest bırakmasını. Arzulamak, seks yapmak, *sevmek*. Belki de o dudakları parlatılmış sarışın onun için bir eş olacak. Kim bilir? Belki de şu anda içimde dönüp duran duygu karmaşası sadece alkolün konuşmasıdır. Ne olursa olsun, o gitti. Ve ben burada Sparrow'la birlikteyim.

Ayrıca, ben geçici olarak insanlaştırılmış bir aşk tanrısıyım. Çok yakında ait olduğum yere geri döneceğim, bir kez daha Peçe'nin sonsuzluğuyla tüm bunlardan ayrılmış olacağım.

Warren Knight benim değil.

İstemek için bile benim değil.

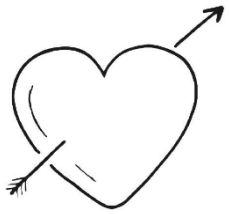
Ama hayatın bu kısa anları benim. Öyleyse neden yapabiliyorken tadını çıkarmayayım?

Gülümseyerek Sparrow'a dönüyorum. "Elbette, çok isterim."

Roma'dayken, değil mi? Ya da benim durumumda, gerçek bir bedendeyken ve Peçe'nin dışındayken, yaklaşan pop-oluşun zaman çizelgesi sırasında. Öyle bir şey işte.

CHAPTER19

TRIX

W Sparrow'un eli sıkıca belimde, beni arka tarafa, aralık bir kapının olduğu yere kadar götürüyor. Serin kumsal havasına doğru yürüyoruz ve ateş çukurlarını ve gölgelik çardaklar kurulmuş. Kulübün içinden gelen müziğin yankılanması için binanın dışına yerleştirilmiş hoparlörler var ve eğer mümkünse, insanlar burada içeride olduklarından daha sert parti yapıyorlar.

"İşte oradalar," diyor Sparrow beni sağdaki ateş çukurlarından birine doğru çekerken.

Ateşin yanında takılan bir grup insana yaklaşıyoruz, hepsi ellerinde içkileriyle konuşuyor, öpüşüyor ve gülüyorlar.

Etrafta bir esrar dolaştırdıklarını fark ettiğimde gözlerim hemen parlıyor. "Aman Tanrım! Bu ot mu? Bunu denemek yapılacaklar listemde."

Sparrow kıkırdar ve arkadaş grubuna bakar. "Hey çocuklar, bu Trix. Trix, bu da herkes."

Ben el sallarken herkes bana selam veriyor.

Sparrow adamlardan birine, "Bana bir tane vur, dostum," der.

Adam cebini karıştırıyor ve yeni bir esrar uzatıyor. Spar- row onu yakmak için ateşin alevlerine tutuyor ve sonra bana uzatıyor. Parmaklarımın arasında tutmadan önce inceliyorum.

Beklentiyle ona bakıyorum. "Nasıl yapacağım?"

"Sadece dudaklarının arasına al ve em, bebeğim." Gülüyor ve bardaki gibi yine sevimli olmaya çalıştığını bilsem de, şimdi sadece gözlerimi devirmek istememe neden oluyor.

Ama gerçekten denemek istiyorum, bu yüzden anlayışla başımı sallıyorum ve sonra eklemi dudaklarımın arasına yerleştirip emiyorum.

Tüketen, yakıcı dumandan hemen öksürmeye başlıyorum ve etrafımdaki herkesi güldürüyorum. Gözlerim yanarak öksürmeye devam ederken, dudaklarımdan bir parça pembe Şehvet kaçıyor.

Sanırım Sparrow az önce içime attığım kasıtsız arzunun bir kısmıyla vuruluyor çünkü mavi gözleri kararıyor. "İşte," diyor, sesi alçak. "Bana bırak."

Kendisi için bir nefes çekiyor, birkaç saniye tutuyor ve sonra dumanı yavaşça dudaklarıma üflüyor. Gözlerimi kapatıp, nasıl bir etki yaratacağını merak ederek içime çekiyorum. Bunu birkaç kez daha yapıyor ve kısa süre sonra beynimi karıncalandıran bir vızıltı hissediyorum.

Ne olduğunu anlayamadan, birdenbire kucağında ateşin yanında oturuyor ve Spike adında bir adamın herkese anlattığı bir hikayeye kıkırdıyorum. Garip bir şekilde, aslında ne söylediği hakkında hiçbir fikrim yok, çünkü beynim ne zaman odaklanmaya çalışsa, ateşten sıçrayan kıvılcımlarla dikkatim dağılıyor ve sonra sözlerinin anlamını kaybediyorum.

"Çok güzel," diyorum ellerim havada çırpınırken, kıvılcımlarla dans etmeye çalışıyorum.

Birinin güldüğünü duyuyorum: "Kız tamamen mahvolmuş, dostum."

Beynim uçuyormuş gibi hissediyorum ve istemeden konuşmaya devam ediyorum. Mesela şu an... Sanırım kırmızı kanatlarımı özlemekle ilgili bir şeyler söylüyorum ama gerçekten konuşuyor muyum yoksa ses sadece kafamın içinde ve dudaklarım beni kandırıyor mu hatırlayamıyorum.

"Hileli dudaklar, hileli dudaklar, hileli dudaklar," dediğimi duyuyorum. "Trix'in dudakları. Trix'in hileli dudakları. Hileli Trix dudakları." Kıkırdıyorum ve sonra nefesim kesiliyor. "Oh, kahretsin. Kafam güzel, değil mi?" diye soruyorum. "Uçmak böyle bir şey mi? Çok garip. Tuhaf. Tuhaf. Bu kelime garip. Tuhaf kelime. Tuhaf kelimeler. Tuhaf tuhaf kelimeler..."

Tanrı aşkına, duramıyorum.

Sparrow'un altımda kıkırdadığını hissediyorum, tam o sırada sert ama biraz terli bir şey kalçamın iç kısmına doğru kayıyor.

Başımı göğsüme yaslayıp aşağı bakıyorum ama gözlerim odaklanmakta biraz zorlanıyor. Çift görüşüm düzeldiğinde gördüğüm şey karşısında nefesim kesiliyor. "Elin şu anda elbisemin içinde," diye fısıldıyorum ona, sanki bilmiyormuş gibi.

"Tenin çok yumuşak," diye mırıldanıyor saçlarımın arasında, dudakları boynuma sokulmaya başlarken.

Vay be.

Başım dönüyor. Eli kalçama dokunuyor, gittikçe yükseliyor. Beynim maytap gibi patlıyor ve alkol hala sistemimde doymuş durumda. Etrafımdaki insanların sesleri, hoparlörlerden gelen titreşimli müziğe karşı bozuk ve gürültülü.

Başım dönüyor ve birdenbire umutsuzca bir duraklatma düğmesine ihtiyacım olduğunu fark ediyorum. Düşünmeye ihtiyacım var. Beynimin tekrar düşünme *yeteneğine sahip* olmasına ihtiyacım var.

"Çok seksisin bebeğim," dediğini duyuyorum

Sparrow'un. Hayır, bu yanlış. *Hepsi yanlış.*

Yapılacaklar listeme seksi de eklediğimi biliyorum ama bu doğru gelmiyor. "Bekle..." Gözlerimi kısmaya çalışıp kendimi zorlarken mırıldanıyorum

Odaklan. Ama beynim doğru çalışmıyor ve her şey çarpıtılmış durumda. Ateşin ne kadar uzakta olduğunu ya da Sparrow'un şu anda iki elinin eteğimde olup olmadığını ya da gruptaki herhangi bir kişinin ne hakkında konuştuğunu anlayamıyorum.

Kafamın içinde alarm zilleri çalıyor, ama ne zaman ne olduğunu anlamaya çalışsam, uzaklaşıyor. Bu arada, Sparrow yüzüme daha fazla duman üflemeye devam ediyor ve ben daha da berbat oluyorum.

Parmakları külotuma değip onu kenara çekmeye başladığında, tam orada, herkesin önünde, tüm vücudum geriliyor.

"Bekle," diyorum, onu durdurmak için bileğini tutmaya çalışırken.

Bana dokunmasını istediğimi sanmıyorum. Birden içtiğim tüm içkiler ve içime çektiğim otlar için pişmanlık duyuyorum. Paranoya başlıyor. Bu insanların hiçbirini tanımıyorum. Blue ya da Bea'ya ihtiyacım var. Hum Judy ya da adamlarına ihtiyacım var. *Warren'a* ihtiyacım *var.*

"Kim bunlar?" Sparrow yüksek sesle konuştuğumu anlamamı sağlayarak soruyor.

"Benim..." Cümlemi bile tamamlayamadan, daha fazla kelimeyi bir araya getiremeden dalıp gidiyorum. Gözlerimi sıkıca kapatıp dünyanın dönmesini durdurmaya çalışıyorum.

"Seni iyi hissettirmeme izin ver, bebeğim."

Bana bebeğim demesinden hoşlanmıyorum. Bana dokunmasından da hoşlanmıyorum.

Parmaklarının külotumun altına girdiğini hissettiğimde, panik beni tüketiyor. Kucağından şiddetle uzaklaşıyorum ve yere düşerken ellerimin ve dizlerimin üzerine çökmeme neden oluyor. Acı içinde haykırıyorum ve Sparrow hemen ayağa kalkıp bana yardım ediyor.

"Kahretsin, dostum. Tamamen kafayı yemiş. Onu buradan çıkarmalısın," diyor yankılanan bir ses.

Tüm vücudum sürekli titriyor.

"Sakin ol bebeğim," diyor Sparrow kolunu belime doladığında. "Hadi buradan çıkalım, ben seninle ilgilenirim."

Bunu Warren'ın benimle ilgilendiği şekilde söylemediğini biliyorum.

Korku keskin pençeleriyle kalbimi sararken, endişe boğazımda bir yumru gibi yükseliyor. Ama dünya benim için çok hızlı hareket ediyor. Dönüyor, dönüyor, dönüyor. Beynim düzgün bir tepki veremiyor.

Korkuyla, sis bulutundan kurtulmak için başımı sallamaya çalışıyorum. Ağzım kuruyor, kalbim hızla çarpıyor ama elleri çoktan etrafımda ve beni kapılı otoparka doğru götürüyor. Ellerinden kurtulmaya çalışıyorum ama beni sıkıca tutuyor ve ayakkabılarımla tökezlemeye devam ediyorum.

"Hayır... Değilim..." Başımı tekrar sallıyorum ama bu sadece dönmeyi daha da kötüleştiriyor. "İstemiyorum... lütfen... sadece *dur.*"

"Rahatla bebeğim," diye mırıldanıyor.

"Tuttum seni." "*Dur* dedi lan."

Soğuk ses Sparrow'u olduğu yerde durdurur.

Beni de yanına alarak arkasını dönüyor ve manzaraya gözlerimi kısarak bakmak zorunda kalıyorum. Arkasında yanan ateş çukuruyla birlikte tek görebildiğim, cehennemden gelen güzel bir de- mon gibi önümüzde beliren tehditkâr bir gölgenin karanlık silueti.

Onu görünce rahatlayarak hıçkırdım.

Warren'a gitmeye çalışıyorum ama Sparrow'un parmakları belime girerek beni geri çekiyor.

Beliren gölge aşırı yavaş adımlarla ilerliyor - ya da belki de benim sisli beynim öyle yorumluyor.

Warren Knight'ın yüzündeki öfkeyi görebildiğim kadarıyla nihayet karşımızda durması asırlar sürmüş gibi görünüyor. "Bırakın onu ve uzaklaşın."

Sparrow geriliyor ama beni elinden bırakmıyor.

"Sen de kimsin be adam?" Sparrow tükürür. "Neden içeri dönüp kendine bir hatun bulmuyorsun?"

"O benim."

O benim, o benim, o benim.

Sesi kafamın içinde dönüyor, çalkalanıyor, kafatasımın karıncalanan yarıklarından yansıyor ve nabzımı hızlandırıyor.

Bunu gerçekten söyledi mi, yoksa ben mi hayal ettim?

Umutsuzca yüzüne bakıyorum ama Warren'ın kara gözleri o kadar soğuk ki ürpermeme neden oluyor.

"Sana bir daha söylemeyeceğim," diyor ses tonunda açık bir tehditle. "Onu bırak ve hemen uzaklaş, yoksa pişman olursun, çünkü seni mahvederim."

Kutsal kızak izi.

Onu kızgın gördüm. Onu sert gördüm. Tam bir pislik olduğunu gördüm. Ama onu *hiç* şu anki kadar öfkeyle dolu görmemiştim.

Belki Sparrow, Warren'ın bakışlarının ardındaki karanlık vaadi seziyor ya da belki de pek savaşçı biri değil. Her iki durumda da sonunda ellerini bedenimden çekip gitmeme izin veriyor.

"Bu ne lan?" diyor bana bakarken, mavi gözleri sertleşiyor. "Siktiğimin orospusu," diye tükürüyor bana, irkilmeme neden oluyor, sonra da dönüp uzaklaşıyor.

Elleri iki yanında yumruk olmuş Warren'ı izlemeye devam ediyorum ama o otoparkta gözden kaybolana kadar gözleri Sparrow'dan ayrılmıyor. Sonra karanlık gözleri nihayet bana takılıyor ve yüzündeki ifade karşısında yutkunuyorum.

Hâlâ öfke var ama başka bir şey daha var ve bunun ne olduğunu anlamam biraz zaman alıyor. *Korku.* Warren benim için endişeleniyordu.

Warren alanımı doldururken attığı her adımda kalbim çarpıyor.

Şiddetinin büyüklüğü yüzünden istemeden de olsa geri çekiliyorum. Bir adım daha geri atmaya çalıştığımda bileğim bu lanet platin ayakkabılara takılıyor ve neredeyse yere düşüyorum. Warren'ın aniden orada olması ve beni kollarının arasına alması olmasaydı düşecektim.

Ona kızgındım. İncinmiştim. Kafam karışmıştı.

Ama tüm bunlara rağmen onun kollarında kendimi tamamen güvende hissediyorum. Tıpkı hasta olduğum gece olduğu gibi, onunla iyi olacağımı biliyorum. İçgüdülerim beni bu konuda temin ediyor.

Göğsüne yaslanıyorum, ellerim sanki onu hiç bırakmak istemiyormuşum gibi gömleğinin kumaşına dolanıyor. Ve lanet olsun, çok *güzel* kokuyor. Burnumu yaklaştırıp utanmadan onu kokluyorum.

Kendimi tekrar tekrar şımartıyorum. Elimde olsa, bir şişe War- ren Knight ile yıkanırdım.

"Beni koklamayı kes," diye tersliyor, çünkü bana hâlâ kızgın olduğu kesin. Ama endişeli bir kızgınlık gibi. Deli bir kızgınlık değil. Pislik bir kızgınlık değil. Sadece... koruyucu bir kızgınlık.

Hah. Şu ana kadar kaç tane deli olduğunu hiç fark etmemiştim. Aç bir deli, çılgın bir deli, sabırsız bir deli, hatta muhtemelen seks delisi bile var. Deli, deli, deli.

Ona sokuluyorum ve tekrar kokluyorum. "Koku alma duyusu tamamen harika, değil mi?" Biraz hülyalı bir şekilde soruyorum.

Beni taşımaya devam ederken bir an duraksıyor, bedenim onun adımlarıyla birlikte sallanıyor. "Elbette," diyor kesik bir ses tonuyla. Çünkü, bilirsiniz, o kızgın.

"Eğer düşünürseniz, koklamak beyniniz için nefes almak gibidir. Beyin nefesi gibi. Çok iyi beyin nefesi veriyorsun, Warren Knight."

Yüzümü göğsüne daha da yaslıyorum ve gözlerimi kapatıyorum ki kokularımın tüm duyularımı ele geçirmesine izin verebileyim.

Ahhh. Kahretsin, bu çok güzel.

"Odun talaşı, caz müziği ve sırıtış gibi kokuyorsun."

Göğsünden irkilmiş bir kahkaha gibi bir ses çıkıyor. "Kafayı bulmuşsun, değil mi?"

"Evet," diyorum *P'*mi patlatarak. Bunu birkaç kez daha yapıyorum çünkü ses dudaklarımda bir konser gibi. "Ve biliyor musun? Yüksekte olmanın hayranı değilim. Doğal bir uçucu olduğumu düşünürsek bu ironik bir durum," diyorum ona.

Bir şeyler mırıldanıyor ama yakalayamıyorum çünkü birden çenesini okşamaya odaklanıyorum. Beynimin bir kısmı bunu yapmamam gerektiğini, çünkü izin almadan insanları sevmenin kibar bir davranış olmadığını fark ediyor ama kendimi durduramıyorum. "Çene kılların güzelmiş," diyorum ona. "Yumuşak ile çizik arasında sağlam bir oran var. Sana A veriyorum."

"Onayladığınıza sevindim."

Esniyorum. Kutsal mavi toplar, uykum var.

Gözlerimi tekrar açtığımda beni nazikçe arabasının ön koltuğuna oturtuyor. Randevusunun nereye gittiği hakkında hiçbir fikrim yok ama gittiğine çok sevindim.

"Sarışın nereye gitti?" diye sordum.

"Barda o dallamayla konuştuğunu gördüğümde onu taksiye bindirdim," diyor beni bağlarken sertçe.

Şaşkınlık yavaşça içimden süzülüyor. Sözleri tekrar kafamda yankılanıyor. *O benim, o benim, o benim.*

"Neden?" Ben soruyorum.

"İlgilenmiyordum," diye cevap verdi ve kapıyı bir çırpıda kapattı.

Başımı koltuğa yaslayıp onu arabanın etrafında dolaşırken ve sonra sürücü tarafına geçerken izleyebiliyorum.

Arabayı yola çekerken, diğer arabaların ışıklarının onun düşünceli tavrını aydınlatmasını, yüzünün sert düzlemlerini daha da keskin göstermesini izliyorum. O kadar güzel ki.

"Beni kurtardığın için teşekkür ederim," diye fısıldıyorum, kelimeler aramızdaki boşluktan sızıyor.

Bana bakıyor, öfkeli bakışları hâlâ gözlerinde. "Bu yaptığın tamamen aptalca bir şeydi, Trix," diye beni uyarıyor. Direksiyonu o kadar sert kavrıyor ki eklemleri gerginlikten bembeyaz olmuş. "Orada olmasaydım..." diye devam ediyor, dişlerini sıkarken çenesindeki kaslar zıplıyor.

Bana kızgın olmasını istemiyorum. Bakışlarında artık o vahşi korkunun olmasını istemiyorum. Onu oraya ben koydum ve onu almak istiyorum.

Uzanıyorum ve parmak uçlarımın çenesinin koyu çizgisini hafifçe sıyırmasına izin veriyorum. "Ben iyiyim," diyorum ona nazikçe. "Senin sayende iyiyim."

Gözlerinin bir an için kapanışını izliyorum, acı kırışıklardan belli oluyor. Bir iç geçiriyor, titrek bir rahatlamayla nefes veriyor ve sonra duruşu nihayet gevşiyor.

Bu. İşte bu, maskenin altındaki Warren. Bu sevdiğim Warren.

Lanet olsun.

Onu seviyorum.

Diğer her şeyin bulanıklığına rağmen bu gerçeği keskin, çarpıcı bir netlikle fark ediyorum. Sanırım onu ilk gördüğüm günden beri seviyordum, kendi maskesinin mutsuzluğunun ardında sıkışıp kalmıştı. Onda beni her zaman bir pervane gibi kendine çeken bir şey vardı.

Duygularımın hakikatinin farkına vardığım gibi, gerçekliğimin hakikatinin de farkına varıyorum.

Ben gidiyorum.

Bu dünya bana ait değil. Sadece geçip gidiyorum, yaşayanlarla bu kısa molaya sahip olacak kadar şanslıyım.

Ama ben aşka sahip olmak için yaratılmadım. Vermek için yaratılmışım.

Ve bu... tüm varlığımın en yürek parçalayıcı gerçeği bu. Hiç hesaba katmadığım tehlike buydu. Kendi kaprislerimi düzeltmeye ve başkalarının kalplerini eşleştirmeye o kadar dalmışım ki, kendime ait bir kalbim olduğunu kabul etmedim.

Birden hüzünle doluyorum ve başımı hafifçe omzuna yaslıyorum, çünkü yanımda olmasına rağmen onu özlüyorum. Saatimin yaklaştığını hiç şu anda hissettiğim kadar hissetmemiştim.

Ben ona yaslanırken bir an için kaskatı kesiliyor, ta ki iç çekerek rahatlayana, adım dudaklarından bir dua gibi geçene kadar.

Bu anda nefes alıyorum, çünkü bunun geçici olduğunu ve fazla zamanımın kalmadığını biliyorum.

"Sen iyi bir adamsın Warren Knight," diyorum ona.

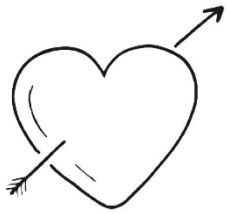
Bana başını sallıyor, ama sonra kolunu kaldırıp arkama yerleştiriyor, böylece beni daha yakına çekebiliyor ve ben de dokunuştan zevk alıyorum. Sparrow'un aksine, bu doğru hissettiriyor. *Mükemmel hissettiriyor.*

Gözlerimin kapanmasına izin verirken içimden memnun bir iç çekiş dökülüyor. "Keşke burada kalabilseydim," dediğimi duyuyorum sessizce. "Keşke seninle kalabilseydim. Ama kalamam."

Her şeyi kapsayan hüzün içime sızıyor, tam da yorgunluk beni dibe çekmeye hazırlanırken. Uykuya dalmadan hemen önce, gözümden bir damla yaş düşerken dudaklarını saçlarımda hissettiğime yemin edebilirim.

CHAPTER20

TRIX

I Warren Knight'ın yatağında bir kez daha uyandığımda büyük bir deja vu hissi yaşıyorum.

Ama bu sefer, kızıp kaçmak yerine, İçeri girer ve kahvaltı tepsisiyle birlikte yatağın üzerine birkaç kıyafet koyar.

Tekrar kendim gibi hissettiğim için şükrederek doğruluyorum. Saçlarım duman gibi kokuyor ve tükettiğim alkol yüzünden başım ağrıyor ama bunun dışında kendimi iyi hissediyorum. En azından beynimin karıncalanması durdu.

Warren bana, "Hadi yemeğini ye, ihtiyacın olursa başın için aspirin de var," dedi. "Duş alıp hazırlanabilirsin. Yaklaşık bir saat içinde yola çıkmamız gerekiyor."

Elimi uzatıp kahvaltı tepsisindeki or- ange suyunu yudumlamaya başlarken merakla başımı eğiyorum. "Nereye gidiyoruz?" Doyurucu bir yudumdan sonra soruyorum.

"Kabul ettiğin pazarlama kampanyası için fotoğraf çekmek üzere bugün Tonya ile buluşman gerekiyordu, hatırladın mı?"

"Bunu unutmuşum. Blue'ya hatırlatsam iyi olur."

Warren başını sallar. "Harvey onu zaten getiriyor." "Oh, tamam."

Birbirimize bakarken aramızda garip bir sessizlik uzanıyor.

Duygular derimin altında dönüp duruyor. Warren'ı izleyerek geçirdiğim onca zaman içinde bir yerlerde, farkına bile varmadan karasevdayı geçip doğrudan duyguları yakalamaya başladım. Aşkın tam anlamıyla benim işim olması aptalca görünüyor ama yine de bunu kendimde bile fark etmedim.

Warren'a endişeyle bakıyorum, bana sabit bir şekilde bakarken ne düşündüğünü bilmeyi her zamankinden daha çok diliyorum.

"Dün gece gerçekten yaralanabilirdin," diyor sonunda. Yüzünde artık öfke yok, sadece metanet var.

"Biliyorum. Sürekli kıçımı kurtarmak zorunda kaldığın için üzgünüm.

Ben alışkın değilim..." Sözlerim yarım kalıyor. "Neye alışkın değilsin?"

"Hayat, sanırım," diye cevap veriyorum kısık bir sesle.

Yüzünden anlaşılmaz bir şey geçiyor, sonra tekrar kayboluyor ve boğazını temizliyor. "Yemeğini ye ve hazırlan. Seni aşağıda bekliyor olacağım."

Beni yalnız bırakarak odadan çıkıyor ve ben kahvaltıya bakarken hafifçe iç çekiyorum. Ona karşı hissettiklerimle nasıl başa çıkacağımı bilemiyorum, o yüzden sanırım sadece yiyeceğim. Fransız tostu duygusal bağlarla gelmiyor. En azından benim bildiğim kadarıyla.

Yemeğe daldığımda, zarif ısırıklar ya da hanımefendi gibi çiğneme yok. Lanet bir hindiymişim gibi yalayıp yutuyorum.

Ama yemeğin iyi olduğunu düşündüysem, Warren'ın duşunun yanında hiç kalır. Harika göründüğünü hep biliyordum ama o şey bir ödülü hak ediyor.

Kıçımı inanılmaz su akışının altından çekip havluya sokmak için ciddi bir özdenetim gerekiyor. Kurulanırken duş başlığına özlemle bakmaktan kendimi alamıyorum.

Çekmecelerini karıştırırken küçük bir fırça bulmayı başarıyorum ve saçımdaki karışıklıkları tarıyorum. Saçlarımın uzunluğu sadece çeneme ulaşıyor ama taradıktan sonra ne yapacağımı bilmiyorum çünkü son birkaç gündür saçlarımı Blue yapıyor.

Örmeye çalıştım ama görünüşe göre bu benim yapabileceğim bir beceri değil. Zamanımın tükenmekte olduğunu bildiğimden, kurumaya bırakmaya karar veriyorum ve sonunda pamuk şeker topuna benzememeyi umuyorum.

Warren'ın bana getirdiği kıyafet, uyluğumun ortasına kadar uzanan, kare yakalı, mütevazı ve profesyonel, sade siyah bir elbise. Kumaşı güzel ve kendimi onun ofisinde çalışan birçok başarılı insandan biri gibi önemli hissediyorum. Ortak kullanım alanından aldığım şeylerin aksine, bu üzerime tam oturuyor. Siyah dantel külot ve sütyen bile tam ölçülerinde.

Kıyafetlerin nereden geldiğini merak ediyorum ve aklımdan bunların, birlikte olduğu kadınlardan arta kalan kendi ortak çöp kutusu olabileceği düşüncesi geçtiğinde biraz yüzümü buruşturuyorum. İçtenlikle öyle olmamasını umuyorum ama

giymek için başka seçeneğim yok, tabii kot elbiseyi tekrar giymek istemiyorsam. Ki istemiyorum çünkü ot kokuyor ve aklıma Sparrow'u getiriyor.

Benim için bıraktığı kısa siyah ayakkabıları giyerek aşağıya indiğimde Warren'ı mutfağında, elinde bir fincan kahveyle tezgahın başında otururken buluyorum. Yanından geçerken omzunun üzerinden fincana bakıyorum. "Tabii ki kahveni sade seviyorsun," diye takılıyorum.

Warren telefonundan başını kaldırıyor ve karanlık gözleri beni değerlendiriyor. Gergin ellerimi elbisemde gezdiriyorum. "İyi görünüyor muyum?"

Kahverengi gözleri benimkilere kilitleniyor. "Harika görünüyorsun."

Rahat bir nefes alıyorum ve gülümsüyorum. "Teşekkürler. Berbat göründüğümü söyleseydin bu gerçekten berbat olurdu," diyorum hafifçe gülerek.

Warren benim eğlenceme karşılık vermek yerine sadece başını sallıyor. "Ne giydiğin önemli değil, asla berbat görünemezsin."

Havadaki tanıdık yük bir kez daha aramıza giriyor ve nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor.

Gidiyorum, kendime tekrar tekrar hatırlatıyorum. *Gidiyorum, gidiyorum, gidiyorum.*

Bende hangi ifadeyi gördüğünü bilmiyorum ama Warren'ın yüzü aniden kapanıyor ve gözlerini kaçırıyor. "Gitmeye hazır mısın?" diye soruyor bana bakmadan.

Verdiğim tepki ve umursamaz tavrım için sessizce kendimi azarlıyorum. O uzaklaşamadan hemen uzanıp bileğinden kavrıyorum ve onu olduğu yerde durduruyorum. "Sen de asla berbat görünemezsin," diyorum ona, sesim her zamankinden daha çekingen. Dostum, tam bir ineğim. Sözde bir aşk tanrıçasıyım ve bulabildiğim en iyi şey, "*Sen de asla berbat görünemezsin*," oldu. Sev şu anda suratını öyle bir buruştururdu ki.

Warren beni tekrar değerlendiriyor, sanki günahkâr olup olmadığımı anlamaya çalışıyor ve sonra yüzünde bir eğlence titreşimi beliriyor. "Öyle mi? Dün gece boğazlı kazak giyen o serseriden daha mı iyi görünüyorum?"

Sparrow'un ellerinin üzerimde olduğunu hatırlayınca yüzümü buruşturuyorum ve hafifçe ürperiyorum. "Kesinlikle," diyorum tereddüt etmeden. "Sparrow'un sizin kibarlık düzeyinizle boy ölçüşmesine imkân yok Bay Knight."

Warren alayla alay eder. "Tabii ki o şerefsizin adı *Sparrow,"* diyor sert bir şekilde.

"Sanatsal ve farklı biri olduğunu düşünmüştüm," diye itiraf ediyorum. "Ama meğer çok güçlü otu olan bir hödüğün tekiymiş," diye kıkırdayarak ortamı yumuşatmaya çalışıyorum. Ama işe yaramadı.

"Beni bir daha görmemeyi umsa iyi olur, çünkü bir dahaki sefere onu bu kadar kolay bırakmayacağım."

Başımı eğip merakla onu inceliyorum, ama sonra parçalar hızla bir araya geliyor ve böyle bir aptallık yaptığım için avucumu alnıma vuruyorum. "Demek o gün bana bu yüzden o kadar kızdın," diyorum elimi bırakarak. "Sen... Ben seni incittim," diyorum biraz hayretle, çünkü dürüst olmak gerekirse, bu inanılmaz.

Bu beklenmedik ikilide duyguları gelişen tek kişi ben değilim. Öfkesi, ona tekrar tuzak kurmaya çalıştığımda verdiği tepki... Bunun ne olduğunu anlamalıydım. Ama sanırım birbirimize en yakın olduğumuz zamanlar, genellikle en kör olduğumuz zamanlardır.

Şimdi çok kötü hissediyorum.

"Bana karşı bir şeyler hissettiğini fark etmemiştim," diyorum ona doğru bir adım atarak. Ben bacaklarının arasına girerken o bar taburesinin üzerinde kayarak vücudunu bana doğru çeviriyor. "Dürüst olmak gerekirse, bu hiç mantıklı değil. Demek istediğim, sen sensin," diyorum elimi ona doğru bir aşağı bir yukarı sallayarak.

Kara kaşları birbirine yaklaşıyor. "Bu ne anlama geliyor?"

"Şu haline bak. Sen Warren Knight'sın. Gülünç derecede seksi, başarılı, zengin, soğuk, pislik bekar. Hollywood yıldızlarıyla çıkıyorsun ve o zaman bile çıktığın hiç kimseden *hoşlanmıyorsun*."

Rahatsız bir şekilde başka tarafa bakıyor ve ayağa kalkıyor, fincanını lavaboya koymak için etrafımda dolaşıyor. "Gitmeliyiz, yoksa geç kalacağız."

Ondan lavaboya ve tekrar lavaboya bakarken kaşlarım neredeyse saç çizgime fırlıyor. "Kahretsin, seni tamamen telaşlandırdım," diyorum yüzüme yavaş, gururlu bir gülümseme yayılırken. Haklıydım. Benden hoşlanıyor. Bulaşıkları *asla* lavaboda bırakmaz. Asla.

"Şimdi neden bahsediyorsun?" diye soruyor.

Sırıtıyorum. "Bu doğru. Benden çok hoşlanıyorsun."

Dün gece ona karşı bir şeyler hissettiğimi fark ettiğimde, buna gerçekten karşılık vereceğini hiç düşünmemiştim. Ama gergin bir şekilde kravatını çekiştirmesine ve boynuna doğru süzülen kızarıklığa bakılırsa, haklı olduğumu biliyorum.

Beni ön kapıdan çıkardı ve ben de onu şoförün beklediği arabasına kadar takip ettim. Kapıyı açık tuttu ve ben de

O arkamdan içeri girerken parmaklarımın pürüzsüz deri koltukta gezinmesine izin veriyorum.

Araba garaj yolundan çıkarken, "Artık nedenini bildiğime göre, bana bu kadar kızgın olman bence çok hoş," diyorum. Arka taraf tamamen özel, bizi şoförden ayıran süslü bir bölme var.

"Ben oflamam."

Ona yaklaşıyorum, kalçalarımızın birbirine değmesine izin veriyorum ve o da hafifçe geriliyor.

"Kesinlikle oflama vardı," diyorum pragmatik bir şekilde. Gözlerim tekrar yükselmeden önce pantolonunun önüne düşüyor. "Bir dahaki sefere, bir kıza ona karşı büyük, devasa, *zonklayan* bir aşk beslediğini söylemelisin."

Biraz tıkandı ve bana inanamayarak baktı. Ona göz kırpıyorum çünkü Warren Knight'ı telaşlandırmak hayatımda yaşadığım en eğlenceli şey. "Merak etme, ben de senden çok hoşlanıyorum Bay Göt Bekâr Dud."

Lakabımı es geçiyor. "Öyle mi?" diye soruyor şüpheyle. "Evet, dün gece fark ettim."

"Ne zaman?"

Düşünceli bir şekilde dudağıma dokunuyorum ve gözlerinin ağzıma kilitlendiğini fark ediyorum. "Sanırım tam da seni sevgilinle ayak oyunları oynarken gördüğüm zamanlardı."

Bana göz kırpıyor, kaşları birbirine yaklaşıyor. "Ben ayak oyunu oynamıyordum."

"Eh. Karanlıktı. Gerçekten kim bilebilir ki?"

"Ben. Biliyorum. Çünkü *onunla ayak oyunları oynamıyordum*." Kaşlarımı kaldırdım. "Ayak oyunlarına karşı mısın?"

"Ne? Hayır, öyle değil... Yani..." diye devam eder, tamamen şaşkındır.

Gördün mü? Çok eğlenceli.

Gülüyorum. "Kahretsin, seni kızdırmak çok kolay. Buna bayılıyorum."

Bana bir bakış fırlatıyor. "Seninle ne yapacağım ben?" diye soruyor ama bu daha çok kendisine sorduğu bir soru gibi görünüyor.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ama elini çabuk tutsan iyi edersin."

"Neden?"

İçimi çekiyorum ve koltuğa geri yaslanıyorum. "Çünkü ben gidiyorum," diye itiraf ediyorum, yüz ifadem ayıklaşıyor.

Siyah kravatını gömleğine doğru düzeltiyor ve o da arkasına yaslanıyor, dizlerini uyluklarımız birbirine değecek kadar açıyor. Sadece bu masum bağlantı bile nabzımın hızlanmasına neden oluyor.

"Sadece kısa bir süreliğine buradayım... iş için," diye açıklıyorum. Elini çenesinde gezdiriyor. "Anlıyorum."

"Ama merak ettim..." Gözlerim kucağıma düşmeden önce gergin bir şekilde dudaklarımı yalıyorum. Kahretsin. Ne düşünüyorum ben? Durmam lazım. I need to-

Birdenbire *tam orada*, kıvrık parmağı çenemi kaldırdığında irkiliyorum. Gözlerim onunkilere kilitlenirken yakınlığımız karşısında nefesim boğazımda düğümleniyor. Alanımı tamamen doldurmuş, yüzlerimiz o kadar yakın ki gözlerindeki küçük altın lekelerini fark ediyorum. Onun sıcaklığını *hissedebiliyorum*, sanki beni sarmak istiyor. Tüm varlığının yoğun erkekliği tüm dünyamı kuşatmaya çalışıyor ve sanırım buna izin vereceğim.

"Neyi merak ettin? Söyle bana," diyor ve talepkâr dudaklarından çıkan sessiz emir omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor. Dokunuşu çenemin altından avucu ensemi kavrayana kadar devam ediyor. Sertçe yutkunuyorum, beynimin tutarlı kelimeler oluşturmasını sağlamaya çalışıyorum, ama bana böyle dokunduğunda çok zor oluyor. Bu hisleri daha önce hiç yaşamadım, ama ne olduğunu söylemesi için karıncalanan aşk tanrısı izime ihtiyacım yok.

Yapma, yapma, yapma-

"Acaba bunu... yapabilir miyiz?" Ağzımdan kaçırıyorum ve beynim böyle bir aptal olduğum için kalbimi yumrukluyor. "Her şekilde gidiyorum, bu yüzden benim için endişelenmene gerek yok. Bağlılık göstermediğini biliyorum."

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyor.

Bu itirafın beni üzmesi gerekirdi ama başparmağının ensemi okşayışına ve bacaklarının dizlerimin arasında kaymasını sağlayacak şekilde hareket edişine kendimi fazla kaptırmışım.

Kendimi bunun iyi olduğuna ikna ediyorum. Bu çözüm işe yarayacak.

Bir süre birbirimizin tadını çıkaracağız, eğleneceğiz.

"Yani sorun yok," diyorum ona titreyerek, o kadar arzu doluyum ki resmen titriyorum.

Beni öpmesini istiyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki gözlerimin ona yalvardığından eminim. Dudaklarım dizlerimin üzerinde. Dilim ayaklarını öpmeye ve bunun için yalvarmaya hazır.

Elim kendi iradesiyle dışarı çıkıyor ve parmak uçlarım onun lezzetli kirli sakalına değiyor. Bunu yapmak için can atıyordum.

Sabah. Gözleri kararıyor ve a r a m ı z d a k i elektrik yükü artıyor gibi görünüyor.

"Sen gidiyorsun ve ben kendimi veremiyorum," diyor sessizce ve gözlerimin dudaklarının hareketlerini takip etmesini sağlıyor.

"Mm-hmm."

Ben mi yaklaştım yoksa o muydu?

Parmakları yukarı kalkıyor, saçlarımın arasından geçiyor. Diğer eli belime gidiyor, elimden kayıp gideceğinden korkuyormuş gibi sıkıyor.

"Yani belki-"

Söyleyeceği her neyse, dudaklarımı onunkilere o kadar da zarif olmayan bir şekilde yapıştırarak sözünü kesiyorum.

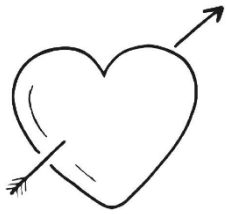
Ve... Sadece şunu söyleyeceğim. Görünüşe göre pratiğe ihtiyacım var.

Warren sersemlemiş bir halde bir an için bana göz kırpıyor, ben ise balığı ağzına boşaltıyorum. Orada öylece donmuş bir halde dururken *ben* bile ürperiyorum, ağzım çok fazla çarpılmış bir paravan kapı gibi yarı açık.

İrkilerek ağzımı onunkinden ayırdım, çünkü bu çok *kötüydü*.

CHAPTER 21

TRIX

I Warren'a bakıyorum ve yemin ederim Sev'in Cupidville'de bana kıçıyla güldüğünü hissedebiliyorum.

Ağzımı elimin tersiyle siliyorum, aşağılanmış gibi- aşırı hevesli bir büyükanne gibi yanaklarımı çimdikliyor. "Kahretsin," diye nefes alıyorum. "Kötü öpüşüyorum."

Bu konuda sinsi davranmaya çalışıyor, ama tamamen uzanıp çenesindeki tükürüğümü siliyor. Oraya kadar nasıl geldiğini bile bilmiyorum. Yüzündeki şaşkın ifade bana gerçeği anlatmaya yetiyor.

"Ben kötü öpüşürüm!" Ağlıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor.

Bu. Bu ikinci hayatımın en utanç verici anı.

"Ne? Hayır," diyor ve bana tekrar uzanmaya çalışırken başını sallıyor.

Ellerini tokatlayarak uzaklaştırdım. "Tereddüt ettin." "Ben... hazırlıksız yakalandım."

Yüzümü ellerimle kapatıp inliyorum. Ben lanet bir aşk tanrısıyım. Binlerce insanın öpüşmesini izledim ama kendi dudak dudağa ilk öpüşmem dokunaç pornosu kadar iğrenç ve rahatsız ediciydi.

Bundan kurtulabilir miyim bilmiyorum.

Ellerinin bileklerime dolandığını hissediyorum ve sonra onları yavaşça aşağı çekerek yüzümü saklandığı yerden çıkarmaya zorluyor. Kızardığımı biliyorum. Yanaklarımda o kadar çok sıcaklık hissediyorum ki alev almadığıma şaşırıyorum.

Ve ne görüyorum? Sırıtan bir Warren Knight.

Gözlerimi ona dikip bulanıklığı yok ediyorum. "Benimle dalga geçme! Ağzına, içinde yüzmeye çalışan lanet bir Japon balığı gibi saldırdım ve sen orada öylece oturup suçu üstlenmeme izin verdin!"

Sırıtışı, tam bir sırıtış olana kadar genişler. Şimdi o *sırıtan* bir Warren Knight. Bu, kuyruklu yıldızların ya da nesli tükenmekte olan hayvanların vahşi doğada çiftleşmesinin inanılmaz derecede nadir görülen görüntülerinden biri. Kafamı çeviremiyorum çünkü bir daha ne zaman karşıma çıkacağını bilmiyorum.

Ve şöyle bir şey var. Düşünceli, sinirli, soğuk Warren Knight korkunç. Ama gülümseyen bir Warren Knight? Bu hayat değiştirir. İkonik. Yemin ederim, güneş bulutların arkasından çıkıp onun parlayan dişlerini parlatıyor.

"Tam bir altın balık moduna geçtin," diyor, hâlâ sırıtarak, güzel pislik.

Acınası bir şekilde başımı sallıyorum. "Biliyorum! Çok kötüydü. Ben de o öpücüğü gerçekten başaracağımı sanmıştım."

"Tekrar denemeyi önerebilir miyim?"

Kaşlarımı çattım. "Benimle dalga geçme."

Kıkırdıyor. "Alay etmiyorum. Sen sadece biraz... aşırı astiktin. Bu tepkiyi çok alıyorum."

Koluna vuruyorum ama bu onu daha çok güldürüyor. "Evet, evet. Gül bakalım. Yapılacaklar listeme *Warren Knight'a destansı bir sakso çekmeyi* de ekleyecektim ama bunu hemen siliyorum."

"Oral yeteneklerini göz önüne alırsak, bu en iyisi olabilir."

Bu herif.

Ona tekrar vurmaya çalıştığımda, bu sefer bileğimi yakalıyor ve sonra beni koltuğumdan çekip kucağına alıyor.

Kendimi ona sarılmış bulduğumda çığlığım boğazımda donuyor, bir zamanlar ağırbaşlı olan siyah elbisem şimdi kalçalarımın etrafında kıvrıldığı yerde müstehcen görünüyor.

"Seni kızdırmak çok kolay. Buna bayılıyorum," diyor, elleri belimi kavrarken önceki sözlerimi yineliyor.

"Ha ha," diyorum kuru bir sesle. "Çok zekice."

"Öyle düşünmek hoşuma gidiyor," diye yanıtlıyor. "Şimdi. Ne konuşuyorduk? Ah evet," diye devam ediyor, elleri iki yanımda simetrik çizgiler çizerek yanlarımda aşağı yukarı hareket etmeye başlarken. Sadece bu basit, kasıtlı dokunuş bile beni tamamen onun farkına vardırıyor ve beni mahcup halimden alıp yeniden sıcaklığın kıpırtılarına götürüyor. "Gidiyorsun ve ben bağlılıktan hoşlanmam, bu yüzden şimdilik birbirimizin tadını çıkaracağız."

"Japon balığı olayından sonra bile mi?" Kuşkuyla sordum. "Gerçekçi olalım, bunun yarısı senin suçundu," diye ekliyorum.

Başka bir sırıtışla ödüllendirildim. "Öyle bile olsa."

Düşünüyormuş gibi yapıyorum ve sonra ellerimi boynunun arkasında birleştirirken uzun bir iç çekiyorum. "Sanırım. Ama bu öpüşme olayında gerçekten daha iyi olman gerekiyor."

Gözlerinin kenarındaki deri eğlenceyle kırışıyor. "Ne yapabileceğime bakacağım."

"Good-Oof!"

Araba aniden bir köşeyi dönünce ona doğru düştüm, kalçalarım oynadı, böylece artık onun *çok* etkileyici uyarılmışlığını altımda hissedebiliyordum.

"Tatlı penis, sikin şimdiden tam yol uçuyor mu?" İnanılmaz bir şekilde soruyorum.

Saçımın bir tutamını kulağımın arkasına sıkıştırırken bana donuk bir bakış atıyor. "Sana bana nasıl eziyet ettiğini anlatmama izin ver, olur mu?" diyor. "Seninle ilk tanıştığımda ofisimde çıplaktın ve sonra sikimi avuçladın. Yatağımda uyudun. *İki kez*. Bu sabah duşumda çıplaktın. Sonra burada yanımda oturuyordun, bu sabah senin için getirdiğim siyah dantelli külotu giyerken tüm yolculuk boyunca beni gözlerinle siktin. Şimdi üzerime oturuyorsun ve kalçaların aletimin üzerinde ileri geri sallanmaya devam ediyor. Tabii ki sertleştim."

Yanaklarımda var olan sıcaklık, alt bölgelerime kadar inmiş ve termostatı yükselterek kendini evinde hissettirmiş gibi görünüyor.

"Oh."

Lanet olsun, çok seksi. Ve altımda iyi hissediyor. Warren Knight'la seks yapmak yapılacaklar listemde ön sıralara yükseldi. Ayrıca, onun fetihlerinden birinden kalma özensiz ikinci bir kıyafet giymediğim haberi beni çok sevindirdi. Bu onu daha da çok sevmemi sağlıyor.

"Yine sikimin üzerinde sallandın," diyor.

"Yaptığımı sanmıyorum," diyorum nefes nefese, daha yakına eğilirken, yüzgeçlerim saçlarının uçlarıyla oynarken.

Kalçalarımı tekrar ereksiyonunun üzerinde hareket ettirerek boğazından bir inilti çıkmasını sağlıyorum. "Kesinlikle yaptın."

"Hmm. Sanırım kafanın içinde."

"Evet, sikimin başı. Çünkü *kesinlikle* yapıyorsun."

"Yanılıyorsunuz."

Kollarımı kaldıraç olarak omuzlarında kullanarak hafifçe yukarı kaldırıyorum ve sonra tekrar üzerine oturuyorum, merkezimin özlemini çektiği o kazanan sürtünmeyi elde etmek için ona sürtünüyorum.

Bu sefer daha yüksek sesle inliyor ve sonra hızlı bir hareketle başımın arkasını kavrıyor, parmakları belime girerken kontrolü tamamen ele alıyor. "Bunu seninle yapmamalıyım ama seni durduramayacak kadar çok istiyorum," diye itiraf ediyor.

"Durma. Ben de seni istiyorum," diye nefes alıyorum.

İtirafım karşısında gözleri parlıyor. "Ne zaman masamın altında, ceketimin altında çırılçıplak, ellerin aletimin üzerinde dolaşırkenki halini düşünsem... O kadar sertleşiyorum ki canım acıyor."

Nabzım atıyor. Nefesim kesiliyor. İçimdeki her şey canlı bir tel gibi, tek bir dokunuşta kıvılcımla kopmaya hazır.

"Beni altın balığı olmayan bir şekilde öp," diye yalvarıyorum.

Dudakları eğlenerek seğiriyor. "Pekala, sadece beni takip et."

Sonra ağzı benimkinin üzerinde ve gözlerim karşı konulmaz hislerden kapanıyor ve lanet olsun, iyi öpüşüyor.

Onu *her yerde* hissediyorum.

Öncekinden farklı olarak, beceriksizce birleşme yok. Bocalama ya da tereddüt yok. Warren Knight bana *sahip.*

Başımı kavrayarak beni mükemmel bir şekilde yönlendiriyor, tam o sırada dili ağzıma dalıyor. Onun ani saldırısı karşısında nefesim kesiliyor. Dilimle alay ediyor. Dudaklarımı ısırıyor. Dişlerinin arasında beni emiyor. Başımı bir o yana bir bu yana hareket ettiriyor. Utanmadan ona sürtünürken kalçalarımı yönlendirmeye yardım ediyor. Yaptığı her şey kasıtlı ve ben ona sadece içgüdülerimle karşılık veriyorum.

Bir şekilde, utanmış ve cahil halimle onu bir patron gibi öpmemi sağladı.

Boynuna sarılıyorum, siyah saçlarını çekiyorum, sikinin üzerinde ileri geri sallanıyorum, tüm bunlar olurken o ağzımı yalayıp yutuyor ve bana mümkün olduğunu hiç bilmediğim şeyler hissettiriyor.

Tüm ön tarafım neredeyse ona yapışmış durumda ama *daha fazlasını* istiyorum. O kadar çok istiyorum ki canım yanıyor. Diliyle beni sonuna kadar sikerken, öpücükler arasında nefes nefese kalmak elimden gelen tek şey.

Sonra birden geri çekiliyor ve öpüşmemiz sona eriyor, dudaklarını yeniden yakalamaya çalıştığımda bana kıkırdıyor.

"Durmamız gerek, Trix," diyor, sesi alçak ve boğuk, neredeyse acı çekiyor.

Kulağa aptalca bir fikir gibi geliyor. *"Neden?"*

Sızlanıyorum. Evet. Sanırım azgın olduğumda mızmızlanıyorum.

"Çünkü şu anda tek yapmak istediğim seni bu arabanın içinde becermek ama binamın önündeyiz ve sen bundan daha iyisini hak ediyorsun."

Aww. Bu açıklamadan sonra artık mızmız azgın bile olamıyorum. "Peki," diye iç geçirdim.

Tamam. Hala biraz mızmızım.

Kucağından inmeme yardım ediyor ve o pantolonunun önünü düzeltirken ben de elbisemi ve külotumu yeniden ayarlıyorum. Zorlanan sikine keyifle bakıyorum.

"Kendinle bu kadar gurur duymayı bırak," diye azarlıyor.

"Ne? Benden hoşlanıyor. Bu tamamen bir iltifat çünkü o sik seçicidir."

Gözlerini deviriyor. "Nereden biliyorsun?"

"Oh, bilirsin işte. Magazin. Hikayeler. Genel bilgi. Ayrıca, son iki aydır seni takip ediyordum," diye ekliyorum mutsuz bir gülümsemeyle.

Alay ediyor ve kravatını sıkıyor. Eli kapının koluna geldiğinde onu durduruyorum. "Bekle, az önce ne kadar iyi öpüştüğümü övmeden öylece çıkıp gidemezsin. Mesela... gördün mü? Bu sefer *harikaydım*."

Bu bana bir megawatt gülümseme daha kazandırıyor. "Özür dilerim," diyor ve bana doğru eğilip dudaklarıma iffetli bir öpücük konduruyor. "Kendini takdir edilmiş say."

"Teşekkür ederim."

"Şimdi gerçekten içeri girmemiz gerekiyor, yoksa Tonya seni geç getirdiğim için beni taşaklarımdan sıkacak."

Yüzümü buruşturuyorum. "Kulağa acı verici geliyor."

"Öyle," diye kabul ediyor, ama sonra bana bir kez daha bakıyor ve öne doğru eğilip beni tekrar öpmeden önce küfrediyor. Tekrar geri çekildikten sonra "Bu kadar sevimli görünmeyi bırak," diyor.

"Elimde değil," diyorum, onun seksi saldırısından sonra gözlerimi açmaya zorlayarak.

Beni çok heyecanlandırıyor ve ateşlendiriyor. Dilinin her hareketinde beni ne kadar çok istediğini hissedebiliyorum ve bu tek başına baş döndürücü ve bağımlılık yapıcı.

Şişmiş alt dudağımın üzerinde parmağımı gezdiriyorum ve karışmış saçlarımı parmaklarımla taramaya çalışıyorum, ama kabul edelim, muhtemelen

Arabada öpüşüyordum.

Warren ellerini üzerimden çekip tekrar kapının koluna uzanırken haklı olarak inliyor.

"Bir öpücüğe daha ne dersin?" Şansımı denemek için soruyorum.

Nefesinin altında yine küfrederken kapıyı iterek açıyor ve çıkmama yardım etmek için elini uzatıyor. Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle arabadan inip kaldırıma çıkıyorum.

Güneş ışığında onu takdir ederek yukarıdan aşağıya bakıyorum ama yüzüne geldiğimde bana ters ters bakmaya başladığını görüyorum. "Bana öyle bakmayı kes yoksa seni malzeme dolabına sürüklerim."

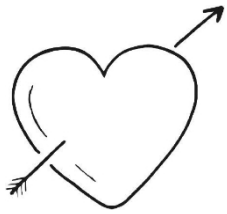
Ellerimi havaya kaldırıyorum ve sonra tekrar indiriyorum. "Gözlerim ne isterse söyleyebilir ve erzak dolapları o kadar da kötü değil."

Başını bana doğru sallıyor ve beni binanın önüne doğru götürmeye başlıyor. "Beni mahvedeceksin."

Gülümsüyorum. "Ama buna değecek."

CHAPTER22

WARREN

Tonun sonu iyi bitmeyecek.

Ama lanet olsun, yine de buna başlamaktan kendimi alıkoyamıyorum.

Dün gece onu bardaki o pislikle konuşurken gördüğümde, kendime bunun en iyisi olduğunu söylemeye çalıştım.

Birbirimize uymuyoruz. Hiçbir ortak noktamız yok. O tamamen renkli, ben ise siyah ve beyazım. O benim çatık kaşlarıma karşı bir gülümseme ve her zamanki karamsarlığıma karşı iyimser. Ben boşken o dolu.

Bağlılık gösteremem. Gerçek bir şey yapamam. Ve bu gerçeği kabullendim. Ama onun çıplak kıçını ofisimde bulduğumdan beri, dünyamın eksenini kaydırdı ve kendimi yeniden isterken buldum. *Onu* isterken.

Ona karşı kayıtsız kalmak için elimden geleni yapmama rağmen, yapamıyorum. Açıklanamaz bir şekilde ona çekiliyorum, tıpkı rüzgarın bulutları ittiği ve ayın geceye dokunduğu gibi. O, hafif kalpli hayatın sakız pembesi bir paketine sarılmış benim tatlı pişmanlığım gibi.

İşte bu yüzden şu anda Tonya'nın işini yapmasını beklerken telefonumdan çalışmak yerine gözlerimi ondan alamıyorum.

Onu öptüm.

Vücudu benimkinin üzerinde dururken, göğüsleri göğsüme yaslanmışken ve sıcaklığı sikime baskı yaparken, onu hayatım boyunca kimseyi öpmediğim gibi öptüm.

Ona söylediklerimde ciddiydim. Eğer durmamış olsaydık, onu hemen o anda alırdım. Ama o arabamın arka koltuğunda oturmaktan daha iyisini hak ediyordu.

telefonundaki oyunları. Bizi dışarıda yürüyen insan kalabalığından ayıran renkli camlardan daha fazlasını hak ediyordu. Arka fonumuz olan trafik seslerinden daha fazlasını hak ediyordu.

Bu yüzden, onun lezzetli ağzından uzaklaşmak ve ellerimi kıvrımlarından çekmek ne kadar zor olsa da, doğru hareket buydu.

Ama bunu onu kucağıma oturttuğumdan beri inmeyen sikime anlatmaya çalış.

Şu anda melek gibi ıslak bir rüya gibi görünmesi de pek yardımcı olmuyor.

Trix'i içeri götürür götürmez, Tonya'nın ekibi onu saç, makyaj ve kıyafet için süpürdü.

Şimdi daracık beyaz bir elbise ve saçlarıyla uyumlu bir çift uçuk pembe kanat takıyor. Beyaz topuklular uzun, bronz bacaklarını vurguluyor ve elbise benim için büyük bir iyilik yapıyor, tatlı yakasının altındaki mükemmel miktarda dekolteyi gösteriyor.

Makyajı nemli, saçları rahat, hacimli bukleler halinde ve bana her baktığında ve dudağını ısırdığında, havuzda kazara dudaklarını ısıran lanet olası bir çocukmuşum gibi koltuğumda kaymak zorunda kalıyorum.

Tonya binamın bodrum katına beyaz ve kırmızı fonlar yerleştirtti - ki bu, tanıtım veya pazarlama kampanyaları yapmamız gerektiğinde fotoğraf çekimleri için kullandığı boş alt katın takma adıdır. Her biri birkaç farklı kişi tarafından yönetilen pahalı ışıklandırmalar mekânı aydınlatıyor. Hatta bir kişi fan üfleyici olarak görevlendirilmiş.

Etrafta birkaç erkek ve kadın model var, hepsi de tarihi kıyafetler giymiş, yemek masasının yanında sıralarını bekliyorlar.

Mavi de giyinmiş, gerçek randevumuz sırasında giydiği tulumdan çok daha farklı bir kıyafet giymiş. Şimdi uçuşan bir yazlık elbise giymiş ve saçlarını bir omuzunun üzerine çekmiş ve bir bantla sabitlemiş.

Burası tam bir tımarhane. Tonya sağa sola emirler yağdırıyor, fotoğrafçı insanları sürekli hareket ettiriyor, ışıktan rüzgara, dekorlardan modellere kadar her şey bir orkestradaki enstrümanlar gibi çalmaya yönlendiriliyor.

Yine de düzinelerce insana, gürültüye ve telaşlı dağınıklığa rağmen -yapmam gereken acil işlerim olmasına rağmen- tüm dikkatim onun üzerinde.

Kendime hiçbir taahhütte bulunmayacağıma dair söz verdim ve daha önce bununla ilgili bir sorunum olmamıştı. Ama şimdi, kendimi bu sözü bozmayı dilerken buluyorum. Beni kurtaran şey Trix'in gidiyor olması. Kendime bundan faydalanarak bencillik etmediğimi söylemeye çalışıyorum. Zaten gidiyorsa, o buradayken birbirimizin tadını çıkarmamızda bir sakınca yok.

Tonya fotoğrafçıya emir yağdırıyor, o da Trix de dahil olmak üzere modellere emir yağdırıyor. Şahsen, kanatların biraz abartılı olduğunu düşünmüştüm. Ama Tonya, Trix'in takması için ısrar etti. Arkadaşlık uygulaması piyasaya sürülmeye hazır ve Trix*'in CupidShuffle'yi* temsil etmek için mükemmel bir yüz olduğu konusunda hemfikirim. Bilgilerinizi girdikten ve uygulamaya bir fotoğraf yükledikten sadece birkaç dakika sonra, yerleşik aşk tanrımız tarafından eşleştirileceksiniz. Eşleşmeyi beğenmediniz mi? Sadece shuffle tuşuna basın ve yeni bir tarih seçin. Platform net, ara yüz modern, kullanımı kolay ve beta kullanıcılarımıza göre Tonya lansmanımızın başarılı olacağını düşünüyor.

Trix'in sesi birden düşüncelerimi yarıp geçiyor. "Sadece söylüyorum," diye devam ediyor, saçını düzeltirken kuaförlerden biriyle konuşuyor, "aşk tanrısı kanatları kırmızı olmalı. Pembe değil."

Kuaför ona bir kutu aerosol gibi görünen bir şey sıkmadan önce sadece başını sallıyor. Trix burnunu kırıştırıyor ve elini yüzünün önünde sallayarak çok sevimli görünüyor. "İğrenç. Bu şeyin tadı berbat."

Ona açıkça gülümsemek muhtemelen buradaki insanların çoğunu korkutacağı için yanağımın içini ısırmak zorunda kalıyorum. Çok sırıtan biri değilimdir ama Trix'in yanındayken dudaklarımın sürekli yukarı kalktığını fark ediyorum.

Onu çok kısa bir süredir tanıyorum ama sanki daha uzun bir süreymiş gibi geliyor - ki bu çok klişe bir düşünce ama doğru.

Fotoğraf çekimi saatler sürdü, gerçi ben kendi payıma düşeni birinci saatte hallettim. Tonya onu akla gelebilecek her poza sokarken, Trix binlerce fotoğrafa katlanmak zorunda kalarak zor bir rol üstlendi.

Harvey uzun zaman önce Blue'yla birlikte gitti, neden hâlâ burada bir aptal gibi oturduğumu merakla süzüyordu. Bunun için daha sonra başıma bela alacağımı biliyorum ama umurumda değil. Artık onun tadını çıkarmak için kendime izin verdiğime göre, tam olarak bunu yapmaya niyetliyim.

Sonunda fotoğrafçının ihtiyacı olan her şeye sahip olduğunu öğrendiğimizde, Trix neredeyse kanatlarını fırlatıyor ve di- receme doğru koşuyor. "Çabuk ol," diyor, omzunun üstünden bakarak-

gizli olmak için. "Tonya fikrini değiştirmeden beni buradan gizlice çıkar."

Kıkırdıyorum ve sandalyeden kalkıp elimi sırtına koyarak onu odadan dışarı çıkarıyorum.

Trix bana "O kadar açım ki şu anda bütün bir Fas yahnisini yiyebilirim" diyor.

Söz konusu yahninin ayakkabılarıma sıçramasını hatırlayınca biraz yüzümü buruşturuyorum. "Lütfen yapmayın."

Asansöre bindiğimizde başını geriye atıp gülüyor. Kimse bizi takip etmiyor, bu yüzden küçük alan tamamen bize ait. Araba yolculuğundan beri ilk kez onunla yalnız kalıyorum ve ona dokunmak için can atıyorum.

Hiçbir uyarıda bulunmadan uzanıp as- centimizi durdurmak için düğmeye basıyorum ve kahverengi gözleri açılıyor. "Ne... ne yapıyorsun?"

Cevap vermek yerine onu asansörün köşesine sıkıştırdım, ellerimi iki yanına koyarak korkulukları kavradım ve onu sıkıştırdım.

Burnumu boynunun sütununda gezdirirken "Çok güzel görünüyorsun," diye mırıldanıyorum. Eğrilmiş şeker gibi kokuyor. "Seksi," diye ekliyorum, dilimi dışarı çıkarıp teninin hassas kısmını okşamama izin veriyorum. "Tamamen sikilebilir."

Güzelce kızarıyor, yanaklarındaki pembe renk saçlarına uyuyor.

"Gerçekten mi?" diye soruyor gergin bir şekilde, kıvrılmış saçlarını okşayıp beyaz elbisesini düzeltirken. "Çok abartılı görünüp görünmediğimden emin olamadım."

"Bu elbisenin içinde mi? Hayır. Nefis görünüyorsun. Senden daha iyi bir aşk tanrısı olamaz."

"Bu tartışılır," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Eğilip alt dudağını ısırıyorum, nefesinin kesilmesine neden oluyorum ve ellerini gömleğimde yumruk yapıyor.

"Yemek için yeterince iyi görünüyorsunuz, Bayan Valentine. Ve ben de sizi yemeye niyetliyim."

Dudağını ısırıyor, gözleri arzuyla kararıyor. Şımarık memeleri tam orada, meme uçları elbiselerinin kumaşından benim için çakıllaşıyor, sadece dokunulmak için yalvarıyor. Yala. Isırılmak.

Kendimi tutamıyorum, gözlerindeki bakışa bakılırsa o da tutamıyor. Onu istiyorum.

Ama ben daha basit arzularıma yenik düşemeden, onun küçük bedeninden bilinen en yüksek mide hırıltısı yükseliyor.

İkimiz de donup kalıyoruz; ben ağzımı onunkine bir santim yaklaştırmışım, elim elbisesinin üst kısmının altına girmeye hazırlanıyor, o ise sol bacağını kalçamın üzerine atmış, gözleri kocaman.

İşte tam o anda, karşı konulmaz şehvetim eğlenceye dönüşüyor ve içimden özlem dolu bir iniltiyle karışık bir kıkırdama çıkarken alnımı onunkine yaslıyorum.

"Miden protesto gösterilerine başlamadan önce seni doyursak iyi olur."

Titrek bir nefes nemli dudaklarını terk ediyor. "Evet. Yemek. Açım."

Kekeleyerek konuşmasına gülümsüyorum ve asansörün durdurma düğmesine basıyorum. Lobiye ulaştığında, onu dışarı çıkarırken kendimi yine elimi sırtının küçük kısmına koyarken buluyorum. Ona dokunmak için bahaneler bulmaya devam ediyorum ve bazı çalışanlarımın yüzlerindeki ifadeye bakılırsa bunu fark etmişler.

Şoförüme çoktan mesaj attım, bu yüzden kapıdan girdiğimizde araba binanın dışındaki kaldırımda bizi bekliyor. Ama Trix arabaya doğru gitmek yerine aniden bana dönüyor ve kaldırımda duruyor.

Davranışları büyük ölçüde değişti. Ellerini önünde kavuşturmuş, alt dudağını ısırıyor, kaşları çok sevimli bir şekilde büzüşmüş. O kadar sevimli görünüyor ki, onu asansöre geri götürmek, duvara yaslamak ve nefesini kesecek kadar öpmek istiyorum, mide gurultusuna lanet olsun.

"Sorun nedir?" diye sordum.

İri kahverengi gözleri yüzüme kilitleniyor. "Tamam, sadece söyleyeceğim," diye başlıyor, nefesini üfleyerek. "Senden *gerçekten* hoşlanıyorum, tamam mı? Hoşlandığım ilk kişisin, yani bu işte yeniyim. Ama söylediklerimde ciddiydim Warren. Gerçekten *gidiyorum*."

"Arabada da aynı şeyi söylemiştin."

"Doğru. Sadece anladığınızdan emin olmak istiyorum."

"Ben söz vermem, Trix. Bu yüzden bu işe yarıyor," diye yumuşak bir şekilde cevap veriyorum, aslında hissettiğimden çok daha soğukkanlı görünerek.

Yavaşça başını sallıyor ve bir nefes veriyor. "Tamam. Güzel. Bu işi hızlı, eğlenceli ve ateşli bir şekilde yapacağız. Ama birkaç hafta içinde temelli biteceğini, çünkü geri dönmeyeceğimi bilerek. Anlaştık mı?"

Onun sözleri karşısında neden içim burkuluyor bilmiyorum. Kağıt üzerinde ihtiyacım olan şey bu. Gerçekte ise bunun yeterli olmayacağını ve işleri katlanarak berbat edeceğini hissediyorum.

Yine de kendimi başımı sallarken buluyorum. "Anlaştık."

Yüzünde duygular uçuşuyor. Rahatlama, arzu, heyecan ve belki biraz da üzüntü. Ama sonra gülümseyerek duygularının daha iyi kısımlarının devreye girmesine izin veriyor. "Tamam o zaman, Warren Knight. Hadi yapalım şu işi."

Hiçbir uyarıda bulunmadan geri çekildi ve kaldırımda arabamın aksi yönünde yürümeye başladı.

"Nereye gidiyorsun? Araba burada."

Arkasını dönüyor ama cevap vermek için yürümeyi bırakmıyor. "Hadi ama Bay Knight," diyor sırıtarak. "Ben ayaklarının dibine uzanacak türden bir tavşan değilim," diyerek kafamı karıştırıyor. "Ben seni koşturacak türden biriyim. Bu yüzden beş yıldızlı restoranlara gitmeyeceksin. Spontanlıkla seni diken üstünde tutacağım."

Ona yetişirken "Ben spontane davranmam," diye belirtiyorum. "Ben de aç olduğunu sanıyordum."

"Yolda yiyecek buluruz."

Kaşlarımı çattığımda, parmaklarını parmaklarımın arasından geçirirken bile gülüyor. En son ne zaman bir kızla el ele tutuştuğumu hatırlamıyorum. Bu bana çocukça bir hareket gibi gelmişti. Ama şu anda, Trix'i bu şekilde tutmak beni neşeli hissettiriyor.

"Bu kadar huysuz olma. Eğlenceli olacak," diyor ve bana göz kırpıyor.

"Ben de eğlenmiyorum."

"Artık biliyorsun," diyor beni kaldırımdan aşağı çekerek.

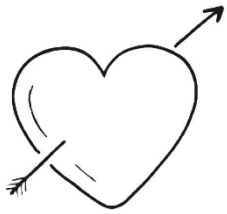
Şoförüme dönüp bakıyorum ve ona arabaya ihtiyacımız olmayacağını işaret ediyorum.

"Birlikte geçirdiğimiz zamanı en iyi şekilde değerlendireceğiz Warren," diyor bana neşeli bir güvenle.

Ve ne var biliyor musunuz? Ben ona inanıyorum. Beni en çok korkutan da bu.

CHAPTER23

TRIX

"I Muhtemelen bir milyon dolar kazanmak üzereyim." Taburenin üzerindeki yerimden Warren'a bakıyorum, etrafı dumanlı bir sisle çevrili. Bu kumarhanenin her yerinde. Onu her yere sürükledikten sonra, daha önce zengin olmak hakkında bir reklam panosu gördüm ve paraya ihtiyacım olduğu için Kader'den bir işaret gibi geldi.

Warren, "Aslında beş yüz dolar kaybettiniz ve sadece beş dakika oldu," diye belirtiyor.

Olumsuzluğu karşısında iç çekiyorum. "Para kazanmak için para harcamak zorundasın, Savaş ve Barış," diyorum ona sert bir şekilde. "Her neyse, ben de hayatta kazanıyorum çünkü listemden *bir video oyunu oynamanın* üstünü çizdim."

Warren slot ma- chine'e yaslandığı yerden bana bakıyor. *Gerçekten* iyi zayıflamış. Güçlü pazuları ve göğüs kasları gömleğini çekiştiriyor ve hatta bir ayak bileğini diğerinin üzerinden geçirme hareketini bile yapıyor. Çok seksi görünüyor.

Ama asıl ateşli olan ne? Bana bakışı.

Onu izlediğim bunca zamandan sonra, iyi olduğunu bildiğim o lezzetli yoğunluğun alıcı ucunda olduğuma inanamıyorum. War- ren Knight *beni* istiyor. Ve bu gerçek baş döndürücü, gurur verici ve çok sarhoş edici.

"Slot oynamanın video oyunu sayıldığından emin değilim," diyor kuru bir sesle.

Elinde bir 777 tabelası tutan, ileri geri yürüyen şık giyimli bir kadının olduğu dijital ekranı gösteriyorum. "Siz buna ne diyorsunuz, bay ateşli CEO?" diye soruyorum. "Bu bir video. Ve bu da-

bir oyun." Kolu bir kez daha aşağı çekerek ve sayıların dönüşünü izleyerek gerçeğimi noktalıyorum.

O kadar heyecanlıyım ki neredeyse koltuğumda zıplıyorum. Warren göğüslerimde yarattığı hareketi takdir ediyor gibi görünüyor, çünkü gözleri onlara kilitlenmiş durumda. Sonra slot makinesi dönmeyi bıraktı ve...

"Yine kaybettin."

Ekrana kaşlarımı çatıyorum. "Orospu çocuğu."

Tabureden atlayıp yüzümü ona dönüyorum. "Eğlenceliydi. Paranı kaybetmeme izin verdiğin için teşekkürler."

Elime uzandı ve parmaklarını benimkilerin arasından geçirdi. Binadan çıkarken bu jeste nasıl tepki vereceğinden emin değildim ama o zamandan beri bütün gün elimi tutuyor. Ona bir yemek arabasından sosisli sandviç yedirdikten sonra bile.

"Ne zaman istersen."

Yanı başımızdaki barlardan birine bakıyorum, bir kadın müşterilere seksenli yılların aşk türkülerini mırıldanıyor. Mekânda birkaç çift var ve ben dudağımı ısırarak aşk tanrısı işaretime bakıyorum.

Bara doğru ilerlerken Warren'a "Bir içki alacağım," diyorum.

"Senin için getirebilirim," diyor ama ben başımı sallıyorum.

"Çabuk olacağım. Sen burada kal ve ben yürürken kıçımın sallanışını izle. A artı mı yoksa formumun geliştirilmesi mi gerekiyor bilmek istiyorum."

Yeni görevinden memnun görünüyor, bu yüzden başka bir makinenin karşısına yerleşiyor, elleri cebinde benim gidişimi izliyor.

Bara geri dönerek masalara doğru ilerliyorum. Bu konuda hızlı ve gizli olmalıyım. Daha önce hiç bu kadar çok insanı şehvetlendirmeye çalışmamıştım ama buradayım, mikrofondan bir aşk şarkısı söyleniyor, ışıklandırma alçak ve dumanlı, insanlar çakırkeyif ve zengin olma şansı yüksek, bu yüzden denemek için mükemmel bir fırsat gibi görünüyor.

Derin bir nefes alıyorum ve üflüyorum. Ve üflüyorum. Ve biraz daha üfle. Güzel pembe dallar büzülmüş dudaklarımdan kurdeleler gibi kaçıyor, karışıyor-

sigara dumanı ve eflatun ışıklandırma ile.

Buhar sağlı sollu insanların etrafına yerleşirken aşk tanrısı izim karıncalanıyor. Bara kadar gelene kadar nefes nefese üflemeye devam ediyorum ve sonra tekrar geri dönüp havayı bir kez daha doyuruyorum.

Bar alanından çıkıp tekrar Warren'a ulaştığımda, yoğun nefes alıp vermekten biraz başım dönmüştü.

Warren kaşlarını çattı. "Fikrini mi değiştirdin?"

"Ha?"

"İçki hakkında."

Hoppala. "Oh! Uh... Ben sadece gerçekten kıçımı izlemeni istedim." Kıkırdadı ve elimi tuttu. "Görev tamamlandı."

"Nasıldı?"

"Kıçın mı? Kesinlikle bir A," diyor bana.

"Teşekkür ederim," diyorum başımı sallayarak.

İşe yaramasını umarak endişeyle bara bir göz attım. Ama belki de çok f a z l a insan vardı ve yeterince meyve suyu koymamıştım, belki de yanlış yapmıştım, belki-

"Vay canına. Ne oldu bunlara?" Warren, gözlerim bardaki manzaraya dönerken soruyor.

İçeride hayvan gibiler. Bir kadın şu anda masanın üstünde oturuyor ve birlikte olduğu adam onu motorla beceriyor. Barın yanındaki diğer iki adam sert bir şekilde sevişiyor. Kadınlı erkekli yarım düzine insan Bayan Sultry Singer için sahneye üşüşüyor ve onların yaklaşan gelişi üzerine sesi kesiliyor. Barmene ulaşmak için barın üzerine tırmanmaya çalışan bir hatun bile var. Etrafta insanlar birbirine giriyor.

Warren'a dönmeden önce gizlice sırıtıyorum. "Seksenlerin müziğinden olmalı."

Gözleri sahneden uzaklaşıyor. "Öyle olmalı," diyor beni götürmeye başlarken.

Aşk tanrısı izimin karıncalanmaya başladığını hissettiğimde çok mutlu oluyorum. Sev şu anda bunu hissediyor olsa iyi olur, çünkü bu güç oyunu seks partisi seviyesinde bir sihirdi. Sanırım o şarkıcıya istemeden bir harem verdim. Ama gerçekçi olalım, bundan zevk alacak.

"Şimdi nereye gidiyoruz?" Warren'a soruyorum, tam da güvenlik insanları ayırmak için oraya geldiğinde bar sahnesinden uzaklaşıyorum. Utanç verici.

Warren, "Seni poker oynamaya götürüyorum," diye cevap verir.

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor. "Aww, listemi hatırladın mı?"

"Ben sevdim. Burada çok sayıda köpek olduğunu düşünsem de, sevmek isteyeceğiniz türden olduklarını sanmıyorum."

Kıkırdıyorum ama o haklı. Fotoğraf çekiminden kalma, üzerime oturan elbisemle yürürken birçok bakışla karşılaşıyorum. Ben

Ya minnettar nefesler alıyorum, ya yavru köpek gözleriyle bakıyorum ya da salyalarım akıyor. Bunların hepsi özgüvenim için harikalar yaratıyor.

Ama hiçbiri umurumda değil. Warren'ın kulağına konuşabilmek için eğilip boynumu büküyorum. "Şu anda sevişmekle ilgilendiğim tek şey sensin," diyorum dudaklarımı boynuna değdirip gülümseyerek uzaklaşmadan önce.

Sinirli bir inilti çıkarıyor, elini sırtımda dinlendirebilmek için parmaklarımı serbest bırakıyor, serçe parmağı kıçımın kıvrımını okşuyor. "Böyle şeyler söyleme, yoksa seni karanlık bir köşeye çekip seninle sevişmek zorunda kalırım."

Ona döndüm, yürümeyi bırakması için onu zorladım. Ellerimin yavaşça göğsünde gezinmesine izin veriyorum, tam pantolonunun bel bandında duruyorum. "Bunu listeme koymaya ikna olabilirim," diyorum sessizce.

Kayda değer bir gerginlik göstermeye çalışır gibi başını arkaya eğiyor, bu da beni sırıttırıyor. Onu kızdırmak gerçekten gelmiş geçmiş en iyi şey.

"Ama önce..." Devam ediyorum, tek bir parmağımı kemerinin altından geçiriyorum ve bir adım öne çıkıp dudaklarımı onunkilerin *tam* önüne koyuyorum, böylece ağzımdan çıkan kelimeleri hissedebiliyor. "Seni pokerde yenmek istiyorum."

Bir kırbaç gibi hızlıca uzaklaşıyorum ve poker masalarına doğru ateşli bir baş belası gibi adım atmaya başlıyorum. Warren nefesinin altından küfrediyor ama bana sadece üç adımda yetişiyor. Hızlı bir tazı, hakkını vermeliyim.

Elinin bir kez daha üzerime yerleşmesine izin veriyor, ama bu kez sahiplenici bir şekilde kıçımın üzerine yerleştiriyor. "Bunu daha sonra ödemek zorunda kalacaksın, Bayan Valentine," diyor kulağımın kabuğuna doğru alçak sesle ve boynumdan aşağı küçük bir heyecanın kaymasına neden oluyor. Bana her Bayan Valentine dediğinde, tatlı ikramımın ortası yapış yapış oluyor.

"Dört gözle bekliyorum, Bay Knight."

Dudağını ısırıyor ve bu hareket o kadar erotik ki neredeyse pokeri tamamen unut diyeceğim. Ama sonra beni açık bir masaya götürüyor ve oturmam için bir sandalye çekiyor ve kendime iyi şeylerin bekleyenlere geldiğini söylüyorum. Gelene vurgu yapıyorum.

Yanıma oturuyor, kalçasını benimkine dayıyor, çünkü belli ki alay cezasına çoktan başlamış.

İki kişi daha oturuyor, biri kovboy şapkalı bir adam, diğeri de 1972'den beri bu kumarhaneden çıkmamış gibi görünen yaşlı bir adam. Güneş görmeyen bir cildi, sigara içen gözleri ve

muhtemelen duş alırken bile hareket etmiyor. Yüzündeki ifadeden benimle birlikte yerleri süpürmek istediğini, bunu yaparken de tercihen çöp kutusundaki poker fişlerini yakalamak istediğini anlayabiliyorum.

Bu arada kovboy şapkalı adam göğüslerime bakmaya devam ediyor. War- ren aniden çenemi kavrayarak, başımı ona doğru eğerek ve açıkça sahiplenici bir hareketle ağzıma kilitlenerek bana alfa yapıyor.

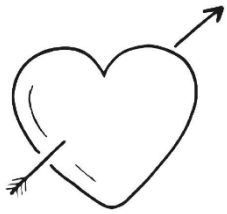
Dili hiç pişmanlık duymadan ağzıma dalıyor ve çenemi tutmaya devam ederek beni tam olarak istediği şekilde eğiyor.

Sınırlı deneyimime rağmen Warren hakkında öğrendiğim bir şey var. Beni öptüğünde, bunu sadece tadı ya da hissi için yapmıyor. Bunu hükmetmek için yapıyor. Tüketmek için. Beni asi bir iblis gibi ele geçirmek, varlığımı yiyip bitirirken içimi günahkâr bir ateşle doldurmak için.

Ve kendim hakkında öğrendiğim şey? Bundan hoşlanıyorum. Hem de çok.

CHAPTER24

WARREN

"H "Bunu nasıl yaptın?"

Pembe saçlı cadaloza bakıyorum ve hem şaşırıyorum hem de etkileniyorum.

Trix'in ağzının köşesi yukarı doğru kıvrılıyor. "Yeteneklerim var, biliyor musun?"

"Artık biliyorum," diyorum ve poker masasındaki diğer iki oyuncunun kalkıp giderken homurdanmalarını izlerken başımı sallıyorum.

Kovboy şapkası takan adam Trix'e ısırmak istediği bir kekmiş gibi bakmayı üçüncü el civarında bıraktı, o zaman Trix'in acemi şansı olmadığı anlaşıldı. Diğer adam, Trix'in kendisini yenme cüretine içten içe küfretti.

Bu arada, daha fazla gurur duyamazdım. Çok iyiydi.

Bu kızın hayal edemeyeceğin kadar poker suratı var.

O çipleri bir yığın halinde toplarken ben ayağa kalkıyorum ve krupiye çipleri atması için ona bir torba uzatıyor. Adam bile ondan etkilenmiş görünüyor.

İşi bittiğinde ayağa kalkıyor, hâlâ giydiği topuklu ayakkabılar yüzünden hafifçe sallanıyor. Bu şeyler ayaklarını acıtıyor olmalı, ama kıçını olağanüstü bir şekilde dışarı çıkarıyor ve bacaklarını gülünç derecede uzun gösteriyor, bu yüzden benden herhangi bir şikayet olmayacak.

Onun elini tutarak kasaya gidiyoruz ve Trix fişlerini nakit olarak veriyor. Oldukça etkileyici bir yığınla uzaklaşıyor ve daha önce oynamasına izin verdiğim beş yüz doları bana uzatıyor, ama ben ona el sallıyorum. "Sende kalsın" dedim.

"Tamam, ama tutabilir misin? Çantam yok. Ya da ceplerim. Ya da sütyenimin içine sokmak için yeterli yerim. Zaten göğüslerim bu şeyden dışarı taşıyor" diyor, göğüs dekoltesine bakarak.

O haklı. Orada bir santim bile yer olduğunu sanmıyorum.

"Yanlış bir hareket yaparsanız bu bebekler hemen dışarı fırlar."

Kıkırdıyorum ve parayı cebime koyarak onun yerine alıyorum. "Bunu görmeyi ne kadar istesem de yalnız olmamızı tercih ederim," diyorum ona.

Yanaklarında güzel bir kızarıklık beliriyor ama onu daha fazla kızdırmak yerine tekrar elini tutuyorum ve konuyu değiştiriyorum. "Böyle poker oynamayı nerede öğrendin?"

İtiraf edeyim, ben bile kaybedeceğini düşünmüştüm. Ama Trix bir kez daha beni şaşırttı.

"Oh, bilirsin işte. Orada burada," diye nazlı nazlı cevap veriyor.

Durup ona dönüyorum ve elim otomatik olarak belini tutmak için yukarı kalkıyor. Sanki kendimi durduramıyorum. "Peki, bana sırlarını anlatacak mısın?"

"Elbette," diyor sırıtarak, elleri göğsümün üzerine geliyor. Bunu her zaman yapmasına bayılıyorum. "Hmm, bir bakalım. Ben tek amacı insanlara sevgi getirmek olan se- cret bir öteki dünya varlığıyım. Bu nasıl bir sır?"

Uzanıp hafifçe kıçını çimdikliyorum. Çünkü etinin o nefis kısmına dokunmak için bir bahane bulmayı her şeyden çok istiyorum. "Hâlâ aşk tanrısı muhabbeti mi yapıyorsun?"

Sırıtıyor. "Her zaman." Şımarık şey.

Onu kendime doğru çekiyorum. Ona ne kadar dokunmak istediğime kendim de şaşırdım. Onu kızdırmak. Tadına bakmak. Genelde böyle biri değilimdir, ama Trix söz konusu olduğunda, açıklanamaz bir şekilde ona çekiliyorum ve onu hissetmek için her fırsatı değerlendiriyorum.

Ona doğru eğildim ve kısa bir öpücük vermeden önce alt dudağını ısırdım. Dil yok, bana açılmasına bile zaman yok. Derinleştirmeye çalışamadan ondan ayrılıyorum ve geri çekilmeme karşılık aldığım kaş çatma beni sırıtmaya itiyor. Onu böyle istiyorum. Dudaklarımı kovalamaya çalışıyor. Daha fazlasını istiyor. *Beni* istiyor.

"Pokerden bahsediyordum," diye açıklıyorum, yanaklarındaki uyarılma hissinin tadını çıkararak.

"Çok fazla maç izledim. Gözlemlemekte *çok* iyiyimdir, Mr. Şövalye."

Söyleyiş şekli kulağa erotik bir şeymiş gibi geliyor. "Oh? Sizi her türlü şekilde gözlemlemeyi çok isterim."

Yutkunuyor, kendi arzusunu açığa vuruyor ve onu bu kadar kolay heyecanlandırdığım için bir erkek gururu hissetmekten kendimi alamıyorum.

Kimyamızın yoğunluğu benim için bilinmeyen bir bölge. Elbette, diğer kadınlarla aramızda bir çekim vardı, ama bu şekilde değil. Ben daha çok yalnızlığı seven biriyim. Bir kadını bir kez dışarı çıkarıyorum, muhtemelen birbirimizi bir daha görmeyeceğimiz gerçeğiyle rahatım. Koşul yok, beklenti yok, sadece seks.

Ama Trix ile durum farklı. Aramızda daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemeyen bir çekim gücü var. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, onunla o kadar çok zaman geçirmek *istiyorum.* Ve bu tehlikeli. "Kumarhaneden ayrılmaya hazır mısın, yoksa sen de rulet için gizli uzmanlık?"

"Muhtemelen o konuda da harika olurdum ama sanırım buradan gitmeye hazırım," diyor. "Bundan sonra ne yapmak istiyorsun?"

"Hmm," diye mırıldanıyorum.

Telefonumu çıkarıp şoförüme geldiğimizi bildirmek için hızlı bir mesaj gönderiyorum. Son bir saattir otoparkta bizi bekliyordu. Mesajımı göndermeyi bitirdikten sonra telefonumda işten gelen yaklaşık on beş cevapsız arama ve otuz kadar e-posta görüyorum ama gerçeklikten kaçmaya devam etmek için bunları görmezden geliyorum.

Daha önce hiç işten erken çıkmamıştım ama bundan pişman olduğumu söyleyemem. Bütün günü Trix ile geçirdim, normalde iğreneceğim rastgele şeyler yaptım. Ama onunla her şeyi eğlenceli, yeni ve heyecanlı kılıyor. Tanrı aşkına, bugün sosisli sandviç yedim. O lanet şeylerden nefret ediyorum ama yine de onunla birlikte yiyebileceğim anlamına gelse yüz tanesini daha mideye indirirdim.

Trix'i çıkışa doğru yönlendiriyorum, geç olmasına rağmen randevumuza devam etmek istemesine seviniyorum. Normalde, kadının gitmesini sağlamak için tam bir ahmak gibi davranacağım zaman bu zamandır. Ama Trix söz konusu olduğunda, gecemizin kısa kesilmesini istemediğimi fark ediyorum. Onunla daha uzun süre birlikte olmak istiyorum.

Gece havasına adım attığımızda arabayı görüyorum ve onu otoparka doğru yönlendiriyorum. "Ne yapabileceğimize dair bir fikrim var," diyorum ona.

"Oh? Ne oldu?"

"Göreceksin."

"Hmm. Çok gizemli," diye dalga geçiyor.

Bekârlığa veda partisine katılan kalabalık bir grup yanımızdan geçiyor ve Trix'i görür görmez ona sesleniyorlar.

İçgüdüsel olarak onu kendime doğru çekiyorum, ellerim karnının üzerinde sahiplenici bir şekilde yayılıyor. Benim bir bakışımla çocuklar anında susuyor ve yürümeye devam ediyorlar.

Trix'in dudaklarından bir kahkaha köpüğü kaçıyor ve dirseğini yan tarafıma saplıyor. "Kahretsin, az önce kendi bölgeni benim üzerimden işaretledin."

Kaşlarımı çatıyorum, neden bahsettiğini bilmiyormuşum gibi davranıyorum. "Affedersiniz?"

Gözlerini deviriyor. "Oh, lütfen. İlgisiz davranmaya çalışma bile. Bu, bir köpeğin bacağını kaldırıp üzerime işemesine eşdeğerdi." Bu hijyenik olmayan karşılaştırma karşısında yüzümü hafifçe buruşturdum.

"Beni yanlış anlamayın," diye devam ediyor. "*Hoşuma* gitti. Warren Knight tarafından alenen sahiplenildim. Bu büyük bir başarı."

Ona sahip olmamdan *hoşlandığı* gerçeğinden hoşlanmamak için gerçekten çok çabalıyorum, ama kendimi durduramıyorum.

Arabaya ulaştığımızda "Neden bahsettiğini hâlâ anlamıyorum," diye yalan söylüyorum.

Kıkırdıyor ve koluma vuruyor. "Tabii ki yok."

Şoförüm kapıyı bizim için çoktan açmıştı, bu yüzden kolayca içeri kayıyoruz ve yanındaki koltuğa yerleşir yerleşmez Trix'in alanını dolduruyorum. Bacaklarından birini kendime doğru çekiyorum ve o da bu rahat jeste başını omzuma yaslayarak karşılık veriyor. Kolumu arkasına uzatıp onu kendime doğru tutuyorum ve kolunun derisinde yumuşak daireler çiziyorum.

Siteme dönerken yol boyunca bu şekilde kaldık, öyle bir aşinalık vardı ki sanki Trix'i yıllardır bu şekilde tutuyormuşum gibi hissediyordum.

Evime yanaşıp arabadan indiğimizde şoförüme başımla teşekkür ediyor ve garaj yoluma doğru ilerlemeye başlıyorum. Ama Trix ön kapıma doğru yönelmeye başlayınca onu geri çekiyorum.

Gözlerinde sorularla bana bakıyor. "İçeri girmiyor muyuz?"

"Bu gece yapılacaklar listenden birkaç şey daha çıkarabiliriz diye düşündüm," diyorum ona.

Onu ön bahçemdeki çimenlik alanın etrafından dolaştırıp arka tarafa kadar götürüyorum. Şifremle kapının kilidini açıyorum ve sonra onu veranda alanının ve havuzun yanından geçirip sahile giden özel tepelik patikaya götürüyorum.

Nereye gittiğimizi anladığı anda nefesi göğsünde sıkışıyor. "Beni okyanusa mı götürüyorsun?" diye soruyor sessizce, tepenin kenarına işlenmiş ahşap basamaklardan inmesine yardım ederken.

"Öyleyim."

Sessiz, ne düşündüğünü merak ediyorum, ama ona dönüp baktığımda, yüzünde meraklı bir ifadeyle beni izlediğini görüyorum, kaşlarının arasında hafif bir büzülme var, sanki beni anlamaya çalışıyor.

Tepenin dibine varıp yumuşak kumlara vurduğumuzda, ayakkabılarını çıkarmak için eğildim. Ne istediğimi belirtmek için ayak bileğine hafifçe vuruyorum ve o da itaatkâr bir şekilde önce bir ayağını, sonra da diğerini kaldırıyor.

Dokunuşumun ayak bileğinin etrafında hafifçe gezinmesine izin veriyor, teninin yumuşaklığına hayran kalıyorum. Topukluları yere atmadan önce kayışların arkasını dikkatlice açıyorum.

Biraz inliyor ve ayak parmaklarının yumuşak kuma batmasına izin veriyor. "Kahretsin, bu iyi hissettiriyor," diyor aşağıya bakarak. "Çok yumuşak!"

Kendi ayakkabılarımı ve çoraplarımı çıkarıp onunkilerin yanına bırakırken onun coşkusuna gülümsüyorum.

Elini tekrar tutarak onu okyanus dalgalarının zirvesine doğru çekiyorum. Su ayak parmaklarını sıyırır sıyırmaz yüzü aydınlanıyor. Ve okyanusa bakışı... Büyüleyici.

Ay yüzünü aydınlatırken, tapınmak istediğim bir tanrıça gibi görünüyor. Okyanusa baktığı böyle basit bir an, onu elle tutulur bir neşe ile dolduruyor. Etrafında olduğum her an bana getirdiği şeyin de bu olduğunu fark ediyorum. Kaybettiğim bu yaşam heyecanını.

Ona böyle bakınca, beyaz elbisesi neredeyse parlıyor, pembe saçlarının on telleri rüzgârdan yüzünün etrafında uçuşuyor ve gözleri dalgalara kilitlenmiş - yüz ifadesinde öyle bir şaşkınlık var ki göğsüm ağrıyor.

Ona daha fazla dokunmadan bir saniye daha duramayacağım için uzanıp çenesini tutuyorum ve yüzünü bana doğru çeviriyorum. "Daha önce hiç okyanus görmemiş gibi davranıyorsun," diye mırıldanıyorum.

Gözleri benimkilerle buluşmadan önce tekrar suya bakıyor. "Birçok kez baktım ama..." diye devam ediyor.

"Ama ne?"

"Daha önce hiç gelip kendi gözlerimle görme fırsatım olmamıştı. *Hissetmek* için
bu. Daha önce hep ayrı kaldım."

Bunu anlayabiliyorum, ama benim için bunun nedeni kendi kopuşumdu. O benim yanımdayken yavaş yavaş kaybolan bir şey.

Ellerim hareket ediyor, belinden aşağı iniyor ve sonra yüzgeçlerimi elbisesinin eteklerine doğru kaydırıyorum ve duruyorum.

Titriyor ama beni durdurmak için uzanmıyor. Onun yerine elleri otomatik olarak boynumun arkasına dolanıyor ve beni kendine çekiyor.

"İki parça," dedim ona sessizce.

Dili dudaklarını yalamak için dışarı fırlıyor. "Ne?"

"Okyanusa açılmak istediğini söylemiştin. Yapılacaklar listende bu da var."

Gözleri büyüdüğünde hangi ikinci maddeden bahsettiğimi anladığını biliyorum.

"Yapmak istediğin ikinci şey neydi, Trix?"

Parmaklarım elbisesinin uçlarını kavrıyor. Onu itmeyeceğim, ama *siktir et*

-Onu istiyorum.

Onu görmek istiyorum. Her bir santimini görmek istiyorum. Onu ay ışığının altında çıplak ve ıslak istiyorum. Onun görkemli vücudunun her parçasını görmek ve onu ofisimde ilk bulduğumda ona vermem gereken değeri vermek istiyorum.

"Skinny-dipping," diye cevap veriyor nefes nefese, dişleri alt dudağını yakalıyor.

Nefes alış verişi hızlanıyor ve yutkunurken boğazının sütununun zıpladığını görüyorum.

"Burada yetki sende, Trix. Yapmak istemediğin hiçbir şeyi yapmayacağız," diye onu temin ediyorum.

Tepkisi sadece basit bir gerginlik mi yoksa daha fazlası mı bilmiyorum. Ama ona asla kulüpteki o ahmağın hissettirdiği gibi hissettirmeyeceğim. Eğer bana durmamı söylerse, duracağım. Eğer şu an buna hazır değilse, bunu tamamen anlarım.

Elbisesine tutunduğum elimi bırakmaya başlıyorum, ama ben yapamadan kendi parmakları beni durdurmak için aşağı iniyor. "Hayır, hayır, istiyorum. Lütfen," diyor.

Gerçekten istediği şeyin bu olduğundan emin olmak için onu inceliyorum. Sanki kendi soruma cevap verircesine uzanıyor ve elbisesinin eteklerini kendisi kaldırmaya başlıyor.

Sertçe yutkunduğunda, gözlerim harekete odaklanıyor ve santim santim leziz yerlerinin ortaya çıkışını izliyorum. Birlikte, bir sanat eserini ortaya çıkarır gibi yavaşça elbisesini kaldırıyoruz. Ve o bir sanat *eseri*. Güzelliğin vücut bulmuş hali.

Önce esnek kalçaları görüyorum. Sonra yuvarlak kalçalar, sade beyaz ipek külot, düz bir karın. Beyaz ipek bir sutyen, kuplarından taşan bir çift iri memeyi ortaya çıkarıyor.

Köprücük kemiği. Sonra elbiseyi kafasından yukarı çekip bir kenara fırlatıyorum.

Gözlerim formunun üzerinde geziniyor. Her şeyi ezberlemek istiyorum. "Son derece muhteşemsin," diye mırıldanıyorum, kelimeler dudaklarımdan sessizce dökülüyor.

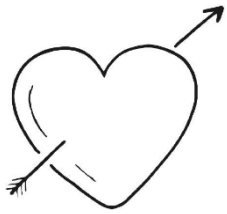
Onu tekrar yakalamak için uzandım ama küçük fingirdek aniden sırıtarak benden uzaklaştı. "Hadi ama Bay Knight. Size daha kaç kere söylemem gerekiyor? Eğer beni istiyorsan, peşimden gelmelisin."

Dönüyor ve keyifli bir kahkaha çığlığıyla dalgalara doğru koşuyor.

Sırıtıyorum. Seve seve peşinden koşacağım bir kadın bu.

CHAPTER25

WARREN

I Trix'in izini sürüyorum, kovalamacam eminim ama kuşkusuz yavaş. Daha hızlı hareket ederdim, ama... manzara harika. Kıçında beni anında harekete geçiren mükemmel bir zıplama var-

Çok sert. İyi ki bu sahilde başka kimse yok, çünkü benim olana baktıkları için gözlerini oymak isterdim.

Dur bir dakika. *Benimki ne?*

Bu tehlikeli bir düşünce. Yasak bir düşünce. Ve yeni bir düşünce değil.

Trix'i zorla eve götürmeye çalışan Sparrow denen o şerefsize karşı koyarken de aynı sözler ağzımdan çıkmıştı. *O benim,* demiştim. Ve bunu vahşice bir niyetle söylemiştim.

Neyse ki Trix bu küçük bilgiyi hatırlayamayacak kadar aklını kaçırmıştı. Yoksa onu gerçekten korkuturdum.

Kıyı şeridine ulaştığında, Trix külotunu hızla indirerek beni bir kez daha şok ediyor ve sonra sütyenini kaygısız bir bükülme ile koparak ikisini de arkasına fırlatıyor. Birden keşke kovalarken daha acele etseydim diye düşündüm, çünkü şimdi *çok daha* yakından bakmak istiyorum.

Sikmek. Sırtındaki dövmeli güzel kanatları... kıçının kıvrımlarının üzerindeki o sevimli gamzeleri... Kalçalarını kavramak ve sırf manzaranın tadını daha iyi çıkarabilmek için sikimi arkadan içine sokmak istiyorum.

Ama ben ona ulaşamadan, yumruklarını göğüslerinin üzerine vurarak bir savaş çığlığı atıyor. "Gülle!" diye bağırıyor, tam okyanusa doğru koşarken.

Ayaklarım hafifçe suyun içine girerken kendi kendime kıkırdıyorum, bacaklarının suyun içine sıçrayışını izliyorum, bacakları onu gidebildiği kadar hızlı taşıyor.

Birden keşke gece olmasaydı da kıvrımlarını daha iyi görebilseydim diyorum ama yine de gecenin gölgesi her şeyi daha erotik kılıyor sanki. Daha romantik.

Boynuna kadar suya battığında arkasını dönüyor, gülümsemesi bir fener gibi, ellerimi ceplerime sokup ona başımı sallıyorum. "Gülle böyle atılmaz," diye sesleniyorum.

"İtiraf et, hoşuna gitti."

"Şüphesiz, ama bu yine de bir gülle olarak sınıflandırılamaz."

"Beni düzeltmeyi bırak ve çıplak kıçını buraya getir," diyor arsızca, havaya kaldırdığı kolları durduğu yerde suyun yüzeyini sıyırıyor. "Beni burada tek başıma bırakma."

Kaşlarım şaşkınlıkla havaya kalktı. "Sana katılmamı mı istiyorsun?" Pembe başının aşağı yukarı sallandığını görüyorum.

"Evet."

Kuşkusuz, onu buraya getirdiğimde sonucun bu olacağını umuyordum, ama dürüst olmak gerekirse emin değildim. Bana güvenmesini istiyorum ve playboy şöhretimin onu herhangi bir şekilde incitmesini istemiyorum. Sadece yapılacaklar listesinden daha fazlasını yapabileceği bir fırsat yaratmak istedim ve evet, onu çıplak görmek kesin bir avantajdı.

Ama lanet olsun, beni de yanına davet ediyor. Çekip gidecek kadar gen- tleman değilim. Kalbim göğsümde öyle bir çarpmaya başlıyor ki parmak eklemlerimi göğsüme vuruyorum.

"Acele edin, su iyi!" diye sesleniyor.

Bir saniye bile beklemeden takım elbisemin ceketini yere atıyorum ve ellerim gömleğimin düğmelerine gidiyor. Onu yırtıcı bir niyetle izliyorum. Göğüslerinin suyun üzerinde zar zor görünen sallanışını... Ağzımı sulandırıyor.

"Emin misin, Trix?" Sesim alçak ama onun duyabileceği kadar yüksek. "Çünkü oraya girersem, sana dokunmaktan kendimi alıkoyamayacağım."

"Bana dokunmanı istiyorum," diye yanıtlıyor.

Bundan daha fazla davete ihtiyacım yok. Gömleğimi silkeliyorum ve onunla birlikte suya girmeden önce pantolonumu ve boxer'ımı indiriyorum. "Kahretsin, çok soğuk," diye tıslıyorum.

Trix bana kıkırdıyor. "Bu, küçülen penisin için soğuk havayı suçladığın kısım mı?"

Sırıtarak ona ulaşıyorum ve ellerim hemen beline dolanıyor. Vücudunu kendime doğru çekiyorum ve sonra aynı hizada, göğüs göğüse oluyoruz. Okyanusun soğuk suyunda olmama rağmen

ona duyduğum sıcak arzuyla sarmalanıyorum. Ellerim ıslak sırtında geziniyor, karmaşık dövmesinin çizgilerini takip ediyor ve yemin ederim, kabarık deri gerçekten kanat gibi hissettiriyor.

Dalgalara yakalanmamak için bizi kıyıya biraz daha yaklaştırıyorum ve dudaklarım kulağına kadar kayana kadar ağzımın çenesinin kenarına yumuşak öpücükler yağdırmasına izin veriyorum. "İnan bana, sevgilim Valentine, sen etrafımda olduğun sürece üyem için küçülme yok."

Demek istediğimi desteklemek için onu daha da yukarı kaldırıyorum ve bacakları hemen suyun altında belime sarılmak için kalkıyor. Aletim kalçasına yerleşiyor ve o da şaşkın bir nefes veriyor. Elleri göğüs kaslarımın üzerinde geziniyor, parmakları göğsümdeki eski bir yara izini gıdıklıyor.

Sonra elini hemen aramıza sokup beni avucunun içinde kavrayarak beni *tekrar* şaşırtıyor.

"Siktir, Trix," diye tıslıyorum dişlerimin arasından.

Trix verdiğim tepkiden büyülenmiş gibi beni izliyor. "Bu iyi hissettiriyor mu?" diye masumca soruyor.

"Harika hissettiriyor."

"Haklısınız, kesinlikle büzülme sorunu yok" diyor.

Beni yavaşça aşağı yukarı okşamaya başladığında kulağına doğru kıkırdıyorum, bir şekilde tam da tercih ettiğim yavaş tempoda hareket ediyor.

Yattığım çoğu kadın beni bir matkapmışım gibi çalıştırıyor. Ama Trix... okşuyor, yavaşça ilerliyor, yeterince sert sıkıyor ve başparmağını aletimin başının üzerinde sevdiğim şekilde gezdiriyor. Sanki kafamın içinde, tam olarak nasıl dokunulmaktan hoşlandığımı biliyor.

Bir kolumu onu yukarıda tutmak için kıçının altında tutarken, diğer elimi etrafına getirip sıcaklığını kavrıyorum. Nefes nefese kalıyor ve bu ses anında sikimin daha da sertleşmesine neden oluyor.

"Parmaklarımı ıslaklığına daldırmak ve amının parmaklarımın etrafında sıkıldığını hissetmek istiyorum."

Edepsiz sözlerim istediği etkiyi yarattı. Göğüs uçları göğsümde daha da sertleşiyor ve boynu ile yanaklarında bir kızarıklık oluşuyor.

"Mm-hmm. Kulağa... gerçekten hoş geliyor," diyor küçük nefes alışverişleri arasında. "Bununla devam edebilirsin."

Kahretsin, bu kız çok tatlı.

Parmaklarım, onun sikimi okşadığı aynı yavaş tempoda klitorisinin üzerinde dönmeye başlıyor. Diğer eli sırtıma gömülüyor ve kalçalarının belimin etrafında gerildiğini hissediyorum.

"Oh, kahretsin," diye nefes alıyor.

Ağzına karşı gülümsüyorum. "Bu hiçbir şey, sevgilim. Seninle işim bittiğinde adımı haykırıyor olacaksın."

Baş döndürücü şehvetine rağmen homurdanmayı başarıyor. "Ne laf ama Bay Knight," diye takılıyor. "Böyle bir şey söyledikten sonra teslim etseniz iyi olur."

"Oh, teslim edeceğim."

Bana alaycı bir bakış attı. "Elbette, Bay -"

Alaycı sözlerini anında bir parmağımı içine sokarak kesiyorum. Şaşkın bir inilti çıktı ağzından, ama kahretsin. Parmağımın etrafında o kadar iyi hissediyor ki yardım edemiyorum ama onunla birlikte inliyorum.

Aynı anda parmağımı içine sokup çıkarırken klitorisiyle oynamaya başladığımda eli beni okşamayı unutuyor.

Başını geriye doğru eğdiğinde, bunun işe yaramayacağını biliyorum, çünkü yüzünü görmek istiyorum.

"Ağzını bana ver, Trix," diye emrediyorum.

Başını hemen kaldırıyor ve kaldırdığı anda dudaklarım sahiplenici bir hamleyle onunkilere çarpıyor.

Ama bu eleva- tor'da paylaştığımız çılgın öpücükten farklı. Bu sefer, sanki birbirimizin tadına bakmak için dünya kadar vaktimiz varmış gibi hissediyorum. Ve bu doğru olmasa da, o anı yaşamama ve yalana inanmama izin veriyorum.

Dilim ağzına dalıyor ve hiç tereddüt etmeden bana açılıyor. Başını yana çevirerek beni daha derine çekiyor, ben de ikinci parmağımı onun sıcak derinliklerine s o k u y o r u m. Eklenen genişlikle inliyor, ama içindeki o tatlı noktaya vurmaya başladığımda bu inilti daha yüksek perdeden çıkıyor.

"Oh...Warren...*siktir*."

Boğazından aşağıya doğru öpmeye başlarken, "Aynen öyle sevgilim," diye onu ikna ediyorum. "Her şeyi duymak istiyorum. Her kirli düşünceyi, her muhtaç iniltiyi, her telaşlı nefesi. Hepsini istiyorum, Trix," diyorum ona.

Cevap olarak, g-noktasını tekrar okşadığımda kendinden geçmiş bir çığlık atıyor.

Ağzına kadar öpüyorum ve sonra dilimi sanki onu içmek ve bütünüyle yutmak istiyormuşum gibi içeri daldırıyorum.

Narin eli hâlâ sikimin etrafında sarılı ve kalçalarım sarsıldığında bu gerçeği hatırlıyor ve beni tekrar okşamaya başlıyor.

Vay anasını, bu çok iyi hissettiriyor.

Bana karşı kıvranmaya başladığında, kalçaları elime doğru dönerken, dudaklarım tekrar teninde gezinmek için ağzından uzaklaşıyor. Bu kez boğazının sütunundan zarif köprücük kemiğine kadar yalayarak iniyorum. Teni deniz suyundan tuzlu ama onun tarafından tatlandırılmış.

Göğsünün kıvrımını yaladığımda titriyor ve vücudu geriliyor ve ben onun zirvede olduğunu biliyorum.

"Warren..." diye yalvarıyor.

"Bana ne istediğini söyle, sevgilim."

"Ben... Ben... Beni becermeni istiyorum," diye ağzından kaçırıyor, sikim elinde nabız gibi atıyor ve ben donup kalıyorum.

"Önce seni boşaltmak istiyorum," diyorum ona.

Başını sallıyor ve parmaklarını bileğime dolamak için beni serbest bırakıyor, parmaklarım hala içine girip çıkmaya devam ediyor. Kahverengi gözlerini açıp bana bakıyor. "Hayır, seni *tam olarak* böyle istiyorum, tam şu anda. Çünkü bu tam anlamıyla mükemmel" diye nefes alıyor, ben onu kollarımın arasında tutarken vücudu suyun içinde yüzüyor. "Ve senin sikin içimdeyken boşalmak istiyorum."

Vay anasını.

İnliyorum ve alnımı onunkine yaslıyorum. "Lanet olsun, kadın. O güzel ağzından çıkan iğrenç kelimelerle beni patlatabilirsin."

"Al beni, Warren. Lütfen."

"Prezervatifim yok."

Başını sallıyor. "Ben temizim ve hamile kalamam."

Normalde bir kadına asla güvenmez ve prezervatif takmadan onunla yatmazdım. Riske atmazdım. Ama ben ona güveniyorum.

"Emin misin?" Gözlerinin derinliklerine bakarken bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırmak için uzanarak soruyorum.

Başını sallıyor ve bana bakışı... Çok şiirsel. Sanki bana dolaylı olarak güveniyor. Sanki benden önce hiçbir erkeği arzulamamış gibi.

"İlk kez seninle gelmek istiyorum," diyor sessizce. "Lütfen."

Böyle bir isteği nasıl reddedebilirim ki?

Sertçe yutkunuyorum ve iki elimi de yüzünü kavrayacak şekilde kaldırıyorum. Bu, o... o haklı. Bu kesinlikle mükemmel.

Onu tekrar öpüyorum ve o da beni en az benim ona verdiğim kadar hararetle öpüyor. Kolları omuzlarıma dolanıyor ve

kendimi onun merkeziyle aynı hizaya getiriyorum ve sonra yavaşça içeri doğru itmeye başlıyorum.

Deniz suyunun girişime yardımcı olmak için hiçbir şey yapmamasına rağmen, bir inç içeri ittiğimde, benim için lezzetli bir şekilde ıslak olduğunu görüyorum, bu da girişimi kolaylaştırıyor, sanki vücudu benimkiyle birleşmeyi bekliyormuş gibi.

İçine daha fazla girdiğimde ağzıma doğru tıslıyor ve hareketsiz kalmak beni öldürse de, bedenime alışmasına izin vermek için duraklıyorum. Dudakları benimkilerden ayrılıyor ve bana karşı pantolonunu çıkarıyor. "Sihirli parmak klitoris şeyini yap," diyor nefes nefese.

Dudaklarına karşı gülümsüyorum. "Memnuniyetle."

Bir kez daha uzanıyorum ve klitorisiyle oynamaya başlıyorum, ama bu sefer hızım hızlı. Daha önce onunla yeterince oynamıştım. Şimdi, onun sikime boşalmasını hissetmek için sabırsızlanıyorum.

Vücudu bana karşı gevşiyor ve onu hafifçe yukarı kaldırıyorum ve sonra kalçalarımı aynı anda yukarı iterken onu tekrar üzerime çekiyorum, ondan yüksek bir inilti çıkarıyorum. Ve sonra taşaklarımın derinliklerinde, onun her bir nefis santimini sikimin kılıfında hissediyorum.

"Kahretsin, çok iyi hissediyorsun," diyorum, çekip tekrar içeri girerken onu övüyorum.

"Oh, Warren... hissediyorsun... hissediyorum... *o kadar çok* hissediyorum ki."

Başını tekrar geriye atmaya çalışıyor ama onu durduruyorum. "Yapma," diyorum ona. "Dudaklarını istiyorum. Amın sikimin üzerine geldiğinde, dilimi ağzında istiyorum. Seni görmek, duymak, *her yerinde* hissetmek istiyorum. Anladın mı? Çünkü şu anda, Trix? Şu anda sen benimsin."

Kapüşonlu gözleri sözlerimle parlıyor ve sonra kalçalarım cezalandırıcı itişlerle tekrar tekrar ona çarpmaya başlıyor. Bu anda kendimi onun derinliklerine kadar sokabiliyorum ve bunu her yaptığımda beni başka bir inilti ya da ismimi mırıldanarak ödüllendiriyor.

Klitorisinin üzerinde dönmeye devam ediyorum ve sikimin üzerinde çırpındığını hissettiğimde, yakın olduğunu anlıyorum.

Islak vücudu benimkiyle mükemmel bir şekilde birleşiyor, su etrafımızda ileri geri hareket ediyor, amcığı sikimi kavrıyor, onu kaldırıp tekrar üzerime iterken kıçı ellerimde sallanıyor... Bu tam bir mükemmellik ve daha fazla dayanamayacağımı biliyorum.

"Warren, ihtiyacım var... İhtiyacım var..."

"Neye ihtiyacın var, sevgilim?" Boynunu ve kulağının altını yalarken soruyorum.

"Gelmem gerek. Şimdi. Lütfen." "Sana ihtiyacın olanı vereceğim."

Dört parmağımı da klitorisinin üzerinde onun istediği hızda gezdirmeye başlıyorum. Diğer elim onu sikimde tekrar tekrar yukarı aşağı hareket ettirmeme yardım ediyor, ama o da işin yarısını yapıyor, kendini üzerimde yukarı aşağı kaldırıyor ve bunu yaparken göğüslerini yüzümün önünde çılgınca sallıyor.

Klitorisine tekrar vurduğumda, amı etrafımda kenetleniyor ve dudaklarının arasından çığlık çığlığa ismimle boşalıyor. Hemen ağzını yakalıyorum, çünkü onun coşkusunu ruhumun derinliklerine kadar içmek istiyorum.

İçine girerken rahatlamıyorum, devam ettikçe zevkini uzatıyorum, esnekleşmeye başladığında bile ağzım talep ediyor.

Amı tekrar etrafımda sıkılaştığında, daha fazla dayanamıyorum. İçine bir kez daha derinlemesine girdim ve mutluluktan inleyerek boşaldım.

Aynen öyle. Sikeyim. Mükemmel.

İkimizin de ortak zevkimizin etkisinden kurtulması biraz zaman alıyor. Hızla çarpan kalbimin sakinleşmesi için uzun süre bekliyorum. Nefes alışım yavaşladığında, bacaklarım orgazmımın yoğunluğundan neredeyse pes etmeye hazır, ama onu bırakmak istemiyorum. Henüz değil.

Trix memnuniyetle iç geçiriyor ve başını boynumun kıvrımına yaslıyor. "Bunun sağlam bir B artı olduğunu söyleyebilirim," diyor aniden.

Ona göz kırpıyorum. Eminim yanlış duymuşumdur. "Ne?"

Başını yukarı kaldırır. "Hadi ama, bu kadar şaşırmış görünme. Sana ilk kez A vermemi beklemiyordun, değil mi?" diye soruyor arsız bir sırıtışla.

Bu kız.

Hiçbir uyarıda bulunmadan onu hafifçe kıçından çimdikliyorum ve sonra bizi kıyıya geri götürmeye başlıyorum. "Küçük yalancı," diyorum dudağını ısırırken. Başını bana gömerken boynuma doğru gülüyor. "İkimiz de A'yı hak ettiğimi biliyoruz," diyorum ona bizi sudan çıkarırken. Hâlâ onun içine gömülüyüm ve açıkçası bunu değiştirmek istemiyorum ama kaçınılmaz olanı uzattığımı da biliyorum.

"Gelişmek için her zaman yer vardır, Bay Knight," diye cevap veriyor boğuk bir sesle ve yüzünü asmamaya çalışsa da gözlerinde parlayan eğlenceyi görebiliyorum.

"Öyle mi?" Meydan okuyorum. Aletimin hâlâ içinde gömülü olmasından yararlanarak, ona hatırlatmak için kalçalarımı öne doğru itiyorum.

"*Burası* sana *bir oda* gibi geliyor mu?" Ukala bir sırıtışla soruyorum.

Mutluluk içinde titriyor ve sonra bana karşı sürtünmeye başlıyor, bu da onun içinde tekrar sertleşmeye başlamamı sağlıyor.

Doyumsuz küçük şey.

"Kes şunu, benim küçük yaramaz sevgilim, yoksa seni burada, plaj kumlarının üzerinde beceririm ve bu sandığın k a d a r zevkli olmaz."

Dudaklarını yana doğru büzerken bu onu biraz ayıltıyor. "Haklısın," diyor bana. "İşime kum karıştırarak mükemmel gecemizi mahvetmek istemiyorum."

Sahile doğru ilerlerken kıkırdıyorum. Her ne kadar onu tutmaya devam etmek istesem de, eğer şimdi aletimi içinden çıkarmazsam, onu gerçekten kumda unutulana kadar bececeğimi biliyorum. Onu nazikçe ayaklarının üzerine yatırıyorum ve ben içinden çıkarken hafifçe irkiliyor.

"Ağrın var mı, sevgilim?"

"Biraz," diye itiraf ediyor. "Ama harika hissettirdi. Buna kesinlikle değdi. Ve... Yapılacaklar listemdeki maddelerin üstünü çizdim, yani gerçekten kendini aştın Warren Knight."

"Sizin için yeterli olabildiğime sevindim."

Ona bakarken ellerimi belinde tutuyorum, su damlalarının tenini nasıl çillendirdiğini ve ürpertinin meme uçlarını nasıl güzel pembe tepelere dönüştürdüğünü seviyorum. Dudakları şişmiş, saçları okyanus sisi yüzünden nemli ve daha beş dakika önce seks yapmış olmamıza rağmen, onu tekrar istediğimi fark ediyorum.

Şakağına bir öpücük konduruyorum ve sonra eğilip diğerini tam kalbinin üzerine bastırıyorum. Çünkü ne kadar çılgınca görünse de, Trix bana bunu yapıyor. *Tam orada* hissetmemi sağlıyor.

Çekilmemden bir saniye önce kalp atışlarının nabzı dudaklarıma çarpıyor. Şefkatli jestim karşısında huşu ve şaşkınlıkla bana bakıyor ve sonra hayatım boyunca gördüğüm en sevimli şeyi yapıyor.

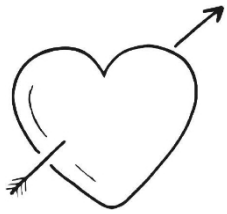
Öne doğru eğiliyor ve dilini eski yara izimin üzerinden geçirerek hareketime karşılık veriyor, sonra dudakları doğrudan kalbimin üzerine bastırarak bana şimdiye kadar aldığım en tatlı öpücüğü veriyor.

İşte o zaman anladım. Trix Valentine imkansızı başardı.

O gün sadece ofisime izinsiz girmedi. Bu lanet şeyden tamamen vazgeçmişken kalbime de izinsiz girdi.

CHAPTER26

TRIX

Fya da üçüncü kez, Warren'ın yatağında uyandım.

Ama bu sefer, yemekten zehirlenmek ya da kafayı bulmak yerine, kendimi saf postkoital mutluluğun tadını çıkarıyor.

İlk seks yapışım *mükemmeldi*. Sadece seks gibi hissettirmedi, either. Daha fazlasını hissettirdi. Dün gece Warren'ın bana bakışı... Bana hissettirdiklerini kelimelere dökemiyorum bile. Bana aldığım her nefese değer veriyormuş gibi baktı. Sanki beni yutmak istiyormuş gibi, sanki dünyanın en seksi kadınıymışım gibi baktı. İkimiz de okyanustaydık, sanki başka hiç kimsenin var olmadığı dünyanın ucunda gibiydik.

Bana sarılma şekli, dokunuşundaki hürmet, bedenlerimizin birbirine kavuşma şekli... Tam anlamıyla mükemmel olduğunu söylediğimde gerçekten ciddiydim.

Onu izlediğim onca haftadan sonra, bana dün gece baktığı gibi bakacağını hiç hayal etmemiştim. Şimdi o bakışa bağımlıyım - o açlığa, bakışlarındaki o şehvet pırıltısına. Tekrar ve tekrar istiyorum.

Gözlerimi açıp balkon kapısından içeri süzülen yumuşak güneş ışığını gördüğümde usulca geriniyorum ve sonra sert bir çıkıntının kıçıma battığını hissedince gülümsüyorum.

Arkamı dönüp bana bakan Warren'ın uykulu yüzüne gülümsüyorum. "Sana da günaydın," diyorum, nefes nefese ses tonum uykudan biraz hırıltılı.

Gözleri kararıyor. "Günaydın," diye cevap veriyor, aynı derecede boğuk bir sesle. "Çıplak ve yatağımda çok seksi görünüyorsun."

Elini aşağı kaydırıp karnımın üzerine koyuyor ve anında bir tepki olarak bacaklarım bisküvi kutusu gibi açılıyor. Aynen böyle çözülüyor.

Warren kaşlarını kaldırarak aşağı bakar. "Orada neler oluyor?"

Bakışlarını iğrenç bacaklarıma doğru takip ediyorum. "Bilmiyorum. Karnıma dokunmak seks düğmesi gibi bir şey sanırım."

Kıkırdıyor. "Bunu unutmayacağımdan eminim. İşe yarayabilir."

Beni böyle ovmaya devam ederse *gerçekten* işe yarayacağım. Kırıntı arayan lanet bir kedi gibi ona sokulmamak için kendimi fiziksel olarak durdurmak zorundayım.

Ona bakarak yakınlığımızın tadını çıkarmak için bir an duruyorum. Adamım, sabah sesi sabah odunuyla birleşti, ayrıca sabah saçları çok seksi... Onun her santimini yalamak istiyorum.

"İstediğin zaman beni yalamaktan çekinme," diyor dudaklarını çekiştiren bir gülümsemeyle, bunu yanlışlıkla yüksek sesle söylediğimi anlamamı sağlayarak.

"Dün gece beni çok yordunuz Bay Knight," diyorum. Parmaklarımın karnının çıkıntılarında gezinmesine izin veriyorum. "Deniz seksi harikaydı. Okyanus orgazmları kesinlikle yapılacaklar listemde ilk sırada olmalıydı," diyorum.

"Hindsight yirmi yirmi."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Ama sonra yatak seksi de iyiydi. Şimdi seni sağlam bir A eksiye yükselttim."

"Gerçekten mi?" diyor, uzanıp beni üzerine çekiyor. Beline sarılıyorum, ellerim karnında tünüyor ve kendimi dengeliyorum. Bu açıdan, güler yüzlü personelinden *çok hoş* bir "merhaba ve merhaba" alıyorum.

"Sadece A eksi mi?" diye meydan okuyor beni belimden kavrarken.

"Dediğim gibi, gelişime her zaman yer var."

"Bunun bedelini ödemek zorunda kalacaksın, sevgilim

Valentine." Bana böyle demesine bayılıyorum.

"Psh," diye alay ediyorum. "Senden korkmuyorum."

Gözleri parlıyor. Bu benim ilk uyarım olmalıydı. "Söylediğim yanlış bir şeydi," diye mırıldanıyor neşeyle. Bu benim ikinci uyarım olmalıydı.

Görünüşe göre uyarılar konusunda kötüyüm.

Bir saniye önce elleri belimdeydi ve bir saniye sonra yanlarıma vurmaya ve dürtmeye başladı, kaslarımın zıplamasına neden oldu ve içime bir his girerken ağzım şaşkınlıkla açıldı.

Çaresizce onun saldırısından kaçmaya çalışırken ağzımdan, yapabildiğimi bilmediğim hayvan çığlıklarıyla karışık utanç verici kahkahalar dökülüyor.

Tabii ki, ben kaçmaya ve çırpınmaya devam ederken bacaklarıyla beni yerime kilitliyor.

"Ne oluyor?" Ciyaklıyorum.

Parmakları yanlarıma, kaburgalarıma, koltuk altlarıma, kalçalarımın içine giriyor... ve ben kendimi kaybediyorum, o kadar çok gülüyorum ki ona yalvarırken karın kaslarımın oluştuğunu hissediyorum.

"Neden... ne... *hayır*!" Kıkırdayan kahkahalar arasında nefes nefese kaldım.

"Çok gıdıklanıyorsun amına koyayım," diyor benim yüzümden attığı kahkaha nöbetleri arasında keyifle.

"Bundan hoşlanmıyorum!" Uluyorum.

"Gülüyorsun," diye dikkat çekiyor.

"Bu en kötüsü!" Yüzümden histerik kıkırdamaların gözyaşları akıyor, gülümsemem o kadar geniş ki yanaklarım acıyor.

"Bana A artı aldığımı söyle, ben de durayım." "Asla!" Ben kadınım. Beni dinle.

Gözleri yırtıcı bir meydan okumayla parlıyor. "Yanlış cevap."

Daha önce beni acımasızca gıdıkladığını sanıyordum. Hayır. Bu daha kötü. Bu daha kötü.

Göz açıp kapayıncaya kadar sırtüstü yatıyorum ve Warren beni altına kıstırıyor. Dans eden parmakları gıdıklanan vücudumun her yerine saldırmaya devam ediyor, ama sonra tam göbeğimin üzerine iğrenç bir şekilde yüksek sesle ahududu üflemeye başlayarak buna ekliyor.

"Tamam, tamam, tamam! Amca! Siktiğimin amcası!" Ağlıyorum.

Rahat durmuyor ve ben o kadar çok gülüyorum ki nefes almakta zorlanıyorum. "Kelimeleri söyleyin Bayan Valentine."

"Bir artı! Bir artı!" Bağırıyorum, vücudum bir o yana bir bu yana sallanıyor. "A lanet olası bir artı aldın!"

Kelimeler ağzımdan çıkar çıkmaz, gıdıklayıcı işkencesi aniden duruyor ve ukala bir piç gibi bana bakıyor.

Düzensiz nefes alış verişim yüzünden göğüslerim inip kalkarken gözlerimi ona dikiyorum. "Bu pis bir numaraydı."

Omuz silkiyor, hâlâ bedenime sarılıyor ama tüm ağırlığını üzerime vermemeye dikkat ediyor. "Kirli olmadığımı hiç söylemedim," diyor müstehcen bir sırıtışla.

"Gıdıklanmak çok yorucu," diyorum, aniden uykuya ihtiyacım varmış gibi hissederek. "Tamam, doğru" diyorum, vites değiştiriyorum. "Hazır sen buradayken..."

Bana kaşlarını çattı. "*Seni* yakaladığıma eminim."

Ona bir el salladım. "Aynı şey. Her neyse, artık resmi bir randevuya çıktığımıza ve kirli işleri hallettiğimize göre, bunun ilişkimizin yirmi soruluk kısmı olduğunu düşündüm."

"Yirmi soru mu?"

"Evet, bilirsin*, en sevdiğin rengin ne olduğunu* ve *amın sikimin üzerine geldiğinde dilimi ağzının içinde istiyorum* gibi şeyleri geçtiğimiz yer. Şimdi diğer şeyler hakkında konuşacağımız, birbirimize sorular soracağımız kısma geldik, değil mi?"

Dün geceki müstehcen sözlerini ona tekrarlamamdan dolayı gözleri eğlence ve sıcaklıkla parlıyor. Şakacı bir şekilde göğsüne vuruyorum. "Odaklan!"

"Özür dilerim. Lütfen devam edin," diyor ellerini yanlarımda gezdirip göğüslerimi kavramaya başlarken. "Tanrım, muhteşemsin," diye mırıldanıyor. "Bu göğüslere bayılıyorum."

Sözleri ve elleri karşısında nefesim kesiliyor ama devam ediyorum. "Yani... evet. Gerçek şeyler," diyorum, gözlerimi onun göğsümdeki hareketlerinden kaldırıp odaklanabilmek için gözlerine bakmaya zorluyorum. "Sanki seviye atlıyormuşuz gibi. Ben sana kendimle ilgili şeyler anlatacağım, sonra sen de bana kendinle ilgili şeyler anlatacaksın. Ne istersen sorabilirsin. Mesela, "*Hey, Trix, o gün ofisimde neden çıplaktın?* Ya da... *Nasıl bu kadar muhteşem bir çöpçatan oldun?"*

Başını sallamadan önce bakışları bana kayıyor. "Birbirimizden zevk alıyoruz, Trix. Birbirimizin hayatına dalmamıza ve onu didik didik etmemize gerek yok," diyor, göğüslerimi okşamaya devam ederken, parmakları hassas meme uçlarımda geziniyor.

"Hadi başlayalım," diyorum onu görmezden gelerek. Bedenim aynı şeyi yapamıyor, çünkü sırtım yukarı kalkıyor ve muhtaç memelerimi avuçlarının içine daha da itiyor. Onaylarcasına mırıldanıyor ve küçük evcil hayvanlarmış gibi onları okşamaya başlıyor. "Her neyse..." Kıvranmamak için kendimi zor tutarak nefes nefese kaldım. "Gerçekten tesadüfen ofisinizdeydim. Ve çıplak olayı bir anda oldu."

Kıkırdamasının birbirine bağlı bedenlerimizde titreştiğini hissediyorum. "Söz konusu sen olduğunda, Trix, bundan hiç şüphem yok."

Devam ediyorum. "Ama tesadüfen ofisinizde olduğum için, bu durumdan yararlanıp sizi eşleştirmeye çalışabileceğimi düşündüm."

"Ki bunda fevkalade başarısız oldun," diye ekliyor, tam eğilip dilini meme ucumun üzerinde gezdirmeden önce.

"Bok yapmadım... o... evet, onu yap," diye yalvarıyorum, tamamen raydan çıkıyorum.

Tekrar kıkırdıyor, bir meme ucunu ve sonra diğerini çalışırken parmaklarım saçlarının arasından geçiyor. Tırmalıyor, ısırıyor, emiyor, yalıyor... tüm vücuduma bir vızıltı gönderiyor.

"Her neyse..." Nefes almayı başarıyorum ama beynimi konuşabilecek kadar iyi çalıştırmak için epey çaba sarf etmem gerekiyor. "Ben gerçek bir aşk tanrısıyım. Bilmen gerektiğini düşündüm. Bu yüzden çöpçatanlıkta bu kadar iyiyim."

"Aynı fikirde olmadığımızı kabul ediyoruz," diye mırıldanıyor ve meme ucuma nefesini üfleyerek sertleşip acı verici bir tepe noktasına ulaşmasını sağlıyor.

"*Harikayım...* şimdi. Önceden o kadar da değildim," diye itiraf ediyorum ama başını aşağı, aşağı, aşağı hareket ettirmeye başlayınca düşünce trenimi tekrar kaybediyorum.

Lanet olsun.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, yetenekli dili yarığımın üzerinde bir yol yalıyor ve ben haykırıyorum, gözlerim kapanıyor.

"Warren!"

Ağırlığı bir an üzerimden kayıyor ve birkaç saniye sonra geri geliyor. "Konuşman bitti mi sevgilim?" diye takılıyor.

"Mm-hmm. Evet. Lütfen devam edin."

Gülüyor ve sonra dili beni o kadar iyi beceriyor ki ayak parmaklarım kıvrılıyor ve ellerim çarşafları yumrukluyor.

"Halı perdelerle uyumlu," diye mırıldanıyor, parmağını bacaklarımın arasındaki kısa saçlarda gezdirirken. "İtiraf etmeliyim ki bunu beklemiyordum."

"Pembeyi severim," diye mırıldandım.

Beni biraz daha yalamadan önce kıkırdıyor. "Tadın çok tatlı. Pamuk şeker gibi. Benim şekerli sevgilim."

"Warren..."

Oraya gitmek istiyorum. Dün gece beni tanıştırdığı o zirveye. Bunu o kadar çok istiyorum ki tüm vücudum şimdiden ihtiyaçtan titriyor.

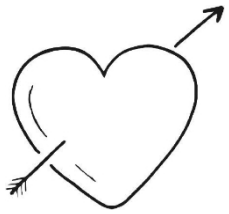
"Seninle ilgileneceğim," diye söz verdi bana.

Amımın dudaklarını aralıyor, meme ucuma üflediği gibi klitorisime üflüyor ve ben de karşılık olarak tıslıyorum. Yine de onu azarlayamadan, içime bir parmağını sokuyor ve sonra klitorisime başka bir şey bastırıyor ve bu onun dili *değil*.

İhtiyaç duyduğum yumruya sert ve hafif soğuk bir şeyin bastırdığını hissettiğimde gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve sonra... canlanıyor. Frankenstein gibi.

CHAPTER27

TRIX

"W*Bu* ne lan? Ne... Oh lanet olsun, oh lanet olsun, *oh lanet* olsun!"

Warren'ın klitorisimin etrafında daireler çizmesini izleyerek aşağı bakarken kelimeleri tekrar tekrar söylüyorum.

ince kırmızı vibratör.

O şey klitorisime karşı o kadar sert titreşmeye başlıyor ki neredeyse yataktan fırlayacaktım.

"Lanet olsun ayakkabılarıma," diye bağırıyorum, bedenim kıvranmayı durduramıyor. Sanki vajinam canlı bir telle temas halindeymiş gibi, neredeyse çok fazla olan uğultulu bir zevkle elektrik çarpıyor gibiyim.

Warren, kalçalarım tekrar yukarı fırladığında elini karnıma koyuyor ve beni yatağa sabitliyor.

Tam tırmandığım o zirveye ulaşmak üzereyken, vibratörü alıp klitorisimi tekrar yalıyor, hassas, zonklayan sinir demetini ağzına alıyor ve aynı anda vibratörü *içime* sokuyor.

Oh, kahretsin.

Göz kapaklarımın arkasında yıldızlar patlıyor. Konuşamıyorum. Göremiyorum. Nefes alamıyorum. Kahretsin, adımı bile hatırlayamıyorum.

Kimim ben? Orada mısın, Sev? Benim, biri.

Warren tekrar hareket ediyor, vibratörü parmaklarıyla değiştiriyor, böylece g noktama kıvrılabiliyor ve sonra o güçlü yankılar tekrar klitorisime çarpıyor ve ben bitiyorum. Bitmiştim. Tamamen pişmiş. İçime bir vibratör koy, ben bittim.

Bir cam parçası gibi paramparça oluyorum - eğer söz konusu camın üzerinde lanet olası sihirli bir çekiç gibi titreşen bir vibratör varsa.

Onun adını haykırıyorum. Ya da benimkini. Ya da başka birinin. Gerçekten kim bilir? Kimin umurunda?

Orgazmım birinden diğerine ve sonra *diğerine* yuvarlanıyor, çünkü sanırım vajinam o zirveye merdivenleri tırmanmaya ve sonra onu lanet olası bir üç katlı yapmaya karar verdi.

Öleceğim. Gerçekten bir vibratör yüzünden öleceğim. "Çok fazla orgazmdan ölüm" herkesin görmesi için mezar taşıma kazınacak.

Kızamıyorum bile. Gitmek için harika bir yol olurdu.

Komadan uyanır gibi yavaşça aşağı iniyorum. Sanırım yanlışlıkla bilinç düzeyine falan yükseldim.

O kadar aşırı nabzım atıyor ki Warren sonunda acımasız bakımlarını bırakıp vibratörü vücudumdan çıkardığında bunu hissetmiyorum bile.

Bir çift vahşi, seks dolu göz açıyorum ve soluksuz bir saygıyla ona bakıyorum. "Evlen benimle."

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturarak gülüyor ve vücudumda yukarı doğru kayarak dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Kimse sana orgazmdan sonra evlenme teklif etmemeyi öğretmedi mi?" diye takılıyor.

Beni çıkardığı o zirveden hala inmeye çalışırken başım zarif bir şekilde sallanıyor. "Hayır, çünkü bu aptalca bir kural. Ve ben sana evlenme teklif etmiyordum. Vi- bratöre teklif ediyordum. O şey. Öyle. İnanılmaz. Hayatımın geri kalanını onunla geçirmek istiyorum."

Gülüyor ama şaka yapmıyorum.

Bir şekilde uzanıp avucunun içinde tuttuğu yerden almaya çalışacak gücü buluyorum, ama Warren benden *çok* daha hızlı hareket ediyor ve onu ulaşamayacağım bir yerde tutuyor. "Uh uh," diyor onu önümde sallayarak.

Yemin ederim, gözlerim onu özlemle izlerken salyalı bir köpek gibi dudaklarımı yalamak istemedim. Öylece oluveriyor.

"Bunu senin üzerinde kullanabilecek tek kişi benim." Öfkeyle yatağa geri düştüm. "Ne? Neden?"

Tekrar eğilip beni bir kez öpüyor ve cevap vermeden önce dudaklarımın kenarını yalıyor. "Çünkü. Birlikte olduğumuz sürece, bu amcığa dokunabilecek tek kişi benim, anladın mı?"

Kendimi otomatik olarak başımı sallarken buluyorum, çünkü onun kirli sahipleniciliğini seviyorum. Çok ateşli.

"O güzel amından akıttığın kremayı sadece ben yalayabiliyorum," diye devam ediyor. "Kıvranışını ve nefes nefese kalışını izleyebiliyorum, mırıldanışını duyabiliyorum

Tutarsızca. Yani bu mu? Bu da benim," diyor ve vibratörü alaycı bir şekilde önümde sallıyor. "Uslu bir kız ol, sonra yine kullanırım."

Alay ediyorum ve gözlerimi deviriyorum, içimden göğüslerime altın bir yıldız çizmeye ve bir hale takmaya hazır olsam da, çünkü o büyülü küçük zevk çubuğunu üzerimde tekrar kullanması için ne gerekiyorsa yapacağım.

Yine de sakin davranıyorum.

"Kesinlikle iyi bir kız olacağım!"

Ağzımdan kaçırdım. Tamam. O

zaman o kadar da havalı değil.

Bana sırıtıyor ve sonra yataktan kalkıyor, hala çok etkileyici bir ereksiyonu var.

"Hey!" diyorum parmağımla aletini göstererek. "Seni orgazm edebilirim. Bu beni iyi bir kız yapar. Harika bir kız, hatta bazıları öyle bile diyebilir," diyorum aceleyle.

Az önce çaresiz mi görünüyordum? Vajinam artık iki dudağımı da mı kontrol ediyor? Kendini topla, Vajina. Bizi titreşimli parmağının altına aldığını bilmesine izin veremeyiz.

Bana göz kırparak sırıtıyor.

Lanet olsun. O biliyor.

"Bunu yapmanı ne kadar istesem de, işe gitmek için hazırlanmam lazım, yoksa geç kalacağım," diye cevap veriyor. "Ve zaten dün seninle okulu astığımdan beri işlerin çok gerisindeyim."

Hayal kırıklığına uğramış bir hava üflüyorum, yıkamak için banyoya götürürken gözlerim özlemle vibra- toru izliyor. Lavabonun çalıştığını duyuyorum ve sonra geri geliyor, komodinin çekmecesini açıp onu yerine koyuyor. "O şeyi sadece benim için mi aldın?"

Başını sallıyor. "Yapılacaklar listenden bir maddeyi daha silmene yardım ettim. Bir şey değil," diyor ukalaca.

"Tam bir öğretmen oyuncağısın," diye takılıyorum dirseklerimin üzerine otururken. Warren takdir dolu, aç gözlerini vücudumda gezdiriyor. "Sikeyim.

Yatağımdan kalkıp üzerine bir şeyler giymelisin, yoksa gerçekten geç kalacağım."

Gülümseyerek yataktan kalkıyorum, kollarımı ve sırtımı tembelce esnetiyorum. Arkamda Warren'ın inlediğini duyuyorum.

"Bugün günlerden ne?" diye sordum. "Belki çalışmak zorunda olmadığında daha eğlenceli şeyler yapabiliriz?"

"Bugün Çarşamba. Ve tabii," diye cevaplıyor.

Etrafımda dönüyorum. "Çarşamba mı?" Soruyorum, yüzüm aydınlanıyor.

Bana ihtiyatla bakıyor. "Evet..."

Ellerimi çırpıyorum. "Harika! Aslında gitmem gereken bir yer var. Duş alabilir miyim? Ve bir araç?"

"Tabii ki. Benim banyomda duş alabilirsin ve şoförüm seni gitmen gereken yere bırakır. Bugün işe kendim gidebilirim," diyor ve muhtemelen şoförüne bir mesaj yazmaya başlarken komodinden telefonunu alıyor. "Nereye götürülmek istiyorsunuz?"

"Önce komüne dön. Sonra üniversiteye."

Warren'ın gözleri bana kayıyor ve kaşlarının arasında bir çatıklık beliriyor. "Üniversiteye mi gidiyorsun?"

Başımı sallıyorum, Warren'ın dün geceden getirdiği elbisemi arıyorum ama beyaz kumaş dün geceki nemli plaj kumunda yatmaktan kirlenmiş ve buruşmuş.

"Evet. Hayır. Biraz. Pek sayılmaz,"

diyorum. Warren duraksıyor.

"Tamam o zaman."

Mesajını yazmayı bitiriyor ve sonra dolabını işaret ediyor. "Kulüp gecesinden kalma kot elbiseni yıkattım. Onu giyebilirsin. Kumarhanede kazandığın parayı da almayı unutma. Pantolonumun cebinde."

"Teşekkürler!" Aceleyle dolaba giriyorum ve elbiseyi hemen buluyorum. Tüm o siyah takımların arasında kolayca göze çarpıyor. Onu alıp koluma geçiriyorum ve banyoya doğru ilerliyorum. "Hızlıca bir duş alıp yolunuzdan çekileceğim."

"Acele etme," diyor, elbiseye merakla bakarak. "Ne?"

Gözleri elbisemden gözlerime kayıyor. "Sütyen ya da külot yok mu?"

Omuz silkiyorum. "Temiz iç çamaşırım yok ve sütyenim hâlâ plajda bir yerlerde," diye açıklıyorum. "Merak etme, senden başka kimseye göstermem," diyorum göz kırparak.

İnliyor ve yemin ederim, hâlâ yarı sert olan siki de onunla birlikte inliyor. "*Yalnız başıma* soğuk bir duş almam lazım, yoksa seni oraya kadar takip eder ve sana kötü şeyler yaparım."

"Yağmur kontrolü mü?"

Öne çıkıyor ve dudaklarıma uzun bir öpücük konduruyor. "Bu bir randevu," diye söz veriyor. "Şoförüm aşağıda. Seni gitmen gereken yere götürecek. Tercihen önce bir giyim mağazasına."

Kıkırdayarak onu hafifçe göğsünden itiyorum. "Devam et," diyorum banyoya doğru geri çekilirken, elbisemi tezgâhın üzerine bırakıyorum.

Koyu renk gözleri çıplak bedenimi tekrar tarıyor. "Bir saniye düşündüm de, belki biraz geç kalabiliriz?" diye teklif etti. "Aynı duşu almak su tasarrufu da sağlar."

Gözlerimi deviriyorum. "Gerçek motivasyonun buymuş gibi davranma."

Beni yakalamak için öne doğru adım atıyor ama kapıyı hızla yüzüne kapatıp kilitliyorum. Kapı kolunun sallandığını duydum. "Beni baştan çıkarmak yok!" Kapıdan bağırıyorum. "Gitmemiz gereken yerler var. Bir dahaki sefere bana duşta orgazm yaşatabilirsin."

Bir süre sessiz kaldı. Sonra duydum ki, "Tamam. Ama şunu bil ki, seni ıslak ve çıplak düşünürken misafir banyosunda sikimi yumrukluyor olacağım."

Yutkunuyorum. "Not edildi ve çok renkli bir şekilde görselleştirildi," diye mırıldanıyorum.

Onun uzaklaştığını duyuyorum ve hızla duşuna doğru yürüyüp açıyorum. Su ılıklaşır ılıklaşmaz içine atlıyor ve hâlâ tuzlu suyla karışık olan saçlarımı ve vücudumu hızla yıkıyorum.

Beş dakika içinde bitiriyorum çünkü gerçekten acelem var. Kabarık siyah havlularından birini etrafıma sarıyorum ve suyu uzuvlarımdan ve saçlarımdan temizliyorum. Ama tam havluyu sırtımdan çekerken, omurgamın yakınında keskin bir acı hissediyorum.

Küçük bir çığlık atıyorum. "Ah!"

Omzumun üzerinden havluya bakıyorum ve kumaşa bir kıymık ya da bir şey batmış olup olmadığını anlamaya çalışıyorum ama hiçbir şey yok. Tam havluyu askıya asarken yerdeki bir şey gözüme çarpıyor ve donup kalıyorum.

Yutkunarak uzanıyorum ve ayaklarımın dibindeki tek kırmızı tüyü alıyorum. Gerçek olup olmadığını kontrol etmek istercesine havaya kaldırıyorum ve şok içinde tekrar yere bırakıyorum.

Oh, kahretsin.

Tezgâhın üzerine zıplıyorum ve sırtım aynaya dönük olacak şekilde dönüyorum. Parmak uçlarımı sırtımdaki dövmeli kanatlara bastırıyorum ve sadece dövmenin hafif kabarık derisini değil, gerçek tüylerin yumuşak, tüylü tellerini hissettiğimde gözlerim şok içinde açılıyor.

Kahretsin, kahretsin, kahretsin.

Kürek kemiğimin yakınındaki bir tüy özellikle belirgin. Onu çekiştirdiğimde, tüy derimden kopup çıkarken yine keskin bir acı hissediyorum.

Burada oturmuş, titreyen avuçlarımın içinde yeniden dönüşen kaprislerimin kanıtını tutarken şok içime süzülüyor.

Oluyor işte.

Güçlerimi başarılı bir şekilde kullanıyorum, bu yüzden tam gaz gidiyorum. Dün gece kumarhanede *bir sürü* şehvet eşleşmesi yaptım.

Kırmızı kanatlar sırtımdan çıkarsa ne olacak? Bu şekilde görünemem. Ama daha da endişe verici olan, zamanımın tükenmekte olduğunu bilmem.

Ne kadar çok aşk tanrısı olursam, o kadar az insan oluyorum.

Tüyü elimden ateş gibi bırakarak hızla kot elbisenin içine giriyorum ve kumaş, derimden çıkmaya başlayan tüylerin bazılarına sürtünüp kırıştığında hafifçe yüzümü buruşturuyorum. Kısa saçlarım ve kolsuz elbisemle bu durumu gizlemek için farklı kıyafetlere ihtiyacım olduğunu biliyorum.

Kafamı yatak odasına uzattım ama Warren hâlâ yoktu, muhtemelen soğuk bir duş alıyordu. Hemen dün geceden kalma pantolonunu kapıyorum ve kumarhaneden kazandığım bir tomar parayı alıp saklamak için göğüs dekoltemin içine sokuyorum.

Odadan aceleyle çıkıp koridorda ilerliyorum ve misafir odalarından birinin kapısının aralık olduğunu görünce duruyorum. Tuhaf görünmek istemediğimden, ona veda etmek için içeri girdim.

"Tamam, ben gidiyorum! Daha sonra iş yerine uğrarım!" Gözlerimi kaçırarak banyonun eşiğinden sesleniyorum. Duşun cam duvarından de- lectable vücudunun göründüğünü biliyorum, bu yüzden gözlerimi korumak için bir elimi kaldırdım.

Kıkırdadığını duydum. "Beni zaten çıplak gördüğüne eminim."

"Evet, şey, aletinin beni baştan çıkarmasını istemiyorum. Onun numaralarını biliyorum."

Warren yine güler. "Yeterince adil. Çok cazip biri."

Sırıtıyorum ve tüylerimi fark etme ihtimaline karşı geri çekilmeye başlıyorum. "XOXO! Gitmem gerek!"

Koridora çıktıktan sonra dönüp aceleyle merdivenlerden iniyorum.

Şimdilik kanatlarımla ilgili tüm endişeleri bir kenara itiyorum. O sorunla daha sonra ilgileneceğim. Umarım bu daha fazla yayılmaz ve umarım Sev'in düşündüğü gibi birkaç haftam daha vardır. En azından kendime bunu söylemeye devam edeceğim.

Maçları yavaşlatacağım. Güçlerimi idareli kullanacağım. Bu şekilde, Peçe'nin beni *patlatmayacağı* kadar işimi yapıyorum, ancak işimi tekrar tam bir aşk tanrısı olacak kadar yapmıyorum.

Bir plana benziyor.

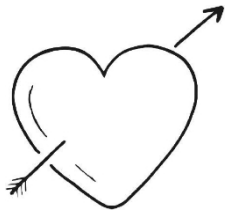
Evden çıktığımda, arabaya binmeden önce şoförle konuşuyorum ve uzaklaşırken camdan dışarıyı izliyorum.

Bugünün ilk gündem maddesi: Kanatlarımı örtecek kıyafetler almak. İkincisi: Komüne geri dönüp eşyalarımı almak. Ve üçüncüsü: Üniversiteye gitmek. Çünkü bugün Çarşamba ve bu da Profesör Sokolov'un mitoloji dersi olduğu anlamına geliyor.

Bugün, o tembel Katie Asspants Welsh'*e sahip* çıkacağım.

CHAPTER28

TRIX

Warren'in şoförü beni en yakın giyim mağazasına götürdü, oradan hızlıca birkaç poşet giysi aldım ve sonra beni komüne götürdü
Üniversiteye gitmeden önce diğer eşyalarımı alacağım yer.

Üniversiteye gitmek alıştığımdan çok daha uzun sürüyor. Cisimsiz kıçımı şehir merkezine uçurmak yerine, trafikle dolu yolları kullanmak zorunda kalıyorum ve sonunda yol öfkesi kavramını anlıyorum.

Oraya vardığımda gülünç derecede geç kalmıştım. Avluyu aceleyle geçip binaya koşuyorum, koridordan aşağı iniyorum ve kapıyı açıyorum.

Bu konferans salonunun nasıl yankılandığını unutmuşum. Aşırı hevesli çırpınışlarım kapının sağır edici bir gürültüyle arkamdan kapanmasına neden oldu.

Sınıftaki her kafa dönüp bana bakıyor ve yarısının çoktan ayağa kalkıp eşyalarını topladığını fark ediyorum çünkü ders çoktan bitmiş.

Lanet olsun.

Yine de Profesör Sokolov'a doğru ilerliyorum, o da bana merakla bakıyor. "Ders daha yeni bitiyordu. Yardımcı olabilir miyim?" diye soruyor.

"Geç kaldığım için özür dilerim."

Profesör merakla bana bakıyor. "Sınıfıma transfer olan yeni öğrencilerden haberdar değildim."

Doğru ya.

"Sanırım bilgi tanrısı kabul departmanında çalışmıyor, haksız mıyım?" Şaka yapıyorum.

Diğer öğrenciler bu saçma şakama gözlerini deviriyor, ama Profesör Sokolov buna gülümsüyor, çünkü biz mitoloji kankalarıyız.

"Her neyse, al bakalım," diyorum ve elimdeki kâğıt yığınını çıkarıp onun eline tutuşturuyorum.

Şaşkın bir ifadeyle kaşlarını çatarak yere bakıyor, beyaz kaşları birbirine çarpıyor. "Nedir bu?"

"Son iki ay için verdiğiniz tüm ödevler," diye açıklıyorum. "Özellikle Eros konusu üzerinde çok çalıştım. O benim idolüm sayılır."

Kağıtları karıştırmaya başlıyor, kaşları neredeyse saç çizgisine kadar kalkıyor. "Vay canına, çok etkilendim."

O ödevler için canımı dişime takmış olmama rağmen umursamazca omuz silkiyorum. Ben de her şeyi ezberden yaptım ve Blue araştırma için telefonunu kullanmama izin verdi.

"Çok iyi bir öğretmensiniz Profesör S," diyorum koluna vurarak. "Eğer bir aşk eşine ihtiyacınız olursa, ben sizin kızınızım."

Bana ne diyeceğini bilemiyormuş gibi bakıyor.

"Her neyse, iyi günler! Tembel Katie Asspants Welsh'in moralinizi bozmasına izin vermeyin."

Bir sakız patlamasıyla birlikte arkamdan bir nefes sesi duyuyorum.

"Hey!"

Arkama dönüp baktığımda Katie'nin ellerini kalçalarına dayamış, çenesi sakıza çarparken gözlerini bana dikmiş olduğunu görüyorum.

"Gerçekten de diğer tembellerle birlikte arka sıraya oturmalısın," diyorum ona, arkadaki öğrencilere el sallayarak. Hiçbir şey söylemiyorlar, çünkü sıralarında uyuklamakla çok meşguller. Örnek olarak.

Streç pantolonunun içinde kıllanıyor. "O kadar da kötü değilim."

Profesör ve ben ona "*deneme bile, sürtük*" der gibi *baktık*.

Yumruk atması için yumruğumu kaldırıyorum. Ben yumruğu bırakana kadar şaşkınlıkla yumruğa bakıyor. Bebek adımları.

Arkasında asılı duran saatteki zamanı fark ettiğimde, hemen yola çıkmam gerektiğini anlıyorum. Warren'a öğle yemeği sürprizi yapmak için zamanında Knight Enterprises'a dönmek istiyorum.

"Gitmem gerek Profesör. Devam et," diye onu cesaretlendirdim ve merdivenlerden yukarı doğru döndüm.

Katie önümde yürürken omzunun üzerinden bana pis bir bakış fırlatıyor, kadifemsi pantolonu kıçını sarıyor ve üzerinde *Juicy* yazıyor.

Kapıdan geçip bilerek tam önüme kapattığında dişlerimi sıkıyorum.

Oh, hayır.

Bir hışımla kapıyı çekip açıyorum ve onu koridora kadar takip ediyorum.

Sonra etrafıma bakıyorum, bulabildiğim ilk ineği yakalıyorum ve suratlarına bir ton Şehvet Nefesi üflüyorum. Çünkü Slacker Katie'den intikam almak için onu tam bir ineğe aşık etmekten daha iyi bir yol olabilir mi? Bu büyük plan için kendi kendime sırıtıyorum. Destansı olacak.

Ama öyle değil.

Gerçekten, gerçekten değil.

Çünkü mükemmel pembe Lust'ım yerine çürük yumurta gibi kokan bir lavanta buharı kesiyorum.

Katie *ve* ineğin yüzü tiksintiyle buruşur. "Eww!" Katie çığlık atıyor. "Nefesin iğrenç!"

Tiz sesi koridorda yankılanıyor ve birkaç kişinin etrafına bakıp gülmesine neden oluyor.

"O kadar da kötü değil," diyorum.

İnek gözlüklerini çıkarıp gözlerini siliyor çünkü şehvet nefesim gözlerini sulandıracak kadar kötüymüş.

Anlamıyorum... Vücudum daha çok aşk tanrısına dönüşüyor, güçlerim her zamankinden daha iyi çalışıyor, peki neler oluyor?

Emin olmak için tekrar deniyorum ama yine aynı şey oluyor. İnek çocuk öğürmeye başladı.

"Şunu yapmayı kes!" Katie burnunu tıkayarak söylüyor.

"Nefesim normalde böyle kokmaz," diye ısrar ediyorum.

İkisi *de* bana "d*eneme bile, sürtük"* der gibi bakıyor.

Touché.

"Al, buna benden daha çok ihtiyacın var." Katie bir parça sakız çıkardı ve uzaklaşmadan önce bana doğru itti.

İnek, onu tüm bu çilenin içine çektiğim için hayal kırıklığına uğramış gibi bana başını sallıyor.

"Özür dilerim," diyorum. "Lütfen devam edin."

Benden o kadar hızlı uzaklaştı ki cep koruyucusu yere düştü. Onu almak için geri bile dönmedi. İşte çürük yumurta nefesimden bu kadar korkuyor.

Yanaklarım utançtan kıpkırmızı olmuş, kafam karışmış ve ağzımda Katie Ass- pants Welsh'in sakızı varken oradan hızla uzaklaşıyorum.

Karma ve ben bir sonraki buluşmamızda çok uzun bir tartışma yapacağız.

I Warren'ın binasına gittiğimde zorluk çekmeyi bekliyordum, ama sürpriz bir şekilde, resepsiyona ismimi verir vermez güvenlik beni doğrudan asansöre bindirip yönetici odasına çıkardı.

Ofisler.

Asıl sorun sekreteriyle ilgili.

Ruby beni kağıt öğütücüsüne atmak ister gibi bakıyor. Endüstriyel boyutta olan. Şaka yapmıyor.

"Ama sana zaten söyledim... beni görmek isteyecektir," diye itiraz ediyorum. "Warren'a burada olduğumu söylersen-"

Sözümü kesti. "Özür dilerim,

Bayan..." "Valentine," diyorum.

"Bayan Valentine. Üzgünüm ama Bay Knight *çok* meşgul. Korkarım randevu almanız gerekecek," diyor hastalıklı derecede tatlı ve tamamen sahte bir gülümsemeyle.

İç çekiyorum. "Ruby, şu kadına karşı kadın olayını atlayamaz mıyız?" Ona soruyorum. "Yani, yirmi birinci yüzyıldayız. Kadınlar artık bir araya geldi. Artık erkeklerin hayatlarımızı dikte etmesine ya da bizi birbirimize düşürmesine izin vermiyoruz. Birlikte daha güçlüyüz. Piliçler siklerden önce gelir. Yumurtalıklar erkeklerden önce. Bellalar erkeklerden önce. En iyi arkadaşlar testislerden önce gelir," diye sıralıyorum. "Eski toplumun ataerkil kötümserlik davranışını bir kenara bırakalım," diyorum, elimi masasına inançla vurarak.

Vay be. Bea ve Blue beni gerçekten etkiliyor.

Ama Ruby benim müthiş kadın yanlısı konuşmamdan zerre kadar etkilenmiş görünmüyor. Aslında, güvenliğin gelmesi için telefonunun butonuna bastığından oldukça eminim. Kaba.

"Bak, anlıyorum. Kendi bölgeni işaretlemek istiyorsun çünkü uzun zamandır ona gizlice aşıksın, değil mi? Sadece seni fark etmesini mi bekliyorsun?" Yüzünün nasıl sıkıştığını ve gözlerinin bana nasıl daraldığını not ederek soruyorum, bana haklı olduğumu bildiriyor. "Sekreterin patronun masasına götürülmesi kesinlikle epik bir fantezi," diye devam ediyorum. "Ama gözünüzü bir şeye dikmeniz gerekecek-

Çünkü masasının üzerine eğilip sikilecek *biri* varsa o da *benim*."

"Hmm. Ne kadar da edepsizsin," diyen alçak ve eğlenen bir ses duyuyorum arkamdan.

İrkiliyorum ve Warren'ın ofisinden bana doğru yürüdüğünü görmek için şaşkınlıkla etrafımda dönüyorum. Bana doğru yürüdü ve beni kollarının arasına alarak dudaklarıma ofis için uygunsuz sayılabilecek bir öpücük kondurdu. Sanırım patron ve mal sahibi olduğunuzda, istediğiniz yerde sevişebilirsiniz.

Sonunda beni bıraktığında, saldırısından nefes almak için biraz soluklanmak zorunda kalıyorum. Üzerimdeki etkisine bakıp sırıtıyor. "Burada sesini duyduğumu sandım," diyor sessizce ve o kadar yakışıklı ve kibar ki Ruby'nin şu anda bana hançer gibi baktığını neredeyse unutuyorum. "Az önce öğle yemeği sipariş ettim. Ofisimde benimle birlikte yemek ister misin?"

Başımı salladım. "Kulağa harika geliyor."

Warren Ruby'ye bakar. "Telefonlarımı beklet."

Ruby kaşlarını çatıyor ve muhtemelen üzerindeki dar gömlek ve eteği göstermek için ayağa kalkıyor. Bluzunun üç düğmesinin iliklenmemiş olmasının tesadüf olmadığından oldukça eminim. "Ama Bay Knight, onun bir randevusu yok ve-"

Warren bakışlarını ona çevirir. "Bayan Valentine'ın ihtiyacı yok, Ruby, zaten sana bildirilmişti," diyor soğukkanlılıkla.

Eğer mümkünse, Ruby daha da kızarır.

Warren dönüp beni ofisine doğru götürmeden önce ona etkilenmemiş bir bakış atıyor.

"Bunu yapmak zorunda değildin," diye fısıldıyorum ona. "Sadece senden hoşlanıyor."

Warren sesini hiç alçaltmadan, "Küçük ve profesyonellikten uzak biriydi," diye yanıtlıyor. "Binamda buna müsamaha göstermem."

Meme uçlarım anında çakıllaşıyor. Sanırım CEO-alfa gibi davrandığında hoşlarına gidiyor.

Warren beni ofisine çekti ve kapıyı arkamızdan kapattı. Öğle yemeğini sormak için ağzımı açıyorum, ama kapıya doğru itilmeden önce kelimelerimin çıkma şansı olmuyor ve Warren'ın ağzı her türlü konuşma umudunu yutuyor.

Dili dudaklarımın arasına giriyor ve bana aletiyle ne yapmak istediğini gösterir gibi içime doğru itmeye başlıyor.

Çok sıcak. O kadar sıcak ki inliyorum ve onu daha yakına çekmek için ceketini tutuyorum.

Beni kapıya yaslayıp ağzıma sahip olduğunda, kısa sürede daha fazlasını arzulayan, kıvranan bir sinir yığınına dönüşüyorum.

Ama Warren bana vermek yerine aniden geri çekildi. "Soyun."

Sözlerini anlamaya çalışırken ona birkaç kez gözlerimi kırpıştırmak zorunda kalıyorum çünkü libidom sözel kavrayışımın önüne geçmiş gibi görünüyor. "Ha?"

Ellerini bedenimden çekip uzaklaşıyor. "Beni duydunuz Bayan Valentine," diyor, sesi boğuk ve baskın. "Soyunmanızı istiyorum."

Kahretsin, bu çok seksi.

Sesli bir şekilde yutkunuyorum, tahrik mideme iniyor.

Titreyen parmaklarım kot pantolonumun düğmesine gidiyor. Tişörtümün eteklerine uzanmadan önce onları yavaşça aşağıya sıyırıyorum, onları ve ayakkabılarımı tekmeleyerek çıkarıyorum. Neyse ki, tişörtü ayaklarımın dibine fırlatırken hiçbir tüyü çekmeyecek kadar dikkatliyim.

Şimdi burada sadece yeni siyah dantel külotumla duruyorum. Arka askısı tüylerimi kabartır diye sütyen almadım. Hafifçe titriyorum, korktuğum için değil, aramızda yeşerttiği arzunun baş döndürücülüğüyle karışık beklenti beni gergin bir ihtiyaçla titrettiği için.

Warren'ın gözleri külotuma düşmeden önce çıplak göğüslerime takılıyor. "Ve geri kalanı, sevgilim," diyor sessizce ama kararlı bir şekilde.

Parmaklarımı kayışların altından geçiriyorum ve ayaklarımın dibindeki giysi yığınına eklenene kadar aşağı çekiyorum.

İşte *yine* Warren Knight'ın ofisinde çırılçıplak duruyorum, o ise bana o otoriter bakışlarıyla bakıyor. Hâlâ takım elbisesini giymiş, savunmasız, bekliyor ve çok azmış durumdayım. Tam da beni istediği gibi.

Karanlık gözleri yoğun, incelemesi yavaş. Gözlerindeki bakıştan ürpermekten kendimi alamıyorum. "Çok iyi," diye mırıldanıyor. "Şimdi masamın altında diz çökmeni istiyorum, Trix."

Vay anasını.

Birlikte ilk karşılaşmamızı yeniden canlandırma niyetini anladığımda içimi heyecan kaplıyor. Sanırım ateşli ofis fantezileri olan tek kişi Ruby değil.

Yoluma devam ederken alt dudağımı ısırıyorum, gözlerini kıçımda hissediyorum. Masanın etrafını dolanır dolanmaz dizlerimin üzerine çöküyorum ve kendimi masanın altında konumlandırıyorum.

Dudağımı çiğniyorum, beni beklettiği her saniye göğsüm daha da hızlı inip kalkıyor.

Sonunda, masanın etrafından dolaşıp önümdeki sandalyesine otururken pahalı ayakkabılarının fayanslara vurduğunu duyuyorum.

"Şimdi bir arama yapacağım," diyor, sesi kapalı alanda içimde yankılanıyor. "Pantolonumun fermuarını açacaksın, sikimi çıkaracaksın ve sonra iyi bir kız gibi beni emeceksin."

Gözlerim açıldı. *Vay anasını.*

Ağzımdan dürüstçe bir inilti çıkıyor. İğrenç sözleri ve bunları söylerken kullandığı epik sahiplenici ve dolandırıcı üslup başımı döndürüyor.

Telefonunu eline aldığını duyduğumda sertçe yutkunuyorum, parmakları yumuşak tıklamalarla tuşların üzerine basıyor.

Bir duraklama. Sonra, "Sadece telefonunuza cevap veriyordum, Bay.

Abner... Evet, elbette. Aklında ne var?"

Sadece telefonda biriyle konuşmakla kalmayıp, aynı zamanda geçen sefer bizimle odada olan Bay Abner'le de konuşuyor olması karşısında şok içinde gözlerim açılıyor.

Sapık orospu çocuğu.

Hoşuma gitti.

O konuşmaya devam ettiğinde ve ben hâlâ başlamamışken, Warren nazik bir azarlamayla diziyle beni dürtüyor.

Hızla öne uzanıyorum ve ellerimi daha önce yaptığım gibi bacaklarında gezdirmeye başlıyorum. Ancak bu sefer ellerim sikinden kaçmak yerine doğrudan sikine gidiyor.

Onu kucaklıyorum ve altımda geriliyor, ama sesi istikrarlı bir şekilde devam ediyor. "Rakamlardan da görebileceğiniz gibi, bu tahminler ilk değerlendirmenizde inandığınız kadar yüksek değil..."

Vücuduma yeni bir tür heyecan giriyor. Orada öylece oturup etkilenmeyeceğini mi sanıyor? Göreceğiz bakalım.

Harekete geçerek kemerini kavradım ve deri kayışı önümden kaydırarak çözdüm. Sonra pantolonunun düğmelerini açtım ve bir profesyonel gibi fermuarını indirdim.

Ellerimi pantolonunun kumaşının altına sokuyorum ve aletini sert, sıcak ve hazır buluyorum.

Onu avucumun içine alıyorum, avucumun onu sevdiğini bildiğim o kışkırtıcı yavaşlıkta yukarı aşağı ovmasına izin veriyorum. Nefes aldığını duyuyorum, ama bunun dışında hiçbir tepki vermiyor ya da konuşmaya devam ederken bir ritmi kaçırmıyor.

Şimdi onu mahvetmeye kararlıyım. Tekrar kontrolünü kaybetmesini istiyorum. Bay Abner'ın duymasını istiyorum.

O kadar heyecanlıyım ki hızlı bir nefes verdiğimde yanlışlıkla içine biraz şehvet kattım. Donup kaldım, çürük kokusunu bekliyordum ama sürpriz bir şekilde, mükemmel bir pembe sis akıntısı çıktı ve Warren'ın aletinin etrafını sardı.

Hah. Buna geri dönmem gerekecek.

Gücüm ona ulaştığı anda bunu anlıyorum çünkü sertleşiyor. Tüm vücudu geriliyor ve bir şekilde koca siki daha da *büyüyor*. İnanılmaz büyük, hafifçe titreşiyor, ucundan precum sızıyor - bu seksi bir dick ve daha da seksi çünkü onu bu kadar sertleştirdim.

Ağzımı onun üzerine kaydırmadan hemen önce gülümsüyorum, yanaklarımı çukurlaştırıyorum ve sonra *emiyorum.*

Sandalyesinde sarsılıyor.

"Uh... Bu... Bu doğru." Warren iniltisini bastırmak için öksürürken ben onu yutuyorum ve sikinin boğazımın arkasına çarpmasına izin veriyorum.

"Evet, ahh... Evet, uzlaşmamız gerekecek... Neymiş o?"

Memnuniyet beni teşvik ediyor. Şimdi daha da özensizleşiyor. Ben de onu kendim pasaklılaşarak ödüllendiriyorum.

Tükürüğümün ağzımdan akıp sikine damlamasına izin veriyorum, daha hızlı ve daha hızlı aşağı yukarı sallanmaya başladığımda onu köpürtüyorum. Masasının altında boğuklaşan müstehcen sesler kulaklarımı çevreliyor, bu da tüm bunların ne kadar yaramaz olduğunu daha da artırıyor.

Çıplağım. Bacaklarının arasında. *O* telefonla uğraşırken *ben* onun sikiyle uğraşıyorum. Her şey kanımı ateşe veriyor. Tüm bu senaryonun beni ne kadar tahrik ettiğinden dolayı onun etrafında inlemekten kendimi alamıyorum.

Emmeye, yalamaya ve hareket ettirmeye devam ediyorum ve sonra öne uzanıp taşaklarını elime alıyorum, parmaklarımın arasında yuvarlıyorum.

Warren sandalyesinde şiddetle kayar ve ağzından bir öksürük daha çıkar. "Mm-hmm. Tabii. Oh, ah...evet..."

Neredeyse geldik.

Diğer elimle sikinin tabanını kavrıyorum ve sonra elim ve ağzım mükemmel bir eşzamanlılık içinde onu işliyor. Tükürük damlıyor, precum boncukları, kendi uyarılmam havayı kokluyor ve onu olabildiğince aşağı yutarken öğürüyorum.

Ve Warren sonunda *kopar*.

"Bay Abner? Az önce tüm dikkatimi vermemi gerektiren bir şey oldu. Sizi tekrar aramam gerekecek."

Telefonun kapanma sesi aldığım tek uyarı.

Sonra parmakları aniden saçlarımın arasından geçiyor ve hızlı, derin itişlerle yüzümü sikmeye başladığında çenemi gevşetmek ve nefesimi tutmak zorunda kalıyorum.

"Siktir, çok iyi bir kız gibi sikimi emiyorsun," diye homurdanıyor üstümde.

Onun etrafında inliyorum ve onun tutuşu kafa derimin etrafında geriliyor.

Tam ağzıma boşalmak üzere olduğundan emin olduğum anda Warren sandalyesini geri çekiyor, kollarımı kavrıyor ve beni kucağına çekiyor.

Sonra beni belimden tutup kaldırıyor, doğru pozisyona getiriyor ve tek bir vahşi hamleyle beni sikinin üzerine oturtuyor.

"Siktir!" Ani istilası karşısında başımı geriye atarken içimden şehvetli bir küfür patlıyor. O kadar derin ki.

Warren'ın eli yukarı fırlıyor ve sesimi bastırmak için ağzımı kapatıyor. Dudakları kulağıma bastırıyor. "Sessiz ol hayatım, yoksa bütün ofis seni becerdiğimi öğrenecek."

Sözleri beni tekrar inletiyor ama ses avucunun içine gömülüyor.

O kadar ıslağım ki, sularımın onun sikini yağladığını ve ağzımdan gelen ıslaklığa eklendiğini hissedebiliyorum. Vücudumu kaldırırken kalçalarını yukarı kaldırıyor ve beni o kadar derinden beceriyor ki zar zor nefes alabiliyorum. Tek yapabildiğim hissetmek.

Ve bana *her şeyi* hissettiriyor.

Sıcak dili hassas tenimi okşarken kirli sakalları boynumu sıyırıyor. "Seni dizlerinin üzerine çöktürdüğümden beri masamın altında beni emdiğini hayal ediyorum," diye fısıldıyor kulağıma. "Ve şimdi şu haline bak, çırılçıplak ve herkesin gelip görebileceği ofisimde sikimin üzerinde zıplıyorsun."

İnliyorum ve o da parmağını ağzıma sokuyor. "Em onu. Sessiz olman için em. Benimkini emdiğin gibi em."

Onun edepsiz sözleri içimde bir yerlere ateş düşürüyor. Böyle konuşmaya devam ederse aklımı kaçıracağım. Parmağını cehennemdeki son buzlu şekermiş gibi emmeye başlıyorum.

Tıpkı ağzıma yaptığı gibi, Warren amımı daha az acımasız bir hızda sikiyor ve bana tamamen sahip oluyor. O bana hükmetmeye devam ettikçe kalçalarımı ona sürtüyorum, vücudum onun kalınlığı üzerinde titriyor.

"Bana sert sür, Trix," diye emrediyor. "Amının sikimi sıkmasını ve beni boşaltmasını istiyorum."

Aletinin üzerinde olabildiğince hızlı zıplamaya başlıyorum, kendi or- gazmımı kovalıyorum. Gözlerim vücutlarımızın birleştiği yere kilitlendi. Aletinin tekrar tekrar içimde kaybolmasını izlemek başlı başına bir afrodizyak.

"Siktir, evet. Aynen böyle," diye övüyor. "O muhteşem göğüslerini yüzümün önünde zıplatırken amcığın sikimin her tarafını kremliyor."

Çok *ama* çok *yaklaştım.*

Elimi klitorisime götürüyorum ve öfkeyle hareket ettirmeye başlıyorum ve War- ren'in ağzı meme ucumu ağzına almak için aşağı iniyor.

Avucunun içinde boğulan bir çığlıkla boşalıyorum. Tüm bedenim coşku dalgalarıyla sarsılırken zevk çığlıklarım eline çarpıyor.

Elini ağzımdan çeken Warren, boynuma doğru inleyip kendini içime boşaltmadan önce üç kez daha içime doğru itti.

Terli ve nefessiz bir halde omzuna yığılıyorum, tamamen tükenmiş bir halde.

Başımı tekrar kaldırmayı başardığımda, tembel gülümsemelerle birbirimize bakıyoruz ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Ne kadar iyi bir yaramaz kızsın sen," diyor sesindeki o baştan çıkarıcı boğuklukla.

"Sen de oldukça iyi bir yaramazsın," diyorum ona. "Edepsiz konuşmaların büyük hayranıyım."

"Seni sikmeyi çok seviyorum," diye cevap

veriyor. Çok romantik.

Ellerini tatlı bir okşayışla kalçalarımda nazikçe aşağı yukarı gezdirirken ona sarılıyorum. Hâlâ tamamen giyinik ve hâlâ içimde ve henüz hareket etmek istemiyorum.

Ama görünüşe göre dünyanın başka fikirleri var, çünkü kapısı ç a l ı n ı y o r ve sarsılarak ayağa kalkıyorum.

Warren ofisinin diğer tarafındaki bir kapıyı işaret etmeden önce bana "Öğle yemeğimiz bu olacak," diyor. "Sağ tarafta özel bir banyo var.

Oradan. Git ve temizlen, sonra birlikte yeriz."

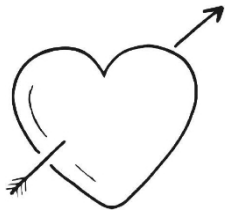
Yerdeki giysilerimi toplarken ona gülümsüyorum. "Seks *ve* Yemek mi? Bir kıza nasıl davranılacağını iyi biliyorsunuz Bay Knight."

Kapıya doğru yürürken pantolonunu düzeltiyor ve banyoya giderken şakacı bir şekilde kıçıma şaplak atıyor.

Daha önce beni engellemeye çalıştığı için Ruby'ye kızamıyorum bile. Çünkü eğer onun fantezileri de az önce oynadığımız gibi bir şeyse, ben de çok kıskanç olurdum.

CHAPTER29

TRIX

Ortak öğle yemeğimizden sonra Warren beni şoförünün beni komüne geri götürmek için beklediği lobiye götürdü. Arabaya binmeme yardım ettikten sonra kolunu kapıya dayadı.
ve dudaklarıma bir öpücük kondurmak için eğiliyor.

Sevgisine bu kadar açık olmasına bayılıyorum. Diğer kadınlara karşı ne kadar soğuk olduğunu düşününce bu beni çok şaşırtıyor. Bana karşı farklı olduğunu bilmek içimde her türlü şeyin olmasına neden oluyor.

"Seni bu akşam yemeğe götüreyim," diyor sessizce.

Ona sinsi bir bakış attım. "Beş yıldızlı bir restoran, süslenip püslenmek, klasik Warren Knight randevusu mu demek istiyorsun?" Alay ediyorum.

Dudakları seğiriyor. "Evet, ama sadece sen istersen. Ve bu randevu diğerleri gibi olmayacak."

"Öyle mi? Nedenmiş o?"

"Çünkü senden gerçekten hoşlanıyorum."

Karnımda coşkulu kelebekler uçuşuyor. Kravatını tutuyorum ve bir öpücük daha için onu aşağı çekiyorum. "Güzel, çünkü ben de senden hoşlanıyorum," diye fısıldıyorum.

Bana sırıttı. "Eve git, giyin ve şoförüm seni saat sekizde restorana götürecek. Seninle orada buluşuruz."

"Bu bir randevu."

Başını sallayıp doğruldu ve binasına geri dönmek için arkasını dönmeden önce kapımı kapattı. O uzaklaşırken kıçını izleyebilmek için arka pencereden dışarı bakmaktan neredeyse boynumu zorluyorum. Güzel bir kıç.

~

I Warren'ın banyosunda duş almaktan Blue ve Bea'nın küçük evlerinin banyosunda hazırlanmaya geçmek kültür şoku gibi. Duş tamamen bambudan yapılmış ve o kadar dar ki içinde dururken kollarımı tam olarak kaldıramıyorum. Koltuk altlarımı yıkamaya çalışırken birkaç kez lanet olası kemik kemiğime vurdum. Ve biliyor musunuz? Bu hiç komik değil.

Daha önce yaptığım alışverişten bu gece için mükemmel olacak bir elbise seçtim. Duşumu alıp kurulanır kurulanmaz üzerime geçirdim.

Koyu zümrüt renginde, belimi sarıyor ve kalçalarımdan dışarı doğru genişliyor, etek ucu uyluğumun ortasına geliyor. Koyu renkli kumaşta hafif bir parlaklık var *ve* neredeyse göbek deliğime kadar mükemmel bir *V* oluşturan daldırma yakası var. Ancak bu alana dikilmiş şeffaf siyah dantel, seksiliği şık bir şekilde koruyor. Ayrıca göğüslerimin harika görünmesini sağlıyor.

Saçımı tarıyorum ve kurumaya bırakıyorum çünkü saçıma başka bir şey yapmakta hâlâ beceriksizim. Sonra Bea ve Blue'nun makyaj çekmecesini yağmaladım. Rimel ve göz kalemi sürüyorum ve ilk seferim için etkileyici olduğunu düşündüğüm şekilde gözümü sadece altı kez oymayı başarıyorum.

Biraz bronzlaştırıcı ve aydınlatıcı sürdükten sonra elbisemle uyumlu güzel, koyu bir ruj buluyorum. Hazır olur olmaz, üç inç yüksekliğinde bir çift siyah çizme giyiyorum ve beş dakika kala evden çıkıyorum.

Kaldırım taşlarında yürürken bir kurt ıslığı duydum.

"Whew, kızım!" Hum Judy, diğerleriyle birlikte müzik çemberinde toplandıkları yerden sesleniyor. "Öldür onu."

Warren'ın şoförünün beni beklediği otoparka doğru dönüp yolun geri kalanını yürümeden önce ona gülümseyip el sallıyorum.

Yol nispeten kısa ve ben daha ne olduğunu anlamadan arabayı kenara çekiyoruz ve vale benim için arabamın kapısını açıyor. "Teşekkür ederim."

Balboa's Beach adlı restorana bakıyorum. Warren'ı on dört numaralı randevuda ve diğer birkaç kişiyle gördüğüm restoranın aynısı. Midemdeki heyecanlı kelebekler, etrafta kıvranan gergin tırtıllara dönüşüyor. Burada kötü randevulardan başka bir şey yaşamamış. Kabul, o kötü randevulara o *sebep oldu* ama yine de.

Bunların hepsini silmeye ve ona burayla ilgili iyi bir anı vermeye kararlıyım. Ne de olsa ortam çok güzel. Okyanusun hemen yanında, manzara daha iyi olamazdı.

İçeri girip hostese yöneldim ve ona adımı söyledim. "Warren Knight için gelmişsiniz," diyor gülümseyerek. Başımı sallıyorum. "Evet."

Masaya kadar bana eşlik etmek için etrafımda dolaşıyor. "Nasıl biri?" diye fısıldıyor.

"Penisiyle arası çok iyi," diye kestirip atıyorum.

Bir ritmi bile kaçırmıyor. "Biliyordum," diye hülyalı bir şekilde cevap veriyor. "Buraya çok gelir ama bu gece farklı görünüyordu."

Bu ifade bana her türlü şeyi hissettiriyor.

"Bu taraftan," diyor beni giriş bölümünü geçip lüks restorana götürürken. Tavandan tabana pencereler, ortam aydınlatması ve çarşaflar, mum ışığı ve şık kıyafetler.

Ama Warren'ın köşedeki pencerenin yanındaki her zamanki masasına gitmek yerine yoldan sapıyoruz ve ev sahibesi beni merdivenlerden çatı katına çıkarıyor. Yukarıda yıldızların ve uzakta okyanusun muhteşem bir manzarası var ve o kadar güzel ki nefesimi kesiyor.

Şaşırtıcı bir şekilde, genellikle burada bulunan diğer tüm masalar gitmiş. Cam taştan şömine kısık ateşte yanıyor, peri ışıkları yakılmış ve korkulukların etrafına dizilmiş ve mekânın ortasında tek bir beyaz masa duruyor, yanında da tek bir adam ayakta beni bekliyor.

Ev sahibi dönüp bizi yalnız bırakarak uzaklaşmadan önce göz kırparak "Keyfini çıkarın..." diyor.

Warren ve ben birbirimizi izliyoruz, ikimiz de bir an bile kıpırdamıyoruz. Elleri pantolonunun cebinde, şeytani bir eli varmış gibi görünüyor. Gıcır gıcır siyah takım elbise, kravatsız, dağınık siyah saçlar ve vücudumun her santimini okşayan koyu renk gözler.

Aynı anda birbirimize doğru yürümeye başladık.

Birbirimizin önünde durur durmaz Warren yüzümü avuçlarının içine alıyor. "Muhteşem görünüyorsun."

"Teşekkür ederim," diye fısıldadım. "Çok seksi görünüyorsun."

Kıkırdıyor ve beni masamıza götürüp oturmam için bir sandalye çekiyor. Warren karşıma oturur oturmaz bir garson beliriyor ve bize birer kadeh şarap doldurduktan sonra tekrar dağılıyor.

Warren kadehini kaldırıyor, ben de benimkini alıyorum ve bir yudum almadan önce kadehleri tokuşturuyoruz. Ama sıvı dilime değer değmez, koca bir ağız dolusu hayır çıkıyor. Ağzımdaki şeytan çıkarma ayinini tamamlıyorum ve aramızdaki masa örtüsünün üzerine beyaz şarap kusuyorum.

Warren gözünü bile kırpmıyor, masaya koymadan önce kendi şarabının tadını çıkarmaya devam ediyor. "Şarabı sevmedin mi hayatım?" diyor, ağzı hafifçe seğirerek.

Ağzımı peçeteyle silerken yüzümü buruşturuyorum. "Bu şeyin tadı saç spreyi ve yargı gibi."

"Ama ağızda kalan meyvemsi bir tatla," diye mırıldanıyor. Gözlerini masaya dikiyor. "İyi ki kırmızı sipariş etmedim."

"Bu sefer kusmuk olmaması iyi oldu," diye ekliyorum. "Kesinlikle," diyor başını sallayarak.

Garson, bu kez masaya koyduğu dört farklı yemekten oluşan bir tepsiyle geri döner.

Warren'a merakla bakıyorum ve o da dile getirmediğim sorumu yanıtlıyor. "Bu gece şefin spesiyallerinin her birini sipariş ettim. Hepsinin tadına bakabilmeni istedim."

"Şu zengin ve düşünceli haline bak."

Garson geri çekilmeden önce Warren onu durdurur. "Şarabını götürebilir misin lütfen? Şarabı pek sevmez."

Garson hemen çıkarır. "Elbette. Tercih ettiğiniz başka bir şey var mı hanımefendi?"

"Güzel bir oral seks nasıl yapılır biliyor musun?" Şaka yapıyorum.

Garson bembeyaz kesilir ve endişeyle Warren'a bakar, Warren'ın dudakları seğirir. "Burada içki yok hayatım," diye yanıtlar.

Parmaklarımı şıklatıyorum. "Lanet olsun. Belki sonra?"

Warren'ın kara gözleri parlıyor. "Bundan emin olabilirsin." Artık kesinlikle bir atıştan bahsetmiyoruz.

Geniş, gergin gözlerle bize bakan zavallı, kekeleyen garsona acıyorum. "Sadece bu su bana yeter, teşekkürler," diyorum ona.

Kıçı yanıyormuş gibi oradan kaçıyor.

Gözlerimin önümüze konan süslü yemek tabaklarının her birinde gezinmesine izin veriyorum ve Warren her birini işaret ediyor. "Fırında somon, filet mignon, fettuccine ya da caprese salatası. Hangisini isterseniz alın."

Her bir tabakta güzelce sunulan lezzetler karşısında ağzım sulanıyor. "Dördünü de paylaşmaya ne dersin?"

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

Warren ve ben sonraki yarım saati birbirimize yemek ısırıkları vererek, hikayeler anlatarak ve masanın altında ayak oyunu oynayarak geçirdik.

Eğlenceli ve rahatlatıcı, sessiz ve romantik. Ve bir kez daha, son derece mükemmel.

İç çekerek arkama yaslanıyorum ve karnımı okşuyorum. "Kahretsin, tıka basa doydum. Bir lokma daha yiyemem."

"Bu çok kötü," diyor Warren, çıplak ayağımın sandalyesine tünediği yerden elini uzattığı bacağımın üzerinde bir aşağı bir yukarı gezdirirken. "Çünkü ben de her tatlıdan bir tane sipariş etmiştim. Sanırım siparişi iptal etmek zorunda kalacağım."

"Dur bakalım. Çıldırmayalım. Burada tatlıdan bahsediyoruz. Bu lezzet için yer açabilirim."

Kıkırdıyor, parmakları kaval kemiğimi takip ediyor ve ayak bileğime kadar iniyor. "Lezzetten bahsetmişken, sana bu gece ne kadar güzel olduğunu söylemiş miydim?"

Gülümsüyorum. "Bir ya da iki kez, ama bunun bir sınırı yok."

Eli tekrar bacağımda geziniyor ve kalçama doğru ilerlerken tüylerim diken diken oluyor. "Belki de onun yerine seni tatlı niyetine yerim."

Başımı salladım. "Olmaz öyle şey. Az önce bana bütün o tatlıların sözünü verdin. Geri almak yok," diyorum ona.

Öne doğru eğilip elini kalçamdan yukarı doğru itmeye başladığında, külotuma ulaşmadan önce elini hızla tutuyorum. "Ve beni azdırmaya çalışmayı bırak! Hâlâ akşam yemeğindeyiz. Bu iyi bir sofra adabı değil."

"Denemek mi?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. "İkimiz de biliyoruz ki *denemek diye bir* şey yok. Seni kesinlikle azdırdım."

Ukala piç.

Hızla ayağa kalkıyorum ve beni tutmaktan vazgeçmesi için onu zorluyorum. "Ben tuvalete gidiyorum."

"Neden? Kendini biraz ıslak mı buluyorsun, sevgilim?"

Evet. *"Hayır,"* diye alay ettim. "Ben dönene kadar uslu dur ve ne yaptığını bir düşün."

"Yapacağım her şeyi düşünmeyi tercih ederim," diyor hınzır bir sırıtışla.

Lanet olsun, bu adam şişelenip kitlelere satılmalı. Sürekli libido dalgalanmaları.

Yüzüm kızararak içeri girmek için dönüyorum ve aceleyle merdivenlerden inerek lüks kadınlar tuvaletine giriyorum. Kapı kapanır kapanmaz

Arkamda, neredeyse yerimden fırlayacaktım çünkü Sev içerideki kanepeye uzanmıştı.

"Sev?" Ciyakladım. "Burada ne yapıyorsun?"

Ayak bileklerini kavuşturmuş ve ellerini yattığı yerde başının arkasında birleştirmiş. AC/DC tişörtü ve yırtık kotuyla rockçı bir aşk tanrısına benziyor. "İşte buradasın aşkım," diyor. "Haberlerim var."

Etrafa bakıyorum ama burada sadece lavabolar ve kanepe var. Aceleyle tuvaletlere açılan kapıya gidiyorum ama neyse ki yalnızız.

Giriş kapısının kilidini çeviriyorum ve Sev'e dönüyorum. "Ne haber?"

"Senden büyük bir aşk ateşi alıyorum. Sadece birkaç güç itişi daha yaparsam seni geri getirebileceğimi söyleyebilirim."

Kargaşa ve korku midemde uzun zamandır karşıt kutuplar gibi güreşiyor. "Oh."

Aramızda garip bir duraklama oluyor.

"Vay canına. Beklediğim tepkinin bu olmadığını söylemeliyim."

Gergin bir şekilde dudağımı ısırıyorum. "Ya daha fazla güç kullanmayı... ertelersem?" Sessizce soruyorum.

Sev doğruluyor ve bana bakmak için öne doğru eğiliyor, ön kollarını kalçalarının üzerinde dengeliyor. Gözleri elbiseme ve yanaklarımdaki kızarıklığa takılınca kaşları havaya kalktı. "Lanet olası bir yığın satir boku. Gidip aşık mı oldun?"

"Bir anda oluverdi," diyorum beceriksizce.

Sev bir nefes verir ve elini saçlarında gezdirir. "Triple X, senin burada olmaman gerekiyor," diyor ciddi bir şekilde.

Gözlerim yaşlarla doluyor. "Biliyorum. Ama elimde değildi. Ona karşı hep bir çekim hissettim."

Sev dudaklarının arasından bir nefes üflüyor ve kanatlarını arkasında esnetiyor. "Sana ne diyeceğimi bilemiyorum aşkım. Birkaç kez daha çapkınlık yaparsan, bu dünya için fazla çapkın olacaksın. Seni geri getirmek zorunda kalacağım. Elimden bir şey gelmez, anladın mı?"

"Gücüm hala bazen arızalanıyor..." Teklif ediyorum, ancak daha önce hiç olmadığı kadar etkili çalıştığını biliyorum.

"Belli ki yeterince çalışıyorlar, yoksa burada olmazdım. Neredeyse hazırsınız ve sanırım bunu siz de hissediyorsunuz."

Sanki onun sözleriyle teşvik edilmiş gibi, gevşek tüylerim elbisemin kumaşına sürtünürken sırtım farkındalıkla karıncalanıyor. "Biliyorum," diyorum

küçük bir sesle. Ve biliyorum. Bunu başından beri biliyordum. Bu yüzden bu kadar zor.

Yüzümdeki ifadeyi izleyen Sev tekrar başını sallıyor. "Oh, aşkım. Bu sefer doğru olanı yaptın, değil mi?" Ayağa kalkmadan önce dizlerini tokatlıyor. "Tamam o zaman," diyor. "Seni oyalamaya çalışabilirim, ama taşkınlığın sona erdiğinde, başka seçeneğim yok. Seni almak zorundayım."

"Anlıyorum."

"Ama dikkatli ol. Çünkü güçlerini kullanmayı tamamen bırakırsan, Peçe'nin seni bir hiç haline getirme tehlikesi hala var."

Anlayışla başımı sallıyorum. "Tamam," diyorum titreyerek nefes alarak. "Teşekkürler, Sev."

"Bana teşekkür etme, Triple X. Elimden geleni yapacağım, ama söz veremem."

"Biliyorum, ama yine de benim için yaptığın her şeyi takdir ediyorum."

Sev ellerini ceplerine sokar. "Bana ağlamaklı davranma. Yapabiliyorken bu yaşama ve sevme saçmalığının tadını çıkar, anladın mı?" Pembe bir dumanın içinde kaybolur.

"Anladım," diye fısıldıyorum boş odaya.

Banyoyu kullanmadan ve ellerimi yıkamadan önce kendimi toparlamak için biraz zaman ayırıyorum.

Kararlılık içimi dolduruyor. Sev az önce bana dersten kaçmam için izin verdi. Oyalanmama izin veriyor ve ben de sahip olduğum kısacık zamanı boşa harcamaya niyetli değilim.

Çatı katına geri döndüğümde masamızın yanında bir düzine tatlıyla dolu bir tepsi duruyordu. Warren balkona yaslanmış, sırtı korkuluklara dönük ve elleri ceplerinde. Görüş alanıma girdiğim anda gözleri bana kilitleniyor ve dudaklarındaki kıvrım kalbimi ısıtıyor.

Tek istediğim bir aşk tanrısı olmaktı.

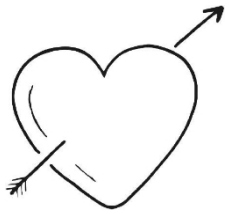
Ama bu şimdi karşımdaki adamla birlikte olma arzusuyla savaşıyor.

İçinde bulunduğum bu belirsizliğin sonsuza dek sürmeyeceğini biliyorum. Yarının garantisi yok. Sahip olduğum tek şey şu an.

Ve *şu an* elime geçen her *hakkın* tadını çıkarmaya niyetliyim.

CHAPTER30

TRIX

I Başımı fayans duvara yaslayarak suyun altında durdum, tüm vücudum jöle gibi hissediyordu.

"Bir daha gözlerini açacak mısın?" Warren alay ediyor.

Başımı salladım. "Çok yorgunum. Sana üçüncüden sonra durmanı söylemiştim ama *hayır*. Devam etmek zorundaydın, değil mi?"

Yüzünde kendini beğenmiş bir gülümseme olduğunu anlamak için gözlerimi açmama gerek yok.

"Şimdi yola çıkmazsak geç kalacağız," diyor bana. "Yürüyemeyiz. Çok seksiyim."

Kıkırdıyor ve sonra duşun kapandığını duyuyorum ve beni kaldırıp dışarı taşırken kollarının bana dolandığını hissediyorum. Beni bir havluya sarıyor ve sonra yatağına atıyor, ben de karışmış çarşafların üzerinde zıplıyorum.

"Giyin, yoksa sensiz gideceğim." Gözlerim fal taşı gibi açıldı. "Yapmazsın."

Bir elini ıslak saçlarında gezdiriyor, kendi havlusunu beline doluyor. Yenilebilir görünüyor. "Oh, ama ben yapardım."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Kötü."

Havluyu düşürdü. Anında canlanıyorum ve o da bana gözlerini deviriyor. "Senin *çok seksi* olduğunu sanıyordum?"

Omuz silktim. "Toparlandım."

Gülerek çıplak kıçıyla dolaba doğru yürüdü ve ardından kıyafetleri yüzüme fırlattı. Kıyafetleri burada saklıyordum çünkü son üç haftadır her gece burada uyuyordum.

Şık restorandaki randevu gecemizden beri neredeyse her günümüzü birlikte geçiriyoruz. Bazen Warren beni ofisine davet ediyor, ben de genellikle pazarlama bölümünde Tonya ile takılıyorum. *CupidShuffle*'u yeni piyasaya sürdüler, bu yüzden her yerde benim resmim var ve sanırım ofisi beni bir tür maskot olarak görmekten hoşlanıyor.

Ama bugün Cumartesi Yapılacaklar Listesi. Ve Warren'ın bana bir sürprizi var.

İkimiz de giyinip aşağı iner inmez Warren'la arabasına bindik ve bizi şehre götürdü. Ellerimi dantel kesimli jean şortumun üzerinde gezdiriyorum ve dönüp ona bakıyorum. "Bana nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

"Hayır."

Yandan çimdikliyorum ama adamda hiç yağ yok, o yüzden irkilmiyor bile.

Elini direksiyondan çekip kalçama yaslıyor. "Sabırlı ol, sevgilim Valentine. Her zaman çok acelen var."

Hiçbir fikri yok.

Her günün her saniyesi, bunun o an olacağından endişeleniyorum. Kaybolduğum zaman bu olacak - ya Peçe'ye geri döneceğim ya da varoluştan gideceğim.

Güçlerimi kullanmakla kullanmamak arasındaki çizgide gidip geliyorum, kendimi bu aşk tanrısı-insan arafında tutmaya çalışıyorum ama bu beni yıpratıyor.

Ve hala, güçlerim dalgalanıyor. Bazen işe yarıyor, bazen de yaramıyor. Ne olduğunu anlayamıyorum.

Güçlerimi son kullanışımdan bu yana üç gün geçti, bu yüzden yakında tekrar yapmam gerektiğini biliyorum. Sadece çok sinir bozucu. Ya çok fazla kullanırsam ve Sev beni almak zorunda kalırsa? Gitmek istemiyorum. Henüz gitmek istemiyorum.

"Neden kaşlarını çatıyorsun?" Warren beni düşüncelerimden uyandırarak soruyor.

Yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum çünkü onun da bunu istediğini biliyorum. Hızlı, eğlenceli ve ateşli olmasını istiyor. Ve biz böyle iyiyiz. Kusursuzuz. Ama ne kadar süre için?

"Hiçbir şey," diye onu temin ediyorum. "Sadece bugün için ne gibi bir planın olduğunu anlamaya çalışıyorum."

Büyük bir iş merkezinin bulunduğu bir otoparka girdiği sırada gözlerini tekrar yola çeviriyor. "Görmek üzeresin."

Arabayı park ediyor ve arsayı geçip binaya doğru yürüyoruz. Beni götürdüğü vitrini okuyabilmek için gözlerimi güneşten koruyorum.

Ben senin hakkında itim.

Ağzımdan bir ciyaklama sesi çıkıyor ve gözlerim Warren'a kayıyor. "Beni bir hayvan barınağına mı getirdin?"

"Yaptım. Bugün yapılacaklar listenizden *bir köpeği* sevme maddesini çıkarabilirsiniz," diyor kapının kolunu tutmadan önce.

Bunun nasıl mümkün olduğunu bile bilmiyorum ama yemin ederim kalbim göğsümde daha da büyüyor. Onu gömleğinin yakasından tutup aşağı çekiyorum ve dudaklarına minnettar bir öpücük konduruyorum. "Sen en iyi adamsın, Warren Knight."

Bana bakıyor, alt dudağımı ısırıyor. "İçimdekileri dışarı çıkarıyorsun."

Her gün ona biraz daha aşık oluyorum. Şimdiye kadar o kadar dibe battım ki, denesem bile kendimi çekip çıkaramam.

"Gerçi tüm hayatını bir köpeği sevmeden geçirmeyi nasıl başardığın beni aşıyor."

Omuz silktim. "Bulunduğum yerde pek köpek yoktu." Kar-mas hariç, ve ben o sürtükleri sevmiyorum.

Birlikte içeri giriyoruz ve anında dost canlısı, kadınsı bir ses bizi karşılıyor. "Ah, siz Bay Knight olmalısınız!"

Kalın gözlüklü, kısa boylu, kızıl saçlı bir kadın gülümseyerek masaya yaklaşıyor. Resepsiyon alanı küçük, bir duvar barınak hayvanlarının fotoğraflarıyla dolu.

"Sen Mary olmalısın," diye selamlıyor Warren, elini ona uzatarak.

Öfkeyle kızarmasına rağmen kabul ediyor. Kızarmamak çok zor. Warren Knight tüm sıcak ilgisini sana yöneltiyor.

"Birkaç dakika geciktiğimiz için özür dileriz. Zamanında ayrılmakta zorlandık."

Ona hafifçe dirsek atıyorum, çünkü ikimiz de o kazmanın bana yönelik olduğunu biliyoruz, oysa beni duşa kadar takip etmesi onun suçuydu. Sadece "sırtımı yıkayacağını" söylediğinde ona son kez güveniyorum. Yalan. Hepsi yalan. Yine de vajinam güzelce keselendi.

Mary elini sallar. "Hiç sorun değil. Gönüllülerimiz olduğu için mutluyuz. Hiçbir zaman yeterli sayıda gönüllü olmuyor ve barınaktaki hayvanlarımız her zaman biraz sevgiye ihtiyaç duyuyor." Bakışları ondan bana doğru kayıyor ve sonra gözleri açılıyor. "Ah! Sen şu yeni arkadaşlık uygulaması *CupidShuffle*'deki aşk tanrısısın!" diyor heyecanla.

"Ah, evet," dedim, hazırlıksız yakalanmıştım.

"Bu uygulamaya *bayılıyorum*!" diye övünüyor. "Şimdiden üç randevuya çıktım." "Bu harika," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

"Saçına bayıldım."

Gergin bir hareketle elimi yabanıl dalgaların üzerinde gezdiriyorum. "Teşekkür ederim."

"Tamam, seni tutmayı bırakacağım. Ama bu çok heyecan verici! Bay Şövalye *ve* aşk tanrısı sığınağımda! Sorun olmazsa daha sonra bu konuda tweet atacağım."

Warren başını sallar. "Biz gidene kadar beklediğiniz sürece sorun yok."

Göğsünün üzerine bir *X* işareti koyuyor. "Kalbimin üstüne yemin ederim," diye söz veriyor. "Pekala, bu tarafa gel. Önümüzdeki bir saat senin."

Arka kapının kilidini açıp bizi koridora götürürken peşinden gidiyoruz. Hemen burnuma mama ve köpek kokusu çarpıyor. Köşeyi dönüyoruz ve bir sıra köpek kulübesine geliyoruz.

"Sizi bu bölüme yerleştireceğim," diyor Mary bize. "Birden dörde kadar olan köpek kulübelerinin hepsi halk için temizlenmiş köpekler. Orada onlarla birlikte oturarak günlerini güzelleştireceksiniz."

"Teşekkür ederim Mary," diyor Warren.

Warren'a anahtarları veriyor ve resepsiyon alanına doğru yürümeye başlıyor. "İhtiyacın olursa gel beni al; yoksa iyi eğlenceler!"

Warren bana doğru döndü. "Önce hangisi?"

"İlkinden başlayıp aşağıya doğru ilerlemeye ne dersiniz?"

Warren ilk kulübeye doğru yürüyüp kilidi açarken başını sallar. İçeride üç köpek var; ikisi Labrador, biri de yarı Dalmaçyalı gibi görünüyor. Anında üzerime üşüşüyorlar, ıslak burunları çıplak bacaklarıma değiyor ve beni güldürüyorlar.

"Ben de memnun oldum."

Etrafımı sararken kuyrukları çılgına dönüyor, dilleri heyecanla bana vuruyor.

Yüzümde kocaman bir gülümsemeyle ellerimi şık kürklerinin üzerinde gezdiriyorum. "Bunlar gelmiş geçmiş en iyi randevular."

Warren beni izlerken duvara yaslanıyor. "Sevinsem mi, gücensem mi bilemiyorum," diyor. "Köpeklerin benden üstün olması konusunda ne hissettiğimden emin değilim."

Onlarla birlikte yere oturuyorum ve yakalayıp bana geri getirmeleri için tenis toplarından birini boşlukta yuvarlamaya başlıyorum.

"Memnun olmalısın," diyorum ona. "Çünkü şu anda senden o kadar etkilendim ki, bu gece kesinlikle şanslı olacaksın."

Kıkırdıyor ama ikimiz de şaka yapmadığımı biliyoruz. Yavru köpek puanları normal puanlardan daha değerlidir. Bu bilimsel bir şey.

"İçeri girip onları sevmeyecek misin?" diye sordum.

Başını sallıyor. "Alerjim var."

Şaşkınlıktan ağzım açık kaldı. "Ama yine de beni buraya getirdin?"

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor ama ben önemli olduğunu biliyorum. "Köpekleri sevmek istemiştin."

Evet. Kesinlikle şansı yaver gidiyor. İfadelerimi yakaladığında, o da bunu biliyor.

Bu adam. Beni en iyi şekilde şaşırtmaya devam ediyor.

Sırada ilerlemeden önce köpeklerle oynamaya devam ediyorum. Son kulübeye geldiğimde, köpek salyaları ve tüyleriyle kaplanmıştım ve yanaklarım çok fazla gülümsemekten ağrıyordu.

Mary geri dönerek sevişme saatimizin dolduğunu haber veriyor ve ben de son on beş dakikadır kucağımda bana sarılan küçük adamı göğsüme yaslıyorum.

Kısa kızıl tüylü, yaşlı bir köpek. Dosyasında beagle-pit bull-wiener karışımı bir köpek olduğu yazıyor ve gördüğüm en sevimli şey. Kısa tıknaz bacakları, uzun vücudu ve sevgi dolu yüzüyle kalbimden bir parça çalıyor.

Onu yere bırakırken kendimi gözyaşları içinde buluyorum. "Keşke seni eve götürebilseydim, ufaklık," diyorum ona. "Ama o kadar tatlısın ki yakında evlat edinileceksin, bunu biliyorum."

Dışarı çıkıp kulübenin kapısını kapattığımda bana mızmızlanıyor, küçük kahverengi burnunu zincirlerin arasından geçiriyor.

"Gitmeye hazır mısın?" Warren soruyor.

Dört ayaklı yeni dostumdan gözümü ayırmak zor olsa da başımı sallayıp Mary ve Warren'ı dışarı kadar takip ediyorum.

Ayrılmadan önce Mary'ye bir çek uzattığını gördüm. Kâr amacı gütmeyen barınağa bağışladığı muhtemelen müstehcen miktardaki paranın şokuyla ağzı bir karış açık kalıyor. "Aman Tanrım..." Mary'nin eli göğsüne doğru uçar. "Bay Knight, bu... Bu... Size nasıl teşekkür edebiliriz?" Mary kekeliyor.

"Teşekküre gerek yok," diyor Warren.

Mary yine de kapıdan çıkmadan önce ona on bir kez daha teşekkür ediyor. Arabaya binip evine dönerken Warren yüzümdeki gizemli gülümsemeyi yakalıyor.

"Bu gülümseme ne için?"

Başımı salladım. "Sadece... Seni böyle görmek güzel." "Ne gibi?" diye soruyor.

Omuz silktim ve şortumdaki dantel süslemeyle oynadım. "Maskenin arkasındaki adamı görmek güzel," diye cevap verdim. "Dokunulmaz pislik değil, soğuk CEO değil, sadece *sen*."

Ağırbaşlı sözlerim karşısında gözlerindeki mizah kayboluyor ve yutkunurken boğazının düğümlendiğini görüyorum. Dikkatini tekrar yola veriyor ve konuyu değiştiriyor. "Eve gidip akşam yemeği için temizlenmek için vaktimiz var. Rezervasyon yaptırdım."

Minnettar olmam gerektiğini biliyorum ama dışarıda bir akşam yemeği daha yiyebileceğimden emin değilim. Warren beni sürekli dışarı çıkarıyor ve bu harika bir şey ama ben daha sakin bir şeyler arzuluyorum. Yine de planlarını mahvetmek istemiyorum. "Tamam."

Bana bir bakış fırlattı, daha az hevesli cevabımı hemen anladı. "Tabii başka planların yoksa?"

Başımı salladım. "Hayır, öyle değil. Ben sadece... bu gece evde kalmaya ne dersin?" diye soruyorum.

"Eğer istediğiniz buysa, biz de bunu yapacağız."

Gülümsüyorum. "Öyle." Öne doğru eğilip dudaklarımı yanağına yerleştiriyorum. "Teşekkür ederim."

Elimi tutuyor ve dudaklarını bileğimin iç kısmına bastırıyor. "Seninle ne yapacağım?" diye mırıldanıyor, ama bu sanki kendisine sorduğu bir soruymuş gibi geliyor.

Beni tut. Söylemek istiyorum. *Kalmamı iste.*

Birlikte geçirdiğimiz kısa süre boyunca ona çok aşık oldum. Ruhum şehvete bağlı olmasına rağmen, beni burada kendisiyle birlikte toprakladı. Sürekli iki farklı yöne çekiliyorum ama yine de bu sınırlı arafta sıkışıp kaldım. Ama bu böyle sürmez. *Sürmeyecek*.

Aşk tanrısı izimin karıncalandığını ya da sırtımdan bir tüy daha döküldüğünü her hissettiğimde, bunu kaybetmeye daha yakın olduğumu biliyorum. Sonsuza kadar sahip değilim. Ne kadar aksini iddia edersem edeyim.

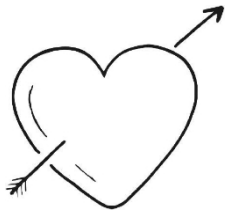
Bu yüzden ona nasıl hissettiğimi söylemeye karar verdim.

Bu gece.

Ona bunun artık sadece hızlı, eğlenceli ve ateşli olmadığını söyleyeceğim. Benim için değil. Artık değil.

CHAPTER31

TRIX

Warren'ın mutfağında yemek pişirmesi çok seksi. Tişört ve kotu *çok iyi* giyiyor.

Sade siyah bir tayt ve yumuşak bir gri tişört. Tüylerim konusunda daha dikkatli olmalıyım. Birinin derime sürtünmeye başladığını hissettiğim anda tüylerimi yoluyor ve çöp kutularından birine gömüyorum. Gücümü çok fazla kullanmadığım sürece, biraz yatışmış gibi görünüyor, ancak sürekli olarak fark edeceğinden endişeleniyorum.

Warren önüme bir tabak spagetti koydu ve ben de hemen içine dalıp bir ağız dolusu köftenin etrafında inlemeye başladım. "Mmm. Bu çok güzel."

Makarnayı ağzıma tıkıştırmamı izlerken gözleri keyifle parlıyor. Yemeye başlarken çok daha zarif bir tempo tutturuyor. "Hoşuna gitmesine sevindim."

"Şimdiye kadar ağzıma aldığım en güzel şey."

Warren bana bir bakış attı. "Dikkatli ol, sevgilim. Yoksa seni yemek masasında sikimle beslemek isteyebilirim."

Bir yudum su içmeden önce homurdanıyorum.

"Çok ukala." "Ve iyi bir nedeni var," diye sırıtarak cevap veriyor. Yani... haksız değil. Aleti harika.

Yemekten sonra birlikte temizleniyoruz ve sonra onun özel plajına gidip gün batımını izlemek için kıyıda oturmayı tercih ediyoruz. Yanımızda getirdiği battaniyenin üzerine sırt üstü uzanıp manzaranın ve yüzüme vuran serin okyanus esintisinin tadını çıkarıyorum. Bunu özleyeceğim. Her şeyi özleyeceğim.

Duygularım bana çarpıyor ve titrek bir nefes almak zorunda kalıyorum.

Warren uzanıp beni kucağına çekti. Koyu renk gözleri zihnimi okuyabilmeyi diliyormuş gibi yüzümü tarıyor. "Bütün gece neden bu kadar sessiz olduğunu bana söyleyecek misin, yoksa seni gıdıklamam mı gerekecek?" diye takılıyor.

Gülümsemeye çalışıyorum ama bunun yerine alt dudağımı ısırıyorum, hissettiğim gerginliği gidermeye çalışıyorum. "Tamam, sadece söyleyeceğim," diye başlıyorum, gözlerim bacaklarımın ona sarıldığı kucağımıza düşüyor. "Birbirimizi çok uzun zamandır tanımadığımızı biliyorum ama ben... Ben..." Sözlerim yarım kalıyor, kalbim göğsümde o kadar hızlı atıyor ki, çarpıntısını duymasından korkuyorum.

Warren sesimin titremesi ve sürekli kıpırdanmam karşısında kaşlarını çatıyor. "Trix, ne oldu?"

Gözlerimi onunkilere kilitlemeye zorluyorum. "Seni seviyorum."

Basit bir ifade. En önemli anlamı olan. Üç kısa kelime.

En uzun anlamlarıyla.

İtiraf tereddütlü dudaklarımdan kayıyor ve sahil esintisi gibi etrafımızı sarıyor, tenimin üzerinde çakıl taşlarının oluşmasına neden oluyor.

Ben Warren'ı izliyorum, o da beni izliyor.

Nefes alamıyorum. Kalbim bile atamıyor. Aramızdaki on santimlik boşlukta sahipsiz yatan aşkımla sıkışıp kaldım ve o yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle bana bakmaya devam ettikçe bu boşluk genişliyor.

Saniyeler geçiyor. Her birinde gözleri biraz daha kapanıyor.

Konuş, gözlerim yalvarıyor. *Bir şey söyle*, dudaklarım yalvarıyor. *Sen de söyle*, çırpınan göğsüm yalvarıyor.

Ama yapmıyor.

Warren sonunda boğazını temizliyor ve beni kucağından kaldırarak yanındaki battaniyeye yerleştiriyor. Hemen kucağına geri dönmek istiyorum ama kendimi durduruyorum.

"Trix, bunun ne olduğu konusunda nettik. Başından beri bir anlaşmamız vardı. Sen gidiyorsun. Bana söylediğin buydu."

Dizlerimi göğsüme doğru çekiyorum, sanki kalbime zırh görevi göreceklermiş gibi. "Biliyorum. Öyleydim. Öyleyim," diye kekeliyorum. "Ama biraz daha kalmaya çalışabilirim; belki-"

Warren başını sertçe sallayarak sözümü kesti. "Hayır."

Bu kelime göğsümü delen bir iğne gibi ağzından fırlıyor.

"Hayır mı? Kalmamı istemiyor musun?"

"Gidiyorsun," diye tekrarlıyor. "Ve ben söz veremem."

Gözlerimde sıcak yaşlar birikiyor. "Ama sen kendini adamışsın," diye karşı çıkıyorum. "Etiketi olmasa bile öylesin. Tabii biz birlikteyken başka kadınlarla çıkmadıysan ya da sevişmediysen?" Meydan okuyorum.

Bana sert bir bakış attı. "Yapmadığımı biliyorsun."

"Aynen öyle. Öyleyse neden kendini adamaktan acizmişsin gibi konuşuyorsun? Bunu zaten yapıyorsun," diyorum her kelimeyi vurgulayarak. "Ve biz birlikte mükemmeliz. Bunu ikimiz de biliyoruz. Sadece kısa bir süre geçmiş olması önemli değil. Ruh eşleri karşılaştıklarında *bunu bilirler*," diyorum sesim çatlayarak.

Sözlerim ona ulaşacağına, Warren daha da içine kapanmaya başlıyor. O eski maskesinin tekrar yerine yerleşmesini izliyorum. Gözleri üzerimde sertleştikçe, ruhumu daha fazla korku kaplıyor.

"Ruh eşi diye bir şey yoktur ve biz bunu yapmıyoruz. Bu konuyu kapatmalısın, Trix. Şimdi." Sesi sert. Mesafeli. Verimsiz. Genelde benimle konuşmasına o kadar yabancı ki neredeyse tamamen başka bir dilde konuşuyor.

Ona sabit, yürek parçalayan bir kararlılıkla bakıyorum. "Seni seviyorum, Warren Knight. Senin de beni sevdiğini biliyorum."

Maskesinin son parçası da yerine oturuyor. Sıcak kahverengi gözleri soğudu. Dudaklarının esnek kıvrımı inceliyor. Çenesi gerilir. Omuzları gerilir. Her rahatlatıcı yanı keskinleşir.

Ve sırada ne olduğunu biliyorum. Zalimliği yerine oturduktan sonra hep böyle olur. Dili acımasız bir kırbaç gibi şaklayacak. Canımı yakacak, acıtacak ve dilinin kulağıma tatlı fısıltılar söylediği ya da bedenimi yalayarak mutluluğa sürüklediği o önceki zamanları özlememe neden olacak.

"Söyleme," diye fısıldıyorum, beni mahvedeceğini bildiğim saldırıya karşı gözlerimi kapatıyorum. *"Yapma," diye* yalvarıyorum.

Ama yine de yapıyor. Tıpkı yapacağını bildiğim gibi. "Seni sevmiyorum. Hiç sevmedim ve sevmeyeceğim."

Kırbaç içimi parçalıyor, beni tam ortadan ikiye bölüyor. Parçalanmış kalbimden gözyaşları dökülüyor, yanaklarımı ıslatıyor.

"Yalan söylüyorsun," diye boğuluyorum. "Yalan söylediğini biliyorum."

Onun aşkını *hissedebiliyorum*. Aşk tanrısı işaretimi ısıtıyor ve içimi dışıma çıkarıyor. Ama aşk tanrısı yeteneklerim olmasa bile, yine de bilirdim.

Çünkü onun ruhu benimkine şarkı söylüyor. Bedenlerimiz sadece bizim duyabileceğimiz bir şey çalıyor. Bu yüzden hep ona çekildim.

Farklı düzlemlerde ve bir perdeyle ayrılmış olsalar bile. O benimdi, ben de onun.

"Kurallara karşı gelen sensin," diyor sert bir şekilde. "Anlaşmıştık. Hızlı, eğlenceli ve ateşli. Hepsi bu."

"Kuralların canı cehenneme!" Ağlıyorum. "Bu daha fazlası ve sen bunu biliyorsun."

Öfkeyle ayağa kalktı. "*Bırak* dedim. Şu anda her şeyi berbat ediyorsun."

Suratıma bir tokat atmış gibi geri çekildim. "Sana aşık olduğum için özür dilememi mi istiyorsun? Çünkü dilemeyeceğim."

"Buna bir son vermelisin. Bunu hemen durdur ve her şeyi unut."

Başımı sallıyorum, yüzüme düşen gözyaşlarını siliyorum. "Hayır. Neden böyle davranıyorsun? Senin de aynı şekilde hissettiğini biliyorum. Neden beni kendinden uzaklaştırıyorsun?"

"İşimiz bitti," diye tersledi ve tepeye doğru yürümeye başladı.

Ama ayağa fırlıyorum ve o uzaklaşamadan kolunu tutuyorum. "Nedenini bilmek istiyorum."

Bana saldırıyor. "Nedeni yok," diye alay ediyor. "Sadece senin hakkında böyle hissetmiyorum."

Şaşkınlık, öfke ve kırgınlıkla başımı ona doğru sallıyorum. "Yalan söylüyorsun! Bana neden yalan söylediğini söyle."

Beni silkeleyip tekrar uzaklaşmaya çalışıyor ve bu sefer onu durdurmak için hareket etmiyorum. "İyi, yürü git. Herkesin senin olduğunu düşündüğü pisliğe geri dön. Ama bunun sadece bir maske olduğunu biliyorum. Arkasına saklanıyorsun çünkü gerçeği söyleyemeyen lanet bir korkaksın, Warren Knight."

Bu onu sonunda kendine getirir.

"Lanet olası gerçeği mi istiyorsun?" diye bağırıyor, dönüp aramızda birkaç santim mesafe kalana kadar bana doğru yaklaşıyor. Karanlık, güzel yüzündeki öfkeye rağmen geri adım atmıyorum.

"Ben. Yapamam. Bağlanamam," diyor, her kelimeyi sesine bir yumruk daha indirerek. "Ve sen de kalamazsın."

"Ama deniyorum!" Ben de yüzüne karşı bağırıyorum. "Yapabilirim eğer
-"

"Yapma," diye sözümü kesti. "Çünkü ben de kalamam."

Kaşlarımı çatıyorum, sözleri beni tökezletiyor. "Ne diyorsun lan sen? Saçma sapan konuşmayı kes ve çıkar ağzındaki baklayı!"

"Ölüyorum lan!"

Nefes alıp veriyor. Benimki duruyor.

Göz kırpıyorum. Bakıyor.

Benim üç kelimem onun üç kelimesinin gölgesinde kaldı.

"Ne?"

Elimi tutup göğsüne bastırıyor, tam oradaki küçük yara izinin üzerine.

"Bu. İşte bu yüzden kendimi adayamıyorum," diyor ve beni öyle sert kavrıyor ki canım acıyor. "Brugada sendromu. Genetik ve benimki diğerlerinden daha ağır. Zaten defibrilatörle bile çok fazla kıl payı kurtuldum. Bayılmama ve bir daha uyanamamama bir atak daha kaldı. Bu babamı öldürdü, beni de öldürecek."

İnkâr edercesine başımı sallıyorum. "Hayır. Ölmüyorsun. Şu haline bak.

Sen iyisin."

Tekrar kapatmadan önce yüzünde bir acı ifadesi beliriyor. "Ben değilim."

Gözlerimden daha fazla sefalet damlarken yüzüm tam bir çaresizlik içinde buruşuyor. "Hayır. Sen Warren Knight'sın. Kaynaklarınız ve servetiniz var... Yapabileceğiniz bir şeyler olmalı."

"Denemediğimi mi sanıyorsun?" diyor, elimi bir hışımla bırakarak. "Bu lanet olası dünyadaki en iyi doktorların hepsine gitmediğimi mi sanıyorsun? Durumum kötüleşmeye devam ediyor. Kalp nakli dışında yapabileceğim başka bir şey yok," diyor sanki daha önce yüzlerce kez duyduğu bir cümleymiş gibi. "Ve bir nakil beni daha hızlı öldürebilir."

Şok içinde ona bakıyorum. Sözlerinin ağırlığı bomba gibi ayaklarımın dibine düşerken zaman aramızda patlıyor. Gerçeğinin enkazı beni ıstıraba gömüyor.

"Altı ay önce doktorlarım bana bir yıl daha yaşarsam şanslı olacağımı söyledi. İşte bu yüzden kendimi adamıyorum. Asla. Kadınları dışarı çıkarırım, onları beceririm, hepsi bu. Son zamanlarda bunu yapmaya bile cesaret edemiyordum. Ama sonra sen çıktın karşıma, ve o kadar lanet biriydin ki..."

"Ne?" Bastırıyorum.

Bu düşünce zincirini bitirmeyi reddederek başını sallıyor. "Sana açılmama izin verdim çünkü bana gideceğini söyledin. Anlaşmamızı bozdun," diyor suçlayıcı bir şekilde. "Şimdi bunu mahvettin ve bunun için senden nefret ediyorum."

"Warren..." Ona doğru bir adım atmaya çalışıyorum, kollarımı ona sarmak istiyorum, ama o geri çekiliyor ve gitmek için dönüyor.

"Gitme vaktiniz geldi. Şimdi. Seni bir daha görmek istemiyorum, Trix," diyor arkasına bakmadan.

"Öyle demek istemedin." "Evine git, Trix."

Peçe'den düşmenin acı verdiğini sanırdım. Bedene dönüşmenin ve kanatlarımın sırtımdan koparılmasının acı verici olduğunu sanırdım. İnişin sarsıcı olduğunu sanırdım.

Ama böyle bir şey değildi.

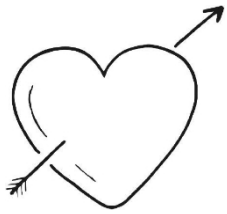
Warren'ın benden uzaklaşmasını izlemek hayatımda hissettiğim en büyük acı. Ve kırıldım.

Sahilde milyonlarca parçaya ayrılıyorum, sadece solan güneş ve yıldız ışığının ilk göz kırpışları paramparça olduğumu görüyor. Ellerim yüzümde, okyanus sırtımda kuma düşüyorum, gözlerim denizle aynı tuzlu suyla damlarken dalgalar hıçkırıklarımla nefes alıyor.

Aşk tanrısı olmak yeterli değildi. İnsan olana kadar aşkı gerçekten anlamamıştım. Ve kalbim kıyıda paramparça olana kadar kalp kırıklığını anlamadım.

CHAPTER32

WARREN

I Trix'i sahilde bırakalı üç hafta oldu.

Bildiğim kadarıyla iki kez ofisime girmeye çalıştı ama güvenlik ekibim emrimle onu geri çevirdi. onu binadan çıkar.

Birlikte geçirdiğimiz kısa süre göz önüne alındığında, onu unutmak için üç hafta çok uzun bir süre olmalıydı. Ama ne kadar özlememeye çalışsam da onu daha çok özlüyorum.

CupidShuffle'nin başarısı da yardımcı olmuyor. Gittiğim her yerde onun lanet olası fotoğraflarını görüyorum. Dergi kapakları, reklam panoları, sosyal medya reklamları... Hatta Tonya'nın izniyle bu lanet binanın her katında sergileniyor.

Nereye gidersem gideyim, Trix'in gülümseyen yüzü bana ne yaptığımı hatırlatmak için hemen orada. Bu yüzden haftalardır ofisime kapanıp kendimi işe gömüyorum. Dikkatimi dağıtmak benim tek tesellim.

Ofisimin kapısı açıldığında, Harvey'nin içeri girdiğini görmek için başımı kaldırıyorum. Karşıma oturuyor ve masama birkaç dosya yerleştiriyor. "İşte istediğin Gleason ve Tanner dosyaları."

"Teşekkürler," diye yanıtlıyorum.

Harvey ayık bir ifadeyle beni izliyor. "Bir şeyler içmek için dışarı çıkmak ister misin? Ya da belki bir şeyler yeriz? Şehrin aşağısındaki yeni restoranın inşaatının nasıl gittiğini görmek için arabayla da gidebiliriz."

Başımı salladım. "Bu gece olmaz."

Bir yanım kötü hissediyor çünkü Harvey, Trix ile işler bittiğinden beri beni rutinimden çıkarmaya çalışıyor ama ben

ilerlemek. Onu ne kadar şiddetle geçmişime koymaya çalıştığımı düşünürsek bu ironik bir durum.

"Belki de gidip onu görmelisin," diyor Harvey. Ona sert bir bakış attım. "Hayır."

Harvey bu cevabı bekliyormuş gibi başını sallıyor, ki öyle de oluyor, çünkü ofiste durumumu bilen tek kişi o. Çok dikkatli ve tedbirli davrandım. Bu haber ortaya çıkarsa işlerimin olumsuz etkileneceğini biliyordum ve bunu istemiyordum.

Harvey'nin bilmediği şey, ben öldükten sonra Knight Enterprises'ın tüm mirasının ona kalacağı. Ona güvenim sonsuz ve benim yerime iyi bir iş çıkaracağını ve işleri ileriye dönük tutmaya devam edeceğini biliyorum. Onu tanıdığım kadarıyla, bu lanet olası holdingi yönetme sorumluluğunu ona yükleyeceğim için muhtemelen çok kızacak, ama ben ölmüş olacağım, bu yüzden bu konuda beni rahatsız edemeyecek.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı?"

Başımı salladım. "Hayır, bu kadar. Teşekkür ederim."

"Tamam o zaman. Gece için dışarı çıkıyorum," diyor ve ayağa kalkıyor.

Yukarı.

Başımı salladım ve bana getirdiği dosyaları incelemeye başladım.

"Bak yarın seni."

Harvey kapının yanında duraklar. "Biliyor musun, ne olursa olsun, onu severdim. Bu ofise her geldiğinde, sanki eski Warren gibiydin. Mutluydun. Canlı."

Hareketlerim hareketsiz, omuzlarım gergin. "Harvey -"

Sözümü kesti. "Biliyorum, biliyorum. Bu konuda çenemi kapatacağım çünkü konuşmayacağını biliyorum. Sadece... en azından bu gece biraz uyumaya çalış, tamam mı? Daha fazla kalma, zaten geç oldu."

Hafifçe rahatlayarak başımı sallayarak ona bakıyorum. "Teşekkürler, Harvey."

Dışarı çıkmadan önce bana küçük bir gülümseme veriyor ve kapıyı arkasından kapatıyor.

Harvey, Trix'le olanlarla ilgili detayları bilmiyor, sadece aramızdaki ilişkinin bittiğini biliyor. Ve kalbimi o sahilde bırakmış olmama rağmen, doğru şeyi yaptığımı biliyorum.

Trix canlı ve sevgi dolu. Masum ve hayat dolu. Olayların bu şekilde tırmanmasına asla izin vermemeliydim.

Ayakkabılarımın üzerine Fas güveci kustuğu anda beni değiştireceğini anlamıştım. İşleri hemen durdurmalıydım.

orada ve sonra.

Onu bir taksiye bindirip evine göndermeli ve bir daha onu görmemeye yemin etmeliydim. İşlerin kızışması ve çok ileri gitmesi benim hatamdı. Bana aşık olduğunu biliyordum, çünkü ben de ona aşıktım. Ama ilişkiyi bitiremeyecek kadar bencil bir pisliktim.

Onunla geçirdiğim zamandan duramayacak kadar keyif alıyordum. Onunla birlikte olmak, nefesimi tuttuğum yıllardan sonra nefes almak gibiydi.

Babam dört yıl önce masasında aniden öldüğünde, Bruga- da sendromu benim için bir ev ismi haline geldi. Ama sonra test sonuçları geldi ve aynı genetik mutasyona sahip olduğumu fark ettiler; bu da benim boktan kalbimin yetersiz ve babamınkinden bile daha kötü durumda olduğunu gösteriyordu.

Şirketi devraldım ve iyi yağlanmış bir makine gibi çalıştırdım. Babam bu işin kalbiydi ve ben de her zaman onun için çalışmıştım, bu yüzden geçiş çok zor olmadı. Ne de olsa bu iş bana miras kalacaktı ve babam bildiği her şeyi bana öğretmişti. Ama bana, onunla aynı hastalıktan, ondan onlarca yıl önce ölmek zorunda kalacağım gerçeğini nasıl kabulleneceğimi öğretmedi.

Belki başka bir ailem olsaydı bu kadar yalnız hissetmezdim ama Harvey dışında kimsem yoktu.

Bir süreliğine Trix'le birlikte birisine sahipmişim gibi davranmak güzeldi.

Koşullar farklı olsaydı, hayatım bu şekilde olmasaydı, kalbim düzgün çalışsaydı, o zaman Trix'e tutunur ve onu asla bırakmazdım.

Ama hayat adil değil. İçindeki renklere rağmen, lanet olası güneş ışığı ve gökkuşaklarından oluşmuyor. Bazı insanlar diğerlerine göre daha fazla boktan gölgeyle uğraşmak zorunda kalıyor. Ve benim hayattaki payım da bu.

İsteyeceğim son şey gölgemin onu lekelemesidir. O bunun için çok parlak. Çok değerli.

Zihnim Trix'in onu tekrar sevmem için bana yalvardığı zamanki kalbi kırık yüzünü tekrarlayarak bana eziyet etse de, doğru olanı yaptığımı biliyorum. Çünkü benim lanet hayatım kaybedilmişken onun benim hayatıma güvenmesine izin vermeyeceğim. Kalbini, kalbi tükenmekte olan birine harcamasına izin vermeyeceğim.

Ofiste iki saat daha kalıp, incelememiz gerektiğini düşündüğüm bazı olası emlak girişimleri üzerinde çalışıyorum. Eşyalarımı yerleştirirken başparmağımı göğsümdeki yara izinin üzerine bastırıyorum ve orada bir sancı hissediyorum. Artık sıradan bir şey. Düzensiz kalp atışlarımı her zaman hissediyorum.

zaman, ağrı spazmları ile birlikte. Beni hastanelik eden son olaydan bu yana işlerin hızla kötüye gittiğini fark ettim.

İş bilgisayarımı toplayıp Harvey'nin bana getirdiği dosyalarla birlikte çantama koyuyorum. Bu gece evde onlara bakacağım. Dışarı çıkıyorum ve asansörle lobiye iniyorum. Saat geç olduğu için güvenlik görevlileri dışında herkes çoktan gitmişti.

"İyi akşamlar Bay Knight," diyor güvenlik görevlisi. "İyi geceler Bill," diye başımı sallayarak cevap veriyorum ve kapıdan çıkıyorum.

kaldırıma.

Şoförüm kaldırıma park etmiş, ama arabanın yanında bekleyen başka bir figür beni yolumda durduruyor.

Beni görür görmez yanıma geldi ve ellerini kalçalarına koyarak bana küçümseyerek baktı.

"Mavi," diyorum soğukkanlılıkla. "Seni tekrar görmek güzel."

"Kes saçmalamayı, Knight," diye tersliyor, saçlarını omzunun üzerinden atarken. "Ona ne yaptığını bilmek istiyorum."

Gözlerimi deviriyorum. "Birkaç hafta çıktık. Her şey bitti. Hepsi bu," diyorum ona. Yalanlar kulağa tadı kadar acı gelmiyor.

Mavi gözlerini bana dikiyor ama bu, geri çekilip suratıma yumruk atmadan önceki tek uyarım.

Çarpmanın etkisiyle başım yana savruluyor ve parmak eklemleri çenemin ağrımasına neden oluyor. *Lanet olsun, iyi yumruk atıyor.*

Karşılıklı konuşmamızı izleyen güvenlik görevlisi aceleyle dışarı çıktı ama onu durdurdum. "Sorun yok, Bill. İçeri geri dönebilirsin."

"Emin misiniz, Bay Knight?" diye sorar ihtiyatla. "Eminim."

Bill'in yavaşça binaya geri dönüşünü dinlerken gözlerim Mavi'de kalıyor.

Elini hafifçe sallarken onu izliyorum. "Lanet elimi incittin, seni kalın kafalı herif," diye tıslıyor.

"Bir sonraki yumruğun için daha yumuşak bir hedef olmaya çalışacağım," diye kestirip atıyorum. Bana ters ters bakıyor, belli ki etkilenmemiş.

İçimi çekiyorum ve elimi acıyan yanağımda gezdiriyorum. "O nasıl?"

Kelimeler ben onları durduramadan dudaklarımdan dökülüveriyor.

Çıktıkları anda, keşke geri alabilsem diyorum.

Mavi kollarını önünde kavuşturuyor ve öfkesinin yanı sıra gözlerinde de bir parıltı olduğunu görünce şok oluyorum. "Neden?" diye tersliyor. "Birdenbire umurundaymış gibi davranma. Onu incittin. Kötü. O artık

Her zaman üzgünüm. Ama bu senin umurunda değil, değil mi?" diye meydan okuyor. "Çünkü sen Warren Knight'sın. Yaptığın şey bu. Kadınları kullanırsın ve sonra da bir kenara atarsın. Ama neden bunu *ona* yapmak zorundaydın?" diye soruyor, alt dudağı titreyerek. "Dünyadaki onca insan varken, neden Trix gibi sevgi dolu bir insana bunu yaptın?"

O zaman Trix'in ona sağlık durumumdan bahsetmediğini anladım. Muhtemelen sırrımı kimseye söylememiştir. Beni korumaya çalıştığı için mi bilmiyorum, ama ne olursa olsun, minnettarım.

"Keşke yapmasaydım," diye itiraf ediyorum. "Eğer geri dönebilseydim-"

Mavi sözümü kesti. "Bana laf yetiştirme. Geri dönmeyi siktir et. Erkek gibi davranıp ileri gitmeye ne dersin?" diye soruyor. "Onun hak ettiği bu. Daha azını değil."

"Bu konuda anlaşabiliriz."

Bana bakıyor, kahverengi gözleri küçümsemeyle dolu, ölçümü alıyor. Başını sallıyor, belli ki beni yetersiz buluyor. "Biliyor musun, bir an için onun için gerçekten iyi olduğunu düşündüm. Ve biliyorum ki o da senin aptal kıçın için iyiydi. Ama sonra gidip her şeyi mahvettin."

Bir şey demiyorum. Ne anlamı var ki? O haklı.

"Bu sefer sıçtın batırdın, Knight. Ve buna pişman olacaksın. Şu anda taşaklarına tekme atmamamın tek nedeni bu. Bu pişmanlık, verebileceğim herhangi bir darbeden çok daha fazla canını yakacak."

Bana bir saniye bile bakmadan dönüp uzaklaşıyor. Arabamın kapısını açıp içeri girmeden önce gözlerim onun geri çekilen figüründen uzaklaşıyor. Kapı arkamdan kapanır kapanmaz şoförüm yola çıkıyor ve bir kez daha başparmağımı kaldırıp yara izime dokunuyorum.

Blue'nun pişmanlık duyup duymayacağım konusunda endişelenmesine gerek yok. Zaten çekiyorum. Ve o haklı. Çok acıyor.

Eve gittiğimde birkaç saat daha çalışıyorum.

Çalış, çalış, çalış.

Hayatım bundan ibaret. Sürekli bir rutin. Kontrol edebileceğim bir şey. İhtiyaç duyulan bir dikkat dağıtıcı.

Saate baktığımda saatin sabahın ikisi olduğunu görüyorum ve kendimi dizüstü bilgisayarımı kapatmaya zorluyorum. Kalkıp biraz temiz hava almak için arka bahçeye gitmeden önce yanan gözlerimi ovuşturuyorum.

Hava. Havuzumun önünden geçiyorum ve kendimi tepeden aşağı sahile inerken buluyorum.

Kıyı şeridinde duruyorum, hıçkırıklarının rüzgârdaki yankılarını duyuyorum. Gözyaşlarının yanaklarından aşağı süzülürken nasıl parladığını hayal ediyorum. Sıkıntılı ve kasvetli görünüyordu ve o kadar güzeldi ki tek yapmak istediğim onu kollarıma almak ve gülümsemesini sağlamaktı.

Buraya geldim ve her gece aynı ritüeli yaptım. Neden kavgamızı tekrarlayarak kendime işkence etmeye devam ettiğimi bilmiyorum. Belki de bunu hak ettiğimi bildiğim içindir. Göğsümdeki bu korkunç hissi hak ediyorum.

Tek umudum hayatına devam etmesi. Umarım onu hak ettiği şekilde sevecek ve değer verecek birini bulur. O kişi de kızın hayatına katacağı rengi takdir etse ve onu olduğu gibi sevse iyi olur.

Yorgun ayaklarımı tepenin dik basamaklarından yukarı sürüklediğimde o kadar bitkin düşmüştüm ki başım dönüyordu. Harvey'nin önerdiği gibi uyumaya gitmeliydim.

Kalbimin düzensiz atışını düzeltmek için defibrilatörümün devreye girdiğini hissedene kadar geri kalan basamakları çıkamayacağımı anlıyorum.

Dizlerimin üzerine sertçe düşüp tepeden aşağıya doğru yuvarlanmaya başladığım anda ciğerlerimden şaşkın bir nefes çekiliyor.

Yere indiğimde başım sertçe bir odun parçasına çarpıyor ve tüm bunların şiirsel adaletine yüzümü buruşturarak gözümü kırpmadan gece gökyüzüne bakıyorum.

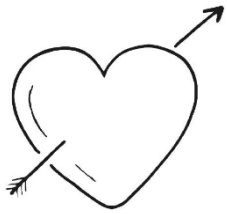
Kalbimin tam da burada, Trix'in bana kendi kalbini vermeye çalıştığı yerde atması çok uygun görünüyor.

Aklımda gördüğüm son şey Trix'in yüzü. Hissettiğim son şey göğsüme saplanan acı. Duyduğum son şey, beni yıkayıp götürmek istercesine kıyıya vuran dalgalar. Kalbim pes ederken söylediğim son şey son bir gerçek. "Ben de seni seviyorum."

Ve sonra, hiçbir şey yok.

CHAPTER33

TRIX

I Lanet bir sivilce gibi patlayacağım.

Üç haftadır güçlerimi kullanamıyorum. Üç lanet olası hafta boyunca kaprislerim Bana.

Belki de kalbim bu işin içinde olmadığı içindir. Bilemiyorum.

Ne zaman denesem, ya hiçbir işe yaramayan kokuşmuş bir nefes alıyorum ya da Şehvetim bir şekilde ciddi bir nefret dozuna dönüşüyor.

Acınacak haldeyim.

Kalbim kırıldı.

Ve zamanım tükeniyor.

Warren beni sevmiyor ve güçlerim çalışmayı reddediyor. Belki de Peçe beni dışarı çıkarmalı.

Ben ne işe yarıyorum? Amacımı yerine getiremiyorum. Sevdiğim adam beni istemiyor. Bu yüzden artık amacımın ne olduğundan emin değilim. Neden tüm bunları varoluştan silinmek için yaptım?

Kader, o karma amcıklarından bile daha büyük bir kaltak.

Çıplaklar kolonisinin meditasyon inzivasında yatıyorum. Aslında yeniden düzenlenmiş bir bahçe kulübesinin süslü bir adı. Sadece bir metreye bir metre, ama evlerden ayrı, koloninin sebze bahçesinin yanında ve genellikle boş, bu yüzden yalnız kalmak için buraya geliyorum.

Kalbimin tek istediği biriyle birlikte olmakken, sürekli ayrılık arayışında olmam ne tuhaf. Çok özel biriyle. Benimle olmak istemeyen biriyle.

Lanet olsun. Kader.

İç çekiyorum, yerdeki yastıkların üzerinde kıvranıyorum ve derme çatma tavan penceresinden yukarı bakarken yanan tütsüyü içime çekiyorum. Gözyaşlarımın yanaklarıma vurduğunu hissettiğimde, onları öfkeyle fırçalıyorum. Üç hafta sonra ağlamayı bırakmış olacağımı düşünürsünüz ama görünüşe göre bu özel fiziksel hareket sonsuza dek kalıcı olabiliyor.

Aniden de ortaya çıkıyor. Bir saniye orada otururken, bir saniye sonra bana Warren'ı hatırlatan bir şey görüyorum ve bebek gibi ağlamaya başlıyorum.

Kalp ağrısı berbat bir şey.

Meditasyon inzivasının kapısı aniden açıldı ve ayaklarım kapıya dayandığı için bacaklarımın aşağı düşmesine neden oldu.

Hum Judy'ye bakıyorum ve gözleri üzerime dikildiğinde dudakları büzülüyor. Kapıyı arkasından çekip kapatabilmek için bacaklarımı kenara iterek içeri giriyor. Sonra karşıma oturup bacaklarını benimkilerin yanına uzatıyor.

"Burun deliklerinizde mendil var," diye yardımcı olmayan bir şekilde işaret ediyor.

"Bu daha verimli," diyorum burnumu göstererek. "Her ağladığımda mendiller sümüğümü yakalıyor, böylece sürekli sümkürmek zorunda kalmıyorum. Burnum sürtünmeye başlamıştı."

Hum Judy yaratıcılığımdan etkilenmiş gibi görünmüyor. "Bu şeyi her gün takacak mısın?"

Warren'ın üzerime sardığı takım elbise ceketine bakıyorum. Biliyorum, biliyorum. Acınacak haldeyim. Ama hala onun gibi kokuyor ve onu özlüyorum, kahretsin.

"Bunu düşünüyordum, evet," diye dürüstçe cevap verdim.

Bugün giymeyi tercih ettiği uzun eteğini ayak bileklerinin etrafında düzelttikten sonra bana bir bakış attı. "Auran hasta edici."

Ona göz kırpıyorum ve sonra burnumdaki mendili çekip çıkarıyorum, böylece helyum emmişim gibi ses çıkarmadan onunla konuşabiliyorum. "Neden böyle söylüyorsun?" diye soruyorum.

Hum Judy'nin parlak gözleri üzerimde geziniyor. "Seninle ilk tanıştığımda milyonlarca prizma gibi parlıyordu. Çok fazla renk. Çok fazla erişim," diyor bileğindeki bileziklerin şıngırdamasına neden olan bir süslemeyle. "Ve sen her geçen gün daha da parlaklaştın. Ta ki..." benim irkilmem üzerine sözünü kesiyor ve bana anlayışlı bir bakış atıyor. "Son birkaç haftadır giderek azalıyorsun. Artık zar zor görebiliyorum," diye üzüntüyle bitiriyor.

Kuru, sert bir dille yutkunuyorum ve kotumun kumaşını karıştırıyorum. "Evet. Ben biraz... kırıldım. Birden fazla yönden," diye sessizce itiraf ediyorum.

Hum Judy başını sallar, kabarık gri saçları da onunla birlikte sallanır, tüyler ve boncuklar saç tellerine dolanır. "Sen kırılmadın, kızım. Sadece heyecanını kaybettin."

Başımı eğip gözlerimi kuruluyorum. "Gelişmek mi?"

Hum Judy başını sallar. "Olur böyle şeyler. Ve herkes için farklı olabilir. Benim için heyecan verici olan yer burası," diye itiraf ediyor ve elini kapıya doğru sallıyor. "Hale ve Rob. İçinde yaşadığım bu topluluk. Ama bazı insanlar için bu çocukları olabilir. Evcil hayvanları. İşleri olabilir. Okumak, şarkı söylemek ya da resim yapmak kadar basit bir şey olabilir. Bir kişi olabilir. Bir yer olabilir. Bir duygu olabilir. Hepimizin bir heyecanı vardır. Ve ona sahip olduğumuzda... hayat güzeldir. Parlarız. Kendimizi tok hissederiz. Ama onu kaybettiğimizde..."

Duygular kirpiklerimi kaplıyor. "Biz sönüküz."

Yavaşça başını sallıyor, gözleri yüzümden hiç ayrılmıyor. "Git heyecanını bul kızım." Ayağa kalkarken onu izliyorum, doğrulurken dizleri patlıyor. "Bu yaşlı kemikler eskisi gibi değil," diyor gülümseyerek. "Hayat çok hızlı geçiyor, biliyor musun?"

Evet, biliyorum.

Hum Judy beni bıraktıktan sonra kendimi yerden kaldırıp Blue ve Bea'nın evine geri dönüyorum. Banyoya girip duş alıyorum ve soğuk suyun şiş gözlerimi rahatlatmasına izin veriyorum. Kot pantolon ve tişört giymiş olarak dışarı çıktığımda Bea ve Blue çatı katının korkuluklarından bana bakıyor ve beni duş almış görünce şaşırmış görünüyorlar.

"Nasılsın, Trix?" Mavi sesleniyor.

Son zamanlarda benim için endişelenmesine neden olduğum için kendimi suçlu hissediyor ve utanıyorum, bu yüzden gülümsemeye çalışıyorum. "Ben iyiyim. Harikayım. İki başparmak yukarı," diye yalan söylüyorum, satmaya yardımcı olmak için iki başparmağımı da yukarı kaldırıyorum.

Bana bakmaya devam ediyor. Tamam, sanırım satamadım. "Ben biraz dışarı çıkacağım."

Blue ve Bea bakıştılar. Muhtemelen ikiz güçleriyle telepatik olarak konuşuyorlar, çünkü sonra ikisi de aynı anda bana bakıp başlarını sallıyorlar. "Tamam. Dikkatli olun. Bir şeye ihtiyacın olursa bize haber ver," diyorlar aynı anda.

Vay canına.

Etkileyici.

"Yapacağım,"

diye el sallıyorum.

Warren'ın takım elbise ceketini yanımda taşıyarak dışarıya ve sanatçı sırasına doğru ilerliyorum. Tam da aradığım adamı buldum: Frank Sinatra.

Geri dönüştürülmüş eşyalardan oluşan heykel nihayet tamamlandı ve son derece şık görünüyor. Ama Warren'ın takım elbise ceketini üzerine geçirdiğimde-

"Mükemmel!"

Dönüp baktığımda Hank'i görüyorum; sanatçının penisi sallanıyor ve kulağının arkasına bir İngiliz anahtarı sıkıştırmış. "Gördün mü? Sana ne demiştim? Frank o ceketin içinde çok iyi görünüyor," diyor.

Başımı sallıyorum, kendimi bırakmaya ve ondan uzaklaşmaya zorluyorum. "Öyle."

Kendime onu geri çalıp tekrar koklama fırsatı vermeden uzaklaşıyorum, çünkü o kadar zavallı olmayı reddediyorum.

Hum Judy heyecanımı bulmamı istiyor ama ben tam olarak nerede olduğunu biliyorum. Sorun şu ki, gelişenlerimden biri beni istemiyor ve diğeri de işe yaramıyor. Bu nasıl şans?

Yenilgiye uğramış bir şekilde patikadan aşağı inerken vücut boyama etkinliğine katılan bir grup çıplak görüyorum. Cuma günü olmalı.

Kumun üzerine serdikleri muşambanın üzerindeki yerlerine doğru yürüyorum. Müzik çemberinden çok uzakta değiller, bu yüzden senkronize olmayan ilahiler ve koparılmış gitar telleri sürekli bir koro oluşturuyor.

Çıplaklar mutlu bir şekilde birbirlerini boyuyor, tenlerini parlak renklerle kaplıyorlar. Bir adamın aleti mezura gibi boyanmış. Matematikçi değilim ama bu ölçülerin biraz fazla cömert olduğundan eminim.

Yanlarından geçerken, işe yarayıp yaramayacağını görmek için içimden biraz Şehvet çıkarırken öksürüyormuş gibi yapıyorum.

Neon yeşili iğrençliği havaya yayılıyor. Güç ciddi şekilde geri tepti, bu yüzden nüdist boya geçit törenlerine yağmur yağdırmış gibiydim, çünkü etrafta üzülmeye başladılar. Hatta bir adam ağlamaya başladı, Tanrı aşkına.

Yürümeye devam ederken "Değersiz lanet olası gelişiyor," diye mırıldanıyorum. Bu topluluğun ruhani sevgi rehberi olmak buraya kadarmış. İyi ki ortak fonlara bağışlamak için kumarhane param vardı.

Aptal Warren Knight gidip her şeyi mahvetmek zorundaydı. Ona çok kızgınım. Onun aptal kalbine kızgınım. Bu konuda bir şey yapamadığım için kendime kızgınım.

Böyle bir pislik olmasına şaşmamalı. Şimdi tüm o berbat randevular mantıklı geliyor. Vazgeçmeye başladı. Sadece hareketleri yapıyordu.

Hayal kırıklıklarımın bir kısmını heyecanlı bir shuffleboard oyunuyla atmaya karar vererek yoldan sapıyorum, ama Blue koşarak arkamdan geliyor ve beni kolumdan yakalıyor.

Yüzüne bakınca bir şeylerin ters gittiğini anladım. "Ne oldu? Bea evde falan mı yandı?" Hemen soruyorum. "Size söyledim, çatı katında çıplak lehim yapmamalısınız."

Mavi başını sallar, buraya kadar koşmuş olması gerektiğinden nefes alışını sakinleştirmeye çalışır. "Trix, az önce Harvey aradı."

Gözlerim endişeyle kısılmış yüzünde geziniyor. "Neyin var?"

"Ben Warren."

Cevabı kafamın içinde tekrar tekrar çalıyor.

Bu Warren, bu Warren, bu Warren.

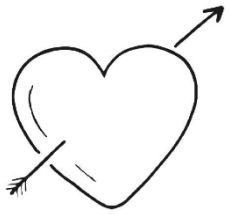
"Ne oldu?"

Blue beni otoparka doğru çekiştirmeye başlıyor, ben de uyuşmuş bir şekilde onu takip ediyorum. "Yere yığıldı. Bu sabah biri onu bulmuş. Şu an hastanede, ama sanmıyorlar ki..." Sesi yoldan çıkıyor ve bir uçurumdan aşağı düşüyor. Ve kalbim de onunla birlikte gidiyor.

O ölüyor. Warren Knight, benim *itici* gücüm, ölüyor. Ve bu konuda yapabileceğim hiçbir şey yok.

CHAPTER34

TRIX

Hastaneye vardığımızda, Knight Enterprises logolu birkaç güvenlik görevlisiyle birlikte dışarıda dolaşan hamalları görünce şaşırdım. Sadece Resepsiyonu geçebilmemizin tek yolu Harvey'nin orada bizi bekliyor olması ve adımızı onaylı ziyaretçiler listesine yazdırması.

Muhabirlerden biri beni *CupidShuffle* reklamlarından tanıyor ve dikkatimi çekmeye çalışıyor ama Blue ve Harvey ile birlikte asansörlere doğru yürürken onu görmezden geliyorum.

"Durumu nasıl?" Harvey asansörün düğmesine basıp yoğun bakıma çıkarken endişeyle soruyorum.

Harvey'nin yüzü asık ve gözleri yorgun görünüyor. "Yere yığıldı ve nöbet geçirdi. Bu... Sana yalan söylemeyeceğim, Trix. Bu hiç iyi değil."

Korku ve umutsuzluk beni sıkıca çekiyor.

Mavi nefesinin altında ıslık çalar ve başını sallar. "Lanet olsun. Şimdi o ahmağı yumrukladığım için kendimi kötü hissediyorum." Şaşkınlıkla ona baktım. "Onu yumrukladın mı?"

Mavi biraz utanarak başını sallıyor. "Evet. Kalp rahatsızlığı olduğunu bilseydim ona bu kadar sert vurmazdım."

Harvey ona kuşkuyla bakar. "Ama yine de ona vurur muydun?" diye sorar.

Omuz silkiyor. "Şey, evet. Trix'e karşı tam bir pislikti."

Küçük bir teşekkür olarak kolunu dürtüyorum, çünkü arkadaşınız sizin için bir adamın suratına yumruk atmak için kendi yolundan çıkıyorsa, bu bir sonraki seviye arkadaşlık olayıdır.

Yoğun bakım ünitesine vardığımızda, hemşirelerden biri aynı anda sadece birimizin ziyaret edebileceğini söyledi, bu yüzden Harvey ve Blue

Bekleme odasından çıkalım ki önce ben gidebileyim.

"İşte odası, tatlım," diyor hemşire beni kapısına götürürken ve dönüp telaşla uzaklaşmadan önce.

Tereddütle kapıyı açıp içeri giriyorum ve arkamdan kapanmasına izin veriyorum. Şaşırmış bir halde etrafıma bakındım. Gösterişli bir hastane odasını Warren Knight'a bırakmak.

Burada standart bir hastane yatağı yok. Bu şey Ritz'den alınmış gibi görünüyor. Odanın etrafına neredeyse yarım düzine çiçek aranjmanı serpiştirilmiş ve büyük bir düz ekranda spor karşılaşmalarının tekrarları oynatılıyor. Ziyaretçiler için bir oturma alanı, mini bir buzdolabı ve hatta yatağa dönüştüğünden şüphelendiğim bir pencere koltuğu bile var.

Ama gözlerim beyaz çarşafların altında baygın yatan Warren'ın solgun bedenine takılıyor.

Zihnim onlara söylemeden önce ayaklarım hareket ediyor ve sonra yatağında onun yanında oturup yüzünü inceliyorum.

Kötü görünüyor.

Çıplak olduğu zamanlar dışında Warren her zaman takım elbise ya da kot pantolon giyer. Onu hastane önlüğü giyerken görmek çok yanlış.

Düştüğü yerden dolayı kafasına sarılmış bir bandaj var ve cilt tonu hastalıklı bir renk almış. Kirli sakalı sevdiğinden daha uzun ve bandajın altından saçlarının hafif kirli olduğunu ve her zamanki parlaklığından yoksun olduğunu görebiliyorum. Gözlerinin altındaki koyu halkalar derisini gölgeliyor ve ona bağlı monitör düzensiz bir şekilde bip sesi çıkarıyor, her tiz nabız atışında sinirlerimi geriyor.

Çekingen bir şekilde uzanıp avucumu yanağına bastırıyorum. Başparmağım kaşınan teninde geziniyor, tüyler parmak uçlarıma sürtünüyor.

Onu son gördüğümde Warren bana sanki benden nefret ediyormuş gibi bakmıştı. Sanki aramızda olan her şeyden pişman olmuş gibi. Sanki en değerli anlarımı bir kenara atmak ister gibiydi.

"Sana çok kızgınım," diye fısıldıyorum.

Nefes almak dışında hareket etmiyor ve o zaman bile ona yardımcı olmak için burnunda oksijen tüpleri var.

Onunla bu şekilde konuşmak, Peçe'deyken onunla nasıl konuştuğumu anımsatıyor. O zamanlar ona her türlü şeyi itiraf ederdim. Her gün.

Ona o gün ne yaptığımı ya da yapmadığımı anlatırdım. Ona endişelerimi, umutlarımı, şikayetlerimi ve sevinçlerimi anlatırdım. Sanki eskiden aramıza sıkışmış olan o eski mesafeye geri dönmeye hazır gibiyiz ve bundan nefret ediyorum.

Gözlerini açmasını ve sadece bana ayırdığı o yumuşaklıkla bana bakmasını istiyorum. Bana patronluk taslamasını ya da tatlı bir şey söyleyerek beni şaşırtmasını istiyorum. Uyanmasını ve tüm bunların kötü bir rüya olmasını istiyorum.

Elimi yüzünden çekip hastane önlüğünün kumaşıyla oynuyorum. "Biliyor musun, seni ilk gördüğümde yakanda hardal vardı."

Gözlerimden yaşlar akmaya devam etmesine rağmen bu anıya gülümsüyorum.

"İşte oradaydınız, tüm ihtişamınızla binanıza doğru yürüyordunuz. O zamanlar senin hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama bir iş yemeğinden yeni geldiğini söyleyebilirdim. Harvey, müşteri grubuna laf yetiştirmekle meşguldü, sen ise mükemmel takım elbisen ve mükemmel saçlarınla çok seksi görünüyordun ve mükemmel yüzünle herkese bakıyordun."

O gün beni tam da kırmızı kanatlı yolumda durdurmuştu. Warren nereye giderse gitsin her zaman dikkat çekerdi ama bu sadece görünüşünün ötesinde bir şeydi. Baskın bir güçle yürüyordu. Onda insanları durup dikkat etmeye zorlayan bir mıknatıs etkisi vardı.

"Senin her zaman her şeyin tam olmasını isteyen bir tip olduğunu hemen anladım. Ya gömleğindeki o lanet hardal? Bu senin için kabul edilebilir bir şey *değildi*. Ona dokunup duruyordun. Olduğunu bildiğin yerde kıpırdanıp duruyordun. Bunun seni çok rahatsız ettiğini söyleyebilirim." Hafifçe gülüyorum.

Onu ofisine kadar takip etmiştim, gruplarının toplandığı konferans odasına kadar, sadece Warren'ın tuvalete gitmek için izin isteyişini izlemek için.

"Soyundun ve o lekeyi temizledin, tüm zaman boyunca küfrettin ve daha da kötüleştirdin," diyorum, gülümsemem genişliyor. "Çok sevimli bir şekilde kızmıştın. Küçücük bir nokta için. O anda sana aşkı getirmek istediğimi anladım. Tüm o yoğunluğunu ve bağlılığını başka birine yönlendirmeni ve karşılığında onun sana hardal lekesinin önemli bir şey olmadığını öğretmesini istedim. Yani aslında tüm bunlar öğle yemeğinde dikkatsiz davrandığın için başladı. Bir hardal lekesinin tüm bunlara yol açabileceğini kim bilebilirdi?"

Tekrar gülümsemeye çalışıyorum ama dudağım titriyor ve gözlerimi kaçırıyorum. Derin bir nefes alıp hıçkırıklarıma engel olmaya çalışıyorum.

"Tam bir pisliksin," diye mırıldanıyorum eğilip başımı yavaşça göğsüne yaslarken. Onu hissetmeye ihtiyacım var. Yakın olmak istiyorum. Onu o kadar çok özledim ki her yerim ağrıyor. Kollarını bana sarıp sımsıkı sarılamadığı için vücudum ağrıyor.

"Sana seni sevdiğimi söylüyorum ve sen gidip üzerimde ölmeye başlıyorsun." Yüzümden bir damla gözyaşı elbisesine damlıyor. "Buraya seni iyileştirmeye geldim ama yapamam," diyorum sesim titreyerek. "Kalbini düzeltemem. Benden istediğin şekilde değil ve çok üzgünüm."

Titreyerek nefes alıyorum ve pembe bir buğunun kayarak önümdeki havada kıvrıldığını görünce şok oluyorum.

Şaşkınlıkla ayağa fırladım, travmatik güce bakarak sıçradım. "Hayatta olmaz."

Kalp atışlarını etkilemesi ihtimaline karşı Warren'ın önünde denemek istemediğim için banyoya girip kapıyı kapattıktan sonra havaya biraz daha Lust üflüyorum. Ve bu *mükemmel*.

Haftalardır gücümün işe yaramaz bir şey olmasından sonra, *şimdi* Çalışmak için mi?

Sırtım bu güç gösterisi karşısında karıncalanıyor, muhtemelen derimden bir ya da iki tüy daha fırlıyor.

Şaşkın bir halde odaya geri dönüyorum ve gözlerim tekrar Warren'a takıldığında her şey yerli yerine oturuyor.

Gözlerim büyüdü. *"Sen."*

Burada ne zaman Şehvet Nefesimi ya da Flört Dokunuşlarımı başarıyla kullansam, Warren yakınımdaydı. Ayrıldığımız anda, kıçı kırık, işe yaramaz bir aşk tanrısı olmaya geri döndüm.

Her nasılsa, Warren güçlerimin katalizörü.

Her zaman onun her şeyin anahtarı olduğuna dair bir his vardı içimde. Ama onun aslında benim tutku motorumu harekete geçiren anahtar olmasını beklemiyordum. İçimdeki gücün kilidini açan, beni bir fiyasko olmaktan kurtaran anahtar.

Tutuculuğumun neden ona bağlı olduğu hakkında hiçbir fikrim yok, ama artık farkına vardığıma göre gerçeği yanlışlamak mümkün değil.

Yanına geri dönerken başımı ona doğru sallıyorum. "Sanki sana zaten bağlı değilmişim gibi, *bir* de gidip güçlerim için düğmem mi olacaksın? Bu senin için bile biraz abartılı," diye onu azarlıyorum.

Aldığım tek yanıt monitörünün bip sesi.

"Bilmem gerekirdi. Senin gibi ukala bir piç. *Tabii ki* lanet güçlerime hükmetmenin bir yolunu bulacaktın. Diğer her şekilde bana hükmettin, neden olmasın?" Mizahsız bir kıkırdamayla söylüyorum.

Onun solgun, hareketsiz yüzüne uzun süre baktığımda, içimden küçük bir sıkıntı sesi yükseliyor. Sanki onu kaybetmenin yaklaştığını hissedebiliyorum ve bu çok acımasızca bir haksızlık. "Sanırım ikimiz de birbirimizi umduğumuz gibi düzeltemedik, ha?" diye soruyorum.

Uzanıp elini tutuyorum ve parmaklarımızı birbirine geçiriyorum. Tekrar yanına otururken ona, "Bana seni sevmememi söyledin ve çok başarılı bir CEO olabilirsin ama benim patronum değilsin," diyorum. "Seni seviyorum Warren Knight. Ve varlığımın sonuna kadar seni sevmeye devam edeceğim," diyorum acı dolu bir mırıltıyla. "Ve ben..." Sesim dayanılmaz bir acıyla çatlıyor ama devam ediyorum. "Kalbini tamir edemediğim için üzgünüm," diye ekliyorum, parmaklarım hafifçe göğsünde geziniyor. "Aşk tanrısı güçleri bu şekilde çalışmıyor, biz sadece-"

Aklıma bir düşünce gelince gözlerim açılıyor.

Vay anasını.

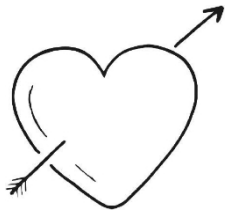
Bu kadar.

Şimdi anlıyorum. Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Çünkü onun kalbini iyileştirebilirim. Onu düzeltebilirim. Sadece bu şekilde değil. Ve başlangıçta düşündüğüm şekilde değil.

Eğilip kuru ve çatlak dudaklarına bir öpücük konduruyorum ve ellerimle yanaklarını kavrıyorum. "Merak etme aşkım. Ben senin yanındayım. Kalbini onaracağım ve sonra her şey yoluna girecek. Söz veriyorum."

CHAPTER35

TRIX

JNe yapmam gerektiğini biliyor olmam, işimi kolaylaştırdığı anlamına gelmiyor.

Harvey, Warren ile sırasını savarken ben bekleme odasında oturuyorum. Orada ne kadar oturduğumu bilmiyorum.

ama Harvey geri döndüğünde fark etmedim bile.

Blue yanına oturduğumdan beri elimi tutuyor ve beni konuşturmadığı için onu seviyorum. Burada benimle oturdu, sessiz bir anlayış gösterdi ve beni yas tutmaktan başka bir şey yapmaya zorlamadı.

Harvey'nin gözleri kızarmış, ifadesi gölgelenmiş, omuzları çökmüş. Dostlukları yıllar öncesine dayanıyor ve onun ne kadar acı çektiğini bilmek kalbimi kırıyor.

Keşke ona her şeyin yoluna gireceğini söyleyebilseydim ama söyleyemiyorum.

Ben Blue'nun yanında dururken Harvey bana bakıyor. "Ziyaret saati bitmek üzere," diyor sessizce.

Başımı salladım. "Siz gidebilirsiniz. Ben sadece biraz daha kalmak istiyorum."

"Emin misin?" Mavi sorar. "Bekleyebilir ve seni eve bırakabilirim."

"Eminim."

Lanet olsun. Onu özleyeceğim. Bea'yi de.

Bir adım öne çıkıp kollarımı ona doluyorum, kocaman sarılıyorum ve onu sıkıca kucaklıyorum. "Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum kulağına. "Arkadaşım olduğun için teşekkür ederim."

Ben geri çekilmeden önce Mavi sırtımı sıvazlıyor. Yüzümde ne gördüğünü bilmiyorum ama her ne ise kaşlarını çatmasına neden oluyor.

"Bana bir iyilik yapar mısın? Hum Judy'ye heyecanımı bulduğumu söyle. Anlayacaktır."

Mavi'nin kaşları daha da çatılıyor ama beni sorgulamıyor. "Tamam."

Ona ve Harvey'ye küçük bir el sallıyorum ve sonra uzaklaşmalarını izliyorum, Harvey bir kolunu Blue'nun omuzlarına sararken onu kendine çekiyor.

Warren'ın odasına geri dönüyorum ve zamanın tükenmekte olduğunu hissediyorum ama bir sonraki bölümü yapmak istemiyorum. Veda etmek istemiyorum.

Hemşire Warren'ı kontrol etmek için içeri giriyor ve ben hızla yanaklarımı silip ona gülümsemeye çalışıyorum.

Bana şöyle bir bakıyor ve sarılmak için yanıma geliyor. "Buna ihtiyacın varmış gibi görünüyordu," diyor uzaklaşırken.

Burnumu çektim. "Kokladım."

Dosyasına bir şeyler yazarken sessizce bekliyorum ve sonra boğazımı temizliyorum. "Herhangi bir ağrısı var mı?"

Hemşire başını sallar. "Hayır, tatlım. Şu anda onu rahat tutuyoruz. Uzun sürmez."

Mutsuzluk midemde düğümleniyor. "Teşekkür ederim. Sarıldığın için."

Kapıdan çıkmadan önce bana anlayışlı bir bakış atıyor ve ben daha fazla bekleyemeyeceğimi biliyorum.

Boğazımı temizliyorum ve odaya bakıyorum. "Sev?" Heyecanla havaya doğru söylüyorum.

Hemen hiçbir şey olmayınca endişeleniyorum ama sonra önümde pembe bir duman çıkıyor ve Sev beliriyor.

Her zamanki rockçı kıyafetlerini giymiş, elleri ceplerinde ve kanatları sırtına yapışmış bir şekilde yere iniyor. Gözleri bana takılmadan önce şaşkınlıkla odaya bakıyor. "Biraz kasvetli bir ortam, değil mi aşkım?"

Mizahsız bir kahkaha attım. "Evet, öyle de denebilir."

Sev sandalyelerden birini çekip oturdu. "Beni bu kadar erken aradığına şaşırdım."

"Evet, şey... işler umduğum gibi gitmedi." Gözleri

Warren'a kayıyor. "Anlıyorum."

"Beni Peçe'ye geri çekebilir misin?" diye soruyorum. Boğazım daralıyor, kelimeleri kesmeye çalışıyorum - bedenimin isyan etme şekli.

Sev başını eğiyor ve bir şeyler sezmiş gibi yana bakıyor. "Yine biraz geride kaldın, Triple X," diyor. "Seni geri alabilmem için büyük bir güce ihtiyacın var."

Bunu bekliyordum, bu yüzden sadece başımı salladım. "Yapabilirim," diye onu temin ettim. "Sadece birkaç dakikaya ihtiyacım var. Veda etmek için."

Sev bana ne olduğunu, neyin yanlış olduğunu ya da kafasında dönüp durduğundan emin olduğum diğer sonsuz sorulardan herhangi birini sormuyor. Bunun yerine bana ihtiyacım olan cevabı veriyor. "Pekala, aşkım. İşini yap, sonra da cupidity güçlerinin bir kısmını kullan, ben de seni geri getireyim, anladın mı?"

Başımı salladım. "Teşekkürler Sev," diyorum.

Geldiği gibi hızla ortadan kayboluyor ve ben Warren'a dönüyorum.

Ona doğru attığım her adım ruhumla savaşıyor. Çünkü veda etmek istemiyorum. Bunun olmasını istemiyorum. Ve yine de, öbür dünyamda olan her şeyin beni bu ana getirdiğine gerçekten inanıyorum.

Bu öbür dünya mı? Asla benimle ilgili

olmadı. Her zaman onunla ilgiliydi.

Kendimi yatağa bırakıyorum ama bu sefer onun yanına uzanıyorum.

Vücudumu nazikçe onun vücuduna dolayıp parmaklarımızı birbirine geçirirken serumunu ya da ona bağlı kablolardan herhangi birini itmemeye dikkat ediyorum.

Bu onu son kez hissedişim olacak. Ağırlığını, sertliğini, sıcaklığını. Bu onu son kez koklayabileceğim, o mükemmel Warren kokusunu.

Bu, sesimin onun kulakları tarafından son kez duyuluşu olacak.

Bu yüzden son bir kez nefes alıyorum. Nefes alıyorum. Onu hissederek kendimi şımartıyorum. Ellerimi yüzünde gezdiriyorum. Avucuma değen nefesini ezberliyorum. Keşke daha önce söyleseydim dediğim her şeyi fısıldıyorum.

Ve sonra ona son bir öpücük veriyorum. Dudaklarımızın son bir dokunuşunu sonsuza dek hafızamda tutmaya çalışacağım.

Alnımı onunkine yasladığımda, gözyaşlarım tenine düştüğünde onları silmiyorum. Geride bırakabildiğim tek şey bu. Belki bencilce ama kendimden bir parçayı ona bıraktığımı bilmek hoşuma gidiyor.

Titrek bir nefesle geri çekiliyorum. Sonra kendimi onun kucağından ayrılmaya ve yatağından kalkmaya zorluyorum. Yapmak zorunda kaldığım en zor şeydi ama yaptım.

Bir sonraki bölüm için oklara ihtiyacım yok. İçimde tutabileceğimden çok daha fazla sevgi var. Bu yüzden ellerimi nazikçe yüzüne koyuyorum ve sonra gözlerimi kapatıp merkezimdeki gücü çekiyorum.

Hepsini dışarı itiyorum. Pembe dallar saf güç dalgaları halinde içimden dökülüyor, kendi sevgim odayı ısıtıyor ve ışıkla dolduruyor. I

dökün ve itin ve boşaltın.

Güç irademe yenik düşüyor ve etrafımızı sarıyor, ona olan aşkım fiziksel bir şeye dönüştü, zayıflayan bedenini örten yumuşak pembelerde görebiliyorum.

Sırtım acıyla çığlık atıyor. Tüyler dökülüyor. Kanatlar yavaşça sırtımdan sıyrılıp açılıyor ve iki yanımda genişçe yayılıyor. Tenim karıncalanıyor. İşaretim yanıyor. Elektrik acısı kanımda sıçrıyor ve omurgamda yaylanıyor.

Çığlık atıyorum. O

iç çekiyor. Ama

yine de itiyorum.

Ta ki hislerim beni terk edene kadar. Ellerim onun yüzüne dokunamaz hale gelene kadar. Son insanlığım da varlığımdan çekilene kadar.

Sahip olduğum kadar taşkınlığı serbest bırakıyorum ve sonra Peçe beni kendi olarak kabul ediyor.

Bu dünyanın düzleminden koparıldım ve uzay ve zamanda geriye doğru savruldum.

Her şey kaybolup gitmeden önce hissettiğim son fiziksel şey, gözeneksiz formumun beni ele geçirmesiyle yanaklarımdan süzülen gözyaşları oluyor. Ama kırık kalbim? Bunu çok ama çok daha uzun süre hissedeceğim.

Cupidville'de, Sev'in ofisinde yere yığılmış bir şekilde beliriyorum ve az önce yaptığım şeyin ağırlığı ruhuma çöküyor.

Warren'a bir daha asla dokunmayacağım. Asla onun yanında uyanmayacağım. Onunla asla yemek yiyemeyeceğim, randevulara gidemeyeceğim. Onun cızırtısını asla hissedemeyeceğim ya da kulağıma fısıldadığını duyamayacağım. Vücudumda hareket ettiğini asla hissedemeyeceğim. Onu bir daha asla güldüremeyeceğim.

Ama onun hayatını kurtarabileceğim. Ve önemli olan da bu.

Ruhani formumla mücadele ediyorum, bedenim ağırlık veya katılık olmadan nasıl hareket edeceğini hatırlamaya çalışıyor. Kırmızı kanatlarım sırtıma yaslanmış, yayım ve sadağım onların arasında yeniden beliriyor. Saf bir pembe Şehvet akımı üflüyorum ve parmak uçlarım bir Flört dokunuşuyla parlıyor. Sonunda mükemmel bir aşk tanrısıyım.

"Pekâlâ, Triple X?" Ayağa kalktığımda Sev soruyor, şımarıklığı azalmış.

"Hayır," diye dürüstçe cevap veriyorum, ayaklarımın yere değmesini engellemeye çalışarak. "Ama ne yapacağımı biliyorum."

Bana ihtiyatla bakıyor. "O da ne?"

Ona bir bakış attım ve sonra dönüp ruhani kıçımı ondan olabildiğince hızlı bir şekilde uzaklaştırdım.

"Bu da ne böyle? Oy! Buraya gel!" Sev arkamdan bağırıyor ama ben durmuyorum.

Ofisinden çıkıp koridordan aşağı uçuyorum ve peşimden uçmaya başladığını duyuyorum, gelirken bana küfrediyor ama yakalanmayacağım.

Kanatlarımı ileri iterek, hayatım buna bağlıymış gibi asansöre doğru zum yapıyorum.

Düğmelere basamadığım için doğruca eleva- tor şaftından geçerek işlem merkezine kadar uçuyorum. Alan çok büyük ve her zamanki gibi ruhlarla dolu, ama ben bulutlu tavanda yükseklerde uçarak hepsini aşıyorum.

Hadi, hadi, hadi. Kendime söylüyorum. *Daha hızlı, daha hızlı, daha hızlı.*

Kimsenin beni durdurmasına izin veremem. Bu işte başarısız olamam. Bir kez olsun, doğru bir şey yapacağım.

Sihirli kemeri görür görmez dalışa geçiyorum. Bazı insanlar aniden ortaya çıkmam karşısında irkiliyor ama sonra tam kemerin önüne iniyorum ve kemeri yöneten melek şaşkınlıkla bana göz kırpıyor. "Ne yapıyorsun sen?"

Ona doğru koşuyorum, oklarla dolu sadağım sırtıma çarpıyor. Göğsümde oksijene ihtiyacım olmamasına rağmen nefes nefese kalıyorum, vücudum artan adrenalinin hayali tepkilerini hissediyor.

"Kemerden tekrar geçmem gerekiyor," diyorum hızlıca. Kaşlarını çatıyor ve başını sallıyor.

"Kesinlikle olmaz."

Podyumuna doğru uçuyorum, yüzüm çıldırmış gibi. Warren'ın fazla zamanı kalmadı. Ben sağlam değilim, bu yüzden kolu kendim çekemem. Bunu benim için yapması için onu ikna etmeliyim.

"*Lütfen*. Sana yalvarıyorum. O kemerden geçmek zorundayım."

Başını kararlılıkla sallar. "Buna izin veremem. Bunu ikinci kez yapmana izin vermemeliydim. Şimdi çizgiden uzaklaş, yoksa Peçe muhafızlarına işaret vermek zorunda kalacağım."

Hayır. Yaşadığım onca şeyden sonra şimdi durdurulacağıma inanmayı reddediyorum.

Gözlerimi kısıyorum ve bedenimin podyumun içinde kaybolmasını umursamadan podyuma doğru uçuyorum. Tam yüzüne geldim, burunlarımız birkaç santim ayrıydı. "Beni dinle. Eğer o kemerden geçmeme izin vermezsen, kalbimin ölümünden sen sorumlu olacaksın, anlıyor musun?" Gözlerim sert ve ses tonum tartışmaya yer bırakmayacak şekilde. Dişlerimi sıkıyorum, yüz ifadem tehditle parlıyor. "Çek şu lanet kolu."

Beyaz kanatlarını kıllandırıyor. "Hayır."

Kırmızı görüyorum. Kelimenin tam anlamıyla, çünkü gözeneklerimden cupidity gücü sızmaya başlıyor. Öfkeden deliye döndüm, dehşete kapıldım ve çaresiz kaldım. Bu iyi bir kombinasyon değil.

Ciddi bir meleğin kıçını tekmelemeye hazırım.

"İşte bu kadar." Bir Aşk Oku kapmak için arkama uzanıyorum, çünkü o lanet olası kolu çekmezse onu tam cennet memesinden bıçaklayacağım.

Hareketime karşılık olarak, muhtemelen beni yakmak için kullanacağı bir ışık topuyla elini kaldırıyor. Umurumda bile değil. Pes etmeyeceğim.

Ama ikimiz de saldıramadan Sev aniden yanımıza iniyor ve şaşkınlıkla geriye sıçramama neden oluyor.

"Ne. Ne. Fook." Ellerini dizlerine dayamış, maraton koşmuş gibi nefes nefese kalmış bir halde küfrediyor. Sanki son üç yüzyıldır sigara içiyormuş gibi öksürüyor. Burası o kadar boş ki, iğrenç gürültü etrafımızda yankılanıyor, durmadan devam ediyor.

Sev sonunda doğruldu ve hâlâ nefes nefese beni işaret etti. "Nasıl bu kadar hızlı uçabildin? Lanet olsun, çok yorgunum."

Ona doğru yürüyorum, ellerim omuzlarının üzerinde çaresiz bir yalvarışla geziniyor. "Onu tekrar baştan çıkar."

Sev'in kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "Ne?"

"Onu baştan çıkar," diye çabucak tekrarlıyorum. "O kemer yolundan geçmem gerek, Sev. Geçmek *zorundayım*. Lütfen bana yardım et. Lütfen."

Onu kaybedeceğim. Eğer bana yardım etmezse, Warren ölecek ve ben... ben bu gerçekle başa çıkamam.

Sev bir an beni inceliyor, gözleri çaresizliğimin üzerinde geziniyor, gözlerimde parlayan yakarışı içine çekiyor ve sonra iç çekiyor. "Tamam, aşkım," diye mırıldanıyor ve içime bir rahatlama doluyor.

En iyi gülümsemesini takınarak meleğe doğru yürür, ama melek daha ağzını açamadan onu vurur. "Hayır."

Sırıtışı kaybolur. "Kahretsin. Bu pek dostça değil, değil mi?"

Lanet olsun, lanet olsun. İşe yaramıyor. Zamanım tükeniyor. Bunu hissedebiliyorum. Warren elimden kayıp gidiyor.

"Sev, *lütfen*!" Yalvarıyorum.

Yüzümdeki paniği görmüş olmalı, çünkü küfrediyor ve sonra meleğe dönüyor, başının arkasını tutuyor ve sonra ağzını tüm gücüyle diliyle sikmeye başlıyor.

İçinden şehvet fışkırır, havayı kirletir ve *sertçe* sevişmeye başlarlar.

Kadın, itirazlarını unutarak adamın karşısında eriyor ve adamın eli podyuma doğru ilerliyor.

Etrafına o kadar çok Şehvet saçıyor ki, kız baştan ayağa kızarıyor ve vücudunu pençeleyip miyavlamaya devam ediyor. Adam onun öpücüklerine sırtını dönüyor, başını hareket ettiriyor, böylece kız tekrar ağzına yapışamıyor.

"Beyaz kol, Sev!" Ona sesleniyorum.

Yüz hatlarında şok ifadesi belirir. "Kahrolası *beyaz* mı? Neden? Aşk tanrısı olmayı seviyorsun."

Sertçe yutkunuyorum. "Onu daha çok seviyorum."

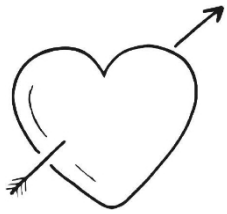
Bu benim amacım. Her şey beni buna yönlendirdi. Warren'ın olmamı istediği kişi olmaya.

Ona bir aşk tanrısı olarak aşık oldum, ama onu bir melek olarak kurtaracağım. Sev'in dudakları incelir ve sonra başını sertçe sallayıp öne doğru uzanır.

Beyaz kolu indiriyor. Kemer güçle parlıyor. Ve ben atlıyorum.

CHAPTER 36

WARREN

Kalbime bir balık oltası takıldı.

Oraya nasıl geldi bilmiyorum ama çok acıyor.

Her şey kararsız.

Ses bozuk, görüntü çarpık. Ama kalbimdeki bu lanet olası bitmek bilmeyen acı daha net olamazdı.

Ben ölüyorum. Kendi bilinçsizliğimin boşluğunda sıkışıp kaldım ve hayatım bundan habersiz olmama izin verecek kadar nazik bile değil.

Göğsümdeki her zorlama, kalbimin son atışını yapmaya hazır olduğunu bana bildiriyor.

Neredeyse bitti.

Başım oksijen eksikliğinden yüzüyor. Uzuvlarım hareket edemeyecek kadar ağır. Damarlarımda kan toplanıyor.

Soluyorum.

Ama sonra... *Onu* gördüm.

Onu tanıyorum ama tanımıyorum. Tam olarak mükemmel, ama yine de tamamen yanlış. O burada, ama henüz değil. Onun içini görebiliyorum ama yine *de* tek gördüğüm o.

Sakız pembesi olması gerekirken başını altın sarısı bir saç halesi çevreliyor.

Parlak bir ışık çemberi onu sarıyor, ama sonra kavrayıcı bir netlikle fark ediyorum ki, bu ışık değil, arkasındaki içten dışa parlıyor gibi görünen beyaz kanatlar.

Elini kalbimin üzerine koyduğunda hiçbir şey hissetmiyorum.

Sonra bana gülümsüyor ve bu lanet olası dünyada gördüğüm en yürek parçalayıcı gülümseme. Dudakları kıpırdıyor ama ben yapamıyorum.

onu duyuyorum. Parıltısı yoğunlaşıyor, gözlerimi yakıyor ama başka tarafa bakmaya cesaret edemiyorum. Eğer bakarsam, karanlığın beni tüketeceğini biliyorum.

Bildiğim bir sonraki şey, zavallı kalbime saplanmış o balık oltasının çekildiği. Acı, göğsümde patlayan bir bomba gibi bedenimde patlıyor.

Bağıramam. Küfredemiyorum ya da çığlık atamıyorum. Tek yapabildiğim burada yatmak ve ölmek.

En azından onu son bir kez görebildim.

Kalbim parçalanıyor. Vücudum kapanıyor. Bir fısıltının en yumuşak ipucunu duyuyorum. Kulaklarımla duyduğumu bile sanmıyorum, ama kafamın içinde bir yerde.

İyi bir hayatın olsun Warren Knight ve artık pislik olmamaya çalış.

Seni seviyorum.

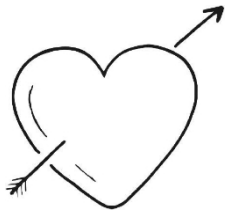
Anlamadığımı söylemek istiyorum. Ona gideceğim yerin ölüm olduğunu söylemek istiyorum, yaşam değil. Ama yapamıyorum, çünkü o çoktan gitti ve ben de kayıp gidiyorum.

Elimde kalan tek şey onun sesi ve sonra zamanım doldu ve bir sonraki isteksiz kurbanı olarak ölümün bıçağına düştüm.

Ben de seni seviyorum.

CHAPTER37

TRIX

Altı Ay Sonra

A Yeni bir ölü -ya da benim deyimimle bir ned- ayaklarımın dibine konuyor ve kuru kuru kabarmaya başlıyor. Ağzından cisimsiz bir tükürük fırlıyor ve kanatlarımın üzerine düşüyor. "Eww." Yüzümü buruşturuyorum ve ondan uzaklaş.

Lanet bir melek olduğum için muhtemelen daha merhametli olmalıyım, ama hey, kimse mükemmel değildir.

Adam ayağa kalkarken inliyor ve doğrulduğunda boyu benden bir metre daha uzun. Cılız bir adam, buğday gibi uzuvları ve çarpık gözleriyle bir sopa böceğine benziyor.

"Neredeyim ben?" diye kekeliyor.

Beyaz kanatlarımı koparıyorum. "Sen öldün. Ölümden sonraki hayata hoş geldiniz. Lütfen işlemlerinizi yaptırmak için sıraya girin."

Üzüntüden ağlamaklı bir ses çıkarmaya başladı. Ona sadece göz kırpıyorum. Biliyorum, biliyorum. Gelmiş geçmiş en kötü melek.

Neyse ki benimle birlikte sırada çalışan diğer meleklerden biri telaşla yanıma geldi. Cariel eskiden bir boz ayıya dönüşmüş gibi görünüyor, çünkü ayı gibi bir adam ve her yeri kıllı. Beyaz kanatlarında bile tüylerin arasından fışkıran kürk filizleri var.

"Sorun yok," diye yatıştırıyor Cariel Ned'i. Sakinleştirici ışığının bir kısmını ona doğru itmeden önce, "Grace seninle olsun," diyor.

Ned başını sallıyor, anında sakinleşiyor. "Teşekkür ederim," diyor biraz da saygıyla.

Cariel kendini beğenmiş bir melek edasıyla başını sallıyor ve Ned diğer ölü ahmaklarla aynı hizaya gelmek için ilerliyor.

Cariel dönüyor ve bana doğru yürüyor. "Biraz daha nazik olabilirsin," diye azarlıyor beni.

"Biliyorum. Özür dilerim." Gerçekten üzgünüm ama içim bomboş. Çoğu gün zar zor gülümsüyormuş gibi yapabiliyorum.

Başını sallıyor ve daha fazla neds'in gelmesini beklerken devasa odanın etrafına bakıyor. Bu sabah biraz yavaş geçti.

"Bugün kaç kişiye Grace verdin?" diye sorar. "Bilmiyorum.

Belki... bir?"

Gür kaşları şaşkınlıkla havaya kalktı. "*Bir mi?* Saatlerdir hat üzerinde çalışıyoruz."

"Özür dilerim," diyorum tekrar. Bir melek olarak bu kelimeyi çok söylerim.

Minnettar olmalıyım. Ne de olsa melek güçlerim Warren'ın kalbini iyileştirmeyi mümkün kıldı. Ve Peçe beni yokluktan çıkarmadı - bu kesinlikle minnettar olunacak bir şey. Ama dürüst olmak gerekirse, kalbim artık öbür dünyadaki işimde değil. Onu bir daha asla göremeyeceğim bir adamla geride bırakmışken nasıl olabilir ki?

"Bu ruhların güven tazelemeye ihtiyacı var," diye azarlıyor beni çakıllı sesiyle.

"Biliyorum."

Suçluluk duygusu midemde kuru bir yaprağın kenarı gibi kıvrılıyor.

Altı ay önce melek olduğumdan beri uyum sağlamaya çalışıyorum. Warren'ı iyileştirdikten sonra Peçe'ye geri götürüldüm ve angarya işler yapmam söylendi. İzinsiz bir yolculuğa çıktığım ve eğitilmeden önce güçlerimi kullandığım için cezalandırıldım.

İşim artık işlem merkezinde kalmak ve yüceltilmiş bir hat gözlemcisi olmaktan ibaret.

Birkaç yabancı daha ortaya çıktı. İnsanlar, vampirler, fae'ler, troller, hatta görünüşe göre bir sentor. Etrafına çılgınca bakmadan önce toynaklarının üzerinde tökezliyor. "Evet, evet. Sen öldün. Öbür dünyaya hoş geldiniz. Lütfen sıranın arkasına doğru ilerleyin."

Yemin ederim, ne kadar uzun olduğunu görünce hayalet formu biraz soluyor. Önünü göremiyoruz. Ortasını bile göremiyoruz. Sadece göz alabildiğine uzanan, devasa binayı kaplayan ve bulutlu bir serap gibi uzaklarda kaybolan sonsuz bir zig zag yılanı.

"Biliyorum," diyorum ona uzlaşmacı bir bakışla. "Ama gidecek başka bir yerin de yok, değil mi?"

Tatsız şakam karşısında burnunu kırıştırdıktan sonra uzaklaşıyor.

Cariel iç geçiriyor. "Geçiş sürecini kolaylaştırmak için onun ruhuna kesinlikle lütuf bah*şetmedin* meleğim."

"Trix," diye düzeltiyorum. "Altı ay içinde bininci kez söylüyorum, benim adım *Trix*."

Başını sallar. "Ve sana daha önce de söylediğim gibi, meleğim. Artık değil. Senin melek adın Muriel."

Alay ediyorum. "Siktir et."

Bileğimdeki altın bant, küfürümden dolayı yanmaya başlıyor. "Ah!"

Cariel sırıtıyor ve bıyık altından gülüyor. "Hala dersini almadın."

Meleklere yakışmayan şeyler düşünürken ona ters ters bakıyorum. Hayalet yumruğumu onun kıllı karnına indirdiğimi hayal ediyorum. Benden dört kat büyük olması umurumda değil, elimden gelse yine de ona vururdum.

Daha fazla ruh ortaya çıkıyor, birkaçı kabadayı. Onları sakinleştirmek için aşırı yoğun bir Ambrosial Light nöbeti ile patlatıyorum. Hızla uzaklaşıyorlar, giderken de gözlerini kapatıyorlar.

Zaferle Cariel'e dönüyorum. "İşte, tam o anda Light'ımı kucakladım."

Cariel iç çekiyor. Çok yargılayıcı.

Bandım *tekrar* yanıyor, ama bu sefer o da parlamaya başlıyor ve üzerinde bir mesaj beliriyor. Bir amire çağrılıyorum.

"Uh oh."

Cariel ona bakıyor, hiç de şaşırmış görünmüyor. "Kötü şans Muriel. Acaba seni sonsuza dek işten çıkaracaklar mı?" diye düşünüyor.

Kıllandım, ama dürüst olmak gerekirse... o haklı. Beni gerçekten yok edebilirler. Bir melek olarak başarılı olduğum söylenemez.

Melek ofislerine gitmek için döndüğümde yüzünde boktan bir sırıtışla "Huzur seninle olsun," diyor. Eşeklik etmek için bana doğru küçük bir Grace parlatıyor, ama o boku sinir bozucu bir sinek gibi uzaklaştırıyorum ve omzumun üzerinden onu ters çeviriyorum. Yine yandım. Buna değdi.

Yılan gibi uzanan ruhlar silsilesinin yanından uçarak geçiyorum ve sonra yönümü değiştirip zemini bulutlarla kaplı, hoparlörlerinden arp müziği çalan koridora yöneliyorum. Yukarıdan ışık parlıyor, doğrudan bakılamayacak kadar parlak ve havada biraz altın parıltısı asılı. Çok güzel görünüyor. Ben nefret ediyorum.

Grubum iki numaralı ofise gitmemi söyledi, ben de kapının önünde uçuyorum. Kanadımdaki beyaz tüyle oynuyorum ve gergin bir şekilde havada asılı kalıyorum. Bu kadar mı? Varlığım sonsuza dek sona mı erecek?

Melek olduğum için pişman değilim. Ama keşke aşk tanrısı olmanın nasıl bir şey olduğunu, *onunla* birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu unutabilseydim.

Belki de beni yok ederler ve varlığım sona erer. Belki de *olması gereken* budur, çünkü buna daha ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. Sanki ruhum kopmuş gibi. Artık kalbim yok.

Ben daha gerginliğimi tam olarak atamadan kapı kayarak açılıyor ve karşımda erkek bir melek duruyor. Pürüzsüz, parlak ve inanılmaz derecede mükemmel bir şekilde göz kamaştırıcı.

Benim gibi altın rengi saçları ve beyaz kanatları var, ama etkileyici - oldukça büyük ve peştamal görünümü ona *gerçekten yakışıyor*. Vay canına. Sanki aşağıda üçüncü bir bacağı varmış gibi.

"Gel," dedi bana.

"Tanrım, genelde bundan biraz daha fazla ısınmaya ihtiyacım olur ama elimden geleni yaparım," diye gergin bir şekilde şaka yapıyorum.

Anladığını sanmıyorum, çünkü gülmüyor. Ya da gülümsemiyor. Ya da göz kırpmaktan başka bir şey yapmıyor. *Vay be.* Sanki bu melekler kötü bir şakayı takdir edemiyorlar. Aşk tanrısı ile hiç böyle bir sorun yaşamadım.

Boğazımı temizleyerek ofisine uçuyorum... ve sonra yalnız olmadığımızı görünce duruyorum.

"Sev?"

Eski aşk tanrısı danışmanıma bakıyorum ve göğsüme bir sızı saplanıyor. Bu çılgın adamı özlemiştim.

"Merhaba aşkım," diyor sırıtarak.

Her zamanki gibi dar rockçı kıyafetlerini giymiş, ama aynı zamanda hemen yanında duran bir iblis var, siyah kanatları arkasından duman çıkarırken tırnaklarını karıştırıyor.

"Neler oluyor?" Sev'in diğer tarafında durmak için ilerleyen meleğe endişeyle bakarak soruyorum.

"Duyduğuma göre pek de iyi bir melek değilmişsin. Şaşırdığımdan değil," diyor Sev, bu konuda garip bir şekilde gururlu görünüyor. "Ne de olsa sen bir aşk tanrısısın."

Bunu duyunca ağlayasım geldi.

"Bu öbür dünya işlerinde gerçekten çok kötüsün."

Mizahsız bir kahkaha attım. "Biliyorum."

Başını sallıyor. "Tam da aşk tanrısı olmakta ustalaşmışken, gidip lanet bir melek oluyorsun. Hepsi de çok sıkıcı."

Melek ona ters ters bakar. "Melek olmak en büyük onurdur."

İblis homurdanır. Sev gözlerini devirir. "Evet, sen nasıl istersen, sevgilim."

"Şu işi bir an önce bitirelim," diye cevap verir melek.

Üçü bana doğru geliyor ve ben ne olup bittiğinden emin olamadan geriliyorum. "Ne... Ne yapıyorsunuz?"

İşime son mu verilecek? Kahretsin. Aslında gitmek istemiyorum.

Pop.

"Bekle!" Ellerimi kaldırarak söylüyorum. "Daha iyi olmaya çalışacağım! İşimi yapacağım, yemin ederim!"

Üçü birden etrafımı sardı. Etrafım sarılmadan önce bir adım bile geri gidemiyorum. "Bir melek olarak iyi değilsin, aşkım. Ve seni tekrar aşk tanrısına dönüştüremeyiz. O kemerden bir kez daha geçersen kesin gidici olursun," diye açıklıyor Sev. "Yapılacak tek bir şey var."

Böyle bir şey olamaz.

Lütfen, bunun olmasına izin verme.

"Sev!"

Hiçbir uyarı olmadan, üçü de kollarını kaldırır ve ellerinden aniden güç fışkırır.

Etrafımı saran pembe, beyaz ve siyah güçle patladım.

Çığlık atmak için ağzımı açıyorum ama bir anda içeri doluyor ve içimi de ele geçiriyor.

Sanki aynı anda dumanla doluyor, suyla boğuluyor ve ışıkla boğuluyorum.

Acı ve uyuşukluk içimde savaşırken sırtım şiddetli bir ağrıyla kavisleniyor.

Çok fazla his beni ele geçiriyor ve dünya döndükçe görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor.

Ofisten çıkarılmadan önce gördüğüm son şey Sev'in bana göz kırpması oluyor. "Rica ederim, aşkım."

Ne?

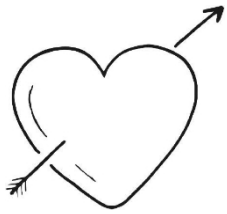
Sonra içimde kızgın bir volkan gibi acı patlıyor ve düşmeye başlıyorum, düşüyorum, düşüyorum.

Şimdi, iyi bir melek olmayabilirim ama düşmenin melekler için asla iyi sonuçlanmayacağından oldukça eminim.

Allah kahretsin.

CHAPTER38

TRIX

O Bir kez daha kıç üstü düştüm.

Ama bu kez mermer yerine kum üzerinde.

Acımasız iniş kemiklerimi sarsıyor ve beni ısırıyor Acı içime işlerken dilimi yuttum.

Etrafımdaki karanlık dünyaya bakıyorum, serin gece havası yüzünden tüylerim diken diken oluyor.

Vücuduma bakıyorum. "Orospu çocuğu," diye küfrediyorum. "Neden yine çıplağım?"

Ama sonra anladım.

Ben *sağlamım.*

Artık Peçe'de değilim.

Omzumun üzerinden bakıyorum ve eminim ki kanatlarım gitmiş.

Melek ışığını çağırmaya çalışıyorum. Olmadı. Eski zamanların hatırına biraz Şehvet üflemeye çalışıyorum. Nada.

Aman Tanrım.

Üç Büyük Peçe denetçisi güçlerini bana itti. Nasıl yaptıklarını bilmiyorum ama beni buraya geri gönderdiler. Canlı olarak. Fiziksel alemde. Bir *insan* olarak.

Büyük bir şokla ayağa fırlıyorum ve etrafıma bakınmak için dönüyorum.

Kumsaldayım.

Onun plajında.

"Vay anasını," diye mırıldandım.

Karanlık bir gölge bana doğru koşmaya başladığında ve havayı gök gürültüsü gibi yırtıcı havlamalar kapladığında şaşkınlığım kısa sürüyor.

"Sikeyim, sikeyim, sikeyim!"

Döndüm ve yer ayırtmaya çalıştım. Yapmak isteyeceğim son şey, dünyaya döndükten sonraki ilk altmış saniye içinde bir köpek tarafından parçalanmak olurdu. Ama tabii ki uzun zamandır bedensizim, o yüzden... evet. Büyük bok yiyorum.

Vücudun dramatik bir şekilde kavis çizmesinden, kolların sallanmasından, var olmayan kanatların beni yukarı doğru itmeye çalışmasından, yere çakılırken kumun uçuşmasından bahsediyorum - tüm büyük bok yeme şeylerinden.

Sonra yine tam bir denizyıldızı modu. Kum *her yere bulaşıyor.*

Kıç çatalları, koltuk altları, ağız, saç, vajina. Hepsi işime karışıyor ve bir daha asla açamayacağımın garantisini veriyor. Ağzımdaki kumu tükürürken inliyorum.

En azından etrafta beni görecek kimse yoktu. "Hey, iyi misin?" diye sesleniyor bir ses. "Siktir git, Karma," diye tıslıyorum.

Hırçın, havlayan köpek yüzükoyun yatan halime ulaşıyor ve irkilip hızla doğruluyorum ama bana saldırmak yerine kumlu uzuvlarımın her yerini yalamaya başladığını hissediyorum.

"Geri çekil, köpek," diyor ses.

Donup kaldım.

İçim tamamen donarken, cildim sinirden anında ısınıyor. Zihnim ayak uydurmak için çabalasa da bedenim gerçeği biliyor.

Ayak seslerini duyuyorum ve sonra tepemde duran karanlık, gölgeli figürüne bakıyorum.

Önümde diz çöküyor ve gözleri yüzüme değer değmez yüz hatlarını bir şok kaplıyor. Gözlerimizi kırpmadan birbirimize bakıyoruz ve yüzümüzde aynı şaşkınlık ifadesi var.

Bunun gerçek olduğuna inanamıyorum. Bu gerçek *olamaz.*

Rüya mı görüyorum ben?

Sapık bir kum adam beni kandırdı mı yoksa? Eğer şu an uyanırsam, *çok kızgın* olacağım. Melekliğimle birilerinin kıçını öyle bir aydınlatacağım ki bokları parlayacak.

Tüm bunların gerçek olduğundan emin olmak için uzanıp göğüs ucumu çimdikliyorum. Hemen acı içinde tıslıyorum. "Ah," diyorum, elimi bırakarak.

Çok acıttı. Geriye dönüp bakınca, çimdiklemek için meme ucunu seçme. Ama çimdik testi işe yaradı, bu da demek oluyor ki.

"Ben burada mıyım?"

Warren'ın gözleri gördüklerine inanamıyormuş gibi yüzümde geziniyor. Bu his karşılıklı çünkü ben de inanamıyorum. Onu bir daha göreceğimi hiç düşünmemiştim.

"*Sensin*," diye fısıldıyor, sanki onu ikna eden meme ucunu çimdiklemekmiş gibi.

Konuşamıyorum. Hareket bile edemiyorum. Tek yapabildiğim ona bakmak, çünkü o burada, yaşıyor, iyi ve beni *görebiliyor*.

Melek olduktan hemen sonra onu iyileştirmek zor oldu. Ona verdiğim güç yüzünden neredeyse kendimi yok ediyordum. Yeni bir melek için bu tehlikeli bir şeydi ama riskler asla önemli değildi. Eğer bana ihtiyacı olsaydı bunu tekrar yapardım.

Onu incelerken gözlerimden yaşlar süzülüyor. Onu son gördüğümden çok farklı görünüyor.

"İyisin," diye mırıldanıyorum, sanki kendimi rahatlatmam gerekiyormuş gibi.

Yavaşça başını sallıyor ve boğazının düğümlendiğini görüyorum. "Doktorlar buna mucize diyor. Kalbim hiçbir anormallik ya da eksiklik olmadan tamamen iyileşti. Bunu açıklayamıyorlar."

Kendi kendime gizlice gülümsüyorum. "Buna sevindim."

Kendimi onun kollarına atmak istiyorum. Onu öpmek istiyorum. Bana sarılmasını ve gerçekten iyi olduğunu hissettirmesini istiyorum ama bunların hiçbirini yapmıyorum. Çünkü onu tüm varlığımla sevmeme rağmen, aramızdaki her şeyi bitirdi ve ben onun nerede durduğunu bilmiyorum.

"Burada olduğuna inanamıyorum. Gerçek olduğuna..." diye devam ediyor, sesinde bir parça huşu var. "Hastanedeyken seni rüyamda gördüm. Tıpkı böyle. Altın saçlar. Beyaz ışık. Sesin..." diyor sessizce, gözleri yüz hatlarımda geziniyor. "O lanet rüya *aylarca* aklımdan çıkmadı. Bana bir pislik olmamamı söylemiştin."

Boğazım duygularla inip kalkarken bile içimden küçük bir homurtu kaçıyor. "Dinledin mi?" Alay ediyorum.

Dudaklarında ilk gülümseme kırıntısı beliriyor.

"Bazen." "Bu konuda sana daha sonra not vereceğimden emin olabilirsin."

Sırıtışı genişler. "Daha azını beklemezdim." Gözleri aşağı doğru kayıyor. "Yine çıplak olduğunu görüyorum."

Gözlerimden istemsizce süzülen yaşları siliyorum ve iç çekiyorum. "Evet. Bir anda oldu işte. Yine oldu."

Başını sallıyor ve yüzü yine kasvetli bir hal alıyor. "Nerelerdeydin, Trix?"

"Bir... işim vardı."

Uzanıp yanağımdaki gözyaşlarını ve kumu fırçalıyor. Ona daha fazla sokulduğumda ve küçük bir dokunuşla gözlerimi kapattığımda kendimi tutamıyorum. Daha fazlasını arzuluyorum. Çok daha fazlasını.

"Sen gittin," diyor sessizce.

Gözlerim açılıyor ve kuruyan dudaklarımı yalıyorum.

"Yapmak zorunda olduğumu söylemiştim." "Ama şimdi geri döndün?" diye soruyor tereddütle.

"Sanırım bu değişir."

"Neye göre?" diye sorar.

"Kalmamı isteyip istemediğin konusunda," diye sessizce itiraf ediyorum.

Nefes alamadan cevabını bekliyorum. Eğer beni tekrar reddederse, bu beni mahveder. Ama altı ay geçti. Belki bir şeyler değişmiştir. Belki başka birini bulmuştur. Belki de artık beni etrafında istemiyordur. Belki-

Dudakları dudaklarıma çarpıyor ve sonra kendimi sırtüstü yatarken buluyorum, o beni tamamen yutarken bacaklarımın arasına yerleşiyor.

Altı aydır ilk kez nefes alabildiğimi hissediyorum, sadece yeniden bir bedene sahip olduğum için değil, dudakları dudaklarımda olduğu için. İçime rahatlama doluyor ve tutkulu kavuşmamızda ruhum onunkine şarkı söylüyor. Dili, beni tutmak için uzanan bir el gibi dudaklarımın arasına giriyor. Başımın arkasını kucaklıyor, beni ve beni düşünemeyecek hale gelene kadar öpüyor.

Tüm endişelerimi, korkularımı, incinmişliğimi ve acımı alıp götürüyor. Dilinin her hareketiyle beni ne kadar özlediğini gösteriyor.

"Sana çok kızgınım," diye mırıldandım.

"Çok özür dilerim," diye cevap veriyor ağzımı tekrar kapamadan önce.

Bu diğer öpücüklerinden farklı. Bu onun bana hükmetmesi ya da beni tahrik etmesiyle ilgili değil. Bu onun beni el üstünde tutmasıyla ilgili. Bana tapması. Altı aylık özlemini bu öpücüğe döküyor ve bana anlatmaya çalıştığı her şeyi hissedebiliyorum.

Sonunda çekilip bana baktığında, gözlerinde ıslak bir parıltı olduğunu görünce şok oluyorum. Elimi uzatıp parmak uçlarımı kaşınan çenesinde gezdiriyorum ve onun verdiği hissin tadını çıkarıyorum.

"Kahretsin, seni özledim," diye itiraf ediyorum. "Seni kaybettiğimi sandım."

Gözümün kenarından duygu damlıyor ve dudakları gözyaşlarımı öpmek için aşağı iniyor. "Ben de," diye fısıldıyorum.

"Çok üzgünüm, Trix. Çok üzgünüm." Her kelimeyi tenime bir öpücük daha kondurarak noktalıyor.

Dudaklarını çenemde, köprücük kemiğimde, boynumda, yanaklarımda ve tekrar dudaklarımda gezdirdi. "Yalan söyledim. O gün sahilde sana yalan söyledim ve o zamandan beri bu yüzden kendimden nefret ediyorum. Seni çok seviyorum, Trix Valentine. Sensiz kaybolmuştum ve çok üzgünüm."

Kollarımı boynuna dolayıp onu kendime çekerken içimden rahatlamış bir hıçkırık yükseliyor. "Ben de seni seviyorum."

O da beni gelin gibi kollarına alıp kumlu tepeden evine doğru yürüyerek karşılık veriyor.

Islık çalıyor ve köpeğin gölgeli figürü peşimizden tepeye ve arka bahçeye doğru koşuyor.

"Bekle... Bu *senin* köpeğin mi?" Şaşkınlıkla sordum. "Ama senin alerjin var."

Beni evin içine ve merdivenlerden yukarı taşımaya devam ediyor. Yatak odasına girdiğimizde şöminenin yanındaki köşede bir köpek yatağı fark ediyorum.

"Öyleyim," diye başını sallayarak cevap veriyor. "Ama onu tanımıyor musun?"

Geriye bakıyorum ve artık onu görebileceğim bir ışık olduğu için çenem düşüyor.

Kızıl saçlı. Kısa bacaklar. Uzun vücutlu. Sevimli kahverengi gözler.

"Bu barınaktaki köpek. En sevdiğim küçük adam. Onu sahiplendiniz mi?"

Warren beni banyosuna götürüp kapıyı kapatıyor ve ayaklarımın üzerine yatırıyor. "Yaptım," diyor ve duşu açmak için etrafımda dolanıyor.

"Neden?"

Bana sabit bir şekilde bakıyor, sanki kaybolacağımdan endişeleniyormuş gibi gözleri hâlâ üzerimde geziniyor. "Belli değil mi?" diyor sessizce.

Sözlerindeki ima karşısında kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. "Ona ne isim verdin?"

"Ben yapmadım," diye cevap veriyor. "Ona sadece köpek diyorum."

İçimden bir kahkaha yükseliyor. "Tabii ki biliyorsun."

Geriye doğru duşa girip suyun altına giriyorum ve meme uçlarım soğuk sudan anında çakıllaşıyor. Gömleğini ve pantolonunu çıkarıp yere atarken bana aç gözlerle bakıyor.

"Vay anasını," diye mırıldanıyorum takdirle, bu da bana küçük bir kıkırdama kazandırıyor.

Gözlerim onun üzerinde geziniyor. Önceden de muhteşemdi ama şimdi tamamen sağlıklı olduğu için neredeyse gerçek dışı. Belli ki spor da yapıyor, çünkü *lanet* olsun. Çok daha fazla kas. Her yerinde.

"Yeni spor salonu üyeliği mi?" Şaka yapıyorum.

Benimle birlikte suya giriyor ve sıcaklığı ayarlıyor. "Gidermek istediğim pek çok hayal kırıklığım vardı."

"Dispelling sana çok yakışıyor."

Warren sırıtarak beni duvara yasladı ve kollarını iki yanıma koydu. "Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim."

"O gece beni bırakıp gitmene izin verdiğim için tam bir aptaldım."

Başımı salladım. "Evet, burada tartışma yok."

Uzanıp suyla beni okşamaya başladığında dudakları titriyor, parmakları üzerimde geziniyor ve omurgamdan aşağı ürperti gönderiyor. "Seni bulmaları için yedi farklı özel dedektif tuttum ve hiçbiri bir bok bulamadı."

Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. "Beni mi aradın?"

Dudakları kulağımı kemirmeden önce boynumu buluyor. "Trix, lanet hayatımın sonuna kadar seni arardım. Ama görünüşe göre önce sen beni buldun."

"Evet," diye başımı sallayarak cevap veriyorum, o bana dokunmaya devam ederken gözlerim kapanıyor. "Şimdi göster bana."

"Neyi göstereyim?"

"Beni sevdiğini göster bana. Lütfen," diye yalvarıyorum. "Benim için zevktir," diye yanıtlıyor.

Kalçasına sarmak için bacağımı nazikçe kaldırıyor. Beni tekrar öperken sıcak uzunluğunu üzerimde hissediyorum ve eli en çok istediğim yerime dokunmak için aramıza giriyor.

"Evet..." İç çektim. "Bunu özledim. Seni özledim. Hem de çok," diyorum sesim çatlayarak.

Gözümden bir damla daha yaş akıyor ve Warren öne eğilip onu öpüyor. "Artık gözyaşı yok. Seni ağlarken görmek beni öldürüyor. Seni bir daha asla ağlatmayacağım, Trix," diye söz veriyor ve kahverengi gözlerinde yanan gerçeği görebiliyorum.

"Benimle seviş, Warren."

Bacağımı kalçasının üzerinden yukarı kaldırıyor ve sonra sıcak, sert boyu içime kayıyor.

İkimiz de birlikte inliyoruz ve yapmamamı söylemesine rağmen, daha fazla gözyaşı dökülüyor, ama bu sefer, ezici *haklılık* duygusu yüzünden.

Yavaşça hareket ediyor, işkence gibi yavaş vuruşlarla içimden çıkıyor. Her seferinde sanki içimde ihtiyaç kıvılcımları yaratıyor ve bu ateş etrafımı sarıyor.

"Daha fazla."

"Çok güzel yalvarıyorsun sevgilim," diyor kulağıma.

Ona doğru kıvrılıyorum ve o da aşağı uzanıp diğer bacağımı tamamen sarılana kadar yukarı kaldırıyor.

Ve sonra beni sertçe sikmeye başladı. Tam istediğim gibi.

Artık bu sadece yeniden tanışmanın şefkatli bir kucaklaşması değil. Şimdi doyumsuz bir ihtiyaçla içime giriyor, açlıktan ölmek üzere olan ruhumu özlediğim yoğunluğuyla besliyor.

İçime sert ve hızlı bir şekilde dalıyor ve ben de kendimden geçerek başımı duvara yaslıyorum. "Oh, tanrılar, *evet,*" diye inliyorum.

Ama beni o kadar kolay bırakmıyor.

Çenemden tutup yüzümü tekrar aşağı çekiyor. "Gözlerini benden ayırma, sevgilim," diye emrediyor. "Boşaldığında gözlerinin içine bakmak istiyorum, anladın mı?"

Başımı sallıyorum ve parmakları tekrar klitorisimle oynamaya başlıyor, beni zevkin o lezzetli zirvesine çıkarıyor.

"Seni o kadar çok özledim ki. Benim için başka kimse yok, Trix. Sadece sen varsın. Hep sen."

"Ben seninim."

Sözlerim saf bir erkek sahiplenmesinin hırıltısını kazandırıyor. Amıma vurmaya başladı, sanki beni unutulana kadar sikmek istiyormuş gibi içime girdi.

"Kukun benim için yaratılmış," diyor, müstehcen kelimeleri doğrudan kulağıma söyleyerek. "Çıkardığın sesleri duyuyor musun? Tatlı amcığın sikimi kucaklıyor, benim için ıslanıyor."

"Evet... içimde çok iyi hissediyorsun, Warren."

Onaylarcasına mırıldanıyor. "Bir dahaki sefere seni ıslattığımda, memelerinden yarığına kadar yalayacağım ve dilimin üzerine boşalırken lezzetli kreminin tadına bakacağım."

"Oh, *lanet olsun...*"

Ona karşı sürtünmeye başladım, şimdi serbest kalmak için çaresizim. İşaretimi alıyor ve içime o kadar sert dalıyor ki sırtım duvara çarpıyor ama umurumda değil.

"*Evet*. Devam et."

"Mmm. Ne kadar yaramaz iyi bir kız. Seni böyle becermemden hoşlanıyor musun? Aletimi amının derinliklerinde hissetmek hoşuna gidiyor.

Her tarafını mı
sıkıyorsun?"

"Evet, evet!"

"Güzel, çünkü sen benimsin. Ve bir daha asla senden uzaklaşmayacağım."

Ağzı aşağı iniyor ve bir meme ucunu ağzına alıyor, yalıyor ve alay ediyor, kenarlarını ısırıyor.

Tüm vücudum geriliyor. Boyu beni ileri itiyor, tekrar tekrar içime çarpıyor. Parmakları klitorisimin üzerinde dans ederken ıslak tenimizin birbirine çarpma sesi her şeyi çok daha erotik hale getiriyor.

Dudaklarımdan iniltiler istemsizce dökülüyor ve daha fazla dayanamıyorum. "Warren," diye bağırıyorum.

"Seninle ilgileneceğim, sevgilim."

Ağzı tekrar benimkine iniyor, dili beni becerdiği aynı vahşi hızda içeri dalıyor. Güçlü, her şeyi tüketen, inatçı, yoğun... ve tamamen Warren.

Bir çığlıkla boşalıyorum, her sesi yakalayan Warren'ın ağzından çıkan ses beni yakıyor. Orgazm sanki ruhumun derinliklerinden çalmış gibi içimden kopup gidiyor ve tüm bedenim onun etrafında kenetleniyor.

İçime sert bir hamleyle boşalıyor, dudaklarında adım.

Mükemmellik.

Nefes alış verişimizin dengelenmesi ve bedenlerimizin yere dönmesi uzun zaman alıyor ama o zaman bile bırakmak istemiyorum. Her şeyin biteceğinden çok korkuyorum. Her şeyin tekrar benden koparılmasından.

Sanırım tereddüt ettiğimi hissediyor, çünkü gözleri yumuşuyor. "Sen benimsin. Gitmene *asla* izin vermeyeceğim, anladın mı?"

Sert bir yutkunmayla başımı
sallıyorum. "Güzel. Bırak seninle
ben ilgileneyim."

Dikkatlice bacaklarımın vücudundan ayrılmasına yardım ediyor ve sonra içimden çıkıyor. Gidişini protesto eden bir ses çıkarıyorum ve o da kıkırdıyor. "Merak etme sevgilim. Bu gece seninle işim bitmedi. Seni tekrar ve tekrar *ve tekrar* becereceğim. Seni o kadar çok boşaltacağım ki sayısını unutacaksın."

Titriyorum. "Bu kabul edilebilir görünüyor."

Sırıtarak saçlarımı yıkamak için sabun köpürtmeye başlıyor. Konsantre olurken onu sessizce izliyorum, parmakları kafa derime giriyor ve saç tellerimi okşuyor. Bu neredeyse az önce bana yaşattığı orgazm kadar zevkli.

Saçımla işi bittiğinde tüm vücudumu yıkıyor ve o kadar nazik ve özenli davranıyor ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

İşimiz bittiğinde duşu kapatıyor ve beni bir havluya sararak kurulanmama yardım ediyor. Sırtımı görünce durakladı. "Vay be. Daha önce hoşuma gitmişti ama bu da seksi görünüyor."

Kaşlarımı çatarak omzumun üzerinden bakıyorum ve sırtımda dövmesi olan kırmızı kanatların yerine bazı tüylerin saf, melek gibi beyaz olduğunu görüyorum. Neyse ki hepsi düz, koparmaya gerek yok.

"Oh. Evet."

"Ben de saça alışacağım," diye mırıldanıyor sarı bir teli parmaklarken.

Omuz silkerek uzaklaşıyorum, yatak odasına girerken havluyu bırakıyorum. Ben giderken gözlerinin kıçımda olduğunu hissedebiliyorum.

"Tekrar boyayacağım," diyorum sırıtarak yatağına uzanmadan önce. "Ne de olsa pembe her zaman benim rengim olmuştur. Kalbimde aşk tanrısı var."

Bir saniye içinde üzerimdeydi, vücudu üzerime örtülmüştü. "Sen *benim*

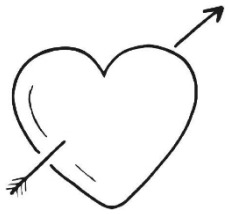
"Kalbim, sevgili Valentine."

Işıldıyorum, mutluluğum içimde parlıyor. "Ve sen benimsin."

SON

EPILOGUE

WARREN

Altı ay sonra

"W Kıpırdanmayı keser misin?"

Trix'e bakıyorum ve son yarım saattir yakamdan çekiştirdiğim parmağımı bırakıyorum.

Saat.

"*Her yerde* sikler var," diyorum ona, sanki bilmiyormuş gibi.

Bakmak için başını çeviriyor ve ben hemen uzanıp gözlerini kapatıyorum. "Doğrudan onlara bakma," diye çıkışıyorum. "Onları heyecanlandıracaksın. Ayrıca, bakmanı istediğim tek alet benimki."

Gülüyor ve elimi çekip parmaklarını benimkilerin arasından geçirerek göğsüme yerleşiyor. "O kadar da kötü değil."

Ona bir bakış attım. Sırıtmaya devam ediyor. Bundan çok fazla zevk alıyor.

"Nasıl oluyor da güneşten yanmıyorlar?" Konseri izlerken mırıldanıyorum. Tabii buna konser denebilirse. Açıkçası ellerindeki enstrümanlarla müzik yaptıklarını sanmıyorum. Sadece bir sürü gürültü ve sallanan vücut parçaları var.

"Hindistan cevizi yağı sürüyorum," diyor arkamdaki bir adam, soruma cevap verirken. El çanları ve davulların kakofonisinden sesini duyurabilmek için bana doğru eğiliyor. "Doğal SPF özelliği var."

"Ah."

Çıplak göğsü benimkine değmesin diye öne doğru eğiliyorum. Açıkçası, bu tenin etrafında olmak beni çok garip hissettiriyor.

Trix gülüyor, belli ki yüz ifademden düşüncelerimi okuyabiliyor.

"Neden beni hep böyle şeylerin içine sürüklüyorsun?" diye soruyorum.

Kucağımdaki yerinden omuz silkiyor. "Eğlenceli. Çok kolay sinirleniyorsunuz Bay Knight."

Dudaklarımı kulağına bastırıp onu kendime doğru çekiyorum. "Buradan ayrıldıktan sonra ne kadar kolay sinirlenebileceğini göreceğiz," diyorum. Biraz titriyor ve ben de sırıtıyorum, çünkü ben ukala bir piçim.

Çıplaklar konseri nihayet sona eriyor -çok şükür- ve hepimiz çimlerin üzerindeki yerlerimizden kalkıp şenlik ateşinin yakıldığı ve ateşte organik sebzelerin pişirildiği yere gidiyoruz. Sebzeler. Görünürde et yok. Bariz olan dışında.

İkizler Bea ve Blue'yu ziyaret ederken Trix'i yanımda tutuyorum. Harvey'nin sallanan siklere benim kadar sinirlendiğini görmek beni çok eğlendiriyor. Pislik herifin hakkını veriyor. O ve Trix gelmem için beni kandırdılar.

Rainbow Judy Goldenshower ya da adı her neyse.

-Saçlarındaki tüyler lanet bir kuş gibi uçuşarak süzülerek yanıma geliyor. "Bir kart seç."

Önümde bir deste tarot kartı tutuyor ve Trix irkiliyor. "Oh, adamım. Burada büyük bir kader saçmalığı var," diye mırıldanıyor.

Judy'ye "Hayır, teşekkürler, almasam daha iyi" dedim.

Gözleri yarıklara dönüştü. "Lanet olası bir kart seç, evlat. İstemiyordum."

Trix kolumu çekiştiriyor. "Ah, lanet olsun. Yanlış seçme!" "Yanlış olduğunu nereden bileceğim?"

Kızgınlıkla soruyorum. Omuz silkiyor, hiç yardımcı olmuyor. "Hiçbir fikrim yok."

"Çok teşekkürler," diyorum kuru bir sesle. "Seç!" Judy tersledi.

"Siktir! Güzel!" Uzanıp bir kart çekiyorum ve ters çeviriyorum.

Trix üzerinde geziniyor ve Judy'nin yüzü, seçtiğim şeyi gördüğünde bir düğmeye basılmış gibi yapışkan nezaketini geri kazanıyor. "Ah. Aşıklar," diyor bilge bir baş hareketiyle, ses tonu kaprisli. "Bu durumda, Trix'imle evlenebilirsin."

Ona bakakalıyorum ama o çoktan uzaklaşıyor.

Trix şakacı bir şekilde bana dirsek atıyor. "Merak etme. Şimdi gidip bir yüzük almanı beklemiyorum."

Yüzümü buruşturuyorum. "Aslında..."

O hippinin nasıl bildiğini bilmiyorum ama işte bir şey yok.

Tek dizimin üzerine çöküyorum.

Ve hemen pişman oldum, çünkü şimdi bir sürü çıplak cinsel organla göz hizasındayım.

Trix'in şaşkınlık dolu nefesi dikkatimi tekrar onun yüzüne çekiyor. "Warren..."

Bütün gün yanımda taşıdığım kadife kutuyu cebimden çıkarıp Trix'in önünde açıyorum. Eli ağzına gitti.

Ona baktım. "Sen benim hayatımı aydınlattın. Beni bir bütün yaptın. Sen tam anlamıyla mükemmelsin. Evlen benimle, Trix Valentine."

Gözleri parlıyor ama dudağını ısırıyor. "Lütfen de."

Dudaklarım titriyor. "Lütfen."

"Evet!" diyor, yüzüğü kapıyor ve heyecanlı bir hareketle parmağına geçiriyor.

"Bunu benim yapmam gerekiyordu," diye mırıldanıyorum.

Omuz silkiyor, gözlerinde yıldızlarla kalp şeklindeki elmasa bakıyor. "Çok yavaştın."

Sırıtıyorum. O kadar güzel ki, sabırsızlanıyorum. Ayağa kalkıyorum, etrafımızdaki çemberleri ve bağırışları görmezden geliyorum ve onu kucağıma alıyorum. Bacakları otomatik olarak bana sarılıyor ve ben de bunu kendi avantajıma kullanıp uzaklaşmaya başlıyorum.

Onu yalnız istiyorum. Tamamen kendime. Ona tapmak istiyorum. Onu ne kadar çok sevdiğimi tekrar tekrar göstermek istiyorum.

"Nereye gidiyoruz?"

"Eve. Böylece artık yürüyemeyecek hale gelene kadar seni becerebilirim." Boynuma karşı mırıldanıyor. "Vibratörü istiyorum."

Gülüyorum. "Bana bir kompleks vereceksin."

Omuz silkiyor. "*On yedi* ayarı var, Warren. Bu etkileyici."

Kınamak için kıçını çimdikliyorum. "Dikkatli ol, sevgilim. Yoksa seni şimdi beceririm."

Gözleri muziplikle parlıyor. "Bu kötü bir ceza gibi görünmüyor ve çıplaklar kampındayız. Eminim biraz ten göstermemizi hoş karşılamazlar."

"Hmm, evet, ama seni görebilecek tek kişi *benim*."

"Müstakbel kocam tam bir sahiplenici," diye şaka yapıyor.

Çıplaklar kapısının önünden geçip otoparka doğru yürürken kıkırdıyorum. "Evet, sen de benimsin."

Başını sallıyor, elleri saçlarıma dolanıyor. "Ben seninim," diye kabul ediyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor. "Şimdi beni eve götür Warren ve bana göster."

"Benim için zevktir."

İYİ Kİ VARSINIZ, İYİ Kİ VARSINIZ

Okuduğunuz için çok teşekkür ederim ve umarım bu hikayeyi beğenmişsinizdir! Yorum bırakmak için zaman ayırırsanız, eminim bazı aşk tanrısı
küçük bir teşekkür olarak biraz şehvet.

Hayatınızda daha fazla aşk tanrısına mı ihtiyacınız var? Heart Hassle serisinin tamamına Amazon'dan ulaşabilirsiniz.

Raven Kennedy'den daha fazlası

Şekil değiştiren bir romantik komedi için Uyumsuzlar Sürüsü serime göz atın.

Başka bir romantik komedi ters harem için Ivy Asher ile birlikte yazdığım romana göz atın: April's Fools

Paranormal bir ters harem için CoraLee June ile ortak yazıma göz atın: Boşluk

Zorba/karanlık romantizm için CoraLee June ile birlikte yazdığım Savannah Mirasçıları serisine göz atın: Zalim: Savannah Mirasçıları

Büyülü gerçekçilik / karanlık romantizm için göz atın: Renkleri Ağlatan Kız

Yeni çıkan kitaplardan ve ön siparişlerden haberdar olmak için
Amazon profilimi takip etmek için buraya
tıklayın!

A B O U T T H E A U T H O R

Raven Kennedy yazmayı, okumayı ve çikolata yemeyi seviyor. Bitter çikolatalı. Diğer şeylerle çık git buradan. Ayrıca sahilde uzun yürüyüşler yapmayı da seviyor. Tamam, pek sayılmaz. Çölde yaşıyor. Etraftaki tek su, serapla gelen dalgalı şeyler. Ama eminim yakınlarda bir plaj olsaydı, o zaman yürürdü. Muhtemelen. Belki de. Her türde yazmaktan hoşlanıyor ve ister fantastik ister çağdaş, ister romantik ister kara romantik olsun, size destekleyebileceğiniz karakterler verebilmeyi umuyor.

Tüm eğlenceli şeyler için Facebook'ta Raven Kennedy'nin Okuyucu Grubuna katılın. Ayrıca onu aşağıdaki sosyal medya adreslerinden de takip edebilirsiniz.

S I G N S O F C U P I D I T Y

H E A R T H A S T A S L E R : B O O K O N E

Blurb

Temelde aşktan sorumlu olmanın epik bir iş olacağını düşünürsünüz, değil mi? Yanlış. Elbette, insanların yüzüne biraz Şehvet üfleyebilir ve gösteriyi izleyebilirim, ama aslında katılamam. Bu eskiyor, inan bana. Aynı şey aşk için de geçerli. Dişçi muayenehanesinde şekersiz lolipop dağıtır gibi dağıtabilirim ama kendime sevgi bulamıyorum. Berbat bir durum.

Eskiden kendimi umutsuz bir romantik olarak görürdüm, o halde neden aşk tanrısı olmayı seçmeyeyim ki? Kulağa iyi bir fikir gibi geliyor, değil mi? Yine yanlış. Bize boşuna aptal aşk tanrısı demiyorlar. Görünmez, yalnız ve cehennem kadar acı olduğum bu hiç bitmeyen öbür dünyada sıkışıp kaldım. Ve evet, muhtemelen dışarıdaki berbat çöpçatanlıktan ben sorumluyum. Üzgünüm, üzgün değilim.

İnsan diyarından sürgün edilmemin sebebi kötü aşk tanrıcılığım olabilir. Aşk tanrısı patronları hiddetlenmeden önce sadece bu kadarını yapabilirsin. Ne yazık ki, acım yeni diyara taşındı ve sonra bir fae prensine Aşk Okları ile saldırdım. Yanlışlıkla. Tamam, kazara değil. Ama hey, bunu hak etmişti. Beklemediğim şey, misilleme yapması ve beni fiziksel aleme itecek kadar güçlü çılgın bir büyü ile kıçıma vurmasıydı. Vay be.

Bu doğru. Bu aşk tanrısı gerçek bir vücuda sahip oldu. Ve bunun ne anlama geldiğini biliyorsun... Şimdi, biraz alma sırası bende. Aşk, yani. Kafanı çukurdan çıkar. Göz kırpın, göz kırpın sürtükler.

Okumaya hazır mısınız? Signs of Cupidity'yi buradan indirebilirsiniz. Kindle Unlimited'ta ücretsiz. Keyfini çıkarın!

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
https://t.me/cevirigiller

Sohbet Grubumuz
https://t.me/cevirigillersohbet

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1

Kitap İstekleri Kanalımız
https://t.me/cevirikitapistekleri

Not:
PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.